DRAGOSTE DIN CENUŞĂ

MESU ANDREWS

roman

Traducere din limba engleză
SIMONA MEREU
KERIGMA

Preaiubitului meu soţ, Roy, şi fiicelor mele, Trina şi Emily. Iubirea şi încurajările voastre pe durata propriei mele „suferinţe a lui Iov” m-au ajutat să-mi conştientizez chemarea divină de a scrie. Voi aţi alungat sentimentele de vinovăţie şi de autocompătimire ce însoţesc o boală cronică şi continuaţi să mă încurajaţi să nu-mi pierd nădejdea şi să fiu tare. Această carte vă aparţine. Inima mea vă aparţine.

PROLOG

— Iov 1: 6, 8 – 11

Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfăţişat înaintea Domnului. Şi a venit şi Satana în mijlocul lor. (…) Domnul a zis Satanei: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană şi curat la suflet, care se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău. „Şi Satana a răspuns Domnului: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui şi tot ce este al lui? Ai binecuvântat lucrul mâinilor lui şi turmele lui acoperă ţara. Dar ia întinde-ţi mâna şi atinge-Te de tot ce are, şi sunt încredinţat că Te va blestema în faţă. „Domnul a zis Satanei: „Iată, îţi dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna. „Şi Satana a plecat dinaintea Domnului.

Partea I

— Geneza 35: 28 – 29

Zilele vieţii lui Isaac au fost de o sută optzeci de ani. Isaac şi-a dat duhul şi-a murit şi-a fost adăugat la poporul său, bătrân şi sătul de zile. Fiii săi, Esau şi Iacov, l-au îngropat.

Picioarele de plumb ale Dinei nu lăsau nicio urmă pe pământul ars de soare pe care îşi aşezase tabăra, la Hebron, bunicul Isaac. Acesta se luptase zile îndelungate cu solul palid al morţii, dar, în cele din urmă, plămânii săi îmbătrâniţi îşi dădură ultima suflare. Nu mai era. El, soarele, luna şi stelele ei, singurul bărbat care zărise dincolo de ruşinea ei şi o iubise, după Sihem. Dina îşi simţea inima tot atât de pustie precum vadul îngust în care îngenunchea să limpezească zdrenţele cu care spălase şi unsese trupul neînsufleţit al bunicului său. „Stăpână”.

O voce firavă, ceva mai puternică decât zgomotul apei, se undui peste umărul ei. Trezită din visările ei, Dina scăpă pânzeturile în vâltoarea apei. „O, nu!”, strigă ea, târându-se de-a lungul malului să recupereze fâşiile îmbibate de mir. Pietrele îi zgâriau genunchii şi, cu fiecare încercare de a înşfăca pânzeturile, apele mâloase se tulburau tot mai abitir.

O siluetă agilă şi întunecată ţâşni în faţa ei şi salvă comorile plutitoare. „Le-am prins, stăpână!” în apa ce-i scălda gleznele, stătea o tânără servitoare din tabăra bunicului ei, vânturând, victorioasă, o mână deasupra

capului. Picuri de apă îi cădeau pe părul moale, tuns scurt. Pielea de un măsliniu intens şi maxilarul pătrăţos îi trădau obârşia cuşită. Dina o remarcase între servitorii din tabără, însă ceasurile lungi petrecute la căpătâiul bunicului ei o ţinuseră sechestrată în corturile familiei.

„De ce mă numeşti stăpână?" întrebă Dina, întinzându-se după zdrenţele pătate şi ude. „Nu ne-am vorbit niciodată până acum, copilo, iar eu însămi nu sunt cu nimic mai presus de o slujnică". Stoarse pânzeturile şi le vârî în coşul ce-i atârna pe braţ.

„Jupânul Iov mi-a spus că de acum voi fi servitoarea ta – din moment ce te vei mărita cu fiul său".

Dina se îndreptă de spate, înaltă precum un turn pe lângă fată, şi imită declaraţia pe care o făcuse Abba Iacov cu glas de tunet, cu o săptămână în urmă. „Faptul că Iov este cel mai de vază om al Răsăritului nu înseamnă că are dreptul să intre în tabăra bunicului Isaac şi să împartă ordine în stânga şi-n dreapta".

Chipul fetei se veşteji precum ierburile arse de seceta din câmpiile Hebronului.

Regretându-şi asprimea, Dina o luă pe după umeri, într-un gest de consolare, şi apucă pe drumul scurt către corturi. „Vreau să zic că încă nu fac parte din casa jupânului Iov". Se opri, cu inima stoarsă aidoma zdrenţelor din coşul ei. „De fapt, nu fac parte, cu adevărat, din casa nimănui", şopti, scrutând corturile ce li se întindeau în faţă. Mai făcură câţiva paşi în tăcere. „Iov n-ar trebui să făgăduiască lucruri la care tata s-ar putea să nu se învoiască". Coborându-şi privirea spre fată, văzu dezamăgirea de pe chipul ei. Ar fi vrut să o mângâie cumva, dar cum să o facă când ea însăşi

se simţea pierdută şi singură? Unde mai pui că această micuţă cuşită fusese servitoarea bunicului ei. După cum se războiau Abba Iacov şi unchiul Esau pentru posesiunile bunicului, cine ştie cum vor fi împărţite moştenirea şi servitorii?

„Îmi pare rău, stăpână”. Glasul fetei suna mai curând distrat. Dina băgă de seamă că începuse un mic joc de salturi uriaşe şi paşi de furnică pentru a ocoli crăpăturile din pământul uscat. „Dar îmi dai voie să mă prefac că sunt slujnica ta până când tatăl tău va hotărî altfel?” Balansându-se anevoie într-un picior, sări până la următorul petic de ţărână netedă.

Dina o linişti cu o mână pe umăr... Numai dacă încetezi să-mi mai spui stăpână”. Înainte de a-şi relua drumul spre tabără, aşteptă, cu o sprânceană ridicată, consimţământul fetei.

Fata îşi potrivi paşii cu ai ei, mai mari cu o şchioapă, şi îşi continuă sporovăială. „Avraam a fost un mare prinţ între cei din neamul său şi la fel şi bunicul tău Isaac. Să te numesc, deci, prinţesă?”

„Ha!” Spre surprinderea ei, râsul plin de amărăciune străpunse zidul de piatră al mâhnirii din sufletul ei. Surâsul care îi zăbovea pe buze pentru această fată inocentă, cu ochii mari, venea însă din inimă. „Nimeni nu m-a numit vreodată prinţesă, micuţă cuşită. Poţi să-mi spui, simplu, Dina”.

Chiar în clipa aceea, se auziră tânguirile ascuţite ale bocitorilor. Dina căută cu privirea cărarea ce se iţea la orizont, între plopi. Aşa cum se aşteptase, zări trupul neînsufleţit al bunicului Isaac într-o căruţă ce îl purta, cu

multe zdruncinături, către peştera-mormânt din Mambre, la miazănoapte de Hebron. În urma căruţei veneau fiii lui, Iacov şi Esau, aruncându-şi priviri încărcate de ură. Cei unsprezece fii ai lui Iacov îi urmau cu stoicism. Dintre cei ce făceau parte din numerosul clan al lui Esau, însă, numai doi aduceau omagii patriarhului. Strănepotul lui Esau, Iov, se tânguia de parcă în carul funebru zăcea propriul său tată, iar întâiul născut al lui Esau, Elifaz, îl mângâia. Ceilalţi edomiţi se închinau, după câte se zvonea, zeilor canaaniti şi nutreau prea puţin respect faţă de Isaac, fiul lui Avraam, purtătorul legământului lui Iahve.

„Vino”. Dina înghiţi în sec, înăbuşind valul de tristeţe ce ameninţa să o înece. „Cum să-ţi spun, micuţo?”

„Eu sunt Nogahla”. Glasul ei cadenţat aproape că punea în umbră tânguirile bocitorilor.

„Vino, Nogahla. Nu am nevoie de o slujnică, dar aş aprecia dacă mi-ai da o mână de ajutor la împachetatul proviziilor pentru călătoria spre Uţ”. O înţelegere amiabilă. Fără alte vorbe. Atmosfera era prea încărcată de jale, incertitudine şi ecouri de bocete.

Ajunseră în tabăra bunicului, care era aşezată în cercuri concentrice în jurul unui foc mare şi al unor cuptoare. Corturile familiei erau legate de cele ale servitorilor prin nişte poteci dispuse precum spiţele într-o roată. Corturile aflate cel mai aproape de foc aparţineau oaspeţilor şi rubedeniilor mai de vază, în vreme ce servitorii ocupau locuinţele mărginaşe. Punând pe fugă câinii de la turme şi salutând din cap servitorii, Dina şi Nogahla trecură de zona periferică şi de adăposturile familiei şi ajunseră la cuptoarele din mijloc. Aici, mai multe perechi de mâini

sârguincioase se îndeletniceau cu coptul pâinii pentru caravanele lui Esau, aflate pe picior de plecare, precum şi pentru rubedeniile şi servitorii ce rămâneau în Hebron.

În mijlocul taberei erau trei corturi. Cel mai aproape de foc era cel al bunicului Isaac, la apus era cortul tatălui ei, Iacov, iar la răsărit, cel al unchiului Esau. Dina se opri, măsurându-le din ochi. Locuinţa bunicului Isaac, cortul negru şi masiv, străjuit de un umbrar întins, era acum pustie. Odinioară fusese un loc de întruniri, fremătând de negustori şi demnitari veniţi în vizită, în căutarea unei audienţe cu marele fiu al lui Avraam. Apoi cortul lui Abba Iacov se înălţa auster, funcţional şi precis – semănând în mare parte cu tatăl ei, fiul geamăn al lui Isaac, cel pus mereu pe calcule. Unchiul Esau îşi încropise o locuinţă rudimentară din piei de animale şi lemne cioplite grosolan.

Corturile gemenilor erau tot atât de opuse pe cât de diferiţi erau fraţii înşişi – reflectând nesfârşita luptă dintre înşelător şi vânător. Deşi se scurseseră aproape o sută de ani de când Abba Iacov cumpărase de la Esau, cu un blid de supă, dreptul de întâi născut, şi aproape cincizeci de ani de când furase binecuvântarea legământului cuvenită lui Esau, rivalitatea dintre fraţi se făcuse, cu fiecare an, mai acerbă. Din fericire, rareori se întâmpla să îl viziteze amândoi odată pe bunicul Isaac. Abba Iacov îşi petrecea aproape tot timpul îngrijindu-se de turmele şi cirezile sale din Ber-şeba, în vreme ce unchiul Esau purta grija vastului său clan în Munţii Seirului.

Dina trecu pe sub umbrarul bunicului şi se piti prin deschizătura cortului ei strâmt. Poziţia ei proeminentă în mijlocul taberei fusese un măr al discordiei când sosise, în

urmă cu cincisprezece ani, însă bunicul liniştise apele, invocându-şi nevoia de acces nemijlocit la îngrijire medicală. Ea ştia, însă, că acesta nu era decât unul din modurile în care el alegea să o cinstească.

Când Nogahla intră în încăperea slab luminată. Dina o auzi icnind uşor. „Stăpână! Eşti un doctor din cale-afară de priceput”.

Hotărâtă să nu îşi iasă din fire pentru nemeritata adulaţie, Dina încercă să-şi imagineze mica ei casă prin ochii Nogahlei. Miile de sticlu (e cu ierburi şi poţiuni cocoţate pe rafturile din lemn brut de cedru îi înţepau nările cu miresme ameţitoare de coriandru, aloe şi mir. Rogojinile ţesute din lâna oilor pestriţe şi bălţate din turmele lui Abba Iacov înfrumuseţau podeaua, lăsând în mijloc o fâşie de pământ ce despărţea dormitorul de sufragerie. Dina era posesoarea a doua rochii, patru tunici şi trei învelitori pentru cap, ceea ce unei servitoare cuşite îi părea, pesemne, o extravaganţă. Restul cortului era ticsit de ierburi, alifii şi poţiuni de toate formele şi mărimile.

Dina avea nevoi de bază şi ducea o viaţă simplă. Rareori trecea dincolo de graniţele focului de tabără şi de spaţiul strâmt dintre propriul cort şi cel al bunicului Isaac. Aceasta fusese lumea ei, căminul ei. Până acum.

Vreme de cincizeci de ani, cât îl îngrijise pe bunicul Isaac, se simţise în siguranţă, capabilă şi de folos. Acum se întreba ce îi aparţinea cu adevărat ei şi pe ce avea să pună mâna pentru sine veşnic-nesătulul unchi Esau. La întoarcerea bărbaţilor de la peştera-mormânt, toţi se aşteptau ca ea să dea curs poruncii lui Isaac de a se mărita cu fiul lui Iov.

„De ce ai spune una ca asta?” şopti Dina cu gândul la bunicul care o iubise.

„Pur şi simplu, am socotit că trebuie să fii un mare doctor dacă ai atâtea leacuri”. Ochii strălucitori ai Nogahlei scânteiau până şi în lumina slabă din cort. Fata crezuse, fără îndoială, că Dina i se adresase ei.

Cotropită brusc de regrete, Dina îşi dori să fi fost singură. Avea nevoie de timp ca să pună în cumpănă şocanta poruncă a bunicului ei. Acesta nu dăduse nici cel mai mic semn că ar fi vrut să o vadă măritată în această fază târzie a vieţii ei. La treizeci şi cinci de ani, Dina era trecută binişor de vârsta de «miere şi smântână» şi se apropia vertiginos de cea de «lapte covăsit». *Şi, mă rog, de ce m-ar condamna să mă mărit cu un bărbat din clanul lui Esau?* La această întrebare, însă, cunoştea răspunsul. Pentru că era fiica lui Iacov, bunicul spusese că pântecele ei avea să fie «grădina făgăduinţei» prin care urmaşii lui Esau puteau să-şi primească partea din binecuvântarea legământului pe care Iacov o furase prin înşelăciune.

„Ha!” îi scăpă un râset plin de amărăciune, dar de această dată, Nogahla păru să-şi dea seama că Dina nu vorbea de ierburi. „Bărbaţii nu mă privesc ca pe o «grădină a făgăduinţei», Nogahla. Bărbaţii mă privesc ca pe un gunoi”.

Fata o mângâie cu blândeţe pe umăr. „Jupânul Iov nu te priveşte ca pe un gunoi”.

Dina se scutură, îndepărtându-i mâna, şi se întinse după un vas de mir şi o bucată de lână în care să-l învelească. „Jupânul Iov şi-a oferit fiul doar pentru că unchiul Esau i-a refuzat pe toţi ceilalţi edomiţi – chiar şi atunci când bunicul

își trăgea ultima suflare”. Lacrimile îi încețoșau vederea. „Așa că Iov, perla din coroana lui Esau, omul de aur al Răsăritului, a luat asupra sa datoria de a îndeplini cele rânduite și l-a oferit pe fiul său întâi născut, pe Enon, ca să se însoare cu mine, fiica pângărită a lui Iacov”.

„Ochii jupânului Iov văd limpede și bine”. Nogahla își plecă capul și își coborî glasul într-o șoaptă abia perceptibilă. „Eu nu cred că și-ar fi oferit fiul dacă s-ar fi gândit că lucrul acesta v-ar răni pe oricare dintre voi”.

O, câtă inocență, își zise Dina. *Toți bărbații te rănesc, până la urmă.* Simțea nevoia să dea vina pe cineva pentru soarta ei și refuza să-și învinovățească bunicul. El o iubise prea curat și vreme prea îndelungată. Voia să își îndrepte ura spre Iov. Încercă să se gândească la faptul că bogățiile și succesul îl făceau trufaș și pompos. Dar nădejdea Nogahlei – deși era una cu totul de neconceput – părea întemeiată. Iov se arătase plin de bunătate și de compasiune și dăduse dovadă de o grijă afectuoasă față de bunicul ei în ultimele sale zile, fără a avea vreun câștig personal din toate acestea. Cel mai nimerit țap ispășitor ar fi unchiul Esau. Namila aceea de păr roșu fusese întotdeauna ținta urii lui Abba Iacov și părea a fi tocmai bun pentru sacrificat.

„Stăpână, îmi pare rău pentru jupânul Isaac”. Glasul moale al Nogahlei era ca un balsam pentru inima Dinei. „Știu că l-ai iubit”.

O lacrimă umezi obrazul Dinei, care o șterse în grabă. „Hai să ne apucăm de împachetat. Nu știu care dintre provizii mă vor însoți în călătoria spre Uț și care vor reveni tatălui meu și unchiului Esau, dar trebuie să învelim cu grijă

sporită fiecare sticlă şi vas". Emoţiile îi înnodau gândurile şi o avalanşă de lacrimi ameninţa să o inunde, însă refuză să se lase în voia lor. „Mă întreb dacă florile arată la fel în munţii din Edom?" Se întinse după un al doilea vas de mir şi luă un petic de lână să-l învelească.

O mână gingaşă îi opri braţul fără astâmpăr, risipind vălul subţire al stăpânirii de sine. „Eu ştiu să ascult, stăpână".

„Ba bine că nu ştii să asculţi, altfel nu m-ai mai numi stăpână!" Cuvintele şi emoţiile îşi croiră drum afară. „Viitorul mi-a fost pecetluit aidoma unei vite mute pe care o duci la iarmaroc, iar bunicul Isaac nu mai este!" Dina trânti vasul cu mir de ţăruşul din mijlocul cortului şi aerul se umplu de mireasma înţepătoare şi uşor ameţitoare a vasului spart. Un semn în plus că zilele şi nopţile albe îi vlăguiseră trupul şi sufletul. Sub privirea nedumerită a Nogahlei, examină cioburile de ceramică de pe rogojină. „Întocmai ca viaţa mea distrusă".

Fata o apucă de mână şi o conduse către un teanc de rogojini pestriţe şi bălţate. Dina se aşeză, amorţită. „Ai dreptate, stă – Dina. Viaţa ta *este* precum acest vas frumos, făcut zob. Tocmai a fost sfărâmat şi urmează să faci parte şi fiului jupânului Iov de mireasma plăcută ce a fost zăvorâtă în adâncul inimii tale".

Nogahla se opri, cerşind din ochi un răspuns. Văzând că nu primeşte niciunul, culese de pe jos rămăşiţele vasului şi luă de pe raft un ulcior ciobit din lut. Învelind laolaltă cioburile şi ulciorul în pânză veche de sac, spuse, „Să zicem că acest ulcior reprezintă viaţa mea. Presimt că dacă ne punem vieţile laolaltă, amândouă vor deveni mai bune". Un zâmbet nesigurii ridică pometţii obrajilor. „Odihneşte-ţi

capul, stăpână, îţi voi împacheta eu lucrurile. Trebuie să te odihneşti înainte să se întoarcă bărbaţii de la înmormântare”.

— Geneza 34: 1 – 4

Dina, fata pe care o născuse lui Iacov, Lea, a ieşit să vadă pe fetele tării. Ea a fost zărită de Sihem, fiul hevitului Hamor, domnitorul tării. El a pus mâna pe ea, s-a culcat cu ea şi a necinstit-o. S-a lipit cu toată inima de Dina, fata lui Iacov, a iubit fata şi a căutat s-o liniştească. După aceea, Sihem a zis tatălui său, Hamor: „ia-mi de nevastă pe fata aceasta!”

Dina o privi pe tânăra cuşită în timp ce lega fiecare vas şi fiecare plantă, iarbă şi ulcior. Se cuibări pe jos, pe rogojină şi, trăgându-şi o pătură sub cap, închise ochii, legănată de sunetele ritmice ale forfotei din tabără. Lingurile de lemn se loveau cu un zăngănit de oalele de alamă. Mieii behăiau după oi. Râsetele copiilor pluteau până la ea, purtate de briza primăverii. Însă corului i se alătură un sunet nou. Zumzetul dulce al Nogahlei îi vibra liniştitor până în adâncul sufletului, adormind-o.

Visul era tot atât de însufleţit ca atunci când îl trăise aievea. Avea din nou cincisprezece ani. Rouă îmbelşugată a dimineţii îi umezea rochia în vreme ce trecea cu mişcări silenţioase printre turmele tatălui ei, atentă să nu tulbure oile cu miei, de teamă ca nu cumva behăitul lor să-i deştepte pe posacii ei fraţi. Pulpele îi zvâcneau sub greutatea urcuşului pe dealurile terasate şi abrupte, acoperite de holde de grâu, livezi de măslini şi viţă-de-vie. Nuanţele vii de purpuriu şi cărămiziu ce luminau cerul la răsărit îi cufundau mersul elegant, cu paşi săltaţi, printre capetele aurii ale grânelor, într-o strălucire de alabastru.

Soarele dimineţii se revărsa peste zidurile înalte ale Sihemului. La poartă stătea prinţul care dăduse şi numele cetăţii. Dina fu ţintuită locului de silueta lui musculoasă, care în lumina strălucitoare părea mai curând a vreunui zeu decât omenească. Sihem îi făcu o plecăciune de parcă ea însăşi ar fi fost regina, iar el, băiat de păstor. „Bună dimineaţa, frumoasă fiică a lui Iacov”.

La cuvintele lui, Dina îşi simţi genunchii înmuindu-se şi, cu ochii plecaţi, îi întoarse plecăciunea. Niciun bărbat nu-i mai vorbise vreodată aşa. El dădu să o apuce de mână, dar ea se trase, instinctiv, înapoi. Cu gingăşie, el îi atinse bărbia, iar ea îl privi, pentru prima dată, în ochi. „Niciodată n-am să te forţez să faci ceva împotriva voinţei tale, preafrumoasă Dina”.

Fata îşi ţinu răsuflarea. „De unde îmi cunoşti numele?” întrebă ea.

Strălucirea zâmbetului de pe chipul acela dezmierdat de soare se ridica la înălţimea zorilor. „Când tatăl tău a cumpărat pământul de la fraţii mei şi de la mine, nu eram decât nişte copii, dar am băgat de seamă cât erai de frumoasă şi am întrebat cum te cheamă. Acum, eu am douăzeci de ani, iar tu eşti la vârsta măritişului, nu-i aşa?”

Dina îşi lăsă ochii în jos. Nu putea respira, nici gândi. Nu cumva prinţul acesta chipeş tocmai îi ceruse să se mărite cu el? Cu neputinţă. „Da, sunt la vârsta măritişului”, se auzi spunând.

„Ei bine, am aşteptat să te fac soţia mea. Tatăl meu are o singură nevastă şi am de gând să-i calc pe urme. Tu eşti aleasa mea. Dina”. Îi întinse, încă o dată, mâna. Dina o privi cu luare-aminte, ştiind că în cumpănă atârna viitorul ei.

Mâna lui mare şi bronzată o cuprinse cu gingăşie pe a ei.

Dina îşi simţi sângele zvâcnindu-i în tot trupul şi urcând spre cap, într-un ritm care îi prefăcea gândurile într-un şuvoi de vorbe învălmăşite. „Dar cum rămâne cu argintul lui Ima Rahela?” se trezi spunând, spre descumpănirea bietului Sihem. „Ea este moaşă, iar eu sunt ajutorul ei. I-am promis că-i voi aduce plata cuvenită din partea negustorului Nebal şi că, pe urmă, mă întorc acasă. Abba şi Ima Lea nici nu ştiu că am plecat în cetate de una singură. Îşi vor face griji dacă nu mă întorc curând”. Detesta faptul că vocea îi suna deznădăjduită şi copilăroasă, dar dacă se întorcea acasăfără argintul lui Ima Rahela…

Acasă. Avea să se întoarcă acasă? îşi ridică iute capul şi căută faţa lui Sihem. Ochi plini de bunătate şi o expresie blajină.

Se pierdu în el. Ce era această durere din pieptul ei? Această glorioasă dorinţă de a cânta, de a fugi, de a se topi în braţele lui – toate deodată?

Sihem o strânse uşor de mână şi îi făcu din ochi; un zâmbet larg i se întinse pe faţă. „Ima Rahela îşi va primi argintul. Voi avea grijă de asta”, spuse el. „Nebal mi-a spus că treci azi pe la el. De asta şi sunt aici”. Se întinse spre ea şi îi mângâie cu un deget linia obrajilor.

Atingerea lui rupse vraja, iar Dina îşi coborî privirea. Cu capul plecat, ruşinată, se uită pe furiş la negustorii ce treceau pe lângă ei. Devenită brusc conştientă de privirile lor stăruitoare, regretă că îi îngăduise lui Sihem să îşi arate afecţiunea în public. Dacă tatăl ei auzea de una ca asta, ar fi avut mari necazuri.

Pesemne că Sihem îi sesizase stânjeneala pentru că îşi

însoţi următoarele cuvinte de un chicot şi îşi luă mâinile de pe ea. „Spune-mi, liică a lui Iacov, ţi-ar plăcea să stăm aici la poartă şi să discutăm despre nunta noastră sau mai bine să ne continuăm conversaţia la palat?”

„Nunta?” Dina trase aer în piept; inima îi bătea atât de puternic şi de năvalnic încât era convinsă că rochia de lână dansa fără voia ei. Râse, şi. Cu obrajii înfierbântaţi, se trase mai aproape de el. „Îmi voi petrece restul vieţii cu o faţă roşie ca racul, prinţe Sihem?” şopti ea. Cea dintâi încercare de a-l tachina îi fu întâmpinată cu un râset plin de încântare şi, înainte ca ea să mai apuce să obiecteze ceva, el o săltă pe braţe şi o purtă astfel pe străzile cetăţii.

„Ce faci?” zise Dina, smucindu-se frenetic ca să-şi acopere gleznele dezgolite.

Întrebarea ei fu primită cu paşi princiari în direcţia turnurilor palatului. „Îmi duc soţia prin cetatea ei”, spuse Sihem. Ochii lui erau atât de plini de ea încât Dina îşi văzu faţa oglindindu-se în lacurile acelea calde şi cafenii. „Spune-mi, fiică a lui Iacov, ţi-ar plăcea să fii regină într-o bună zi? Ce gândeşti despre cetatea noastră?”

Dina nu ştia dacă să se simtă stânjenită de faptul că era purtată pe braţe aidoma unui miel rănit, sau onorată, înspăimântată sau bănuitoare. La o adică, nu îl cunoştea *cu adevărat* pe prinţul Sihem. E drept că se bucura pretutindeni de renumele de cel mai cinstit şi respectat dintre toţi fiii regelui Hamor, dar era oare un bărbat de onoare? Avusese multe femei? Nu cumva o trăgea pe sfoară? Tot ce ştia în clipa aceea era că era chipeş şi fermecător şi că tocmai îi pusese o întrebare care cerea un răspuns.

„Îmi pare rău, care a fost întrebarea?”

El izbucni în râs, iar ochii îi deveniră scânteietori – Dina nu văzu în ei nici cea mai vagă urmă de nerăbdare sau de frustrare. „Te-am întrebat ce gândeşti despre cetatea noastră”. Surâsul şi sprâncenele lui arcuite îi spuneau că avea de gând să aştepte, tăcut, părerea ei.

Deşi mai vizitase Sihemul de zeci de ori împreună cu Ima Rahela, Dina nu se aventurase niciodată singură prin piaţă. Şi chiar dacă mai văzuse iarmarocul de mii de ori, din braţele lui Sihem priveliştea era, fără îndoială, alta. Vânzătorii strigau din dughenele lor îngrămădite. Dobitoace de toate formele şi mărimile erau târguite pentru muncă şi vândute pentru carne. Copiii alergau de la un negustor la altul, unii cerşind pâine, iar alţii îndesând câte ceva în faldurile înguste ale robelor. Un bărbat cu un lanţ greu de metal în mână mergea în fruntea unui şir de zece femei care aveau centuri de fier în jurul gâtului. Fiecare era îmbrăcată în portul specific unui alt ţinut, iar două dintre ele nu purtau nimic. Pentru Dina, viaţa de oraş era o lume cu totul diferită, iar când îşi îndreptă din nou atenţia asupra prinţului, văzu că ochii lui erau înneguraţi de îngrijorare.

„Ce părere ai despre noul tău cămin?” întrebă el. „Ai putea vreodată să fii fericită în mijlocul unor ziduri înalte din piatră şi al unor oameni gălăgioşi, după ce-ai trăit pe acele coline liniştite, între şiruri îngrijite de corturi?”

Chipul lui Sihem trăda o preocupare reală şi Dina fu uimită de tandreţea lui. Nu-şi aducea aminte să i se fi cerut vreodată părerea şi nici să fi văzut pe cineva arătându-se preocupat de fericirea ei. Cum lacrimile ameninţau să o înece şi nu-l putea lăsa să creadă că era o copilă, îi

răspunse apelând la partea ei şugubeaţă. „Mărturisesc că prefer mirosul păşunilor şi balega de oaie în locul mâncării stricate şi bătrânilor puturoşi de pe străzile cetăţii, prinţe Sihem – dar *tu* eşti de departe mult mai atrăgător decât fraţii mei hidoşi”. Susţinându-i privirea, ea îşi înălţă capul şi ridică o sprânceană, trădându-şi plăcerea doar într-un colţ al gurii.

Răspunsul lui fu mai bun decât sperase, mai plăcut decât se aşteptase. Sihem se opri în mijlocul străzii şi, zâmbind, o sărută lung. Drumeţii grăbiţi din jurul lor se opriră să aplaude şi când el se trase înapoi, Dina gâfâia. „Mă bucur că mă găseşti atrăgător”, spuse el, cu ochi, la rându-i, zburdalnici. „Ha!” El îşi reluă marşul spre palat, iar ea îşi cuibări capul în umărul lui, pe care îl găsea destul de confortabil ca să o satisfacă pentru tot restul vieţii.

Ajunşi în interiorul structurii imense din calcar, Dina băgă de seamă cu surprindere că nu se opriră în antreul principal. Sihem o duse, în schimb, mai departe prin labirintul de coridoare şerpuitoare, trecând de mai multe uşi şi de o seamă de servitori miraţi. Pe o scară îngustă intrară, în sfârşit, într-o încăpere acoperită în chip impresionant de covoare extravagante şi mobilier tapiţat. Dina rămase mută de uimire. Amintindu-şi instrucţiunile pe care i le dăduse Ima Rahela pentru acele ocazii când asistau la naşterile oamenilor cu stare din Sihem, încercă să îşi ţină gura închisă. Prinţul o aşeză uşor cu picioarele pe podea. Ea însă începu să alerge de la o tapiserie de perete la alta, admirându-le măiestria.

„Totul este atât de frumos”, spuse, uitându-şi viitorul mire la uşă. Când, în sfârşit, îşi aminti unde era, şi ce – ori cine –

o adusese acolo, se simţi din nou umilită de copilăroşenia ei. „Iartă-mă, rogu-te, Maiestatea Ia”. Cu obrajii în flăcări, făcu o plecăciune înaintea prinţului Sihem. Din postura ei servilă, băgă de seamă că se oprise chiar în mijlocul camerei, lângă patul larg cu baldachin. Dădu să înghită, dar gura i se uscase aidoma Deşertului de la Răsărit.

În mai puţin de o bătaie a inimii, prinţul Sihem fu lângă ea. Cu o mână îi ridică bărbia şi, în timp ce cu cealaltă îi cuprinse mijlocul, îi zise cu un rânjet şmecheresc. „Care vasăzică, acum sunt «Maiestatea ta»?”

Văzând foamea din ochii lui. Dina îşi feri privirea, neştiind cum să răspundă. De ce îi îngăduise să o aducă în dormitorul lui?

„Am spus că niciodată n-am să te forţez să faci ceva împotriva voinţei tale, Dina”. Ochii lui scrutau fiecare cotlon al sufletului ei. De astă dată, oricât de tare se strădui, Dina nu-şi putu feri privirea. Dar voia măcar să încerce? Sihem o cucerise în mai puţin de o suflare, îi capturase nu trupul, ci inima.

„Ce vrei de la mine?” şopti ea. Ştia prea bine ce voia de la ea, dar avea el să o spună? Avea ea să o facă?

„Îţi cer să fii soţia mea. Astăzi. Acum”.

„Soţia ta? Acum?” Panica o cuprinse în ghearele ei. „Dar cum rămâne cu familia ta? Nu este vreo ceremonie de urmat?”

„Dina, eu sunt prinţul Sihemului. Eu mă însor cu cine vreau, când vreau. Am aşteptat ani de-a rândul să te am pe tine. Tu eşti cea pe care o vreau, Dina… Singura pe care o vreau”.

„Dar tatăl meu… el este fiul lui Isaac, fiul lui Avraam. Noi

îl venerăm pe Iahve şi...”

„Tatăl meu şi cu mine vom oferi preţul cuvenit pentru mireasă, frumoasa mea Dina, care va întrece cu mult ceea ce se va fi plătit vreodată pentru vreo fiică în Canaan. Tatăl tău va fi copleşit de bucurie pentru fericirea noastră”. Înainte ca Dina să mai poată spune ceva, Sihem îi acoperi gura cu un sărut. Binecuvântarea unirii fizice le-a unit sufletele într-o nuntă a inimii, neştiută şi neconsimţită de Abba Iacov.

Când visul se destrămă, Dina mai lâncezi între cele două realităţi. Simţi că nu era nimeni în cort. Deschizând un ochi, găsi, stivuite cu grijă lângă un perete, trei coşuri pline cu vase şi ulcioare învelite în lână şi ierburi uscate făcute sul. Forfota din tabără se înteţi, însă extazul sărutărilor lui Sihem o ademenea înapoi pe tărâmul viselor. Realitatea şi prezentul nu erau decât o amintire vagă. Bunicul Isaac era mort. El îi poruncise să se mărite din nou, aşa că trebuia să îşi împacheteze lucrurile pentru plecarea în Uţ. Dar visul o chemă înapoi la exaltarea din ziua nunţii sale cu Sihem. Fiecare culoare, sunet şi mireasmă din acea zi o potopiră, într-un dulce abandon.

Când Sihem şi Dina ieşiră din camera prinţului, în dimineaţa următoare, regele Hamor îndeplini o ceremonie sihemită simplă prin care consfinţea în mod oficial căsătoria inimilor lor. „Mă voi întoarce înainte de ospăţul de nuntă de mâine seară”, îi spuse Sihem încrezător.

când plecă împreună cu regele ca să negocieze cu Abba Iacov preţul ei de mireasă.

Acesta era momentul când visul ei se prefăcea, ca întotdeauna, într-un coşmar. Vru să se deştepte, dar nu

izbuti. Aşteptase la palat împreună cu nevasta regelui Hamor şi, după aceea, se alăturaseră şi ele femeilor ce protestau împotriva cererii fiilor lui Iacov de a circumcide toţi bărbaţii din Sihem pentru ca Dina să poată rămâne soţia prinţului Sihem.

„Nu, dragostea mea”, spusese Dina. „Rogu-te, alungă-mă. Ia-ţi o nevastă dintre fetele sihemiţilor şi dă-mă uitării”. Dar noaptea dinaintea tăieturii fusese cea mai plină de tandreţe din scurta viaţă a Dinei, iar dragostea pe care i-o arătase întrecea tot ce cunoscuse vreodată. Era convinsă că niciun bărbat nu îşi iubise vreodată soţia aşa cum o iubea Sihem pe ea. Nici chiar dragostea lui Abba Iacov faţă de Ima Rahela nu se putea compara.

A doua zi după circumcizie, prinţul spuse, „Vezi, dragostea mea, se va termina curând”. Dina îl răsfăţase şi îi făcuse iubitului ei toate hatârurile în fiece clipă a recuperării sale. În acea noapte, când se strecură în pat, lângă el, el o mângâie pe obraz. „Într-o zi, vom râde şi le vom povesti nepoţilor noştri despre asta”. Iubirea de pe chipul lui îi sfâşia inima. Niciodată până atunci nu mai văzuse atâta lepădare de sine.

„Poate că ar trebui să avem copii înainte de a vorbi despre nepoţi”, spuse ea, sărutându-i obrazul, gâtul, umărul.

El zâmbi şi o sărută pe frunte. „Poate că ar trebui să stingem lampa şi să ne culcăm, ca să mă vindec mai grabnic”. Dina chicoti şi, suflând în lămpile de ulei, îşi ocupă locul în pliul braţului soţului ei, până când răsuflările lor deveniră lente, adânci şi ritmice.

Şi apoi veni tânguirea.

Dina încercă să se trezească, dar era prinsă într-o stare semiconştientă de oroare şi groază. Înaintea ochilor ei lâncezea faţa lui Sihem. Ochii lui erau goi. Gura lui frumoasă, schimonosită în ultimul strigăt al morţii. Îşi simţi braţele calde, umede, lipicioase din cauza sângelui soţului ei. „Sâmeon, Levi, nu!”

Fraţii ei stăteau în picioare lângă ea, cu săbiile picurânde.

„Câinele acesta de sihemit nu va mai apuca să pângărească şi pe fiicele altor bărbaţi”, scuipă Simeon smucind-o de braţ.

„Nu! Nu m-a pângărit! Suntem căsătoriţi!”

„Nu şi în ochii tatălui nostru!” zbieră Simeon din toţi rărunchii, iar că se trase înapoi, prinsă între cadavrul însângerat al bărbatului pe care îl iubea şi fraţii animalici care îl uciseseră.

„Plecaţi de lângă mine! Nu m-a necinstit! Sihem mă iubea!”

„Dina”. Era o voce de bărbat. „Dina”. Simţi o mână scuturând-o de braţ. „Dina, scoală-te, trebuie să plecăm”. Era glasul lui Simeon – ba nu, al lui Levi!

Cuprinsă din nou de groază, Dina ţipă. Se agăţă cu ghearele de părul şi barba arămii dinaintea ei. „Nu! Plecaţi de lângă Sihem. Nu, Levi! Mă iubeşte! Nu m-a necinstit! Nu-i face rău, Simeon! Mă iubeşte!” O ploaie de lovituri se revărsă asupra bărbatului care încerca să o ţină în frâu.

„Dina, sunt eu, Iov. Dina! Şşşt. Dina, încetează”. O pereche de braţe puternice o domoliră. Nu se putea elibera. Ţipetele i se prefăcură în hohote de plâns şi trupul îi rămase fără vlagă.

„Dina, ssst”. O pereche de braţe o legănau cu blândeţe.

„Sunt eu, Iov. Ssst. Este în regulă, Dina”.

Îşi ridică privirea spre ochii aceia cafenii, adânci, de culoarea pâinii negre pe care o cocea mama sa.

„Vii cu mine acasă, Dina. Vei fi în siguranţă cu fiul meu”.

În sfârşit, Dina se deşteptă de-a binelea. Preţ de o clipă – o clipă numai – tânji să se topească în braţele puternice şi iubitoare ale bărbatului care o îmbrăţişa şi care şedea pe o rogojină, legănând-o şi mângâindu-i părul. Bărbatul acesta, însă, avea să-i fie socru!

Sentimentele de umilire şi ruşine o strânseră şi mai abitir în ghearele lor. Dina se smuci din braţele lui şi se ghemui lângă stiva de coşuri precum un animal rănit. Abia dacă schimbaseră vreo vorbă, iar acum el îi văzuse descoperită rana cea mai adâncă. Scoase un geamăt gutural. „Du-te”, spuse, ferindu-şi faţa de el. El se ridică în picioare, însă ea se făcu şi mai mică. „Nu, te rog. Pleacă!”

El rămase în picioare lângă ea şi îi oferi din nou mâna. „Dina”. În cort, tăcerea atârna precum mireasma funebră şi densă a mirului din vasul pe care îl sfărâmase. „Te simţi bine?” Suspinul lui Iov fu umbrit de ecourile tânguirilor bocitoarelor din tabără. „Tatăl tău s-a întors de la mormânt împreună cu Esau. Esau vrea să plecăm neîntârziat spre Muntele Seir şi a cerut să-l însoţesc împreună cu întreaga mea caravană spre sud”. Iov se opri din nou şi spuse încet. „Am să-i spun că nu sunt pregătit să plec atât de curând şi că nu-mi pot permite nici ruta aceasta ocolitoare. Poţi fi gata pentru plecarea spre Uţ până în zori?”

Pentru că îşi simţea gâtul numai noduri, Dina dădu afirmativ din cap. Apoi auzi uşa cortului închizându-se cu un zgomot şi, când îşi ridică privirea. Iov plecase.

Respiraţia îi deveni sughiţuri scurte, rapide. Sperând să-şi poată opri tremurul violent, îşi strânse genunchii la piept. *Nu trebuie să mă alătur vaietelor bocitoarelor*, îşi zise în gând. *Căci dacă încep, s-ar putea să nu mai termin niciodată.* Se legănă înainte şi înapoi, în ritmul bocetelor. Dacă coşmarurile i se înrăutăţeau? Dacă se trezea ţipând şi zvârcolindu-se în braţele noului ei soţ? Va fi şi el tot atât de înţelegător pe cât fusese Iov? Inima îi bătea cu putere şi Dina se legănă mai iute.

O umbră mică trecu în zbor pe lângă raza firavă de lumină ce se strecura înăuntru prin deschizătura cortului. Dina se opri din legănat. O mai zări o dată. Şi apoi, printre bocete, răzbătu până la ea un ciripit dulce. Chiar în faţa cortului ei, ateriză o pupăză cu penaj negru şi roz. Micuţa creatură aruncă o privire înăuntru şi începu să se dezmierde în baia de praf a după-amiezii. *Pupu-pu,* se auzi fermecătorul cântecel, croindu-şi drum prin suferinţa Dinei.

„O, pasăre micuţă”, şopti ea, „noi două semănăm foarte mult. Bunicul Isaac mi-a spus odată că eşti una dintre cele mai drăguţe creaturi ale lui Iahve, dar te-a socotit necurată”. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. „Bărbaţii spun că şi eu sunt frumoasă, dar trebuie oare să mă judece toţi drept necurată?”

În toiul freneziei din tabără, un servitor trecu în pripă pe lângă pupăză, iar aceasta se sperie şi îşi luă zborul. Inima Dinei fu din nou copleşită de singurătate. „O, cât îmi doresc să am aripi şi să pot zbura spre un nou cămin, unul pe placul meu. Un cămin în care trecutul să-mi fie uitat şi viitorul, liber”.

— Geneza 9: 26 – 27

El a mai zis: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Sem, şi Canaan să fie robul lui! Dumnezeu să lărgească locurile stăpânite de Iafet, Iafet să locuiască în corturile lui Sem, şi Canaan să fie robul lor!”

De lângă cortul Dinei, Iov auzea doar scâncete înăbuşite. Ardea de dorinţa de a o mângâia şi tremura de frustrare din cauza refuzului ei. Dina suferise o tragedie mai groaznică decât ar fi trebuit vreodată să-i fie dat vreunei tinere să sufere. Când se dusese să o trezească, ea strigase în apărarea lui Sihem, bărbatul despre care se zicea că ar fi necinstit-o. De ce? în mod evident, zvonurile care circulau nu dezvăluiau întreaga poveste. Dacă tot avea de gând să o mărite cu unul din fiii lui, avea şi dreptul să ştie întocmai ce se petrecuse în Sihem.

Îl putea localiza cu uşurinţă pe unchiul Iacov. N-avea decât să asculte de unde venea nesfârşita ciorovăială din tabără, fiindcă fiii lui Isaac erau întotdeauna izvorul ei. Îndepărtându-se de cortul Dinei, trecu pe sub umbrarul bunicului Isaac şi dădu peste cei doi fraţi înfierbântaţi. „Toate oile şi caprele pestriţe, bălţate sau negre sunt ale mele!”

răcnea Iacov. „Am robit la unchiul Laban vreme de douăzeci de ani ca să câştig aceste turme şi n-ai să pui tu mâna pe ele!”

„N-ai decât să-ţi ţii dobitoacele acestea cu aspect bolnăvicios, dar eu le iau pe toate celelalte”. Esau era roşu din cap până-n picioare şi avea ochii injectaţi şi bulbucaţi.

„Din partea mea, poţi să le iei pe toate, câine roşu şi păros”, zbieră Iacov, „dar pe mine m-a uns tata cu promisiunea legământului dată lui Avraam şi în ea intră şi ţinutul Canaanului. Aşa că n-ai decât să-ţi pui laba pe toate posesiunile acestea de nimic, dacă-mi laşi mie Ţara Promisă”.

„Ha! Mi-e teamă că ţie îţi revine partea de nimic, frate! I-o fi promis Elohim lui Avraam Canaanul, dara uitat să-i anunţe şi pe canaaniţi. De data asta, tu ai fost tras pe sfoară”.

Iacov scrâşni din dinţi şi, ridicându-se pe vârfuri, îi scuipă cuvintele în faţă. „Eu nu-s atât de uşor de tras pe sfoară precum prostănacu de l rate-miu”.

Când namila aceea roşcată ridică o mână ca să-l lovească pe Iacov, Iov strigă, „Străbunule, nu face asta!” Esau păru descumpănit de intruziune, iar distragerea îi îngădui lui Iacov să se arunce la mijlocul fratelui său şi să-l trântească la pământ.

Iov se aprinse de mânie văzând că trupul neînsufleţit al tatălui celor doi nesăbuiţi nici nu se răcise bine în mormânt, iar ei se şi păruiau ca doi copii pe seama moştenirii. Se îndreptă glonţ spre cei doi bătrâni ridicoli care se rostogoleau, încleştaţi, la pământ şi le aruncă praf în faţă.

Când aceştia se despărţiră şi se ridicară, scuipând, în picioare, Iov îşi începu dojana. „Ar trebui să vă fie ruşine să vă tăvăliţi ca nişte hitiţi în tabăra lui Isaac. Sunteţi înaintaţi în vârstă, iar oasele vă sunt fragile!” Ştia că un asemenea argument nu ţinea nici pentru marele vânător, Esau, şi nici pentru robustul păstor, Iacov. Amândoi erau aproape tot atât de zdraveni la 125 de ani pe cât era Iov la şaizeci.

Iacov ridică un deget acuzator. „Dacă n-ar fi atât de hrăpăreţ, încercând să ia toată moştenirea în locul celor două treimi cuvenite întâiului născut, n-am avea nicio problemă”.

Esau vru să facă pe grozavul, însă Iov ridică o mână şi vorbi printre dinţi. „Uitaţi-vă la servitorii din jurul vostru! Uitaţi-vă la ei!” Fiii lui Isaac aruncară priviri piezişe în jur. Servitorii, care până nu demult forfoteau, prinşi cu pregătirile de plecare, se opriseră din lucru şi se zgâiau la spectacol. Întâlnind privirile celor doi fraţi, însă, se grăbiră să-şi reia treaba, fredonând şi fluierând cântece de păstori.

Iov îşi păstră glasul domolit. „Cum îndrăzniţi să pângăriţi amintirea bunicului Isaac printr-o purtare atât de ruşinoasă în faţa tuturor acestor servitori? Acum, rogu-vă, să mergem în cortul unchiului Iacov! Avem lucruri importante de discutat”. Iov trecu chiar pe lângă cei doi bărbaţi, care în clipa aceea arătau mai mult ca nişte copii îmbufnaţi.

Până să se închidă uşa cortului, Esau îşi recăpătă aerele de grozav. „Iov, caravana noastră pleacă imediat după masa de seară. Vom călători în răcoarea nopţii, la lumina torţelor, ca să evităm arşiţa zilei”.

Iov zâmbi binevoitor, dar clătină din cap. „Îmi pare rău, bunicule, dar nu pot fi gata de plecare atât de curând. Servitorii mei au nevoie de mai mult răgaz ca să-mi pregătească caravana pentru plecarea spre Uţ”. Esau îşi miji ochii. Iov aşteptă ca rotiţele minţii bunicului său să se învârtă, dezvăluindu-i adevărul din spatele întârzierii sale. „Din pricina acelei *femei*”. Esau scuipase cuvântul de parcă ar fi fost un blestem. „Te-am văzut ieşind din cortul ei. Ea crede că poate să fure toate acele ierburi şi comori de preţ

din cortul ei şi că tu le vei încărca orbeşte în caravana ta. Ei bine, nu-i aparţin decât hainele de pe ea şi...”

„Bunicule”, îl întrerupse Iov, „ştii bine că te respect şi că te cinstesc şi mă supun ţie întotdeauna, când aceasta nu intră în conflict cu învăţăturile lui El Şadai”. Esau dădu să protesteze, dar furia lui Iov îi dădu ghes să tacă. „Dina nu va lua cu sine decât posesiunile care îi aparţin. Poţi fi sigur de asta, dar *nu* vom pleca împreună cu caravana ta la noapte! mai mult, îţi *cer* să laşi douăzeci dintre servitorii tăi să mă însoţească în Uţ”. Iov îşi îndreptă atenţia către unchiul Iacov. „Voi avea nevoie de câţiva oameni în plus care să ducă zestrea pe care, fără îndoială, vei dori să o oferi frumoasei tale fiice”.

„Zestre? Tata nu mi-a poruncit să-i dau vreo zestre”. Protestul unchiului Iacov reduse la tăcere tot zăngănitul şi zarva din tabără. „Iar tu nu mi-ai oferit niciun preţ pentru mireasă. De ce să plătesc zestre pentru o femeie care a fost deja pângărită?” Un râs obscen îngheţă sângele lui Iov şi zgândări mânia lui Iacov. „N-am de gând să-i dau zestre niciun kesita de argint! De cincisprezece ani stă în casa tatălui nostru. Dacă trebuie să plătească cineva zestrea Dinei, acela ar trebui să fie fratele meu, care acum stăpâneşte peste averea casei lui Isaac”.

Esau nu mai râdea. „Eu n-am de gând s9 recunosc o asemenea fiică şi nici să-i plătesc vreo zestre!” zbieră el. Cei doi fraţi se aţâţau acum la o nouă criză de furie. Iov îşi trecu degetele prin păr şi, de frustrare, îşi lăsă capul pe spate. *El Şadai, cum de rabzi atâta egoism pe pământul acesta?* „Ajunge!” strigă apoi, acoperind zarva, iar cei doi bărbaţi se întoarseră spre el, surprinşi.

Esau îşi miji din nou ochii. „Ascultă aici, fiu al lui Zerah! Vei fi fiind tu strănepotul meu preferat, dar n-am de gând să rabd tonul acesta ponincitor”.

În ciuda iritării pe care o simţea, Iov zâmbi şi puse o mână pe umărul musculos al lui Esau. „Nici eu n-am de gând să-ţi rabd vorbele urâte despre viitoarea mea noră, chiar dacă eşti străbunicul meu”, zise Iov, înfruntându-i privirea până când uriaşul cedă şi ieşi, mârâind şi cu paşi apăsaţi, afară din cort.

Iov se întoarse apoi spre unchiul Iacov, care îl privea cu gura căscată. „În viaţa mea n-am văzut pe cineva care să-i închidă gura fratelui meu aşa cum tocmai ai făcut-o tu, Iov. Cum se face că ai atâta trecere înaintea diavolului acesta de Esau?”

Lui Iov i se strânse inima simţind ura din întrebarea lui. „Ei bine, unchiule”, replică el, „bănuiesc că am câştigat respectul străbunicului meu în noaptea când am fost trimis în expediţia de vânătoare menită să te omoare pe dumneata”. Citi pe faţa unchiului Iacov şocul la care sperase. „Chiar te interesează să auzi povestea aceasta?”

Pe faţa lui Iacov se întinse un zâmbet bănuitor. „Ce ceri în schimb pentru povestea ta? Oricât de măiestrită ar fi, n-am nicio intenţie să plătesc zestrea Dinei”.

Obosit de meschinăria rubedeniilor lui, Iov clătină din cap. „Nu-ţi cer nimic în schimb, unchiule. Ba chiar voi fi fericit să plătesc un preţ de mireasă pentru Dina. Este o perlă de mare preţ”.

Bănuielile încreţiră fruntea unchiului Iacov. Iov îi puse un braţ pe după umeri şi îl îndrumă spre una din legendarele rogojini ale tribului bătrânului. Oile şi caprele pestriţe şi

bălţate dădeau un material cu o împletitură unică, care ajunsese să fie foarte râvnit în tot Canaanul.

„Nu-ţi cer decât să-mi spui şi dumneata o poveste în schimb”. Iov zâmbi şi aşteptă răspunsul lui.

„Bănuiesc că dincolo de această înţelegere se mai ascunde ceva, dar curiozitatea asupra relaţiei în care te afli cu impenetrabilul Esau îmi dă ghes să accept”, spuse Iacov.

Iov ridică dintr-o sprânceană şi arătă spre o rogojină din lână de miel. Iacov consimţi să se aşeze amândoi pe ea. „Aveam treisprezece ani”, începu Iov, „dar îmi amintesc totul de parcă s-ar fi petrecut ieri. Trecuseră şapte zile de când dumneata l-ai înşelat pe bunicul Isaac, făcându-l să creadă că eşti fiul său întâi născut. După ce ţi-a dat dumitale binecuvântarea legământului, ţi-ai dat seama de mânia cu care avea să te urmărească Esau şi, de frică, ai fugit să-ţi scapi viaţa, nădăjduind să ajungi în casa unchiului Laban, din Haran”.

Iacov îşi ridică bărbia, pregătit, ca de obicei, să se apere. „Poate că l-am înşelat pe tata ca să-mi dea mie binecuvântarea, dar El Şadai ştia cine avea să păzească mai bine adevărul lui Iahve, împlinind legământul cu Avraam. Esau a refuzat să se aşeze sub marile învăţături ale Casei lui Sem. Nu merita binecuvântarea”.

Iov încuviinţă din cap, dar refuză să aprobe înşelăciunea unchiului său. „Bunicul Esau a convocat toţi bărbaţii din clanul său la o întrunire. L-a însărcinat pe Elifaz să conducă ceea ce el numea «o importantă vânătoare». Esau le-a poruncit celorlalţi fii ai săi să mai aleagă fiecare câte un bărbat din familiile lor. Aceştia trebuiau să-ţi ia urma de la depărtare până când treceai Iordanul, după care al doilea

lui născut – bunicul meu, Revel, cel mai de seamă arcaş al edomiţilor – avea poruncă să-ţi trimită o săgeată în coapsă”. Iov se opri. „Voiau să te rănească mai întâi, ca să-ţi vâre spaima în oase înainte ca ceilalţi să te împresoare şi să te omoare, unchiule”.

Chipul lui Iacov îşi pierdu orice culoare.

„Esau credea că, odată cu moartea dumitale, avea să fie liber să pretindă binecuvântarea legământului, dată lui Avraam prin atingerea mâinii lui Isaac”.

Prea agitat ca să stea locului, Iacov se ridică în picioare şi începu să umble încoace şi încolo. „Şi ce vrei să spui cu asta. Iov? Am crezut că-mi vei spune cum se face că frate-miu dansează după cum îi cânţi tu. Ce-are a face tot nonsensul acesta cu puterea pe care o ai asupra lui Esau?”

„O, dar nu este nonsens, unchiule. Este motivul pentru care eşti încă în viaţă”. Iacov se opri din mers, iar Iov îi făcu semn să se aşeze la loc pe rogojină, lângă el. „Vrei, te rog, să te aşezi pentru sfârşitul poveştii?” Mormăind, Iacov se lăsă pe rogojină, în vreme ce Iov aşteptă, răbdător, să continue. „Ştii că Elifaz mai curând s-ar arunca în propria sabie decât să se atingă de vreun fir de păr din capul dumitale, întrucât voi doi aţi fost ucenici împreună în Casa lui Sem. Unchiul Elifaz s-a făcut pământiu la faţă când bunicul Esau i-a cerut să conducă aşa-zisa *vânătoare*”.

„Aşa cum se şi cuvenea. Întreaga idee de a vâna un om este o barbarie”.

Pe Iov ipocrizia lui Iacov aproape că îl făcu să scrâşnească din dinţi, însă refuză să se abată de la povestea lui. „Când Revel l-a ales pe al doilea său născut – pe tatăl meu, Zerah – pentru vânătoare, tatăl meu s-a făcut

tot atât de pământiu la faţă precum unchiul Elifaz”.

Iacov păru lovit. „De ce ar alege Revel în rândul vânătorilor încă un discipol de-al lui Sem? Doar ştia bine că eu l-am instruit pe tatăl tău în Casa lui Sem. Ştia că noi trei – Elifaz, Zerah şi cu mine – eram singurii trei oameni din sămânţa lui Isaac legaţi prin învăţăturile lui El Şadai. De ce i-ar pune pe cei doi aliaţi ai mei să mă vâneze?”

„Esau l-a ales pe Elifaz din acelaşi motiv pentru care Revel l-a ales pe tatăl meu. Fiecare spera ca, forţându-i pe aliaţii tăi să aleagă între datorie şi devoţiune, aceştia aveau să devină mai puternici – potrivit concepţiei lui Esau despre putere. Vezi dumneata, atât bunicul Esau, cât şi bunicul Revel percepeau înclinaţiile preoţeşti ca pe o slăbiciune şi puneau preţ doar pe abilităţile vânătoreşti şi războinice”.

Iacov închise ochii. „El Şadai, ajută-ne”. Uitându-se la Iov, întrebă, „Cum se face că un om atât de bun şi blând ca tine descinde dintr-un trib setos de sânge precum cel al lui Esau?”

Iov ignoră întrebarea lui şi îşi depănă mai departe povestea, ştiind că următoarele cuvinte aveau să-i dezvăluie răspunsul. „L-am aşteptat pe tata în afara Cortului întâlnirii ca să-l felicit pentru numirea lui. Văzând că nu mai vine, m-am uitat pe furiş înăuntru şi l-am auzit plănuind împreună cu unchiul Elifaz să mă ia şi pe mine la vânătoare. La început, am fost încântat – eram tot atât de setos de sânge precum toţi ceilalţi din clanul lui Esau, unchiule”. Iov văzu expresia de groază de pe chipul lui Iacov. „Şi pe urmă, m-am înfuriat. N-aveau de gând să mă lase să lupt. Unchiul Elifaz plănuia să se folosească de autoritatea sa de întâi născut ca să te protejeze de săbiile

fraţilor săi. Planul era să-i lase doar să te jecmănească de darurile pe care ţi le trimisese în taină bunica Rebeca ca să cumperi favoarea unchiului Laban”.

„Şi mi le-au furat pe toate!” spuse Iacov, plin de venin. „Esau este motivul pentru care am ajuns la unchiul Laban fără o boabă de grâu pe care să o pot oferi ca preţ de mireasă pentru preaiubita mea Rahela!” Furia lui Iov, pe care până atunci şi-o înăbuşise, ieşi, în sfârşit, la suprafaţă. „Da, te-au jefuit de argintul, grânele şi mirodeniile dumitale, unchiule, dar cel puţin ai rămas cu viaţă şi te-ai întors în Padan Aram, douăzeci de ani mai târziu, cu patru soţii, unsprezece hi şi o frumuseţe de fiică”.

Iacov tăcu.

Amintindu-şi scopul mai mare pe care îl urmărea. Iov îşi recăpătă stăpânirea de sine şi vorbi încet. „Când partida noastră de vânătoare ţi-a dat drumul, unchiul Elifaz a mers mai departe spre nord, împreună cu mine, spre Casa lui Sem. Cele nouă rubedenii ale noastre s-au întors cu comorile prădate în tabăra lui Esau, dar acestea n-au putut domoli mânia străbunului meu. Bunicul Revel l-a provocat din nou pe tatăl meu să-şi înfrângă slăbiciunea, forţându-l să dea explicaţii înaintea lui Esau pentru eşecul vânătorii. Când a auzit raportul, străbunicul l-a trântit pe tata la pământ. Acesta s-a lovit cu capul de o piatră şi tot sângele i s-a scurs”.

Iacov ridică din nou bărbia, ca şi când jalea şi remuşcările aveau să i se prelingă pe chipul dur precum apa pe aripile unei păsări. „Aşadar, vrei să zici că sentimentele de vinovăţie care l-au cuprins pe Esau din pricina morţii lui Zerah îl fac să se plece înaintea ta ca un cerşetor înaintea

unui prinţ?” Iacov flutură din mână. „Pfui. Nu te cred. Cunosc bruta aceea roşie de prea multă vreme. Esau nu are conştiinţă. Nu vina îl face să se plece înaintea ta”.

„Nu, unchiule”, spuse Iov. „Străbunicul Esau nu se pleacă câtuşi de puţin înaintea mea”. Iov studie fiecare linie şi cută de pe faţa lui bătută de ploaie şi vânt. „Esau mă respectă, unchiule Iacov, pentru că l-am iertat şi l-am iubit chiar şi atunci când mi-a greşit”.

Ochii lui Iacov împrăştiară scântei. „Atunci eşti un smintit”.

Iov lăsă tăcerea să poarte ecourile vorbelor unchiului său, înainte de a deschide din nou gura. „Acum e rândul dumitale să-mi spui o poveste”. Fără să clipească, cu glasul lipsit de vreo emoţie sau acuzaţie, Iov formulă, în sfârşit, întrebarea care îi pârjolea inima încă de când auzise strigătele îndurerate ale Dinei. „Fiii tăi l-au ucis pe prinţul Sihemului dintr-o cauză dreaptă, sau propria-ţi neiertare ţi-a infectat întreaga casă cu ură?”

Iacov începu să tremure şi se făcu tot atât de roşu la faţă precum fratele său geamăn. „Ieşi afară! Ieşi din cortul meu!”

„Voi pleca”, spuse Iov liniştit, ridicându-se în picioare, „dar o voi lua pe Dina cu mine şi o voi învăţa căile lui El Şadai, aşa cum le-am învăţat eu însumi în Casa lui Sem – şi pe care ar fi trebuit să le înveţe din casa ta”. Înainte să ridice uşa cortului, îi mai oferi un ultim cuvânt. „Mă rog ca, într-o bună zi, unchiule, să găseşti şi dumneata eliberarea care vine în urma iertării”.

„Ieşi afară!” Glasul mânios al lui Iacov fu însoţit de zgomote de vase sparte. Iov se îndepărtă de cortul

unchiului său. Nu putea decât să spere că, în zilele ce aveau să vină, Iacov îşi va aduce aminte de o parte din cuvintele sale, iar seminţele pe care le sădise în el vor creşte şi vor aduce roadă.

„Îţi mulţumesc pentru că i-ai cerut unchiului Esau să ne lase să călătorim separat”. În sfârşit, în cea de-a treia noapte de călătorie, Dina îşi putu depăşi stânjeneala şi dădu glas gratitudinii pe cane o simţea. Cămila ei se târa lângă a lui Iov. Deasupra lor strălucea o boltă de stele, iar torţele le luminau calea dedesubt. „Şi îţi mai mulţumesc pentru că nu ţi-ai ieşit din fire când n-am fost gata de drum, a doua zi în zori. Trag nădejde că aşteptând după o femeie nu te-ai făcut de ruşine în faţa servitorilor”.

Iov râse. „Dina, aceia care mă cred slab pentru că aştept după o femeie ar găsi, cu siguranţă, şi altceva de criticat, în afară de asta. Mie nu mi-e ruşine de ce cred alţii. Ruşinea sau inocenţa mea se stabileşte între mine şi El-Elion”. Încreţindu-şi fruntea şi ridicându-şi capul, scrută zările.

Dina tăcu, privindu-l cu luare-aminte. Înalt şi musculos, era epitomul puterii edomite. Şi totuşi, acest bărbat plin de tandreţe era tot atât de diferit de Esau pe cât era soarele de lună. În spasmele coşmarului ei, părul său arămiu şi vocea răguşită îi amintiseră de fraţii ei, însă firea lui blândă şi bună spulberase orice asemănare dintre el şi bărbaţii din tribul lui Iacov. Cele câteva şuviţe argintii din pletele lui unduioase reflectau lucirile torţelor, iar când Iov se întoarse să o privească, ochii lui negri îi străpunseră sufletul.

„Îţi mulţumesc că te-ai învoit să te măriţi cu fiul meu. Vei fi o mireasă minunată”.

Dina îşi simţi inima în gât. Îl privi cu luare-aminte,

căutând pe chipul său vreo urmă de ironie, dar nu găsi niciuna. „Bineînţeles, niciodată nu mi-ar trece prin gând să-l nesocotesc pe bunicul”. Pironindu-şi ochii asupra caravanei dinaintea lor, simţi cum obrajii îi luau foc.

„Obiceiurile fiicelor lui Avraam îţi dau dreptul să refuzi. Şi totuşi, n-ai refuzat”. Iov se opri.

Inima Dinei o luase razna. Poate că îşi dorea ca ea să fi refuzat?

„Mă bucur că vei face parte din casa mea de-acum”, se auzi glasul lui Iov aidoma vinului cald, îndulcit cu miere. Dina se întoarse încet spre el şi se trezi pierdută în ochii lui cafenii.

Mă socoteşte frumoasă şi se bucură că voi face parte din casa lui… Se mai purtase oare vreun bărbat atât de drăguţ cu ea de când…?

Ia stai puţin!

Nu era aceasta aceeaşi cursă în care căzuse în Sihem? Să fi fost oare toţi bărbaţii nişte trădători? Dina scutură din cap, ca pentru a se deştepta dintr-un vis. Vreme de douăzeci de ani, negustori şi păstori depănaseră de nenumărate ori povestea fiilor lui Iacov care măcelăriseră sihemiţi nevinovaţi, iar cei mai mulţi dintre ei o socoteau pe *ea* vinovată pentru că se dusese în cetate în ziua aceea. Abba Iacov scornise povestea că prinţul Sihemului abătuse nenorocirea asupra propriei cetăţi prin faptul că i-a necinstit fiica, pângărind-o în afara ritualurilor nupţiale instituite de Iahve. Oricare ar fi fost povestea căreia Iov alesese să dea crezare, ea nu avea să-i îngăduie vreodată lui – sau oricărui alt bărbat – să o înşele şi să o trădeze din nou.

Azvârlindu-şi privirea înainte, spuse, „Ard de nerăbdare

să-l întâlnesc pe fiul tău”. Rostise cuvintele scurt, cu mâinile încleştate pe frâie. Băgând de seamă că, în faţă, li se întindea tabăra de noapte, şopti, „Chiar la ţanc”.

„Sigur eşti obosită”, spuse Iov, arătând spre un morman de pietre ridicat în mijlocul stâncilor roşiatice de o frumuseţe aparte, din jurul lor. „Ne aşteaptă un foc călduros”. Iov încuviinţă plin de graţie şi, îmboldindu-şi cămila să înainteze, vorbi cu călăuza şi salută restul caravanei. Şi în seara aceasta, trimisese câţiva servitori înainte ca să aşeze tabăra pentru toţi drumeţii osteniţi.

Nogahla aşteptă, răbdătoare, până când Dina coborî din şa. Tânăra servitoare era singura zestre pe care Abba Iacov o dăduse Dinei. Fără tradiţionalele daruri care să-i înlesnească întoarcerea în cazul în care fiul lui Iov ar fi refuzat-o. FM veşmânt de nuntă, învelitoare pentru cap împodobită cu bănuţi sau alte podoabe pe care să le poarte. Iov se arătase binevoitor şi îi oferise tatălui ei preţul cuvenit pentru mireasă, dar, păstrându-şi o doză de demnitate, acesta nu-l acceptase.

„Bună seara, stăpână”, îi spuse tânăra cuşită, făcându-i o primire în cort demnă de o regină a Nilului. Dacă nu i s-ar fi văzut dinţii albi şi ochii strălucitori, Nogahla s-ar fi putut, cu uşurinţă, pierde în noapte.

Dina o luă de mâini, încercând să îşi liniştească emoţiile şi, totodată, să-şi facă cunoscute dorinţele. „Te rog, Nogahla, după cum ţi-am spus şi aseară, şi alaltăseară, n-ai de ce să te pleci înaintea mea. Eu însămi nu sunt cu nimic mai presus de o servitoare”.

Fata păru din cale-afară de uluită.

„Te-ar surprinde să afli că una din soţiile tatălui meu era

cuşită?” întrebă Dina, mângâind-o cu gingăşie pe obraz.

Nogahla făcu ochii mari şi dădu din cap. Dina râse. Micuţa servitoare era în stare să poarte o întreagă conversaţie fără să scoată o vorbă – chipul ei era o oglindă desăvârşită pentru cele ce se petreceau în inima şi mintea ei.

„Servitoarea lui Ima Rahela, Bilha, avea pielea tot atât de întunecată ca şi tine”, spuse Dina, „şi, într-o zi, Rahela a dat-o de nevastă tatălui meu”.

Privind-o cu luare-aminte pe sfioasa servitoare cuşită, Dina încercă să îşi închipuie cum s-o fi simţit Bilha când fusese pusă în faţa faptului de a intra în intimitatea căsătoriei de pe poziţia unei servitoare, nu a unei neveste cu drepturi depline. Se simţi copleşită de o tristeţe matură, de o mâhnire de care copiii, din fericire, nu aveau habar. Îşi aduse aminte de vremurile când măcina grâne şi cocea pâine sub atenta instruire a celei de-a treia mame, Bilha. Zilpei, celei de-a patra, îi făcea plăcere să ţeasă şi să toarcă, dar îi lipsea răbdarea de a o învăţa pe Dina meşteşugul fin al pânzeturilor şi urzelii. Zilpa, servitoarea Leei, fusese dată lui Iacov, la rându-i, ca roabă, dar, spre deosebire de Bilha, ea nu-şi recăpătase niciodată zâmbetul.

„Mama mea a fost luată roabă din ţinutul nostru de baştină, din Cuş, pe când era foarte tânără”, spuse fata, întrerupând amintirile Dinei. „Eu sunt fiica stăpânului ei. Tatăl meu a fost un soldat egiptean înstărit, iar mama, sclavă în casa lui. Deşi avea o nevastă, tatăl meu a iubit-o pe mama şi uneori mă lăsa să călăresc împreună cu el pe caii lui de rasă”.

Dina căută pe chipul Nogahlei vreo urmă de tristeţe sau

regret. Nu găsi niciuna. Fata nu cunoscuse decât viaţa de servitoare. Vorbea despre moştenirea ei ca şi când ar fi făcut un inventar pentru târg. „Câţi ani ai tu, Nogahla?”

„Nu ştiu precis”, spuse ea, ciocănindu-şi bărbia cu un deget graţios. „Dar chiar înainte să fiu luată de la ea, mama mi-a spus că am cinci ani, iar de atunci am ajutat la pregătirea a zece sărbători anuale în tabăra jupânului Isaac”.

Dinei i se frânse inima gândindu-se la cât de puţine erau amintirile Nogahlei. Îşi aduse aminte de femeile duse în lanţuri şi legate cu centuri de fier în jurul gâtului, de pe străzile Sihemului. „Nogahla, nu te pot ţine ca servitoare”.

Buzele trandafirii şi pline ale fetei începură să tremure. „Stăpână, rogu-te. Dacă mă izgoneşti, ştii ce vor face alţii cu o fată de vârsta mea?” Pe genele de jos îi jucau lacrimi. „Dacă te-am jignit cu ceva, îmi pare rău. Am să…”

„Nu, nu m-ai jignit cu nimic”. Dina oftă şi o luă de mână. „Pur şi simplu, cred că este greşit să te fac servitoarea mea. Niciodată n-am avut nevoie de una”.

„Dar eu am nevoie de o stăpână”, şopti fata, strângând mâna Dinei. „Iar stăpâna mea are nevoie de o prietenă. Nu am putea să avem grijă una de alta?”

„Iertaţi-mă”, se auzi glasul lui Iov, moale şi nesigur, de partea cealaltă a cortului. „Dina, mai eşti trează?”

Nogahla se trase la o parte, iar Dina se duse, grăbită, către deschizătura cortului. „S-a întâmplat ceva?”

Faţa lui Iov era… ei bine, cu neputinţă de citit. Nu-l cunoştea destul de bine pe acest bărbat încât să poată da un înţeles fiecărei cute subtile de pe fruntea lui sau felului în care colţul drept al gurii i se ridica abia perceptibil.

„Vrei să vii cu mine până la foc?” spuse Iov şi, uitându-se apoi la fata cuşită, adăugă, „Singură”. Nogahla îşi coborî privirea şi se afundă în cort, iar Dina păşi în noapte.

Stomacul i se strânse de groază. „Ce este?” îşi roti privirea în jurul taberei. Toţi servitorii erau în corturile lor. Era singură cu Iov, în bătaia lunii. *Nu! El Şadai, nu, nu din nou.* Ultima dată când un bărbat se purtase cu bunătate faţă de ea şi o dusese într-un loc singuratic precum acesta…

„Dina, nu-ţi fie teamă”. Iov îi puse o mână pe spate şi o îmboldi să înainteze. „Nu vreau decât să vorbesc cu tine. Vrei să şezi cu mine lângă foc?”

Iov aşezase acolo două rogojini, una lârr gă alta-Dina scutură din cap. „Nu, te rog. Nu pot. Nu vreau. M-ai promis fiului tău!” Se întoarse, vrând să alerge în întuneric, oriunde, numai să scape de trădarea încă unui bărbat.

„Dina, ascultă-mă”. El o prinse în braţele sale puternice, dar când ea se împotrivi, îi dădu drumul numaidecât. „N – am să te reţin, dar nu poţi fugi în deşert pe timp de noapte”.

Tremurând atât de violent încât abia se putea ţine pe picioare, Dina îşi încolăci braţele în jurul trupului şi ţintui cu privirea pământul roşu şi bolovănos. *Fără lacrimi. El Şadai. Te rog, nu mai vreau să vărs lacrimi.*

Iov făcu un pas spre ea şi îi întinse o mână, însă ea se trase înapoi aidoma unei copile speriate. „Vreau doar să stăm lângă foc şi să vorbesc cu tine despre El Şadai, înainte de a ajunge în Uţ”. Ochii lui erau tandri. Limpezi, aşa cum spusese Nogahla mai demult. „N-am să-ţi fac rău. Uită-te la mine, Dina!”

Dar cum să-l mai privească vreodată în ochi? Prima dată când îl întâlnise avusese coşmarul acela isteric, iar acum tocmai îl învinovăţise că ar fi avut de gând să săvârşească o mârşăvie cu viitoarea lui noră. Ce îl împiedica să-i facă bagajele şi să o trimită chiar acum înapoi în tabăra lui Abba Iacov? înţelese, brusc, că semăna foarte mult cu Nogahla: amândouă trăiau cu groaza de a nu fi respinse de stăpânii lor.

Se deplasă, băţoasă, până la foc şi se aşeză în bătaia lui. Va asculta ce are Iov de zis. Ba chiar va şi vorbi, dacă i se va cere. Dar nu îl va privi în ochi.

Răbdarea lui Iov o nelinişte. Focul trosnea şi pocnea. Mai multe scântei îşi luară zborul spre ceruri până când el, în sfârşit, rupse tăcerea. „Povesteşte-mi despre prinţul Sihem, Dina-L-ai iubit?"

Dina îşi ţinu răsuflarea. Clipi iute, sudând greu, luptându-se cu emoţiile. Nimeni nu o întrebase vreodată aceasta – nici măcar mamele ci nu se sinchisiseră să afle. Aruncă o bucată de bălegar uscat în foc. Poate că o va întreba altceva.

„Dina, te rog. Am văzut felul în care l-ai îngrijit pe bunicul Isaac în ultimele sale zile. Ştiu că ai o inimă plină de iubire. Erai atât de fragedă când Simeon şi Levi au venit în salvarea ta. Ai crezut că eraţi căsătoriţi când prinţul Sihem te-a dus în patul său?"

„Cum îndrăzneşti să-mi pui întrebări atât de intime?" Izbucnirea ci o surprinse până şi pe ea. „Nici propriul meu tată nu mi-a vorbit despre asemenea lucruri!" Dina îşi strânse pumnii, vrând ca tremurul să înceteze.

Iov aşteptă, dar ea nu-şi putea înfrâna multă vreme

lacrimile. Cuprinsă de panică, încercă să se salte în picioare, dar mâna lui puternică o împiedică. „Nu mai fugi. Dina. Nu te mai ascunde. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat la Sihem”. Ochii lui o străpungeau. „L-am vizitat pe bunicul Isaac, an de an, la seceriş şi la tunsul oilor, dar niciodată n-am ştiut cum ai ajuns în tabăra lui, până săptămâna trecută. De ce te-ai uscuns vreme de cincisprezece ani, Dina?”

„Ei m-au făcut să mă ascund, pentru că le era ruşine cu mine!” Ecourile strigătului ei chinuit brăzdară văzduhul gol şi îi zguduiră trupul de hohote. Iov îi eliberă braţul, ca şi când ar fi fost leproasă. Vedea oare repulsie pe faţa lui? Şoc? Groază? Plecându-şi capul, îşi dădu frâu liber lacrimilor, prea frântă ca să-i mai pese.

Un ţipăt ascuţit de bufniţă se auzi în depărtare. Iov se trase mai aproape. „Dina, ascultă-mă”. Îi atinse umărul, iar ea tresări. „Îmi pare rău”, spuse, oftând. „Te rog, Dina. L-ai iubit pe Sihem?”

„Da, da, l-am iubit”, strigă ea, „şi el m-a iubit, la rându-i”. Dina se uită ţintă la omul de care îi atârna viitorul. Scoţându-şi din jurul inimii scutul de suferinţă şi amărăciune, îşi şterse obrajii. „M-a iubit, Iov. Este chiar atât de greu de crezut? De ce nimeni nu poate crede că un bărbat m-ar putea iubi?”

Iov o luă pe după umeri, iar Dina îi simţi căldura lipsită de patimă. Gestul lui simplu descumpăni fragilele sale ziduri de apărare. Îşi strânse genunchii la piept şi îşi îngropă faţa într-o lume privată a eliberării.

Iov o lăsă să plângă, lăsă tăcerea să-şi săvârşească lucrarea tămăduitoare. Apoi, când lacrimile ei se

împuţinară, spuse cu blândeţe, „Dina, trebuie să-ţi mai pun o întrebare dificilă. Nu ca să te judec sau să te condamn, ci ca să te eliberez de durerea pe care o simţi chiar acum”. Îşi culcă obrazul pe creştetul capului ei, aidoma unui tată iubitor cu copilaşul său. „Ştiai că este greşit să te dăruieşti prinţului Sihemului înainte de a primi binecuvântarea tatălui tău şi a lui El Şadai?”

Dina închise ochii şi se smulse din îmbrăţişarea lui. Dădu să se ridice şi să meargă înapoi la cortul ei, dar el o prinse de braţ. „Răspunde-mi, Dina”.

Dina se trase înapoi şi îşi şterse lacrimile. „Vei trimite cel puţin un paznic ca să mă însoţească înapoi în casa tatălui meu?” Cu un râset acru, adăugă, „Sau merit tot ceea ce îmi hărăzeşte vreun bandit?”

Iov se întinse din nou după ea, ridicându-se în genunchi şi, de astă dată, îi apucă mâinile cu blândeţe. „Te rog, răspunde-mi, Dina. Este important să rosteşti cu voce tare aceste cuvinte”.

„Da. Am ştiut!” spuse ea, îndepărtându-i mâinile. „Am ştiut că este greşit să mă culc cu Sihem înainte de a primi binecuvântarea tatălui meu, dar am făcut-o oricum”. Lacrimile o copleşiră din nou. „Aşa ceva poate fi greu de înţeles pentru cineva ca tine – pentru cineva care a dus o viaţă binecuvântată, fără durere sau frământări. Dar Sihem a fost singura persoană care mi-a arătat iubire, Iov, şi pur şi simplu n-am putut să-l refuz”.

Iov scoase de la brâu un cuţit. Un val de frică străbătu trupul Dinei şi, instinctiv, se încordă, gata de fugă. La fel de brusc, însă, simţi aşezându-se peste ea giulgiul resemnării. Aceea era soarta pe care ar fi trebuit să o împartă cu soţul

ei, în urmă cu douăzeci de ani. În aşteptarea loviturii, închise ochii.

În locul ei, însă, auzi cum Iov se ridică în picioare şi se îndepărtează, îl urmări din ochi în timp ce el dezlegă un miel priponit de cortul lui şi mână desăvârşita creatură înapoi lângă foc, unde stătea ea.

„Dina, toţi păcătuim, fiecare dintre noi, iar păcatul aduce moarte. Dar EI Şadai i-a învăţat pe Adam, pe Noe şi pe Avraam cum să îşi ispăşească păcatele prin sânge”. Îngenunchind lângă miel, îşi ridică privirile spre Dina şi tăie gâtul dobitocului.

„Nu!” Dina se prăbuşi în genunchi. „Ce faci? De ce ucizi creatura aceasta neajutorată?” începu să tremure; mânia se strângea în ea pe măsură ce sângele mielului se vărsa pe pământ. „Am crezut că eşti bun şi blând, dar eşti la fel de dur şi nepăsător ca toţi bărbaţii”. Auzise despre sângeroasele jertfe pe care le aduceau Abba Iacov şi bunicul ei, dar ca femeie, nu îi fusese niciodată îngăduit să fie martoră la ofrandele lor.

„Mielul a murit, Dina, pentru ca tu să poţi trăi”. Glasul lui Iov, calm şi liniştit, pătrunse dincolo de amărăciunea ei. „Aceasta este calea rânduită de EI Şadai pentru a ne elibera de povara păcatului nostru.

Ca preot al familiei mele, aduc jertfe regulate pentru copiii mei, în eventualitatea în care L-au blestemat pe Dumnezeu în inimile lor”. Iov îi atinse mâna, ungându-i încheietura cu sângele mielului. „În curând vei fi nora mea. Aduc această jertfă pentru tine”, spuse el. „Acum trebuie să dai drumul ruşinii tale”.

Ea se holbă la el, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. „Cum

poţi să mă dai hului tău acum, când îmi cunoşti ruşinea ce atârnă de mine precum nişte zdrenţe murdare?”

„Voi aduce acest miel lui El Şadai ca ardere-de-tot. Dina. Până dimineaţă, nu va mai rămâne nimic din el”. Iov se ridică în picioare şi îi dădu şi Dinei o mână de ajutor. „Care ruşine?” întrebă apoi. „Eu nu văd nicio zdreanţă murdară pe tine”. Îndepărtându-se, începu lucrarea preoţească de pregătire a animalului pentru jertfă. Dina îl privi, pre (de câteva minute, într-o uimire tăcută şi apoi se întoarse în cortul ei.

Nogahla o întâmpină cu ochi mari, întrebători, dar Dina se simţea prea amorţită pentru a da explicaţii. „Vom vorbi dimineaţă despre aceasta”, făgădui ea şi se cufundă în somn, însoţită şi în vis de mireasma dulce a mielului fript.

— Geneza 3: 1, 4 – 5

Şarpele era mai şiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii:

„Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncaţi din toţi pomii din grădină»?” (...) Atunci şarpele a zis femeii: „Hotărât, că nu veţi muri, dar Dumnezeu ştie că, în ziua când veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul”.

Sufrageria publică a palatului cioplit în stâncă zumzăia de activitatea din miezul zilei. Cerşetori, văduve şi orfani umpleau mesele din încăperea largă şi pătrăţoasă, cu tavane înalte şi o curte privată. Sitis îşi pironi privirea asupra mării de feţe flămânde aşezate pe bănci şi scaune, în vreme ce alţi nevoiaşi aşteptau afară ca să ia parte la masa pe care Iov le-o oferea zilnic. La fiecare masă erau postaţi paznicii casei, pentru a menţine ordinea, iar aerul era saturat de izurile amestecate de trupuri nespălate şi terci de ovăz. Sitis alungă cu mâna o muscă ce i se aşezase pe faţă şi se întrebă dacă soţul ei visase vreodată că aveau să hrănească, zi de zi, atâţia oameni.

Toată lumea din casă era ocupată cu servitul, până şi bătrâna ei doică. „Nada, lasă jos tava şi dă fuga până acasă la Enon”. Având ea însăşi mâinile pline, Sitis îi făcu semn unui alt servitor să preia tava Nadei. „Spune-i leneşei de nevastă-sa să vină să ne dea o mână de ajutor”. Făcând un scurt inventar al celorlalţi copii ai săi, le numără pe cele trei fiice care serveau, precum şi pe cele cinci nurori ale sale. Cel de-al şaptelea fiu nu se aşezase nicăieri într-atât de

mult încât să se însoare. „Spune-i prinţesei aceleia trândave a lui Enon că dacă refuză să împartă terci, nu va purta aurul fiului meu”.

Cu pumnii strânşi pe şolduri, hotărâtă să transmită rubedeniilor risipitoare ultimatumul, Nada îşi strecura deja trupul masiv printre coridoarele înguste. Sitis o urmări cu privirea şi murmură, „Iov ar fi trebuit să mă lase pe *mine* să aleg o soţie pentru Enon. Aş fi ales-o pe fiica lui Bela. Măcar fata asta ştie să muncească”. O încântare uşor răutăcioasă îi gâdilă inima închipuindu-şi dojana furtunoasă a Nadei pentru soţia lui Enon.

Dar realitatea cerşetorilor fără dinţi, a copiilor murdari şi a femeilor bolnăvicioase o împresura. Poate că Iov al ei credea că gospodăria lui avea să salveze lumea?

Potrivindu-şi pe faţă un zâmbet precum olarul ce modelează un lut pe jumătate uscat, apucă mai strâns strachina şi polonicul de servit. Ştergându-şi fruntea cu dosul mâinii, se aplecă să servească lumea. „Văduvă Orma, ai mai dori nişte fiertură de orz?”

Bătrâna se ridică de la masa văduvelor cu ochii înneguraţi, dar receptivi. „Stăpână, de ce nu mă laşi pe mine să-ţi servesc musafirii astăzi? Soţul tău a plecat de aproape o lună, iar tu munceşti mult prea din greu”. Pe sprâncenele sârmoase şi sure ale bătrânei juca un licăr ghiduş. „Ai apucat să discuţi cu Uzahmah ca de la mamă la fiică, înainte de banchetul în cinstea logodnei ei?”

Zâmbetul plăsmuit de pe buzele lui Sitis se prefăcu într-o nedisimulată plăcere. Văduva Orma era favorita ei dintre toate cele ce veneau cu regularitate după de-ale gurii. Aproape că făcea să se merite toată această şaradă

degradantă. „Nu, Orma. N-am avut vreme să fac altceva decât să văd de treburile gospodăreşti”.

Văduva o eliberă cu blândeţe de polonic şi de castron. „Du-te, dragă. Casa asta îi serveşte zi de zi pe aceia dintre noi care n-au de mâncare. Dă-mi voie să servesc eu astăzi, iar tu trage-ţi sufletul”.

Deşi vorbele Ormei nu ascundeau nicio urmă de judecată, un ghimpe de vinovăţie întunecă inima lui Sitis. De fapt, nu îi repugna să-i slujească pe cei aflaţi în nevoie – sau cel puţin nu atât de mult ca altă dată. Doar că avusese de făcut atâtea pregătiri pentru banchetul dat în cinstea logodnei lui Uzahmah cu Elihu. „Îţi mulţumesc, Orma. Iov şi Elihu ar trebui să sosească în trei zile şi aş vrea să le fac o surpriză şi să fie totul gata”.

Văduva o expedie cu un zâmbet şi se apucă de servit. Sitis o privi preţ de o clipă – bătrâna avea un fel aparte de a se apropia de oameni, vorbea cu glas moale, atingea un umăr, asculta cu luare-aminte. *Bănuiesc că dacă n-ai avea nimic sau pe nimeni, ai putea să-ţi petreci zilele ascultând şi servindu-i pe alţii ca şi când n-ai avea o grijă pe lume.*

Sitis trecu grăbită printre trupurile năduşite şi ieşi în coridorul strâmt şi întunecos, ascuns de tapiseria grea de culoare roşie şi aurie. Din rafturile scobite în zidurile din piatră se revărsa lumina lămpilor de ulei. Sitis închise ochii şi răsuflă adânc. Mirosul de cuişoare zdrobite şi mentă uscată îi scălda simţurile asaltate. Uşurarea pe care i-o aducea locul acesta era precum apa pentru un suflet însetat şi pustiu.

Se va obişnui vreodată cu duhorile emanate de săraci? Ca nepoată a lui Ismael, Sitis avusese şansa să crească în

deşert, în corturile cele mai luxoase, şi socotea ideile lui Iov de milostenie drept un nod greu de desfăcut. Chicoti în sinea ei. În patruzeci de ani de căsnicie, masca de servitoare nu era decât una dintre nenumăratele pe care le purtase ca să menţină relaţia cu el – un preţ neînsemnat pe care îl avea de plătit pentru zece copii frumoşi şi perspectiva de a avea nepoţi, într-o bună zi.

Respirând îndelung miresmele dulci şi purificatoare ale mirodeniilor, se îndreptă spre sala privată a banchetului, unde darurile şi decoraţiunile pentru ceremonia de logodnă a lui Uzahmah zăceau împrăştiate pe mese. Îşi trecu uşor degetele peste cupele strălucitoare de argint pe care le cumpărase de la negustorii aramieni, cu o zi în urmă. Ridicând o farfurie din bronz, se privi în lustrul ei strălucitor. *Hmm, ţi-au mai apărut câteva riduri sub ochi, Sitis.* Câteva şuviţe albe îi vărgau părul negru, iar obrajii trandafirii din tinereţe dispăruseră.

„Da, Sitis, fetiţo, eşti la fel de frumoasă ca atunci când aveam treisprezece ani”.

Vocea profundă şi răsunătoare o făcu pe Sitis să tresară şi aproape că scăpă farfuria din mâini. „Sayyid! De ce te furişezi aşa în casa mea? Ai să-mi scoţi şi mai mulţi peri albi!”

Cu un aer de rege, pe măsura unui înstărit negustor de grâne, prietenul ei din copilărie păşi încrezător spre ea. Făcu o plecăciune şi spuse ghiduş, „Am venit să o întreb pe stăpâna casei dacă are nevoie de mai multe grâne pentru marea ocazie a banchetului în cinstea logodnei mezinei sale”.

„Oh, ridică-te!” Sitis îi îndepărtă bufoneriile cu aceeaşi

fluturare de mână cu care îndepărta muştele în cantina săracilor, dar nu putu să înlăture, odată cu ele, şi zâmbetul ce însoţea întotdeauna prezenţa lui Sayyid. „Ştii prea bine că avem grâne din belşug. Ai fost generos ca întotdeauna, prietene”.

Ochii lui îşi pierdură licărul poznaş, iar obişnuita-i voce blajină se adresă direct inimii ei. „Am adus ceva special pentru Uzahmah”. Aruncă o privire în jurul sălii de ospăţ, ca pentru a se asigura că erau singuri şi, îndesându-şi mâna în faldurile robei, scoase la iveală o traistă din piele ce părea a conţine ceva greu. „Întocmai cum ţie, în urmă cu atâţia ani, ţi-am dat darul înţelepciunii ismaelite, doresc să-i chezăşuiesc şi fiicei tale viaţă”. Desfăcu şnurul şi lăsă să-i cadă în mână trei zeiţe ismaelite de o lucrătură fără cusur: Al-Uzza, Al-Lat şi Manat.

Sitis îşi ţinu răsuflarea. „Oh, Sayyid, sunt întocmai precum cele pe care mi le-ai dat mie, când...” Ochii i se umplură de lacrimi şi, de emoţie, simţi un nod în gât. „Când Dumnezeul lui Iov mă uitase, tu mi-ai dat zeiţele şi de atunci n-am mai pierdut nicio sarcină”. Nu-i putu întâlni privirea. Nu se cuvenea ca o femeie să vorbească cu un bărbat despre un asemenea lucru, dar Sayyid nu era un oarecare. Cei din familia lui erau fermieri arendaşi în tabăra tatălui ei şi, pe urmă, Sayyid o iubise cândva, cu mulţi ani în unnă. „Fiicele mele au fost un dar din partea zeiţelor noastre ismaelite”. În sfârşit, îşi ridică privirea şi ferocitatea de pe chipul lui o sperie.

„Iov aproape că te-a ucis, aşteptându-se să-i naşti fii ca în cirezile lui Edom. Nicio femeie nu poate da naştere la trei perechi de gemeni în şase ani şi să scape cu viaţă”. Mânia

lui Sayyid faţă de Iov continua să fie aprinsă, după toţi aceşti ani. Ea, însă, se deprinse să-i ţină despărţiţi – chiar dacă cei doi bărbaţi rămâneau aproape de inima ei.

„Nu Iov s-a purtat rău cu mine, Sayyid”, spuse ea, mângâindu-i obrazul. „Soţul meu mă iubeşte. *Dumnezeul* lui Iov, El Şadai, a fost cel ce m-a uitat”. Lăsându-şi mâna să-i cadă din nou pe lângă corp, la pomenirea numelui lui Iahve se simţi copleşită de o familiară asprime. „Este aşa cum mi-ai spus întotdeauna, Sayyid. El Şadai este Dumnezeul bărbaţilor şi nu aude rugăminţile unei femei care tânjeşte după un copil”. Cu delicateţe, aşeză fiecare din cele trei chipuri pe masa din faţa lor. „I-am spus lui Iov că numele fiicelor noastre declamau moştenirea lor ismaelită, dar în realitate ele îmi aminteau de zeiţele fertilităţii mele”. Transferă câte un sărut din degete pe capul fiecăreia dintre zeiţe. „Alathah a fost numită după Al-Lat, Manathah după Manat, iar Uzahmah după atotputernica zeiţă Al-Uzza”. Întorcându-se spre Sayyid, îi zâmbi plină de tandreţe şi îl sărută pe obraz. „Şi, se-nţelege, ele îmi amintesc mereu de prietenul meu din copilărie, care mă salvează ori de câte ori am nevoie de el”.

Pământul se zdruncină, iar primele raze ale zorilor fură străpunse de ţipete. Tabăra lui Iov era, toată, un haos. Dina văzu un bou trecând în goană pe lângă cortul ei, urmat de unul dintre văcari. Zvârli cât colo blănurile grele ce îi ţinuseră cald de-a lungul primului somn fără vise de când era copilă şi sări în picioare, pe rogojina ei din piele de capră. Mireasma mielului jertfit dispăruse cu totul.

Nici nu se dezmetici bine, că se şi pomeni cu Nogahla cuibărită în braţele ei. „Nogahla”, şopti Dina, „du-te de te

ascunde sub claia aceea de pături. Nu trebuie să te găsească”. Se întâmpla adesea ca, la revărsatul zorilor, să vină marauderii, iar dacă caravana lui Iov era, într-adevăr, atacată, în curând agresorii aveau să dea năvală în cortul lor.

„Dar, stăpână, tu unde te vei ascunde?” întrebă fata cu glas tremurat în timp ce se îndreptă ca o săgeată spre pături.

Nogahla îşi trase şi ultimul vârf de deget sub movila de lână, iar Dina ascultă, încordată, zgomotele din jur. În loc de tropăit de cămile în galop, auzi călcătura greoaie şi asurzitoare a unor copite de cai. Servitorii lui Iov ţipau mai mult de nedumerire, decât de frică.

„Ce se petrece acolo?” Adunându-şi curajul, Dina se deplasă spre brava rază de soare ce pătrundea prin partea frontală a cortului lor. Se uită pe furiş afară şi îl văzu pe Iov îndreptându-se, liniştit, spre foc împreună cu un şeic impunător din Saba. Restul taberei îşi continua freamătul. În lumina dinaintea zorilor, nu prea izbutea să desluşească trăsăturile celuilalt bărbat.

„Ce ciudat”, şopti Dina. „Şeicul acesta îmi pare cunoscut”.

Când confuzia începu să se risipească, Nogahla se uită printre pături şi întrebă, „Au murit cu toţii?”

Aruncându-i fetei o privire dojenitoare, Dina îşi înveli capul şi deschise, precaută, uşa cortului. Se aplecă să iasă, iar când se îndreptă de spate, întâlni privirea şeicului din Saba care şedea lângă Iov – un bărbat pe care, într-adevăr, îl mai întâlnise. Obrajii lui ardeau de ură precum cărbunii încinşi. Dina se trase, orbeşte, înapoi, aproape prăvălind la

pământ stâlpul din mijlocul cortului. *Elohim, nu el, nu acum.*

„Stăpână, te simţi bine?” întrebă Nogahla, ieşind din fortăreaţa ei de lână şi prinzând-o pe Dina, care se împleticea pe spate. Zărind expresia de pe chipul Dinei, se întunecă la faţă. „L-au rănit pe stăpânul Iov?”

„Nu, Nogahla”, şopti Dina, recăpătându-şi echilibrul mai curând decât stăpânirea de sine. „Jupânul Iov este teafăr”. Se uită frenetic în jur, încercând să îşi dea seama ce putea fi împachetat rapid în bagaje mici. „Trebuie să ne grăbim şi să împachetăm câte ceva. Jupânul Iov ne va trimite înapoi în tabăra tatălui meu în orice clipă de-acum”. Cine ştie dacă Iov le va îngădui să ia o cămilă sau un măgar – sau dacă vor fi izgonite din tabără şi nevoite să-şi găsească drumul înapoi pe jos.

Gărzile lui Iov fuseseră luate pe nepregătite, iar călăuza lor era acum în genunchi înaintea lui. „Stăpâne, să ne fie cu iertare. Caii s-au apropiat mai iute şi mai silenţios decât cămilele”. Omul acesta cunoştea fiecare deşert şi potecă de munte ca pe palma mâinii sale cu două degete. Era aspru, capabil şi deloc cunoscut că ar inventa scuze. „Cine s-ar fi aşteptat la o trupă de cai într-un ţinut atât de îndepărtat de Egipt?” adăugă călăuza, răsucindu-şi cele două degete cu înverşunare, în aşteptarea muştruluielii unui stăpân a cărui tabără fusese întoarsă pe dos de spaimă.

„Înţeleg”, spuse Iov, punând, liniştit, o mână pe umărul bărbatului. „Dar pentru că ne aflăm în apropierea unui port, prietene, nu poţi şti niciodată când îşi va face apariţia Ţofar, vărul meu, negustor de mirodenii”.

Călăuza aruncă o privire nimicitoare şeicului rotund şi roşcovan din fruntea convoiului de cai, al cărui râs devenise

acum de-a dreptul isteric. Iov vedea bine că ghidul lui fierbea de mânie, dar avea probleme mai însemnate de rezolvat decât orgoliul lui rănit.

„Totul este iertat”, spuse Iov, „dar mi se pare că boii mei se îndreaptă spre stâncă”. Iov arătă cu degetul falezele crestate de granit, situate la câteva sute de paşi, iar omul sări în picioare, împărţind porunci văcarilor.

„Trebuie neapărat să-ţi faci de fiecare dată o intrare pompoasă, Ţofar?” strigă Iov din mijlocul confuziei, apropiindu-se de armăsarul negru şi lucios al prietenului său.

Ţofar coborî agale din şaua dobitocului său şi, venind în grabă în întâmpinarea lui Iov, îl bătu pe spate. „Corăbiile mele au sosit ieri în Elath şi nişte negustori au adus vorbă că ai tăbărât pe dealurile acestea, deasupra cetăţii. Ştiu că s-ar fi cuvenit să trimit mesageri care să-mi anunţe sosirea, dar am vrut să-ţi fac o surpriză”.

„Ei bine, aproape că ai avut parte de primirea-surpriză a lăncii mele”, spuse Iov cu umor, îndrumându-şi vărul spre focul de tabără.

„Ai fost întotdeauna îndemânatic cu lancea, vere”, spuse Ţofar, încercându-i, neastâmpărat, muşchii umerilor. Iov îi trase un ghiont şi cei doi se încăierară ca doi copii la joacă. Se mai simţea încă fiorul rece al deşertului, dar căldura unor vieţi împărtăşite ştergea anii de separare.

„Uitasem că bunicul Esau era deosebit de mândru de instruirea ta în ale armelor, în tinereţe”, spuse Ţofar cu o ultimă lovitură.

„Şi deosebit de interesat ca tu să înveţi negustorie”. Iov chicoti şi făcu semn spre caii din spatele lor. „Aşadar,

spune-mi, ambiţiosule văr. Ce soi de târg ai încheiat cu Egiptul de-ai pus mâna pe aşa armăsari?”

„Ei bine, vere, ca să faci negustorie de cai, trebuie să fii gata să-i dai faraonului ceea ce vrea – scorţişoară”. Ţofar se aplecă spre el ca să poată fi auzit în nesfârşita zarvă din jurul lor. „Dar, între noi fie vorba, cămilele sunt cu mult mai potrivite să-mi poarte trupul impunător”. Se bătu pe mijlocul amplu, prezentându-l cu mândrie, şi pe urmă se aşeză, cam stângaci, pe o rogojină, lângă foc.

Pentru Iov era o adevărată delectare să audă despre ultima aventură a lui Ţofar. Îl invidia puţin pentru abilitatea de a-şi trăi viaţa cu atâta abandon, cu atâta zel. Când zilele petrecute împreună în Casa lui Sem ajunseseră la capăt, Esau aranjase pentru Ţofar o căsătorie cu fiica unui negustor bogat de mirodenii, din Saba. Ţofar călătorise în sudul

Arabiei pentru a ajuta la răspândirea învăţăturilor Celui Preaînalt în mijlocul ismaeliţilor şi, totodată, pentru a învăţa fiecare amănunt despre lucrativa negustorie cu mirodenii. În scurt timp, îşi luase o a doua nevastă, dobândind prin intermediul celui de-al doilea său socru, marinar de meserie, acces la secretele străvechi ale canalelor de apă şi navigaţiei, cunoscute de sabeeni. Acum era cel mai înstărit negustor de mirodenii din Răsărit, iar învăţăturile Celui Preaînalt rămăseseră în seama unui alt discipol de-al lui Sem, Bildad, fratele lui Sitis.

„Văd că ai inele noi, Ţofar”. Iov ridică o sprânceană, lăsându-se şi el, cu picioarele încrucişate, pe o rogojină, lângă vărul lui.

Ţofar îşi studie degetele cărnoase, ce abundau în inele de

aur bătute cu nestemate. „Poate că am unul sau două în plus de când ne-am văzut ultima dată, dar…”

„Nu, vere. Vorbesc despre cercurile acelea negre de sub ochii tăi, care mie îmi spun că ai muncit prea din greu şi ai dormit prea puţin”. Iov se simţea aidoma unei neveste cicălitoare, dar Ţofar arăta ostenit şi şleampăt, ceea ce era cu totul ieşit din comun pentru acest negustor de o eleganţă atât de rafinată. Ţofar îi nesocoti îngrijorarea, dar Iov nu se dădu bătut. „Spune-mi, vere, e prima dată când te întorci în Edom după călătoria de afaceri din Saba, de acum doi ani?”

Ţofar închise ochii, trase aer adânc în piept şi expiră ceea ce părea a îi sfârşeala acumulată la capătul a doi ani încheiaţi. „În sfârşit, sunt în drum spre casă, Iov. Am fost reţinut de un mare grup de sabeeni care mi-au cerut să călătorească pe vasul meu de negustorie”. Plecându-şi, conspirativ, capul, arătă spre cei unsprezece călăreţi ce îl însoţeau. „Sabeenii aceştia împreună cu prietenii lor mi-au pus răbdarea la grea încercare, cerându-mi mai mult răgaz ca să adune provizii pentru noua lor aşezare din Moab. Ce era să fac? Deja îmi plătiseră bani frumoşi pentru călătorie – bani din care am cumpărat încărcătura de mirodenii pentru acest voiaj”.

Iov mai aruncă o privire către escorta lui Ţofar de sabeeni. Într-adevăr, păreau un grup cam mohorât. Plăselele bătute cu nestemate ale pumnalelor lor scăpărau în lumina soarelui de dimineaţă. *Jambiyas* cu două tăişuri, purtate la mijlocul cingătorilor lor, erau un avertisment neruşinat al iuţim» ce caracteriza tribul sabeenilor.

Iov se uită apoi la cingătoarea lui Ţofar. Niciun *jambiya.*

Dovadă că Ţofar era încă sfâşiat între diversele tradiţii ale locurilor pe care le socotea căminul lui. Locuise în Saba doar zece ani, după care se întorsese în Canaan împreună cu soţiile şi copiii săi şi îşi stabilise rutele de negustorie prin Edom, Arabia şi Egipt. Cu toate acestea, continua să poarte robele ismaeliţilor şi *ghutrah* albă specifică şeicilor sabeeni în locul *keffiyeh-ului* negru cu alb al vecinilor săi canaaniţi. Întrebat fiind de ce refuza marama canaanită pentru păr, făcută dintr-o împletitura unică de lână, Ţofar răspundea, în glumă, că *ghutrah* sabeeană îi accentua frumuseţea colţuroasă. Iov, însă, cunoştea adevăratul motiv al refuzului său. *Keffiyeh*-urile erau ţesute din lâna pestriţă şi bălţată a turmelor unchiului Iacov, iar Ţofar respingea de multă vreme tot ce avea vreo legătură cu unchiul Iacov.

„Oricum, am aşteptat după grupul acela de sabeeni şi caii lor egipteni", şopti Ţofar, arătând cu degetul mare către escorta cu înfăţişare necizelată, „şi, în sfârşit, acum patru luni, am ridicat velele". Uitându-se distrat în jur, se opri, în cele din urmă, asupra călăuzei lui Iov. „Ce-o fi fost în capul tău când ai angajat o călăuză cu trei degete lipsă?"

Iov râse. „Atât, administratorul meu, mi l-a recomandat foarte călduros. Acum, nu schimba subiectul". Împunse cu dosul mâinii pieptul lui Ţofar. „Cum se face că ai străbătut Golful Aqaba în toiul iernii? Nu era sezonul musonilor?"

Ţofar se dizolvă într-un alt acces de râs, al cărui sunet încălzi inima lui Iov în acelaşi fel în care focul de tabără alung răcoarea dimineţii. „Numai prin mâna lui El Şadai şi cu ajutorul secretelor marinarilor sabeeni am putut naviga prin vântoasele din Aqaba pe timp de iarnă". Lovindu-se peste genunchi, îşi depănă mai departe povestea,

măsurând cu privirea ce mai rămânea din tabăra lui Iov. „Nu a fost o călătorie plăcută cu o sută de cuţitari sabeeni şi cincizeci de cai egipteni!”

Iov ascultă cu nespusă încântare şi râse încet, amuzat mai degrabă de neputinţa lui Ţofar de a se concentra decât de talentele lui de povestitor. Pe când era băiat în Casa lui Sem, îi era cu neputinţă să stea locului şi să înveţe căile Celui Preaînalt. Când i se dădea, însă, un subiect de dezbatere, nici cei mai erudiţi învăţători nu-i puteau combate mintea sprintenă şi agilă.

Învăluit în amintiri dragi, Iov tresări băgând de seamă că sporovăială nepăsătoare a prietenului său încetă şi chipul i se făcu de piatră. Cu ochii inflamaţi şi pumnii strânşi, tremurând, Ţofar sări în picioare. „Ea ce caută aici?”

„Cum? Cine?” Ridicându-se lângă el, Iov urmări direcţia privirii verişorului său, dar nu-şi putea închipui ce ar fi putut să-i schimbe atât de subit dispoziţia.

„Ucigaşa aceea a lui Sihem!”

Iov se uită glonţ spre cortul Dinei.

„Da, *ea*!” ţipă Ţofar. „Cum ai putut să o laşi să-ţi pângărească tabăra?”

La început, şocul îi paraliză gâtul. Cum de o recunoscuse Ţofar pe Dina? „Ţofar, vorbeşte mai încet. Te va auzi”. Zări silueta Dinei trăgându-se înapoi în cort şi pe ceilalţi din caravana lui împietrind ca nişte statui. *Toată lumea l-a auzit.* Clocotea de mânie, dar când se întoarse spre Ţofar, văzu că furia acestuia se risipise precum pielea lepădată de un şarpe în deşert. *Nu cumva ţi-e frică, Ţofar?*

Oftând adânc, încurcat, Iov spuse, „Spune-mi de ce arăţi, deodată, speriat”.

„Pentru că este ca o molimă. Iov. Îţi va infecta toată casa – ca lepra!” Vrând să-l calmeze, Iov se întinse spre Ţofar, însă acesta se trase înapoi. „Este ridicol”, spuse Iov, încercând să îşi păstreze tonul egal. „Spune-mi cum de o cunoşti pe Dina”.

Ochii lui Ţofar ieşiră din orbite şi venele de pe frunte şi gât deveniră proeminente în timp ce tună, „Toată lumea o *ştie,* Iov! De la Nil şi până la Eufrat, oamenii au auzit despre trădarea sihemiţilor”.

„Tu, Ţofar!” Iov îl prinse de faldurile robei şi strânse materialul fin între degete. „Te-am întrebat cum de o cunoşti *tu* pe Dina. Nu vreau să aud poveştile păstorilor şi bârfele negustorilor”.

Înfrigurat la faţă precum o smochină arsă de soare, Ţofar se smulse din mâna lui Iov şi îşi netezi cutele robei. „Când m-am întors din Saba, împreună cu soţiile mele, ca să mă aşez în Naamah, canaaniţii mă urau pentru că unchiul Iacov îi otrăvise împotriva urmaşilor lui Esau. Dar regele Hamor din Sihem a fost mărinimos şi s-a purtat cu bunătate, ţinându-mi partea, spunând că rutele negustoriei edomiţilor vor aduce beneficii generaţiilor viitoare. Prinţul Sihem a fost cel mai bun dintre lui lui Hamor, cel mai onorabil bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Erau prietenii mei, Iov”. Împungând aerul cu degetul în direcţia cortului Dinei, spuse *„femeia aceea* l-a sedus pe prinţ pentru ca fraţii ei să poată măcelări şi jefui cetatea, umplând de aur corturile lui Iacov. Mă aflam pe drumul dintre Sihem şi Bethel când caravana unchiului Iacov a trecut pe lângă mine. Am văzut-o înveşmântată în hainele însângerate ale regilor, şezând deasupra unei căruţe ticsite de pradă sihemită”. „Destul!”

Furios, Iov luă apărarea Dinei. „Nu ştii nimic despre Dina şi habar n-ai de *adevărata* poveste sau de durerea pe care a tăinuit-o vreme de atâţia ani! Femeia aceasta este răspunzătoare doar pentru păcatul ei. Nu şi pentru cele ale fraţilor ei sau ale lui Iacov”. Necruţător, ca şi când bătălia Dinei devenise, cumva, a sa, continuă, „Am adus jertfele cuvenite pentru păcatul ei – oricare ar fi fost neînsemnata parte pe care a jucat-o în acea îngrozitoare tragedie. Înaintea lui El Şadai, ea este iertată”.

Şocul de pe faţa lui Ţofar era aproape palpabil. „Cum poţi spune că este iertată, Iov? Trădarea ei depăşeşte cu mult Sihemul. În timpul vizitei mele în tabăra lui Isaac, de la Hebron, am văzut-o răsfăţându-l şi linguşindu-l pe bunicul nostru. Este la fel de şireată precum taică-său, încercând să-şi asigure viitorul prin…”

„Opreşte-te, Ţofar!” îl avertiză Iov. „Ea face parte din casa mea acum”.

Ţofar se făcu alb precum *ghutrah* de pe el. Apucându-l pe Iov de umeri şi scuturându-l zdravăn, spuse, „Parte din casa ta? Nu, Iov! Spune-mi că nu ţi-ai trădat legământul faţă de Sitis şi ai luat-o de nevastă pe *femeia aceeal”.*

Iov cântări întrebarea lui Ţofar. „Dacă tu îţi poţi lua o a doua nevastă, Ţofar, eu de ce n-aş putea?” spuse, cu un calm glacial.

„Pentru că ai promis!” zise Ţofar, izbindu-l pe Iov în piept. „I-ai promis lui Sitis că ea va fi singura ta nevastă – tot aşa cum a fost Rebeca pentru bunicul Isaac. Nu, Iov, n-ai făcut-o. Spune-mi că n-ai făcut asta!” Iov rămase pe poziţie şi susţinu, sfidător, privirea lui Ţofar. Îşi simţea inima zvâcnindu-i în urechi. Fireşte că nu avea de gând să îşi

încalce vreodată legământul încheiat cu Sitis, dar, pentru prima oară în viaţa lui, refuză să dea explicaţii. Avusese multe neînţelegeri cu Ţofar, însă pe aceasta o simţea, cumva, diferită. Între ei se căsca o prăpastie peste care vorbele nu se puteau face punte.

„O iau acasă ca să se mărite cu Enon”, spuse, inexpresiv. „Dar oricum ar fi, ea este iertată, Ţofar. Ea este iertată de El Şadai – chiar dacă tu, unchiul Iacov şi bunicul Esau se pare că aţi uitat cum să iertaţi”. Ţofar se făcu stacojiu la faţă. „Te-a fermecat şi pe tine, întocmai ca pe prinţul Sihem. Îţi va ruina casa. Ascultă ce zic!”

„Nu mă aflu sub nicio vrajă, Ţofar. Iar Dina nu mai poartă povara ruşinii ei”. Ajuns de sfârşeala drumurilor şi a acestei dispute fără rost, Iov clătină din cap. „Dacă ai vrea să vorbeşti cu ea, ai vedea dragostea neţărmurită pe care i-a purtat-o bunicului Isaac şi ai înţelege de ce el a poruncit de pe patul de moarte ca ea să se mărite cu Enon”.

Şocul topi toată mânia lui Ţofar şi ochii i se umplură de lacrimi. Tăcerea ce se aşternu deodată îl lăsă pe Iov fără suflare. Ce cruzime din partea lui să-l înştiinţeze pe Ţofar de moartea bunicului într-un mod atât de nesăbuit!

„Iartă-mă, vere”. Iov îşi lăsă capul în jos. „Bunicul Isaac se odihneşte, în sfârşit, alături de părintele Avraam”.

Niciunul nu scoase o vorbă. Zgomotele din tabără se înteţiră, boii erau, în sfârşit, adunaţi pentru drum, iar corturile lăsate la pământ, strânse şi încărcate în căruţe.

Într-un târziu, Ţofar se întoarse spre focul muribund şi spuse, „Nu l-am cunoscut pe bunicul Isaac aşa cum l-ai cunoscut tu, Iov. Am trecut prin tabăra lui doar ocazional, în drum spre afacerile mele negustoreşti. Nu am studiat

învăţăturile împreună cu el, ca tine”.

Iov se întoarse cu faţa la el, aşteptând ca acesta să-l privească în ochi. Dar Ţofar nu voia. „Ţofar, frate-vere, bunicul Isaac a poruncit ca Enon să se însoare cu Dina pentru că odraslele lor sunt singura nădejde de a aduce binecuvântarea legământului lui Avraam în clanul lui Esau”. Ţofar ridică iute capul. „Aşadar, bunicul Isaac te-a obligat să o iei pe Dina?” Zâmbi sardonic. „Unchiul Iacov trebuie să fi izbutit, în sfârşit, să-l convingă să-i debaraseze clanul de ruşinea acelei femei”.

Iov avu senzaţia că tocmai înghiţise cărbuni aprinşi. „Să nu mai vorbeşti vreodată aşa despre nora mea, Ţofar! Dina este o femeie frumoasă care a fost acuzată pe nedrept şi tratată în mod ruşinos toată viaţa ei”.

Furia puse din nou stăpânire pe trăsăturile chipului lui Ţofar. „Cum poţi fi atât de orb?” Luă o mână de praf de pe jos şi i-l zvârli lui Iov în piept.

„Destul”, spuse o voce liniştită de femeie, din spatele lor. Chipul Dinei era o mască a detaşării, care îi ascundea cu desăvârşire durerea, în picioare lângă ea, era Nogahla, pregătită în orice clipă să se întoarcă precum o săgeată înapoi la cortul lor.

Dina se întoarse spre Iov şi întrebă, „îmi vei oferi o călăuză care să ne ducă, pe mine şi pe Nogahla, înapoi în casa lui Abba Iacov?” Iov văzu expresia de triumf de pe chipul lui Ţofar şi răceala din ochii Dinei. „Acum că ai auzit povestirea lui Ţofar, sunt sigură că te-ai răzgândit în privinţa mea”.

Lui Iov i se frânse inima văzând că vechea ruşine se agăţa din nou de Dina în dimineaţa aceasta. Mielul jertfit

noaptea trecută nu era decât cenuşă fără valoare dacă ea se întorcea la amărăciunea lui Iacov. „Nu, nu voi angaja o călăuză ca să vă întoarceţi”.

Dina închise ochii şi se îndepărtă. Înşfăcând-o pe Nogahla de mână, începu să coboare poteca spre Elath, cărând fiecare câte două bocceluţe.

Înainte ca Iov să o poată chema înapoi, Ţofar râse şi spuse, „Vino înapoi aici. Nici măcar *tu* nu meriţi ce-ar putea să-ţi facă un bandit pe drumul înapoi spre Hebron. Poţi călători împreună cu una din caravanele mele de mirodenii, de-a lungul munţilor, pe coastă. Îl vor găsi pe tâlharul de taică-tu undeva între Beerşeba şi Hebron, sunt sigur”. Dina se opri, dar nu se întoarse, iar Nogahla se mulţumi să îşi ridice privirea, aşteptând, către stăpâna ei.

„Nu, Ţofar”, strigă Iov tare, pentru ca Dina şi Nogahla să-l audă. „Refuz să o las să plece înapoi în casa lui Iacov. Bunicul Isaac a promis-o fiului meu Enon, iar eu n-am să-i redau libertatea decât dacă el o refuză”.

„De ce?” Dina dădu drumul mâinii Nogahlei şi fugi spre cei doi bărbaţi. Masca îi dispăruse. „De ce nu mă trimiţi înapoi acum şi să terminăm odată cu asta? Ştii că fiul tău va avea aceeaşi părere despre mine precum acest… acest…” spuse Dina pe un ton de dezgust, arătând spre Ţofar.

„Ai grijă, Dina”. În toiul furtunii ei de cuvinte, Iov îşi păstră liniştea. „Nu i-am dat voie să te acuze pe nedrept şi nici pe tine nu te voi lăsa să-l dezonorezi pe Ţofar în prezenţa mea”.

„Cum poţi să spui că m-a acuzat pe nedrept?” Lacrimile ameninţau să i se prelingă de pe frumoasele gene lungi pe

obraji, dar îşi şterse amândoi ochii cu dosul palmei. „Ştii bine ce am făcut! Trimite-mă înapoi! Nu mă face să aştept umilirea refuzului fiului tău”. Mai multe lacrimi ameninţau să o copleşească, dar ea îşi păzi cu dârzenie vălul de demnitate.

„Trimite-o înapoi, Iov”, stărui Ţofar, prinzându-l pe Iov de braţ. „Dacă îl forţezi pe Enon să se însoare cu ea, va ajunge de râsul tuturor în Edom”.

Iov îi puse cu blânde (e o mână peste strânsoarea de fier. „Şi cum rămâne cu iertarea lui El Şadai? Cu dorinţa lui Isaac? Cu binecuvântarea lui Avraam pentru clanul lui Isaac? Toate acestea nu înseamnă nimic pentru tine, vere-frate? Oare inima şi sufletul unei femei înseamnă atât de puţin pentru tine?”

Ţofarâşi smulse mâna dintr-a lui Iov. „Ai grijă, vere. Femeia aceasta îţi va distruge casa”. Uitându-se la Dina, scuipă pe pământ la picioarele ei. „Puţin îmi pasă dacă bunicul Isaac credea că tu porţi în pântece binecuvântarea legământului lui Dumnezeu cu Avraam. Tatăl tău este un mincinos şi un hoţ, iar fraţii tăi, nişte ucigaşi. Tu nu eşti cu nimic mai bună”.

Dina se întoarse şi, în drum spre cort, o apucă pe Nogahla de mână. Fără alte vorbe, Ţofar se îndreptă cu paşi apăsaţi către calul lui şi dispăru împreună cu escorta lui de sabeeni, într-un nor de praf roşu.

Iov rămase tăcut. Întorcându-se uşor, într-un cerc deplin, văzu cu uimire că, în scurtul răgaz în care el şi Ţofar destrămaseră o prietenie de o via (a, servitorii lui ridicaseră tabăra. Aproape toate erau gata pentru plecarea în cetatea portuară Elath, unde aveau să schimbe animale pe daruri şi

să strângă provizii pentru ultimele trei zile ale călătoriei spre Ut-Numai cortul Dinei rămăsese în picioare, însă Iov nu se simţea pregătit pentru confruntarea care, era convins, avea să urmeze. Se hotărî să se plimbe până la o frumoasă deschidere între stânci, la aproape o sută de paşi către soare, de unde putea vedea cetatea ce se întindea sub ei. Avea nevoie de un răgaz împreună cu El Şadai.

În ultimii cinci ani, când se întorsese spre casă din vizitele întreprinse în tabăra bunicului Isaac, petrecuse multe dimineţi într-o despărţitură confortabilă pe care o găsise între stânci. Îşi odihnea spinarea pe piatra roşie şi aspră până când îi răsuna în suflet şoapta adevărului lui El-Elyon. Fireşte, Dumnezeul Cel Preaînalt nu îi vorbise niciodată în mod direct. Un asemenea miracol era păstrat doar celor ce deţineau binecuvântarea legământului. Dar poate că, într-o bună zi, unul din fiii lui Enon va auzi glasul lui El Şadai.

Cum ar fi să te audă vorbind, El-Elyon? Ar rămâne omul acela acelaşi?

— Iov 1: 1 – 3

Era în ţara Uţ un om care se numea Iov. Şi omul acesta era fără prihană şi curat la suflet. El se temea de Dumnezeu şi se abătea de la rău. I s-au născut şapte fii şi trei fete. Avea şapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi, cinci sute de măgăriţe şi un foarte mare număr de slujitori. Şi omul acesta era cel mai cu vază din toţi locuitorii Răsăritului.

„Nogahla, nu mai căsca gura afară din cort şi ajută-mă să împachetez”.

Dina se simţea prea mânioasă şi umilită ca să dea voie curiozităţii fetei să-i încetinească mâinile ocupate. „Dacă Iov şi-a pus în gând să-i dea fiului său şansa de a mă respinge în faţa întregii cetăţi Uţ, atunci trebuie să fim gata de plecare împreună cu restul caravanei sale”. Se simţea, în continuare, ameninţată de lacrimi, dar se încăpăţâna să le facă pe plac.

Nogahla luă cu delicateţe salteaua de dormit din mâna Dinei. „Dă-mi voie s-o împătur eu, stăpână. Tu schimbă-ţi rochia şi aranjează-ţi părul. Pregăteşte-te să mergi în Elath astăzi”.

Dinei îi tremurau mâinile. Înaintea ochilor i se perindau imagini cu chipul mânios al lui Ţofar. Nu voia decât pace – pacea pe care o căpătase după jertfa de astă-noapte.

„Stăpână, te simţi bine?” o întrebă Nogahla, punându-i cu tandreţe o mână pe braţ.

O bătaie puternică din palme anunţă prezenţa unui vizitator în afara cortului. Dina îşi simţi toţi muşchii

încordaţi.

„Trebuie să-ţi vorbesc o clipă, Dina”. Era Iov.

„Suntem aproape gata”, spuse Dina, răspunzând întrebărilor nerostite ale Nogahlei printr-o ridicare din umăr. „Muncim cât putem de repede…”

Iov îşi vârî faţa prin uşa cortului. „Am o rugăminte”, spuse el, cu glasul blând, dar hotărât. Când se îndreptă de spate, umplu cu prezenţa lui cortul strâmt al femeilor. „Dina, aş vrea să-mi dai borcanele tale de ierburi şi leacuri, te rog. Cele pe care ţi le-a dat bunicul Isaac”.

Dina mai aşteptă şi alte explicaţii, însă tăcerea lui era tot atât de goală pe cât îi era şi expresia de pe chip. „De ce?” întrebă, într-un târziu.

„După ce te vei mărita cu fiul meu, îţi va rămâne puţină vreme pentru moşit. Pot să ofer ierburile tale moaşelor din Uţ, şi atunci toată lumea, atât cei din casa mea, cât şi din cetatea noastră, va beneficia de pe urma lor. Nu-ţi face griji, Dina. Eu ştiu ce este mai bine”. Deşi zâmbetul lui era autentic, o emoţie stranie îi juca în colţul gurii.

Dina oscila între deznădejde şi indignare. Înţelegea faptul că se cuvenea să fie dispusă să facă parte şi altora din ierburile ei, însă aceste flacoane erau daruri din partea bunicului Isaac. Nu *ei* ar trebui să-i revină sarcina de a decide cine să le folosească, din moment ce ea cunoştea puterea vindecătoare a fiecărei plante? Şi apoi, aceste poţiuni nu dăduseră viaţă doar altora, ele înviaseră şi sufletul ei mort.

„Îmi pare rău”, spuse, păstrându-şi privirea plecată. „Nu ţi le pot da”.

„Trebuie”. Glasul lui rămânea blând, dar insistent.

Dina se uită la Iov, căutând în ochii lui sufletul pe care îl ştia acolo. „Cum îmi poţi cere una ca asta?” Vocea i se frânse puţin şi se urî pentru slăbiciunea ei. „Când ştii bine cât de mult le preţuiesc?”

Iov dădu din cap şi vorbi cu blândeţe, ca şi când ar fi dat explicaţii unui copil îndărătnic. „Am luat această decizie pentru binele tuturor. Dina. Îţi cer să renunţi la dorinţele tale egoiste şi să te gândeşti la alţii”.

Cuvintele lui Iov o străpunseră aidoma unei suliţe încinse. O socotea egoistă? Poate că era. La urma urmei, el era cel onorabil, cel mai de seamă bărbat al Răsăritului. Cine era ea să se îndoiască de Iov? Era un nimic.

Făcu câţiva paşi către coşurile împletite şi boccelele din piele în care zăceau comorile ei din ierburi şi dădu să le apuce de mânere. Ceva înăuntrul ei, însă, se împotrivea acestei cereri. „Nu!” strigă ea, dându-se un pas spre el. „Bunicul Isaac mi le-a dat mie, iar *eu* le voi împărţi când şi cu cine voi socoti de cuviinţă”. Iov se trase înapoi, vrând parcă să iasă cât mai iute din cort. „De ce cred oamenii că pot, pur şi simplu, să-mi ia ceea ce e al meu? Nu! Nu şi de astă dată, Iov!”

Dina îşi adună toate puterile. O va lovi oare? Nu aşa procedau bărbaţii mânioşi cu femeile din casa lor când acestea vorbeau cu atâta lipsă de respect?

Tăcerea atârna aidoma unei ploşti ude de vin. Din vreme în vreme, era invadată doar de scâncetele înfundate ale Nogahlei şi de răsuflarea greoaie a Dinei. În sfârşit, Iov zâmbi. „De ce nu ţi-ai apărat şi darul iertării cu aceeaşi înverşunare cu care ţi-ai apărat ierburile?”

Dina nu putu decât să clipească. Dădu voie cuvintelor să

treacă dincolo de mânia pe care o simţea.

„Pe cât de sigur este că bunicul Isaac ţi-a dat ţie acele vase cu leacuri, Dina, pe atât de adevărat este şi că El-Elyon ţi-a vindecat sufletul, prin sângele mielului. Dar când Ţofar a încercat să îţi fure iertarea pe care ai primit-o în dar, tu ai cedat în faţa primului reproş”.

Dina se zgâia la el, gâfâind. Mută de uimire. Ochii lui Iov erau din nou ochiuri de apă caldă.

El o luă de mână, iar ea îşi lăsă mâna cuprinsă într-ale lui. „Tu eşti o femeie puternică şi frumoasă, Dina”, spuse. „Călătoria ce ne stă înainte este aspră. Atât munţii prin care vom trece, cât şi oamenii pe care îi vei întâlni pot fi periculoşi şi neiertători”. Îi strânse mâna, aproape imperceptibil. „Dar nici munţii, şi nici oamenii nu-ţi pot fura iertarea pe care ţi-a dat-o Dumnezeu, decât dacă tu le permiţi”. Cu acestea, se întoarse şi, aplecându-se să iasă din cort, îi strigă peste umăr, „Voi trimite un servitor să strângă cortul. Ai grijă să nu fii în el când o face!” Râsul lui zbârnîi cu ecou.

Dina rămase în picioare ca o statuie. Căldura atingerii lui încă o furnica pe mâna întinsă.

„Stăpână”, spuse Nogahla într-o şoaptă reţinută. Până şi o tânără servitoare îşi dădea seama că clipa aceea era prea sfântă ca să vorbească pe un ton obişnuit. Dina râse, dar nu scoase o vorbă. Savura momentul.

„Stăpână, trebuie să ne grăbim”.

În sfârşit, Dina îşi lăsă mâinile să-i atârne. Se mişca, însă, ca pierdută într-un vis, un vis frumos în care un om bun se arăta credincios cuvântului dat şi Dumnezeului său.

De pe balconul dormitorului ei, Sitis îşi adânci privirea în

oceanul întunecat al nopţii şi gândul o purtă spre Iov. Oare şi el număra aceleaşi mii şi mii de stele şi se uita la aceeaşi jumătate de lună? înfăşurându-şi rochia de lână mai strâns în jurul gâtului, se aplecă peste balustradă ca să poată vedea casele copiilor lor, în canionul de sub ea. Nouă dintre ei erau aşezaţi la casele lor – opt căsătoriţi, iar unul tot atât de neînlănţuit precum un bou sălbatic. Uzahmah, mezina, dormea în tihnă în camera ei de la capătul coridorului, însă ardea de nerăbdare să se mărite cu Elihu, strălucitul discipol al lui Iov.

Sitis îşi strânse podul nasului şi scoase un oftat obosit. Mezina ei fusese întotdeauna cam năvalnică, ca şi maică-sa, de altminteri. În urmă cu o lună plină, când ieşise împreună cu caravana pe porţile cetăţii, Iov îi făgăduise că, la întoarcerea lui, puteau să înceapă pregătirile de logodnă. Un zâmbet încreţi chipul lui Sitis. *Uzahmah a făcut întocmai ce aş fi făcut eu însămi.* Ea luase promisiunea tatălui ei drept permisiune de a stabili ospăţul de logodnă pentru ziua în care caravana lui avea să intre din nou pe porţile cetăţii. Fata se ţinuse de maică-sa să trimită iscoade şi mesageri, aranjând lucrurile astfel încât Elihu să sosească în cetate odată cu Iov şi caravana lui. Dacă iscoadele ei erau de încredere, Elihu urma să sosească împreună cu o caravană de negoţ de-a chaldeenilor, de la miazănoapte, iar Iov şi caravana lui veneau din Hebron pe partea de miazăzi a cetăţii. Amândoi ajungeau a doua zi, pe la apus.

Sitis îşi aşeză coatele pe balustradă şi, masându-şi tâmplele, se întrebă dacă nu cumva tocmai adâncise prăpastia din căsnicia ei prin faptul că cedase în faţa nerăbdării fiicei lor. Se va înfuria Iov pentru că ea plănuise

banchetul şi făcuse toate aranjamentele fără să-l întrebe? Va fi aceasta încă una din certurile acelea ce căscau şi mai mult depărtarea dintre ei?

Îndoindu-se din şale, înclină micul ulcior cu ulei de măsline deasupra capetelor celor trei zeiţe ismaelite. După anul de logodnă, Uzahmah avea de purtat grija propriei gospodării, iar Sitis rămânea singură cu Iov în palatul lor zidit în stâncă. Despre ce vor vorbi? După câte se părea, nu mai puteau să-şi spună nici două vorbe fără să se certe. Inspiră adânc aerul răcoros al nopţii şi, de astă dată, scoase un oftat uşor tremurat. Emoţiile deveneau din ce în ce mai greu de înăbuşit.

„O, doamne ale vieţii, ascultaţi-mi ruga”, spuse, masând uleiul pe fiecare idol. „Fie ca în curând să aud strigătele fericite ale nepoţilor în casa mea şi răpăitul zglobiu al picioruşelor lor pe coridoarele acestea”. În mijlocul măsuţei joase din fildeş trona maiestuoasă Al-Uzza, zeiţa atotputernică acoperită cu o mulţime de sâni. La dreapta ei şedea, cocoţată pe o cămilă, Al-Lat cea aurie, al cărei luceafăr de dimineaţă din lănţişorul de la gât strălucea de ulei. În ultimii ani, însă, preferata lui Sitis devenise Manat, sfânta mamă-soacră, aşezată în stânga. Idolul fără cap şedea cu picioarele întinse, închipuind o poală de aur în aşteptarea nepoţilor. Ţinea braţele încrucişate sub sânii goi şi proeminenţi, ca un altar pe care mirodenii cu miros înţepător stăteau mărturie pentru tăria ei.

„De ce nu mi-ai binecuvântat casa cu nepoţi?” o întrebă pe zeiţă. „Ofrandele mele au ajutat la reconstrucţia templului tău pentru ismaeliţii din Haldeea, după ce Iov şi oamenii lui l-au distrus. Ce altceva mai ceri de la mine?”

Norii învăluiseră lumina lunii, făcând tăcerea idolilor să pară şi mai întunecată. *Zeii nu răspund niciodată,* îşi zise, îndreptându-se din nou de spate, pe balustrada balconului.

Scrutând noaptea de păcură, îşi aminti de vremea când crezuse că Yahve crease toate lucrurile. „Nu cu multă vreme în urmă”, şopti ea. „Totuşi, cu o viaţă în urmă”.

Sitis era fiica lui Şua, fiul născut lui Avraam de concubina lui, Chetura. După moartea lui Avraam, Ismael se însurase cu Chetura şi îl adoptase pe Şua, astfel că Sitis şi fratele ei, Bildad, erau deopotrivă nepoţii lui Avraam şi ai lui Ismael – ceea ce însemna, potrivit lui Bildad, o dublă regalitate şi o dublă devoţiune faţă de Iahve. Fratele ei fusese reprezentantul ismaeliţilor în Casa lui Sem. El îi ceruse lui Sitis să fie devotată lui Iahve, chiar şi atunci când părinţii lor muriseră şi ea fu nevoită să crească de una singură. Era o prinţesă printre servitori. Bildad aranjase ca ea să se căsătorească cu Iov. Şi apoi Iov îi ceruse să fie devotată lui Iahve, chiar şi atunci când copilaşii ei muriseră. Fusese o mamă cu sânii plini şi braţele goale.

„Creator al toate”. Râse cu amărăciune. „Nu prea cred”.

Aerul rece al nopţii îi înfoie cârlionţa de abanos de pe gât, iar răcoarea deşertului îi înfioră pielea. Îşi lăsă rochia să-i cadă de pe umeri. Balconul ei se afla la catul al treilea, cuibărit în stâncile roşiatice dinspre apus ale unui canion privat din cel de-al doilea sector, unul rafinat, al cetăţii Uţ. O singură casă mai împărţea canionul cu ei, cea a lui Sayyid, un palat de dimensiuni mai mici, sculptat în stâncile de la răsărit, de cealaltă parte a canionului. Dar era târziu. Nimeni nu o vedea. Lămpile din casa lui Sayyid se stinseseră de mult, iar liniştea acestei nopţi era ultima ei

şansă la libertate până la următoarea călătorie a lui Iov. Îşi lăsă rochia să-i cadă pe pardoseala din piatră şi vântul extrem de rece să-i răvăşească trupul, făcând-o să se simtă vie, înainte de a începe să îşi trăiască din nou moartea.

Mâine avea să se întoarcă Iov, cu giulgiul său de aşteptări, iar ea trebuia să îşi aleagă din nou vorbele cu grijă şi să vorbească politicos, evitând privirea soţului ei. Îndura singurătatea pentru că îşi iubea căminul, copiii, statutul de soţie a lui Iov, cel mai de vază om al Răsăritului. Îşi coborî privirea spre zeiţele de aur, care luceau uleios în lumina lunii. În noaptea asta, le va dosi cu grijă într-un loc sigur, pentru ca Iov să nu le bănuiască niciodată prezenţa în casa lui.

Aruncă o privire dincolo de canion, către balcoanele şi ferestrele casei lui Sayyid, cufundate acum în întuneric. Oare va bănui Iov că Sayyid fusese în casa lor? Astă-noapte, îşi luase rămas-bun de la prietenul ei printre lacrimi, scuzându-se din nou pentru că nu-l putea vedea decât cu prilejul următoarei călătorii a lui Iov sau dacă dădeau unul peste altul, din întâmplare, în piaţa cetăţii. Lacrimile îi ţâşniră fără voia ei. „De ce sunt nevoită să aleg între soţul meu şi prietenul meu cel mai bun?” şopti în noapte. Cunoştea răspunsul. Iov încă îl învinovăţea pe Sayyid pentru că ea refuza să se închine lui El Şadai.

În ziua nunţii lui Enon, când descoperise că Sayyid livra ofrandele lui Sitis la templul haldean, Iov poruncise ca templul să fie distrus, iar Sayyid, izgonit pentru totdeauna din casa lor. *Dar nu-l poţi izgoni din inima mea.*

Se propti de balustradă; i îşi lăsă lacrimile să-i curgă în voie. De ce nu putea Iov să înţeleagă că Sayyid îi era ca un

frate? Mai aproape de ea decât propriul frate, care îi trădase inima. Sayyid o ascultase întotdeauna, ascultase cu adevărat, când îi era teamă sau era rănită, mai mult decât oricare alt bărbat din viaţa ei.

Sitis se lăsă în genunchi ca să îşi caute rochia şi aşeză câte un sărut pe fiecare zeiţă. Cu grijă şi reverenţă, înveli fiecare statuetă în lână şi o puse la loc în cubul sacru din piatră. Strecură capacul la loc şi, ridicându-se în picioare, îşi trase mai strâns în jurul trupului rochia călduroasă de lână.

„Presupun că toţi suntem înveliţi într-un soi de giulgiu”, şopti ea, cu gândul la statuetele de aur din căminele lor de pânză. Îşi ridică privirea spre răsărit, către stâncile cufundate în întuneric, dar însufleţite de prezenţa lui Sayyid. „Poate că, într-o bună zi, voi evada din mormântul meu şi mă voi închina liber, voi vorbi liber, voi trăi liber”. Ridicând cubul sacru, se întoarse în dormitorul ei. „Până atunci, trebuie să mă îngrijesc de o fiică frumoasă şi să pregătesc un ospăţ de logodnă”.

După ce schimbară toate animalele pe mărfuri, la Elath, caravana călători mult mai repede. Însă cu cât urcau spre înălţimi, cămilele greu încărcate şi cei câţiva măgari ce cărau servitorii aveau nevoie de opriri frecvente pentru apă. Chiar dacă seceta scăzuse debitul izvoarelor naturale de munte, călăuza se pricepea de minune să dea de urma fiecărui strop de apă rece şi răcoritoare. Razele soarelui se furişau de după vârfurile stâncilor din piatră de nisip, însă piscurile munţilor aduceau şi temperaturi mai scăzute. Dinei îi clănţăneau dinţii în ritmul în care se legăna cămila sub ea. În curând, rochia din lână pestriţă nu mai putea ţine piept vânturilor muşcătoare. Scrutând zările, văzu un platou

acoperit de un pâlc de copaci şi arbuşti şi se rugă ca ghidul lor să găsească apă acolo. Se uită apoi în coada convoiului, în căutarea măgarului alb al Nogahlei. Fata avea umerii încovoiaţi şi tremura ca varga în spinarea micului dobitoc de povară care se legăna anevoie pe creasta muntelui.

„Aici pare a fi un loc bun de odihnă”, îi strigă Iov călăuzei. „Dacă găsim apă acolo, ne oprim”.

Dina oftă uşurată, băgând de seamă zâmbetul plin de bunătate de pe faţa lui Iov. Îi sesizase oare disconfortul?

„Dar, jupâne Iov, chiar după cotitură, la următorul platou, se înalţă cetatea Uţ. De ce să poposim acum?” întorcându-se, călăuza întâlni privirea Dinei, care se străduia, fără succes, să îşi stăpânească clănţănitul dinţilor. Bărbatul nu îşi ascunse câtuşi de puţin frustrarea, însă când ajunseră la podişul împădurit şi la un izvor gâlgâitor, îşi opri cămila.

Iov descălecă şi, până să îşi oprească Dina cămila ostenită, o şi aşteptă cu mâinile pline de pături. „E mai rece în deşert decât te-ai aşteptat, nu-i aşa?”

Cămila Dinei scuipă arţăgoasă şi mugi zgomotos, în chip de protest, în timp ce îngenunche pe burtă. Dina îi vorbi cu blândeţe şi, mângâind-o pe gât, se dădu jos de pe tronul ei cu patru picioare.

Iov râse. „Se pare că ţie îţi place să călătoreşti mult mai mult decât soţiei şi fiicelor mele”. Îi puse o pătură pe umeri şi cu o alta se îndreptă spre măgarul Nogahlei. „Sitis detestă mirosul de cămilă”, îi aruncă peste umăr, „iar fiicele noastre cred că «dormitul sub cerul liber» înseamnă un cort, trei saltele de lână puse una peste alta pe post de pat şi servitori care le fac vânt cu pene de struţ”.

Dina se afla la doi paşi în urma lui Iov când Nogahla

aproape că sări de pe măgarul ei. „Stă-stăpână, mi-e frrrig!” zise ea. Iov chicoti, iar râsul lui răsună printre vârfurile munţilor. Înveli cea de-a doua pătură în jurul umerilor fetei, care se cuibări la căldură.

„Mulţumesc”, spuse Dina, uimită de solicitudinea lui Iov. El flutură din mână, ca şi când gratitudinea ei nu era necesară.

Pomi apoi în fruntea lor către tihna focului de tabără. Nu făcu, însă, nici doi paşi, când Dina văzu două degete agăţându-se de umărul lui. „Nu putem pierde vremea aici. Dacă vrem să ajungem în Uţ înainte de apus, trebuie să o luăm din loc într-un ceas”. Călăuza se îndepărtă ţanţoşă, lăsându-l pe Iov cu gura căscată. Dina se miră în sinea ei că un om tocmit îi vorbea stăpânului său cu atâta lipsă de respect.

„Pune el ceva la cale, jupâne Iov. Ceva e putred”, vorbi Nogahla cu nonşalanţă, ca şi când toată lumea ar fi văzut cu uşurinţă adevărul, dacă s-ar fi uitat cu atenţie. „De când am plecat din Elath te priveşte cu ochi şireţi”.

Candoarea Nogahlei o luă pe Dina prin surprindere. „Nogahla, jupânul Iov şi-a ales călăuza cu multă grijă şi, deci, are încredere în ea”. Se uită apoi la chipul lui Iov, nădăjduind să întrevadă un semn care să îi redea încrederea, dar nu găsi niciunul.

„De fapt, omul acesta mi-a fost recomandat insistent de către Atât, supraveghetorul casei mele”, zise Iov, cu privirea pironită asupra călăuzei, care împărţea, nerăbdătoare, ordine îngrijitorilor de cămile. „Atât şi cu mine avem o lungă istorie de opinii diferite. Niciodată n-am să-i mai urmez sfatul într-o chestiune de acest fel”,

conchise Iov şi, întinzându-şi mâna spre flăcările pârâitoare, zâmbi şi schimbă subiectul. „De ce nu ne aşezăm lângă foc, pentru ca voi două să vă încălziţi puţin?”

Dina şi Nogahla îşi aliniară paşii cu ai lui.

„Te deranjează dacă îmi povesteşti despre restul călătoriei noastre spre Uţ?” întrebă Dina. În ultimele trei zile de drum, vorbise puţin cu Iov. Se târguiseră cu plăcere pentru mărfuri şi ierburi în Elath şi se bucuraseră de scurta camaraderie a rugăciunilor rostite seara, înainte de a se retrage fiecare la cortul său. Dar sperase să obţină oarece informaţii despre Enon în cursul lungilor zile petrecute pe drum. Iov, însă, fusese neobişnuit de tăcut. Dina se lupta cu îngrijorarea şi era pe cale de a pierde lupta.

„Vom apuca drumul de coastă”, spuse Iov, arătând spre cumpăna strâmtă a apelor, „ocolind partea estică a stâncilor. Ar trebui să ajungem pe la apusul soarelui”. Împungând cu un băţ aşchiile aprinse de balegă, adăugă, „Ai vrea să mă întrebi ce te frământă de fapt?”

Dina se îmbujoră brusc – şi nu era din cauza focului. Oare omul acesta citea minţile tuturor, sau doar pe a ei? Va începe cu ceva simplu. „Ce vârstă are fiul tău?” Inima îi bătea cu putere. Încercă să nu dea înapoi, însă zile în şir se temuse de răspunsul la această întrebare.

„Enon are treizeci şi nouă de ani”.

Oh! E un copil! Dina îşi încetini, în mod conştient, respiraţia. Cum putea un bărbat mai în vârstă cu doar patru ani să se uite la ea cu dragoste? Ea era o capră bătrână pe lângă tinerele mirese pe care le-ar fi putut lua de nevastă.

Doar dacă nu cumva… Un gând îi veni pentru prima dată în minte.

Se întoarse spre Iov, dar el continua să studieze flăcările. „Te-am auzit spunându-i lui Ţofar că ai făgăduit să îţi iei o singură nevastă”. Se opri. „Fiii tăi au făcut o promisiune similară, sau Enon este deja însurat?”

Iov rămase tăcut, ciudat de tăcut şi chipul lui îşi pierdu orice urmă de bucurie. Dinei i se frânse inima în faţa cuvintelor pe care el nu le rostea.

„Este măcar un bărbat de onoare, precum tatăl său?” întrebă ea încet. „Vei fi a doua soţie a lui Enon, Dina, dar cred că tu îi vei câştiga inima”, răspunse Iov. „Întâiul meu născut nu este lipsit de inimă”. „Dar nu este de onoare”, spuse ea, cu glasul bătut de înfrângere şi resemnare.

„Enon încă îşi caută locul în lume”, aproape că îl scuză Iov. Apoi, agăţându-se parcă de o nădejde, spuse, „Este privit cu respect între cei de-o seamă cu el”. Din nou, tăcere. Continuării să privească focul. „Dar mă tem că cei de-o seamă cu ei îşi fixează standardele prea jos”.

Fără să-şi poată crede urechilor, Dina se întoarse încet spre Iov. „De ce îmi spui toate acestea? Abia dacă sunt eu însămi femeie. El este fiul dumitale şi, în curând, va fi soţul meu. Va trebui să-l cinstesc şi să mă supun lui fără crâcnire”.

Un zâmbet firav se iţi în colţul gurii lui Iov. „Îţi spun aceste lucruri pentru că am văzut dragostea şi compasiunea ta faţă de bunicul Isaac. Tenacitatea ta înaintea lui Ţofar. Nu poţi spune că *abia* dacă eşti femeie, Dina, şi mă îndoiesc că te-ai putea vreodată supune fără crâcnire”. Chicoti şi o privi în ochi. „Enon nu are copii. Poate că un copil – o sământă a făgăduinţei – îi va întări credinţa. Poate că dragostea unei femei ca tine îl poate învăţa că o

femeie demnă este vrednică de un bărbat cinstit”.

Dina simţi că roşeşte până la rădăcinile părului ei blond, dar dacă Iov era dispus să vorbească pe şleau, nu putea găsi un moment mai prielnic decât acesta pentru a-şi pune întrebările. „Cum rămâne cu ceilalţi copii ai voştri? Ceilalţi fii au neveste? Aveţi nepoţi?”

„Am şapte fii şi trei fiice”, spuse el. „Şase dintre fiii mei sunt însuraţi, dar până acum El Şadai nu mi-a binecuvântat casa cu nepoţi”.

Iov dădu să explice mai departe, dar Dina îl întrerupse. „Cum se face că nu mă dai de nevastă fiului neînsurat?”

Răspunsul lui veni repede şi, aparent, netulburat de îndrăzneala ei. „Mezinul meu abia dacă are treizeci de ani şi nu este gata de însurătoare. Deşi Esau se aşteaptă ca bărbaţii din clanul lui să se însoare la douăzeci de ani, pentru ca triburile edomiţilor să crească rapid, eu le-am cerut fiilor *mei* să aştepte până ia treizeci, ca să-i pot învăţa căile Celui Preaînalt. Eu sunt de părere că ar trebui să-şi conducă inimile înainte de a conduce o gospodărie”. Se uită la ea, zăbovind, vrând parcă să mai spună ceva, dar apoi scutură din cap. „Le-am cerut fiicelor mele să aştepte şi ele puţin peste vârsta măritişului, până la douăzeci de ani, înainte să le găsesc un soţ potrivit, pentru ca şi ele să poată învăţa căile lui Iahve”.

„Fiicele dumitale învaţă căile Celui Preaînalt? N-am ştiut că femeile au voie să vadă scrierile sfinte”, aproape că strigă de uimire Dina.

Iov ridică o sprânceană, măsurând-o înainte de a-i răspunde. „De fapt, eu nu deţin scrierile legământului. Acestea îi aparţin tatălui tău, purtătorul binecuvântării

legământului, dar am cunoştinţă de învăţăturile lui El-Elyon din zilele petrecute în Casa lui Sem. Eu învăţ tinerii din multe triburi. De fapt, unul dintre elevii mei din tribul lui Nahor, fratele lui Avraam, se va însura în curând cu fiica noastră cea mai mică”.

Pe faţa lui Iov trecu o umbră de tristeţe. Îndepărtă cu o fluturare de mână fumul ce se înălţa din foc. „Bunicul Esau nu prea se sinchiseşte cine învaţă căile lui El Şadai. Îl înfurie faptul că mariajele întârziate din familia mea încetinesc creşterea clanului său edomit”. Pe chip i se ivi o expresie poznaşă. „Dar nu se plânge de educaţia copiilor mei câtă vreme ceilalţi edomiţi se căsătoresc de tineri şi se înmulţesc ca iepurii în deşert”, adăugă râzând.

Dina aproape că îşi muşcă limba în încercarea de a-şi înăbuşi sudalmele la adresa urâciosului unchi Esau, dar, deodată, în gândurile ei pline de groază străluci o lumină. „Aş putea şi eu să învăţ căile Celui Preaînalt împreună cu fiicele tale?” în aceeaşi clipă când cuvintele îi ieşiră din gură, se şi întrebă dacă nu cumva întrecuse măsura. Ochii lui Iov străluceau, iar chipul îi era cu neputinţă de descifrat.

„Da!” strigă el, ridicând în aer un pumn victorios. „Speram să vrei. O, Dina, când cunoşti căile lui El Şadai, ai întotdeauna speranţă, ai întotdeauna răspunsuri la întrebările tale”.

I se întinsese vreodată înainte o asemenea oportunitate nemaipomenită? Dina ar fi putut, cu siguranţă, să fie a doua nevastă a unui soţ care nu era «lipsit de inimă», doar ca să înveţe mai multe despre El Şadai.

„Îţi mulţumesc, Iov”, spuse. Inima îi era tot atât de plină precum coşurile de ierburi pe care le cumpărase din Elath.

„Şi îţi mulţumesc pentru generoasele daruri de leacuri şi mirodenii. Mi-ai arătat deja prea multă bunătate”.

Pupu-pu. Dina se uită în toate direcţiile, căutând să afle sursa familiarului cântec de pupăză. *Pupu-pu.* Fluturându-şi aripile în apropierea unei fisuri de pe faţa stâncii, o pupăză crestată, neagră cu roz, îşi îndesa bucăţi de arbuşti în cuibul pietros pentru a-l face mai moale.

Pesemne că Iov îi urmărise privirea, pentru că spuse, „A, am fost binecuvântaţi cu noroc pe ultima sută de metri a drumului nostru”. Cutele de pe fruntea Dinei îi trădau mirarea.

„Mama mea spunea că pupăza este sculptată în mormintele egiptene ca simbol al bucuriei şi al afecţiunii”. Nogahla încuviinţă din cap, ca pentru a avea ultimul cuvânt asupra subiectului.

Iov şi Dina schimbară râsete amuzate. Apoi, Iov le mai făcu parte din vastele lui cunoştinţe. „Iar Ţofar spune că negustorii din Orientul îndepărtat socotesc micuţa pasăre aducătoare de noroc”.

Dina se întoarse să studieze creatura, al cărei zbor aducea cu al unei molii mai curând decât cu al unei păsări. „Dar, Iov, v-am auzit pe tine şi pe bunicul Isaac spunând că El Şadai vede pupăza ca fiind necurată”. Se uită la trăsăturile puternice ale bărbatului care avea să-i fie tată socru. Un bărbat cinstit, care cunoştea învăţăturile Celui Preaînalt. „Cum poate ceva necurat să aducă bucurie sau noroc?” Mutându-şi privirea spre cărbunii muribunzi, îşi înăbuşi emoţiile şi îşi redobândi stăpânirea de sine. „Cum poate ceva necurat să câştige afecţiunea cuiva?”

Iov vorbi încet, dar fără şovăire. „El-Elyon judecă faptele

şi animalele drept necurate pentru a-l proteja pe cei ce sunt ai Lui. Noi am fost creaţi după chipul Creatorului nostru şi nu suntem niciodată în mod irevocabil necuraţi sau de nerăscumpărat”. Se opri. Cum tăcerea se prelungea, ea îşi ridică ochii şi îl găsi aşteptându-i privirea, „Iahve te iubeşte mai mult decât iubeşte pupezele, Dina”.

O rafală puternică de vânt învârteji ţărâna şi pietrele din jurul lor şi Dina îşi acoperi faţa cu pătura.

trlupâne Iov!” strigă călăuza. „Trebuie să plecăm acum! Vine o furtună!”

Iov se simţea neobişnuit de neliniştit. Temerile Dinei, furtuna iscată parcă din senin... dar, mai presus de toate, se întreba de ce călăuza lui părea atât de grăbită să ajungă în Uţ în seara aceasta.

Furtuna aceea bizară mugea. Vânt şi fulgere, dar niciun picur de ploaie. „Să ne pornim”, îi spuse Dinei. „Furtuna se apropie cu repeziciune”. Iov îşi şterse faţa cu mâna şi, simţind un strat fin de pietriş, se acoperi cu *shmagh-ul* roşu şi alb, lăsând să i se vadă doar ochii, printr-o mică crăpătură.

În vreme ce femeile fugiră spre animale, Iov aruncă ţărână peste cărbunii din aşchii de bălegar. Inima îi bătea precum copitele cailor sabeeni ai lui Ţofar. Oare furtuna îi iuţise sângele în vene, sau îngrijorarea în privinţa călăuzei lor? Fugi apoi la cămile şi o ajută pe Dina să urce în şa.

„Am invitat-o pe Nogahla să călătorească împreună cu mine”. Dina o sprijini pe servitoare să suie în spinarea cămilei. „Priveliştea este mult mai frumoasă de pe cămila mea”. Strigă apoi în grabă câteva instrucţiuni către un servitor, spunându-i să lege măgarul Nogahlei de hamurile

din spate ale cămilei sale.

La adăpostul *shmagh*-ului său, Iov zâmbi cu gura până la urechi şi se minună de femeia care avea să-i fie, în curând, noră. Ce altă stăpână ar arăta atâta grijă faţă de servitoarea ei? Văzuse şi el frica de pe faţa Nogahlei, când se iscase furtuna, dar niciodată nu i-ar fi dat prin minte că o stăpână ar putea fi dispusă să îşi împartă şaua cu o servitoare. „Veţi încăpea amândouă în aceeaşi şa?” le strigă, în timp ce se îndrepta spre propria cămilă.

Prefăcându-se jignită, Dina îşi ridică glasul peste vuietul furtunii, „Ei bine, jupâne Iov, vrei să spui că eu şi Nogahla am mâncat prea multe curmale glasate?” Ochii albaştri de safir, singurii ce se vedeau prin învelitoarea din ţesătura unică a tribului lui Iacov cu care îşi acoperise capul, îi scânteiau.

„Da, jupâniţă Dina. Tu şi fata ta sunteţi grase precum boii”, spuse Iov. Urcându-se la bordul propriei cămile, înaltă cât un munte, se feri din calea unei brăţări împletite de-a Dinei, pe care vântul aprig o purtase până la el.

„Oh!” bombăni Dina. Micuţa servitoare îşi dădu şi ea drumul propriei supărări. Dina îi şopti ceva la ureche, iar dintre faldurile eşarfei de pe capul fetei se iţi zâmbetul alb al acesteia.

Călăuza le făcu semne sălbatice să o ia din loc, şi de astă dată Iov fu de acord – trebuiau să se grăbească spre casă. Însă, în aceeaşi clipă când îi traversă mintea, greutatea gândului îi străpunse inima. Oare

Sitis îl va primi cu bucurie sau îşi vor relua cearta din cauza lui Sayyid de acolo de unde o lăsaseră? Şi apoi, cum avea să o primească Enon pe Dina? Va vedea dincolo de

reputaţia ei, apreciind frumuseţea femeii dincolo de bârfele care circulau pe seama ei?

Cerul întunecat se frângea, brăzdat de fulgere. Servitorii se străduiau din răsputeri să aprindă torţele, însă vântul sufla flăcările înainte ca focul să se aprindă.

„Nu mai putem zăbovi!” strigă călăuza.

La un semn al lui Iov, caravana se urni din loc. Se apropiau de casă sub un cer negru ca păcura, pe o potecă croită pe coama muntelui. Drumeţii îşi acopereau feţele de grohotişul purtat de vânt, bizuindu-se numai pe instinctele cămilelor lor şi pe umbletul lor sigur. *El Şadai, ajută-ne!* Cu cât cerul se înnegura şi soarele se pitea după stâncile abrupte din piatră de nisip şi în dosul norilor cenuşii de ardezie, erau nevoiţi să meargă în şir indian pe un drum pe care, de obicei, puteau călători trei cămile una lângă alta.

În fruntea convoiului se afla călăuza, urmat îndeaproape de cămila lui Iov. Pe a treia cămilă călătoreau Dina şi Nogahla, iar restul caravanei venea la o depărtare atât de sigură pe cât le permitea vântul vâjâitor. Iov nu le pierdea din ochi pe Dina şi pe Nogahla. Înfofolite într-o pătură, pe post de scut împotriva vântului rece şi a prafului din aer, femeile se mişcau cu graţie, ca una.

Niciun strop de ploaie, doar vânt şi fulgere, se minună el. *O furtună cu adevărat ieşită din comun.*

Când, în sfârşit, caravana ajunse la porţile cetăţii Uţ, groaza lui Iov se mări. Piaţa era pustie, iar dughenele negustorilor, părăsite. La ceasul acesta al zilei, de obicei cetatea zumzăia de activitate – tocmeli de ultimă clipă, negustori care îşi închideau tarabele, copii care fugeau spre casă cu ulcioare pline ochi de apă. În seara aceasta, însă,

podişul pe care era aşezat primul sector al cetăţii aducea a cimitir. Pietre mici se rostogoleau pe lângă el precum arbuştii din deşert.

„Veniţi. Să intrăm în *siq*” strigă călăuza către Iov, acoperind un tunet îndepărtat şi conducând convoiul spre despicătura strâmtă dintre stâncile înalte şi roşiatice. „În şir indian! Lăsaţi loc destul între animale!” Călăuza îşi striga instrucţiunile, dar nu aştepta pe nimeni. Bărbatul se făcu nevăzut prin crăpătura dintre doi pereţi înalţi de stâncă.

Întorcându-se spre femei, Iov le văzu groaza din ochi. Dina începu să scuture din cap. „Nu!” strigă ea. „Nu poate fi Uţ!” Nerăbdători să ajungă acasă, restul caravanei intră pe podiş şi de acolo pe porţile cetăţii. Frica Dinei, însă, îi făcu pe toţi să se oprească. „Ce sunt peşterile acelea sculptate în pereţii muntelui? Unde sunt casele?” întrebă ea, arătând spre perdelele rufoase ce fluturau la intrarea în locuinţele cerşetorilor. Zări apoi dughenele negustorilor, rămase pustii. „Unde sunt toţi oamenii, Iov? N-am de gând să merg în acel... acel... *siq,* până când nu-mi spui ce se află dincolo de el. Şi pe urmă, nu prea văd cum se va strecura cămila mea printre pereţii aceia stâncoşi!”

Iov încercă să îşi închipuie prima impresie pe care o avea asupra Dinei cetatea – piaţa pustie, furtuna violentă şi locuinţele troglodite ce punctau faţa muntelui. Mânându-şi cămila până în dreptul femeilor, îşi dădu silinţa să le liniştească înainte ca panica lor să se răspândească. „Dina, uită-te la mine!” strigă, acoperind furtuna. „Cămila ta va încăpea printre zidurile de piatră, ai cuvântul meu! Dincolo de *siq* te aşteaptă o viaţă nouă”. Dina şi Nogahla păreau oarecum mai liniştite. „Acum, ascultaţi. Chiar la intrarea în

siq, pământul coboară uşor. Lăsaţi-vă cât puteţi de tare pe spate, în şa. Cămila cunoaşte drumul şi are mersul sigur. Dacă vi se face frică, închideţi ochii!”

Micuţa servitoare încuviinţă numaidecât din cap, însă Dina nu părea la fel de încrezătoare.

„Dina”, spuse Iov, „dacă n-ai încredere în mine, crede cel puţin că El Şadai te-a adus aici pentru planul Lui. Poţi face asta?”

Dina se opri. „Am încredere în tine şi în El Şadai, orice m-ar aştepta dincolo de *siq”* spuse. Iov află astfel că răspunsurile ei nu erau niciodată impulsive sau date cu jumătate de inimă.

Zărindu-i curajul în ochii albaştri, înceţoşaţi, avu sentimentul că şi el poate avea încredere în El Şadai pentru cele ce i se întindeau înainte.

— Iov 1: 13 – 14

Într-o zi, pe când fiii şi fiicele lui Iov mâncau şi beau vin în casa fratelui lor cel întâi născut, a venit la Iov un sol…

P

raful; i grohotişul înţepau faţa Dinei pe măsură ce vântul deşertic îşi continua urletul furios. „Stăpână, mi-e frică”, zise Nogahla, cuibărindu-se, tremurând, la pieptul ei.

Cămila lui Iov îşi croia anevoie drum prin *siq*-ul strâmt şi aluneca pe treptele din piatră roşie de nisip. El însuşi, urmându-şi propriile instrucţiuni, se lăsă pe spate în şa şi îşi rezemă umerii laţi în cea de-a doua cocoaşă a lui Bactrian. Când dobitocul pe care şedea Iov îi eliberă calea, cămila Dinei începu şi ea, fără vreun imbold şi rumegând alene, să coboare.

Din mijlocul rafalelor zgomotoase de vânt, Dina auzi

glasul Nogahlei. „Stăp… nah!… frică!”

„Fără lacrimi!” îi spuse Dina, părând mai curajoasă decât se simţea. Trebuia, însă, să îşi păstreze o oarecare stăpânire de sine, altminteri o podidea o altă criză de isterie. Apucând strâns, strâns, frâiele, închise ochii, aşa cum îi sugerase Iov. Încercând să nu se gândească la nimic şi să se piardă în uitare, retrăi cea mai umilitoare scenă de care avusese parte în ultima vreme. La vederea cetăţii Uţ, o copleşise teama. Pe când se afla în tabăra lui Abba Iacov, fusese un drumeţ încercat şi călătorise pe multe meleaguri, în toate anotimpurile. Munţii aceştia roşii ai edomiţilor, însă, erau tot atât de impunători pe cât era unchiul Esau însuşi, iar peşterile acelea sinistre şi piaţa pustie îi vârâseră spaima în oase. Un glas lăuntric o avertizase asupra unui pericol nevăzut.

„Bine, Dina! Ai ajuns aproape la nivelul solului”, îi strigă Iov, încurajând-o să deschidă ochii.

Băgând de seamă că povârnişul devenea mai puţin abrupt, Dina îi dădu Nogahlei un ghiont. „Ia te uită deasupra noastră!” Pretutindeni în jurul lor se înălţau stâncile roşii ale Edomului, iar dedesubt se zărea o potecă pietruită care şerpuia de-a lungul unui vad plin de apă. Aerul cald şi umed le îmbiba eşarfele cu noroi şi nisip. De la atâta stat pe spate. Dina îşi simţea muşchii abdominali încordaţi dureros, însă inima îi devenea tot mai uşoară.

Pe măsură ce poteca se îndrepta şi se lăţea, nu se mai vedeau peşteri, în locul lor, zări case uimitoare săpate în piatră, de o parte şi de alta a muntelui. Fiecare dintre ele se lăuda cu curţi şi grădini frumoase – da, grădini! – cu praz, usturoi, smochini şi curmali. La adăpostul pereţilor înalţi ai

r/g-ului, suflarea înverşunată a vântului se pierdea într-o şoaptă. Flăcările torţelor dansau delicat, scoţând la lumină un trai tot atât de îmbelşugat precum cel al negustorilor din Sihem.

„Nogahla, ai mai văzut vreodată un loc atât de frumos? Vezi?”

„Da, stăpână. Văd un miracol în mijlocul deşertului”, zise Nogahla, arătând spre o fântână mare. Acolo’s/g-ul dădea într-o câmpie lungă şi netedă, care se întindea spre nord şi spre sud, între două lanţuri de munţi. Mai multe corturi modeste, bătute de iureşul furtunii, alcătuiau un sat alambicat, aşezat pe cursul vadului, de-a lungul câmpiei. Mici turme şi cirezi se agitau, neliniştite, iar copiii fugeau să se adăpostească în braţele mamelor lor.

Caravana o luă spre sud-vest prin câmpie. Vântul şi praful îi pedepseau fără milă ochii. Niciodată nu îşi dorise să fie cămilă, însă un al doilea rând de pleoape protectoare i-ar fi fost de mare folos în vreme ce îşi fixa în minte priveliştile cetăţii Uţ. Mai departe spre sud, aglomerate în jurul fântânilor private, se înălţau, cu un aer nobil, corturi de o frumuseţe aleasă, croite după un model pe care nu-l mai văzuse până atunci. Fiecare casă avea ziduri roşii de piatră, înalte de un stat de om. De ele erau prinse, cu ţăruşi de un cot, ţesături din păr de capră, întinse deasupra unor bârne mari din lemn. Structura avea aspectul unui cub roşu. Copertinele negre, întinse pe picioroange deasupra, permiteau razelor soarelui şi adierii vântului să pătrundă în casă pe toate laturile.

Iov gesticulă frenetic în direcţia unui cort elegant, ale cărui pietre roşii şi acoperiş înalt se ridicau precum un

oştean în furtună. „Enon! Enon!” strigă el, acoperind vuietul vântului. Dându-şi seama că Iov îi arăta noul ei cămin, Dina îşi simţi inima sărindu-i din piept.

Chiar atunci, parcă prea brusc, călăuza coti spre sud, intrând într-un canion privat, înconjurat pe trei laturi de piscuri maiestuoase şi de faţade sculptate în piatră. Îngrijitorii de cămile şi servitorii fugiră înainte şi, în scurt timp, animalele se opriră.

„Stăpână, întreaga stâncă dinspre apus este un palat!” Nogahla îşi întinse gâtul cât putu de mult, căutând să vadă vârfurile impresionantei fortăreţe cu patru caturi în care locuia Iov.

„Veniţi, doamnelor!” le spuse Iov, care se dăduse deja jos de pe cămila sa şi o îmboldea pe a Dinei să se aşeze în genunchi. „Mâine, după ce furtuna îşi va ñ făcut de cap, vă voi arăta toate împrejurimile”. O fâşie de lumină împărţi în două cerul întunecat. „Se pare că am ajuns chiar la ţanc”, spuse apoi, arătându-le Dinei şi Nogahlei drumul spre o curte acoperită.

Din pragul unei uşi din lemn, cu sculpturi decorative, Iov fu întâmpinat de către un administrator ismaelit în vârstă. „Bun venit, jupâne Iov. Mulţumiri fie aduse lui Al-Uz – suntem cu toţii mulţumitori că te-ai întors teafăr şi nevătămat”.

Dina îl văzu pe Iov înnegurându-se la faţă precum cerul de deasupra lor şi băgă de seamă că ismaelitul aproape că rostise numele zeului său. Se întrebă dacă şi acesta se regăsea în „istoria de opinii diferite” pe care Iov o împărţea cu supraveghetorul casei sale.

„Văd că ai adus mai mulţi slujitori de-ai lui Iahve care să

împartă bunuri săracilor”, adăugă administratorul, zgâindu-se cu condescendenţă la Dina. Aceasta îşi plecă privirea spre rochia pe care o purta, specifică tribului lui Iacov, şi care era acum acoperită de praf. Ce anume îl făcea să le socotească, pe ea şi pe Nogahla, servitoare?

Dina se uită din nou la expresia năvalnică de pe chipul lui Iov şi înţelese că veninul servitorului avea foarte puţin de-a face cu ea şi foarte mult cu Dumnezeul ei. „Nu, Atât”, spuse Iov calm, dar cu maxilarele strânse. „Am adus acasă o nouă nevastă”. Se opri, încleştat într-o bătălie tăcută cu slujitorul său ismaelit.

Atât se înecă, părând a-şi înghiţi aroganţa. Dintr-un oarece motiv, ameninţarea cu o a doua nevastă aruncă apă rece peste înfocarea bătrânului administrator.

„O soţie pentru Enon”, adăugă Iov, amintindu-i slujitorului cine era stăpânul.

Dina îşi reţinu un rânjet şi o luă pe Nogahla de mână. Deşi munţii Edomului erau stranii şi necunoscuţi, tensiunile dintr-o casă păreau a fi, şi aici, adânci. Habar n-avea de ce se sinchisea un supraveghetor dacă stăpânul lui îşi lua sau nu o a doua nevastă. Şi de ce ar răbda Iov o asemenea insolenţă din partea unui slujitor păgân? Strânse mâna Nogahlei. //i *mulţumesc, El Şadai, pentru hotărârea prietenei mele cuşite de a rămâne cu mine.*

Când Iov păşi pe uşa principală, Atât se mişcă odată cu el, ca într-un dans, tăindu-i calea. Susţinând privirea bătrânului, Iov îşi întinse mâna spre Dina şi spuse, „Vino, dragă! Vreau să o cunoşti pe nevasta mea”. Deşi arunca suliţe din priviri, ismaelitul se dădu, totuşi, un pas înapoi, pentru ca Dina şi Nogahla să intre în urma lui în coridorul

împodobit cu decoraţiuni.

Dina îşi simţi, brusc, gura uscată precum deşertul. Soţia lui Iov era primul membru al familiei cu care avea să dea ochii, dar nu şi cel mai neînsemnat. Noua ei mamă soacră îi cunoştea, oare, reputaţia? Oare Iov i-ar da în vileag secretele?

Când coridorul făcu o cotitură, Nogahla îşi ţinu răsuflarea. „Stăpână, priveşte!” Dina îşi aminti că Ima Rahela o avertizase cândva să nu se piardă cu firea în faţa splendorii. Însă Ima Rahela nu văzuse niciodată casa lui Iov! Lămpile de bronz din scobiturile pereţilor aruncau o lumină scânteietoare pe firele de aur din tapiseriile ce le pavau drumul. Rogojinile din pielea mieilor lui Abba Iacov amortizau zgomotele sandalelor din picioarele lor, iar banca din piatră care se întindea lângă zid pe toată lungimea coridorului avea încrustate nestemate ale căror sclipiri dănţuiau în lumina lămpilor. Coridorul acesta avea viaţă, era un tărâm al visului, în care simţea că pluteşte printre luminile scânteietoare de deasupra ei şi moliciunea neregulată de sub tălpi.

Visul se sfârşi abrupt într-o sufragerie pătrată şi încăpătoare. În faţa lor, zăceau treizeci sau spatruzeci de mese cioplite grosolan şi doi oameni, de o eleganţă uluitoare, care se priveau în ochi. Împleticindu-se ca înfrânt în luptă, Iov se dădu un pas înapoi. Când bărbatul cu aer de rege şi femeia se întoarseră spre ei, luaţi prin surprindere, Dina ştiu că războiul dintre ei începuse cu mult înaintea acelei nopţi.

Iov clipi de două, de trei ori. Sayyid atinsese faţa lui Sitis? Cei doi se îndepărtară rapid şi Iov încercă să descifreze

chipul nevestei sale. Citea pe el vinovăţie sau altceva?

„Iov, te-ai întors!” exclamă Sitis, străbătând în fugă încăperea, cu braţele întinse şi ochii brodaţi de lacrimi. „Mi-am făcut griji pentru călătoria ta, prin furtuna asta”. În timp ce femeia se îndrepta către soţul ei, Sayyid îi urmări, cu un rânjet lăţit pe faţă, fiecare pas, fiecare legănare, fiecare rotunjime. Încercând să-şi amintească cum să respire, Iov nu scoase o vorbă.

Băgând de seamă tăcerea lui, soţia cu ochii înlăcrimaţi îşi încetini paşii. Se opri ca moartă când dădu cu ochii de Dina. „Şi cine este femeia aceasta, Iov, cu servitoarea ei cuşită?” Glasul îi devenise ascuţit şi acuzator.

Iov îşi mută privirea de la ismaelitul cel sfidător către soţia care îl privea întrebător. „Voi vorbi după ce pleacă negustorul de pâine”, rosti printre dinţii încleştaţi.

Ochii lui Sitis se făcură două băltoace adânci. „Dar Sayyid a venit doar să mă înştiinţeze despre furtună, că s-ar putea să vă întârzie…”

Aplecându-se spre ea şi luând-o de braţ, Iov încercă, fără succes, să îşi ascundă veninul din glas. „Oare când ai să-l vezi, Sitis? Când ai să *vezi* cine este el cu adevărat?” Fără să aştepte răspunsul ei, îşi ocoli nevasta şi înaintă către adversarul său. „Sayyid, am crezut că m-am făcut înţeles. Nu vreau să te mai văd vreodată în casa mea. Nici în prezenţa mea, nici în absenţa mea”. Dându-se în lături şi ridicând o mână, îi arătă lui Sayyid uşa. „Le voi aminti acest lucru *tuturor* servitorilor, nu doar celor edomiţi, loiali mie, ci şi celor ismaeliţi, care îi sunt loiali lui Sitis”.

Întorcându-se, dădu cu ochii de Atât, care îi urmărea din umbră. Bătrânul administrator îşi privea cu mare interes

picioarele măslinii. Iov îşi îndreptă apoi atenţia către arogantul negustor din sufrageria lui. „Nu eşti binevenit nicăieri pe proprietatea mea sau pe proprietăţile copiilor mei, Sayyid. Şi-acum, pleacă!” îi zise, cu o plecăciune uşoară, aşteptând răspunsul lui.

Sayyid nu se clinti.

Fiecare os, muşchi şi tendon din trupul lui Iov îşi cerşea răzbunarea. Bărbatul acesta îi ademenise nevasta în idolatrie, îi ispitea copiii la lăcomie şi îi submina autoritatea de bătrân al cetăţii. *Te rog, El Şadai, lasă-mă să vărs sângele acestui om!* Anii în care studiase căile lui Dumnezeu îi aduseră, însă, aminte că răzbunarea era a lui Iahve şi numai a Lui. El nu avea de gând să se folosească de îndemânările pe care le deprinsese de la Esau ca să rănească o altă fiinţă omenească.

„Atât!” strigă Iov. Toată lumea din încăpere tresări. Mai puţin Sayyid. Bărbatul îşi duse mâna la cingătoare, sub roba de deasupra, unde se vedea licărul metalic al unui pumnal.

Cuvintele administratorului biciuiră tensiunea. „Da, jupâne Iov?” „Îl vei conduce pe Sayyid afară din casa mea pentru *ultima* dată”, îi zise Iov, susţinându-i privirea. „Mă înţelegi?”

Administratorul nu apucă să răspundă, fiindcă Sayyid se năpusti pe lângă el, în coridor. Cu o plecăciune, Atât spuse încet, „Dacă mă iertaţi, sunt sigur că jupânul Sayyid găseşte singur ieşirea”. Şi bătrânul se făcu nevăzut.

„Iov, nu este ceea ce crezi”, zise Sitis cu glas tremurător, agăţându-se de poalele robei lui Iov. „Sayyid a venit să mă pună în gardă...” Iov îi puse un deget pe buze şi o îmbrăţişă. Spera că braţele sale aveau să îi curme vorbele

şi să îi liniştească inima. O văzu apoi pe Dina stând împreună cu Nogahla în picioare lângă zid. Îi dădea senzaţia că ar fi vrut să se prefacă în statui de piatră. Primirea de care avuseseră parte nu fusese nici cea plănuită, nici cea cuvenită, dar pesemne că zbaterile la care fuseseră martore aveau să le încredinţeze că toţi aveau nevoie de harul lui El Şadai.

Iov tremura şi el. Mânia zăgăzuită şi dorinţa de a-şi vedea soţia în siguranţă îl copleşiseră.

Sitis se desprinse din braţele lui şi el îi sărută lacrimile de pe obraji.

„Vom vorbi mai multe despre aceasta mai târziu, dar acum aş vrea să faci cunoştinţă cu noua ta noră şi cu servitoarea ei”.

Sitis se îndreptă de spate şi îşi şterse obrajii. Stânjenită, şi pe bună dreptate, se apropie sfioasă de Dina şi se prezentă. *Aceeaşi fiică de prinţ,* se minună Iov.

„Iartă-mă, rogu-te, pentru această neînţelegere, draga mea”, spuse Sitis. „În mod cert, mi-aş fi dorit să ai parte de o primire mai bună. Te rog, nu ne judeca prea aspru după cele văzute!”

Întinzând o mână, Iov o invită pe Dina să li se alăture. „Dina ştie că împrejurările nu sunt întotdeauna ceea ce par la prima vedere, Sitis”.

Dina făcu o plecăciune plină de graţie.

„Aşadar, numele tău este Dina”, spuse Sitis, privind-o cu luare-aminte, în lumina lămpii, pe nora cea nouă. „Iov, nu este acesta numele nepoatei bunicului Esau, care…”

„Da, dragostea mea”, o întrerupse Iov înainte de a face vreo remarcă regretabilă despre reputaţia Dinei. Ridicându-

şi o sprânceană, încercă să-i transmită nevestei sale să fie discretă. „Aceasta este fiica unchiului Iacov, Dina”.

Şoc. Acuzaţie. Întrebări. Toate se oglindeau în privirea lui Sitis în clipa în care recunoscu numele Dinei. Dacă Ţofar o cunoscuse din vedere, restul familiei lui Iov avea să îşi dea seama cine este ea după nume – şi după zvonuri.

Părând lovită, cenuşie la faţă, Dina mai făcu o plecăciune, ascunzându-şi în chip admirabil disconfortul renăscut. „Este o mare cinste să te întâlnesc, stăpână”. În timp ce îşi ridică privirea, semăna cu un prizonier în aşteptarea verdictului.

Sitis se înmuie şi o luă pe Dina de mâini. „Care dintre fiii mei va fi binecuvântat să te numească soţia lui?” Iov văzu trăsăturile chinuite ale Dinei destinzându-se încet sub mângâierea cuvintelor ei aprobatoare, însă se întreba dacă soţia lui era sinceră.

Înainte să o studieze pe Sitis, însă, auzi pe coridor un foşnet de rochii, paşi alergători şi o răsuflare gâfâită. Se întorsese Sayyid, cu gând de răzbunare? Ţintuind intrarea, Iov se întinse după pumnalul pe care îl avea legat la pulpă.

„Am venit, Ima Sitis!” Silueta înaltă, slabă şi musculoasă a lui Blihu intră legănându-se în cameră şi aproape că o dobori pe Nogahla la pământ. „Oh, îmi pare rău, tu cine eşti?” Se opri abrupt, cu gura căscată şi ochii mari ca ouăle de struţ. „Abba Iov! Ai venit”. Privirea îi fugi apoi spre Dina şi pe obraji i se întinseră trei nuanţe de stacojiu. „Să-mi fie cu iertare, n-am ştiut că ai în vizită femei – o femeie – vreau să zic... oaspeţi”.

Iov râse. Deşi îi întrecea pe toţi în memorarea textelor sacre, când era vorba de maniere, Elihu era tot atât de

stângaci la treizeci de ani pe cât fusese la doisprezece. „Elihu, elevul meu favorit! Ce faci aici? Am crezut că studiezi împreună cu unchiul Elifaz, în Teman”.

Elihu trase aer în piept, dând să răspundă, însă Sitis îl întrerupse. „Iov, este primăvara celui de-al douăzecilea an al lui Uzahmah. I-ai promis că procedurile pentru logodna cu Elihu vor începe la întoarcerea ta, îţi aduci aminte?” Colţul stâng al zâmbetului ei zvâcnea, ca întotdeauna când era emoţionată. Fugind până la Elihu, îl luă de mână şi îl aduse la Iov. „Vino şi aşază-te, Elihu! Iov abia a sosit şi n-am avut vreme să-i povestesc despre banchetul de logodnă. Copiii sunt toţi la casa lui Enon şi sărbătoresc”.

La pomenirea numelui viitorului ei bărbat, Dina îşi înălţă capul.

Sitis deşertă restul informaţiilor ca şi când ar fi dat drumul mânerului fierbinte al unei oale de gătit. „Am trimis-o pe Nada să le spună copiilor că ne vom alătura lor de îndată ce sosiţi amândoi”.

„Acum? Te aştepţi să luăm parte la un banchet acum?” întrebă Iov. Îşi auzi dezaprobarea din glas, dar nu se putu abţine.

Statui vii umplură încăperea, în vreme ce Iov îşi contempla reacţia. Uşile dinspre curte zăngăneau în urma lui, iar vuietul vântului şi fulgerele invadau lumea lor tăcută.

Şi atunci îl auziră.

Un singur glas, urlând strident şi chinuit, se apropia. Toţi ochii se îndreptară spre intrarea în curte.

„Nuuu!” strigă un văcar, năpustindu-se pe uşă. Vântul izbi cu putere plăcile de stejar de zidurile din piatră de

nisip. Cu robele pătate de sânge şi zdrenţuite, mai-marele văcarilor lui Iov străbătu în fugă sufrageria şi se prăbuşi la picioarele lui. Jupâne Iov, au murit cu toţii!” Plânsul îi scutura umerii.

Făcându-i semn lui Elihu să ia femeile deoparte, Iov se apleacă şi îl ridică în picioare pe văcarul însângerat. „Shobal, eşti rănit? Acesta este sângele tău?”

„Nu, jupâne Iov. M-am ascuns într-un vad secat când au atacat sabeenii. Ţi-au luat toţi boii de arat şi toţi măgarii care păşteau în apropiere. Au trecut toţi servitorii prin ascuţişul sabiei. De îndată ce sabeenii şi-au luat caii şi au plecat, am încercat să le dau o mână de ajutor celorlalţi servitori. Am încercat, stăpâne Iov, dar eu sunt singurul care am scăpat cu viaţă ca să-ţi dau de ştire!”

Mintea lui Iov făcu un calcul rapid. Avea aproape şapte sute de servitori care îngrijeau de cei cinci sute de boi înjugaţi şi cinci sute de măgari. Cum era cu putinţă să fie *toţi* morţi?

„Shobal, eşti sigur…” îşi simţi inima urcându-i în gât. Nu putea înghiţi. *Nu e cu putinţă.* „Ai zis sabeeni? Pe cai?”

Ridicându-şi ochii, văzu groaza de pe faţa Dinei. Cu siguranţă, şi ea făcuse legătura între escorta de sabeeni a lui Ţofar, de la Elath, şi atacul sabeenilor. Panica îl străpunse aidoma unei săgeţi cu vârf de bronz. Scuturându-l pe văcarul plin de sânge, întrebă, „Shobal, aveau vreun prizonier cu ei? Ai văzut vreo caravană în depărtare?” Despărţirea mânioasă de Ţofar îi revenea fără milă în minte.

Înainte, însă, ca văcarul să-şi găsească răspunsul, un alt glas se auzi în depărtare şi un al doilea servitor intră

împleticindu-se pe poartă. Era Lotan, mai-marele păstorilor lui Iov. Se prăbuşi şi el lângă prietenul său, Shobal. Hainele îi erau pârlite, iar faţa, braţele şi mâinile, pline de băşici şi arsuri. „Stăpâne Iov, fulgerul! A fost atât de îngrozitor!”

Iov se aplecă să-i examineze rănile. „Lotan, ce-ai păţit?” Băgând de seamă pielea arsă de pe mâinile omului, se uită la Dina şi o chemă. „Ascultă, prietene! Am pe cineva aici care îţi poate obloji rănile”.

„Nu, stăpâne Iov. Turmele, servitorii...” Bărbatul încerca cu disperare să respire, în plin delir, dezorientat.

Iov îşi ridică privirea spre Sitis. Ochii ei negri, frumoşi, erau acum măriţi de groază şi tremura din tot corpul. Păşi într-o parte, fără să-l privească, şi croindu-şi drum spre o bancă, se prăbuşi pe ea. Groaza părea să-i sugrume pe toţi din încăpere.

Doar Iov izbuti să şoptească ceva. „Ce-i cu turmele şi servitorii, Lotan?”

Chipul omului se schimonosi într-o mască de agonie. „Focul lui Dumnezeu a căzut din cer, stăpâne Iov! A pârjolit toate oile şi pe toţi servitorii ce le îngrijeau!” Cuvintele îi erau mutilate de hohote, însă Iov desluşi ultima frază, pe care omul o repeta la nesfârşit. „Eu sunt singurul rămas... singurul rămas”.

Păstorul îl apucă pe Iov de robă. Iov îl îmbrăţişă. Dina se lăsă în genunchi la că (n-a paşi de ei, evident conştientă că, în clipa aceea, Lotan avea nevoie mai mult de compasiune decât de leacuri.

„Mă bucur că tu ai scăpat cu viaţă, prietene”, spuse Iov.

Pe obrajii Dinei se rostogoleau lacrimi şi femeia îşi întoarse faţa. Iov îl văzu pe Elihu mângâind-o pe Sitis. Era

tot atât de mult un fiu pe cât erau copiii ieşiţi din pântecele ei. Tânărul avea să fie un bărbat pe cinste pentru fiica lor, dar ce zestre putea să-i mai ofere lui Uzahmah acum? în doar câteva clipe, fuseseră înghiţite trei pătrimi din averea lui. Mai rău încă, mai bine de o mie de servitori îşi găsiseră moartea în noaptea aceea – mame, taţi, fii şi fiice. Cum aveau să-i îngroape pe toţi?

Fulgerele loviră din nou şi Lotan, pălit de groază, se smulse din braţele lui Iov. În aceeaşi clipă, în canionul din afara curţii răsunară nişte ţipete sfâşietoare. Iov schimbă priviri înspăimântate cu bărbaţii din încăpere. Toţi păreau a-şi da seama că îi aştepta un soi de atac.

„Elihu, ia armele!” strigă Iov. „Shobal, poţi lupta?”

„Da, stăpâne Iov!” Văcarul dădu fuga să baricadeze uşa dinspre curte.

„Lotan, tu stai aici cu…” îşi începu Iov instrucţiunile, însă fu întrerupt de ţipătul lui Sitis. Îl văzu apoi pe Atât, slujitorul cel sfidător, împleticindu-se pe coridor, ţinându-se cu mâinile pline de sânge de pântece.

Sitis fu, brusc, în picioare, lângă servitorul ei. „Atât, scumpul meu Atât!”

Elihu, care era în drum spre magazia de arme, îl apucă pe Atât de subsuori şi îl târî către o masă. Iov, Shobal şi Lotan îl ajutară să-l ridice pe masă, în vreme ce Nogahla strânse scufia lui Atât de pe podea.

Văzând rana căscată a administratorului său, Iov încremeni de frică.

Dina înşfăcă din mâinile Nogahlei *keffiyeh-ul* negru cu alb şi i-l apăsă pe rană. „Ţine pânza asta apăsată tare aici, ca să oprim sângerarea”.

Când Atât gemu, Sitis o împinse pe Dina în lături. „Încetează! îl doare”. Se mişca încoace şi încolo pe deasupra bătrânului. „Este în regulă, Atât! Ai să te faci bine”.

Iov o văzu pe Dina dându-se îndărăt, în braţele Nogahlei, care aştepta să o consoleze, însă nu avea vreme acum să oblojească sentimente rănite. De dincolo de uşile casei, se mai putea auzi încă încrâncenarea unei lupte. „Atât, cine ţi-a făcut asta?” întrebă el, neştiind dacă administratorul său îl mai putea înţelege. „Atât, mă auzi?”

„Stăpâne Iov...” Glasul bătrânului suna răguşit, ca saliva într-un duier. „Chaldeenii, stăpâne. Trei cete de atacatori. Au luat cămilele. Au ucis servitorii”.

„Chaldeenii?” gemu Elihu. Tânărul se făcu palid la faţă şi se uită la Sitis. „Când Ima a trimis vorbă lui Elifaz în Teman, m-am alăturat unui convoi mare de chaldeeni, care m-au adus în Uţ astă-seară. Abia dacă au trecut câteva clipe de când i-am părăsit. Păreau nişte negustori de rând”. Groaza se înstăpânea pe trăsăturile feţei lui. „Cum se poate ca oamenii cu care am drumeţit zile de-a rândul să fie aceeaşi atacatori cure ţi-au măcelărit servitorii?”

„Călăuza ta e de vină, jupâne Iov”, zise Atât, prinzându-l pe Iov de guler. „Călăuza ta a trimis vorbă chaldeenilor că vei ajunge astă-seară, la apus”. Bătrânul se chirci, în agonie. „Îmi pare rău, jupâne Iov. L-ai tocmit la recomandarea mea”. Închise ochii şi păru că îşi pierde cunoştinţa.

„Nu!” strigă Sitis. „Atât, nu mă părăsi!” îngropându-şi faţa în pieptul lui, murmură cu jale, „N-am alt tată în afară de tine, alt frate decât pe line. Te rog, nu mă părăsi!”

Pleoapele bătrânului zvâcniră şi mâinile slăbite îi mângâiară obrazul. Într-o şoaptă abia perceptibilă, spuse, „Are să-ţi fie bine, copilă. Nada va avea grijă de tine”. Întorcându-se spre Iov, mâna i se opri. „Cămilele nu mai sunt, servitorii s-au dus – cu toţii”. Ochii lui Atât îngheţară şi bătrânul îşi dădu, cu zgomot, ultima suflare.

„Atât?” Sitis se agăţa frenetic de roba lui. „Atât! Atât!”

Iov mângâie spinarea soţiei sale, care se întinsese peste trupul neînsufleţit al prietenului şi păzitorului ei de-o viaţă.

„Pe cine mai am, în afară de tine şi de Nada?” îşi vărsă ea singurătatea copilăriei sale, iar bocetele îi deveniră insuportabil de ascuţite.

Dar ia stai puţin… Din coridorul boltit, emană o altă voce, la fel de iiKcuţită, care alcătuia un duet sinistru cu a lui Sitis.

„Nada?” rosti Iov dintr-o suflare, desluşind cu groază silueta corpolentă a servitoarei lui Sitis, care se ivi în pragul uşii, acoperită de pulbere roşie.

Plânsetele Nadei se prefăcură în ţipete. Văzând sângele lui Atât, cure îi acoperea acum pe Iov şi pe Sitis, ochii i se măriră. „Stăpâna mea, nu şi pe tine! Nu pot îndura să te pierd şi pe tine!” Alergând spre Silis, îi ridică bărbia şi braţele, căutându-le de răni.

Iov încercă să o adune în braţele sale pe femeia cuprinsă de isterie. „Nada, linişteşte-te! Ce s-a întâmplat? Ce vrei să zici…?”

„Nu!” mugi Elihu, înşfăcând-o pe servitoare de braţ cu atâta ferocitate şi putere încât Iov rămase mut de uimire. „Nada, unde este Uzahmah? Când am intrat în cetate, te-am văzut ducându-te spre casa lui Enon”. Bătrâna îşi

îngropă faţa în mâini, tremurând cu sughiţuri, neputând – sau nevrând – să vorbească.

„Nu”, spuse Sitis, dând violent din cap, cu glasul prefăcut acum într-un muget ameninţător.

Nada îşi lăsă mâinile pe lângă corp, cu o expresie rugătoare. „Stăpână, am încercat să-i ajut”.

„Nu! Nada! Nu-i adevărat. Spune-mi chiar acum că pruncii mei sunt teferi!” ţipă Sitis, tremurând nestăpânit. „Spune-mi că bebeluşii pe care i-ai prins pe piatra de moşit sunt vii şi beau vin în casa fiului meu întâi născut!”

Iov se simţi, deodată, în interiorul unui coridor strâmt. Sunetele deveniră distante. Se agăţă de Sitis. Toate acestea erau reale sau doar un coşmar teribil?

„Nada”, spuse el, respirând anevoie, „povesteşte-ne limpede ce s-a petrecut!” Era vag conştient de prezenţa celorlalţi din încăpere, dar nu-şi putea aminti numele lor şi nici ce căutau acolo. N-o vedea decât pe Nada şi nu auzea decât glasul ei.

„M-am dus acasă la Enon ca să le dau de ştire copiilor voştri că ai ajuns acasă şi că Elihu va sosi în curând”, gemu Nada, iar celelalte cuvinte le rosti plângând. „Şi atunci a venit vântoasa. Un vânt grozav din deşert a lovit cele patru colţuri ale casei, în clipa în care am intrat în curte. Pereţii din piatră au cedat, iar tavanurile din pânză de cort şi bârne s-au prăvălit peste ei”.

„Nuuu!” Sitis se prăbuşi în braţele lui Iov. De această dată, însă, el nu avu putere să o ţină şi amândoi căzură la pământ, pierduţi într-o agonie proprie. Orbecăind pe podea, Sitis îşi continuă bocetul. Cineva o îmbrăţişă, încercând să o mângâie. Iov, însă, nu se putea gândi la Sitis. Trebuia să

afle ce se petrecuse cu copiii.

Aidoma unui om cu mintea răvăşită, se ridică din nou în picioare. Luă capul Nadei între mâinile sale şi o trase atât de aproape de el încât îi putea simţi răsuflarea îmbibată de vinul pe care îl băuse. „Copiii.

Nada”, strigă Iov, acoperind plânsetele lui Sitis. „I-ai văzut? Ai văzut K* vreunul din servitori? Ar fi cu putinţă să fi scăpat cumva?”

Bătrâna începu să-şi vânture braţele. „Nu!” ţipă ea. „Copiii, servitorii – toată lumea. Toţi sunt morţi! I-am văzut implorându-mă stl-i ajut, întinzându-şi braţele spre mine de sub stâncile roşii şi bârnele sfărâmate!” Nada strigă apoi numele copiilor, pălmuindu-se peste faţă şi lovind cu pumnii în zidul neînduplecat din piatră, până când încheieturile degetelor i se umplură de sânge.

Când încercă să o potolească, ea îl îmbrânci cu o tărie surprinzătoare. Văzu apoi, neputincios, cum isteria se furişă în mijlocul lor, cuprin/fiindu-i pe toţi în fălcile sale puternice de leviatan.

Elihu fugi de la uşă, ţipând, „Uzahmah, nu! Uzahmah!” Iov strigă după el, dar înţelese că băiatul îşi pierduse minţile.

Sitis se agăţa de rochiile Dinei, de părul şi faţa ei, ca şi când durerea ci era un nisip mişcător, iar Dina, singura frânghie salvatoare. Pe urmă, tot atât de neaşteptat, se smulse din îmbrăţişarea ei şi o lovi cu putere. Dina încercă să o liniştească, încercă să o ţină, însă puterea lui Sitis he hrănea din jale şi Dina se feri în lături, dând frâu liber freneziei ei. Mama, nemângâiată, îşi smulgea pumni întregi din părul lung de abanos şi îşi zgâria faţa, lăsându-şi urme

adânci.

„Nu, nu copiii mei! EI Şadai, Al-Uzza, pe toţi zeii, nu pruncii mei!” „Vino, nevastă”, îi spuse Iov, recăpătându-şi, brusc şi inexplicabil, liniştea. Luând-o pe Sitis de umeri, o ridică cu blândeţe în picioare şi o îmbrăţişă tandru, dar ferm. „Un singur Dumnezeu ne mai poate ajuta”. „Nu!” ţipă Sitis, smulgându-se din mâinile lui. „Tu eşti de vină! Tu şi Dumnezeul tău!”

„Sitis. Încetează! Te rog, lasă-mă să te ajut!”

„Tot aşa cum m-ai ajutat când ai distrus templul chaldeenilor?” Iov ic lăsă pe jos şi îşi strânse genunchii la piept, sfâşiat de vorbele ei. Ea, însă, nu se oprea. Pesemne că nu se putea opri. „Chaldeenii l-au ucis pe Atât al meu şi pe ceilalţi servitori. Ei ne-au luat cămilele – toate acestea drept răzbunare. Iov! De ce a trebuit să le distrugi templul? De ce n-ai putut accepta ca Sayyid să-mi ducă ofrandele la templul lui Al-Uzza? t ui făceau ele rău?”

„Mie!” Iov ţâşni în picioare precum o săgeată trasă dintr-un arc. „Mie îmi făceai rău!” Se bătu cu pumnul în piept. „M-ai înşelat şi l-ai trădat pe EI Şadai!”

Sitis nu se trase înapoi. Deşi doar la un braţ depărtare, cei doi încremeniseră într-o bătălie tăcută.

În cele din urmă, cu blândeţe şi răbdare, Iov rupse tăcerea. „Nu este o coincidenţă că sabeenii şi chaldeenii, călătorind din două colţuri opuse ale pământului, ne-au atacat cirezile în aceeaşi zi, în aceeaşi clipă, Sitis! Şi nu e o întâmplare faptul că focul venit din ceruri ne-a pârjolit turmele şi că un vânt din deşert ne-a spulberat...” Buzele îi tremurară. „Ne-a răpit mieii noştri de preţ”. Îi puse, liniştit, mâinile pe umeri, însă când ea se scutură, îndepărtându-le,

răbdarea lui Iov ajunse la capăt. „Sitis, am distrus templul chaldeenilor acum nouă ani. De ce să aştepte până astăzi ca să ne atace? Nu poţi da vina pe un om pentru o tragedie şi pe El Şadai pentru celelalte, când *toate* lucrurile – binecuvântări şi încercări – vin de la Cel Atotputernic”.

Chipul ei se făcu de cremene. „Fie, mă mulţumesc să-L blestem pe El Şadai pentru toată durerea mea”, spuse ea cu o linişte de moarte. „Iar dacă te ţii de El Şadai al tău, te blestem şi pe tine”.

— Iov 1: 20 – 21

Atunci Iov s-a sculat, şi-a sfâşiat mantaua şi şi-a tuns capul. Apoi, aruncându-se la pământ, s-a închinat şi a zis: „Gol am ieşit din pântecele mamei mele şi gol mă voi întoarce în sânul pământului. Domnul a dat şi Domnul a luat – binecuvântat fie Numele Domnului!”

D

Ina se uită îngrozită la Sitis în vreme ce cuvintele acesteia răsunau între pereţii stâncoşi şi roşii ce îi împresurau. Tăcerea răzvrătită pe urmă îi zbârli părul de pe braţe şi de la ceafă. Când dincolo de poartă lovi un fulger, Dina se cutremură, întrebându-se dacă nu cumva locul lui Iahve avea să ajungă şi în sufrageria lui Iov şi să o mistuie pe beligeranta lui soţie. Nogahla o apucă de mână şi îşi ridică privirea spre ea. Ochii fetei, întunecaţi precum adâncul nopţii, îi oglindeau propria mâhnire şi necredinţă.

„Nada, mergem în camera mea”, hotărî Sitis. „Nu mai am nimic de zis acestui om”. Iov tresări ca pălmuit. Sitis o înşfăcă pe Nada de braţ şi, sporind tensiunea cu un foşnet grăbit al rochiei, ieşi în goană din sufragerie. Rochia purpurie se făcu nevăzută după o tapiserie ce acoperea

intrarea într-un coridor de legătură.

Dina se holbă în urma ei. Se întreba cum era cu putinţă ca cineva să se reconstruiască după o asemenea devastare. Ar fi vrut să-i ofere lui Iov oarece mângâiere, să-i spună ceva liniştitor, tot aşa cum el îi făcuse anii de durere şi jale mai uşori. Dar ce ar fi putut spune sau face? îi legau familia şi credinţa, însă în realitate, abia dacă îl cunoştea pe acest bărbat. El aruncă o privire în direcţia ei, însă ochii lui se uitau prin ea. Cu faţa îngropată în palme, bărbatul plângea cu amar. Neputând să îndure agonia de a vedea trupul lui puternic zguduit de suferinţă, Dina îşi feri privirea.

Se concentră, în schimb, asupra văcarului Shobal, care făcuse rost de nişte pânză şi o tăia în fâşii cu care să lege arsurile prietenului său. Strânse uşor mâna Nogahlei şi, sperând să îşi ocupe mintea cu ceva, se îndreptă în direcţia celor doi servitori.

Oferindu-i Dinei un zâmbet anemic, Shobal reveni la prietenul său. „Stai jos, Lotan, ca să-ţi pot bandaja rănile!” îi zise, susţinând cu umărul greutatea bărbatului, în vreme ce Nogahla îl sprijini din stânga. Păstorul rănit fu astfel ajutat să se aşeze pe o bancă din apropiere. Arsurile lui nu erau atât de grave pe cât se temuse Dina la început, însă îi acopereau o parte însemnată a feţei, mâinilor şi braţelor. În timp ce sfâşia ultima bucată de pânză, un strigăt o făcu să tresare.

„Nu, Abba!” ţipă Elihu şi, dintr-o săritură, fu lângă Iov. Dina se întoarse şi, în aceeaşi clipă, băgă de seamă că Iov îşi ridicase pumnalul la gât. „Abba Iov, nu poţi! Nu ai voie. Este împotriva învăţăturilor!” Iov zăcea nemişcat pe dalele de piatră, contemplând chipul chinuit al lui Elihu.

Liniştea lui nefirească îi dădea fiori. Era un moment ce ar fi trebuit să abunde în tensiune. Văzându-l pe Elihu, înalt şi slab ca un băţ, luptându-se cu Iov, un bărbat musculos, Dina îşi înăbuşi, cu toată stăpânirea de sine, un chicot nepotrivit. Gâfâind, tânărul stătea deasupra lui Iov, pironindu-i mâinile pe pardoseală. În palma desfăcută a celui mai bătrân zăcea pumnalul. Aerul se crispă sub povara întrebărilor fără răspuns.

Dina se duse, ca într-o doară, spre ei şi smulse cuţitul din mâna lui Iov. Întâlnindu-i privirea, Elihu încuviinţă, părând satisfăcut că ea îl susţinea în eforturile sale de a-l proteja pe Iov. Dina se dădu înapoi şi cei doi bărba (i se ridicară în picioare. Nu se priviră şi nu scoaseră o vorbă. Uitându-se la Iov, Dina îi oferi înapoi pumnalul.

Elihu o îmbrânci. „Ce faci?” îi strigă, întinzându-se după armă, dar aceasta era deja ferm plantată în mâna lui Iov. Cei doi bărbaţi îşi încleştară privirile provocator, măsurându-se reciproc. Discipolul îşi icstă dascălul, în vreme ce viitorul fiu voia să îşi protejeze tatăl-surogat.

„Elihu, te înşeli”, se rostogoli, în liniştea chinuită, glasul lui Iov. Dina văzu pe chipul său mâhnire, nu însă şi deznădejde. Avea încredere în omul acesta, chiar şi acum, când viaţa lui zăcea în ruine.

Furios, Elihu se întoarse împotriva ei. „Sângele lui este în mâinile lulc… femeie!”

Dina îşi dădu, brusc, seama că tânărul nici nu-i cunoştea numele. Mânia lui nu era îndreptată, ca de obicei, împotriva Dinei lui Sihem, ci împotriva unei femei anonime despre care se temea că pusese în Itericol viaţa preaiubitului său abba-învăţător.

„Elihu, eu...” dădu să se explice, însă se opri când Iov se întoarse abrupt, cu pumnalul în mână, şi se îndreptă spre aceeaşi tapiserie prin care dispăruse şi Sitis.

„Abba, aşteaptă!” strigă Elihu, ieşind în urma lui. Cu o groază de moarte, Dina îşi potrivi paşii cu ai lor, întrebându-se dacă nu cumva, din greşeală, înapoiase o armă unui om aflat în pragul deznădejdii. Nogahla, Shobal şi până şi Lotan, cu toate rănile sale, se târâră printr-un coridor slab luminat, până în bucătărie şi, trecând prin aripa servitorilor ajunseră într-o curte exterioară. Iov se duse, ca în transă, până în colţul cd mai îndepărtat al curţii. Trecu pe lângă resturile de la bucătărie şi de gunoiul de grădină şi îşi târşâi picioarele până la movila de cenuşă, înaltă acum cât un copilaş, ce se strânsese din coşurile pentru jar. Iov nr. Întoarse spre cei ce-l urmau şi, căzând în genunchi, se cufundă în cenuşa fină.

Torţele din jur îi iluminau lacrimile aidoma unor diamante sclipitoare ce i se prelingeau pe barba arămie. Îşi sfâşie, cu o mână, gulerul robei l scoase un strigăt sălbatic. Pumnalul din cealaltă mână se întoarse la llfttul lui. Preţ de o groaznică clipă, Dina se temu pentru viaţa lui, dar în următoarea, se minună de ea.

Dintr-o smucitură, vârful de cremene reteză prima şuviţă de barbă, t) altă smucitură, şi Dina fu vrăjită. În vreme ce pletele arămii cădeau în cenuşă, Nogahla, Elihu şi amândoi păzitorii de animale i se alăturară într-o reverenţă tăcută. Iov îşi rase capul şi faţa fără oglindă şi fiecare tăietură a pielii îi amesteca sângele cu lacrimile.

Când, în sfârşit, se rase de tot, îşi înălţă durerea spre ceruri în adorare. „Gol am ieşit din pântecele mamei mele şi

gol mă voi întoarce în sânul pământului. Iahve a dat şi Iahve a luat, fie numele lui Iahve lăudat!”

În curtea de gunoi a casei sale, simbolul tuturor celor folosite şi sparte, Iov dădu frâu liber valului de durere, într-o jertfă deznădăjduită de laudă. În mijlocul tuturor tragediilor, îşi înăbuşise supărarea. În timpul atacului lui Sitis, îşi stăpânise furia. În prezenţa lui El Şadai, însă, emoţiile i se revărsau ca o ofrandă. Se legăna şi se ruga, zvârlind cenuşă spre ceruri şi aşteptând să cadă înapoi peste el, aidoma balsamului vindecător al lui Iahve.

Un zgomot de pumnal scos brusc din teacă o făcu pe Dina să tresară. Fusese atât de absorbită de credincioşia lui Iov, încât nu băgase de seamă când Elihu îşi dăduse jos *keffiyeh-ul.* Tânărul se apropie de mentorul şi viitorul său tată şi se lăsă în genunchi lângă el. Shobal şi Lotan îl urmară fără şovăire şi, în scurt timp, cei trei bărbaţi începură să îşi radă, cu mâini tremurânde, capetele şi bărbile.

„Gol am ieşit din pântecele mamei mele”, începu Elihu, când barba răvăşită şi părul castaniu şi subţire zăceau în cenuşă lângă el. Imitând lecţia de viaţă a stăpânului lor neprihănit, văcarul şi păstorul i se alăturară în acest refren. În acea noapte, îşi pierduseră şi ei mijloacele de trai. În tragediile acestei case, îşi pierduseră şi ei prietenii şi familia.

Fascinată de o asemenea devoţiune, Dina îşi simţi gâtul uscat de emoţie. Un bărbat devotat Dumnezeului său, discipolul, învăţătorului său, servitorii, stăpânului lor. Inima i se strânse aidoma unor măsline în presă. *Eu* aş *putea fi atât de devotată? Sau m-aş răzvrăti şi eu ca Sitis, ajungând*

plină de amărăciune şi de mânie?

Deşi recunoscuse de bunăvoie că Iahve era răspunzător pentru devastarea lui, Iov îl venera pe El Şadai. În pofida a toate, Iov se încredea în priceperea desăvârşită a lui El-Elyon şi în căile Sale perfecte. Cum putea cineva trăi aşa, cu o asemenea credinţă, cu o încredere atât de neclintită?

Simţind o atingere uşoară pe rochie, Dina se uită în jos şi întâlni ochii mari şi întrebători ai Nogahlei şi o îmbrăţişă atât de strâns încât aproape că se răsturnară.

„Stăpână Dina”, şopti Nogahla, „te rog, aş vrea să plecăm de aici”.

Dina îi luă obrajii între palmele sale. „Nogahla, unde ne-am putea duce?” în clipa în care cuvintele îi scăpară de pe buze, adevărul mai profund al situaţiei sale devenea, pentru prima oară, real.

Razele scânteietoare ale lunii din ochii fetei făceau rugămintea acesteia cu atât mai stăruitoare. „Stăpână Dina, mi-e frică să plec, dar mi-e frică şi să rămân!”

Dina timp cum teama îi vira gândurile în josul unei îngrozitoare cărări de posibilităţi. Fiul lui Iov nu mai era, iar odată cu el murise şi viitorul ei. Nu-i putea cere lui Iov să îşi cheltuie resursele, şi aşa Împuţinate, pentru ca ea să se întoarcă în corturile lui Iacov, însă cum să supravieţuiască împreună cu Nogahla de unele singure?

El Şadai, ce ne vom face? Se minunase de credincioşia lui Iov şi de încrederea pe care o avea el în Dumnezeu când pierduse totul, dar ucum îşi dădea seama că şi ea se confrunta cu aceeaşi incertitudine. *Cum îi voi purta de grijă Nogahlei?*

Privirea îi fu atrasă din nou de Iov. Cu doar câteva nopţi

în urmă, o învăţase dragostea şi iertarea lui El Şadai. Astă-seară, îi arătase suveranitatea lui Iahve şi că răspunsul omului trebuia să fie întotdeauna unul de încredere şi laudă. Nu era sigură că putea accepta voia lui Dumnezeu fără crâcnire, dar va încerca să urmeze pilda lui Iov.

Îmbrăţişând-o, hotărâtă, pe Nogahla, îi dădu drumul şi se întoarse cu spatele la bărbaţii de pe movilă. Apucându-şi gulerul rochiei de dedesubt, trase cu putere de el şi sfâşie ţesătura. „Noi nu i-am cunoscut pe cei ce au murit”, îi şopti Nogahlei, „dar în seara aceasta au murit şi visele noastre. Durerea noastră este tot atât de reală, iar viitorul nostru, lot atât de incert”. Având grijă ca roba să-i acopere tunica sfârtecată, se întoarse din nou cu faţa spre mormanul de cenuşă.

Nu avea nevoie să se amestece cu bărbaţii din cenuşă. Nu avea nevoie să îşi radă părul pentru a vorbi Creatorului care îi dăduse Leei, mamei sale, cosiţe de culoarea spicului de grâu. Se prăbuşi în genunchi lângă resturile de la cină şi lângă gunoiul de grădină şi recită şi ea cuvintele lui Iov. „Goală am ieşit din pântecele mamei mele şi goală mă voi întoarce în sânul pământului. Iahve a dat şi Iahve a luat, fie numele lui Iahve lăudat!”

Când începu să dea glas propriilor cuvinte de laudă, o simţi pe Nogahla întorcându-se. O auzi apoi sfâşiindu-şi veşmintele şi repetând cu glasul ei dulce refrenul devenit de-acum familiar.

Sayyid asculta mulţumit cum cetatea Uţ îşi recăpăta strania nemişcare. Sorbind prelung şi agale din vinul dulce, se uită peste cupă la prietenul său edomit. Bela, fiul lui Beor, era un negustor de nestemate scund şi îndesat, a

cărui talie acoperea pe toată lăţimea banca din curtea lui.

Sayyid înghiţi nectarul dulce şi încercă să îl liniştească pe prietenul său agitat. „Respiră adânc, Bela. Îndată se întorc gărzile mele cu raportul final asupra câştigurilor noastre substanţiale”.

Bărbatul cu obraji rotofei îşi mişcă ochii ca o săgeată încoace şi încolo, precum libelulele ce sar peste tigve. „De ce durează atât?” şopti el. „Ţipetele au încetat de mult”. Netezindu-şi mustaţa, îşi trecu degetele peste buze şi se opri în barba roşie şi lungă.

Toţi bărbaţii din clanul lui Esau aveau, oare, această hidoasă coloratură arămie? Bela era pompos şi respingător, însă Sayyid era gata să îi treacă cu vederea neajunsurile pentru că era al doilea în bogăţie din Uţ. Iar după ce chaldeenii atacaseră cămilele lui Iov, Bela devenise cel mai bogat.

„N-ai de ce să vorbeşti în şoaptă”, îl linişti Sayyid pe un ton plăcut. „Toţi servitorii din casa mea îmi sunt loiali şi niciunul n-ar îndrăzni să mă trădeze”, mai zise, apucând-o de încheietura mâinii pe tânăra servitoare care le oferea măsline şi brânză. Când îşi înteţi strânsoarea, simţi îndată supunerea ei promptă. Tremurând din tot corpul şi plecându-şi capul, fata lăsă tava deoparte şi căzu în genunchi. Atingându-i bărbia cu un deget, Sayyid îşi ridică faţa spre Bela, căutând aprobare. „Vezi, bunul meu prieten edomit, casa mea este un sanctuar şi fiecare servitor îmi cunoaşte dorinţa înainte de a o rosti”. Se uită apoi, cu ochi flămânzi, la fată. *Poate că tu vei fi cea aleasă să mă ajute să-mi sărbătoresc victoria asupra lui Iov la noapte,* îi zise în gând, aruncând o privire obosită negustorilor.

„Cum de îţi stă gândul la femei într-o vreme ca aceasta, Sayyid?” îl întrebă Bela, fără să îşi ascundă dezgustul. „Şi ia spune-mi un lucru! De ce toate sclavele tale arată la fel? Păr negru, ochi negri, buze pline şi curbate... Toate de aceeaşi înălţime şi greutate... Parcă ar întruchipa diferitele vârste ale aceleiaşi femei. Unde ai izbutit să găseşti atâtea care seamănă între ele?”

Sayyid râse, ascunzându-şi stânjeneala. Nimeni nu mai ridicase în mod deschis această întrebare. „Am decis, cu mult timp în urmă, A încep să colecţionez femei perfecte”. Dădu drumul fetei şi flutură din mână, explicându-şi obsesia ca pe un joc prostesc. „Este motivul pentru care nu m-am însurat niciodată, Bela. De ce să cumperi o vacă dacă poţi bea laptele a sute de cirezi?”

Hohotele produceau valuri ameţitoare în zona mijlocului amplu al lui Bela. Sayyid fu uşurat să-i distragă atenţia de la trupele de duplicate ale lui Sitis, pe care le cumpărase în ultimii patruzeci de ani.

Deodată, un zgomot de paşi opri râsul lui Bela şi acceleră bătăile inimii lui Sayyid. „Acum ne vom primi raportul asupra raidului Imideenilor, prietene. Vom fi bogaţi, iar caravanele de cămile ale lui Iov, ruinate”.

Parcă chemat de vorbele lui, în poartă se ivi căpitanul gărzilor lui Suyyid, urmat de un mic detaşament. Îmbrăcat în robele şi keffiyehul său de culoare neagră, căpitanul, un bărbat masiv, pe nume Aban, ke pierdea în noapte. Până când zâmbea. Dinţii de un alb strălucitor îi luminau maxilarul ascuţit tot atât de puternic precum torţele ce îi luminau paşii pe cărarea pietruită.

„Stăpâne, toate trei cetele de atac ale chaldeenilor şi-au

atins scopurile”, spuse el. „Cămilele lui Iov sunt în drum către Damasc, spre îi îi vândute, iar servitorii săi, morţi. Călăuza care l-a adus pe Iov din llebron şi care a ajutat la coordonarea sosirii chaldeenilor a fost…” Aban se opri, cu ochii la Bela, însă, la un semn al lui Sayyid, continuă. „Călăuza a fost *redusă la tăcere* şi nu mai prezintă pericolul de a da în vileag planul tău”. Căpitanul ridică o sprânceană şi îşi ţuguie buzele.

Sayyid pricepu numaidecât semnele care îi spuneau că tânărul său căpitan îi ascundea anumite detalii, pesemne neplăcute. Se ridică de pe Keaun, astfel încât ochii îi erau acum în dreptul pieptului lui Aban, şi, cu o şoaptă ameninţătoare, care pretindea respect şi îl făcu pe tânăr să ke dea înapoi pe călcâie, spuse, „Spune-mi ceea ce şovăi să-mi spui”. Aban înghiţi în sec, iar nodul din gât îi urcă şi coborî. Jupâne Suyyid”, începu el, „bătrânul administrator al casei lui Iov, Atât, a primit o rană de moarte în timpul atacului. Îmi pare rău, stăpâne. Ştiu că (i-a fost prieten încă de când tu şi stăpâna Sitis eraţi copii…” Răsuflând uşurat, Sayyid îndepărtă cu o fluturare de mână îngrijorarea lui Aban. „Asta este. Mi-a fost teamă că ai să raportezi ceva îngrozitor, cum ar fi că o parte din cămilele lui Iov au supravieţuit ruidului”.

Nodul din gâtul căpitanului se mişcă din nou. „Chaldeenii au luat toate cămilele lui Iov care *se aflau în ¡arc,* jupâne Sayyid. Însă cele câteva cămile şi bunuri din caravana din Hebron erau adăpostite în staulul din casa lui, iar chaldeenii le-au trecut cu vederea”.

„Trecut cu vederea? Vrei să zici că Iov încă mai are cămile *şi* mărfuri de pus în negol?” Sayyid îşi auzi glasul tăios şi îl

detestă.

„Sayyid, linişteşte-te”, se amestecă şi vocea lui Bela în furia crescândă a ismaelitului. „Ce înseamnă câteva flecuşteţe şi câteva cămile pe lângă cele trei mii pe care le-a pierdut în atacurile chaldeenilor noştri?”

Sayyid vru să-l muştruluiască pe durduliul său prieten edomit, însă Aban îi întrerupse din nou. „Iov a pierdut mult mai mult decât cămilele în seara aceasta, stăpâne. Socotesc că zeii v-au zâmbit amândurora astă-noapte, jupâne Sayyid şi jupâne Bela”.

Anticiparea bruscă de pe chipul căpitanului său, mai mult decât cuvintele acestuia, izbuti să-i liniştească temerile. Aban nu i-ar fi dat speranţe dacă nu existau. Cei doi, stăpân şi căpitan, se cunoşteau până în cele mai mici amănunte. Sayyid nu numai că îl instruise pe băiat în mânuirea arcului, sabiei şi suliţei încă din vremea când mama acestuia îi era concubină, ci îi descoperise şi instinctele de luptător, dezvoltate de la o vârstă fragedă. Aban era cel mai tânăr şi cel mai necruţător căpitan din Uţ şi loial fără crâcnire.

„Povesteşte-mi”, porunci Sayyid, temperat de aerul încrezător al lui Aban. „Pe îndelete, ca să mă pot bucura de fiecare amănunt”.

Căpitanul ridică iarăşi din sprânceana stângă şi un zâmbet strâmb i se ivi în colţul stâng al gurii. „Sabeenii au furat cei cinci sute de boi de jug şi cei cinci sute de măgari ai lui Iov şi i-au măcelărit toţi servitorii. Sayyid râse atât de zgomotos încât Bela tresări, vălurindu-şi din noi pântecul. Aban se înclină în faţa încântării celor doi stăpâni şi continuă „Se pare că până şi zeii vi s-au alăturat în planul vostru de a-l aduci pe acest om la ruină. Un fulger a căzut

din cer şi a pârjolit toate oili şi pe toţi servitorii din câmpiile lui Iov, iar vânturile deşertului ai prăvălit cele patru colţuri ale casei lui Enon, omorându-i pe toţi copii pântecelui lui Sitis”.

Râsul lui Sayyid îngheţă. „Copiii lui Sitis sunt morţi?” spuse împleticindu-se pe spate şi pipăind orbeşte jilţul din fildeş pe care 1 numea tronul său.

Bela se trase iute la marginea băncii, lângă Sayyid. Picioarele aproape că îi atingeau pământul. Părul şi barba roşii şi răvăşite se asortau acum cu ochii injectaţi. „Nici prin vis nu mi-a dat că Iov va pierde totul”, spuse el. „Eu n-am vrut decât să mă înal deasupra lui în ziua în care bunicul Esau îşi va numi succesorul la conducerea Edomului”. Clătinând din cap, îşi apăsă degetul mare şi arătătorul pe ochii înlăcrimaţi. „Eu n-am vrut să-l aduc pe Iov la ruină. La urma urmei, ne leagă acelaşi sânge edomit”.

Sayyid simţi panica urcându-i în piept aidoma unui cărbune aprins. Nu-şi putea permite ca Beta să aibă remuşcări sau un atac subit de conştiinţă. „Acelaşi sânge?” spuse el, aşezându-i o mână fermă pe braţ. Speriat de atingerea lui Sayyid, Bela îşi ridică privirea.

„Nu-i datorezi loialitate lui Iov doar pentru că bunicii tăi au descins din coapsa lui Esau!” strigă Sayyid, eliberând braţul lui Bela şi izbind cu palma în tronul de fildeş. „S-a purtat ca o *rudă de sânge* când a vorbit împotriva numirii tale ca judecător al cetăţii, pe motiv că erai prea tânăr şi lipsit de experienţă? A fost *ruda ta de sânge* când s-a lepădat de Kaus, zeul muntelui Edomului?” Ridicându-se de unde era cocoţat, făcu câţiva paşi mai aproape de Bela şi, cu fiecare întrebare, săpă mai adânc în rănile lui sufleteşti.

„Nu noi l-am ruinat pe Iov, prietene! Zeii au fost cei ce au ruinat-o pe *ruda ta de sânge* şi este de datoria ta, ca bătrân al cetăţii, să-i aperi pe ceilalţi de o altă răzbunare”. Micul edomit se ridică în picioare. Suflarea vântului acuzator îi uscase lacrimile vărsate pentru nenorocirea lui Iov. Expresia de pe chip i se prefăcu din îngrijorare în teamă făţişă. „Ce vrei să zici prin «altă răzbunare», Sayyid? Crezi că zeii şi-ar regla socotelile cu Iov lovindu-i şi pe alţii din Uţ?”

Sayyid ridică anemic din umeri. „Poate că dacă cei din Uţ s-ar depărta de acest om, ar fi păziţi de răzbunarea zeilor”. Îşi punctă teatrala reprezentaţie cu un suspin plin de mâhnire. „Dar cine poate şti cu siguranţă? Poate că, mai departe, zeii se vor întoarce împotriva *rubedeniilor* lui Iov”, adăugă apoi, aruncându-i o privire edomitului icund şi îndesat, pentru a se încredinţa că pricepea insinuările lui.

„Voi vorbi cu bătrânii cetăţii mâine dimineaţă”, spuse Bela, încleştându-şi, hotărât, fălcile. „Iov ar trebui revocat din poziţia de Iudecător al cetăţii şi, în locul lui, ar trebui numit un alt bătrân”. „Foarte înţelept, Bela”, zise Sayyid, învelind umerii bărbatului într-o îmbrăţişare prietenoasă, în vreme ce îl conduse până la poartă. „Cred că ar trebui să te duci acasă, la frumoasa ta nevastă, şi să te gândeşti pe cine să numeşti în locul lui Iov la sfatul cetăţii”.

Bela zâmbi viclean. „Fireşte că ştii pe cine voi propune”, zise edomitul, luându-l pe Sayyid de umeri şi îndesându-şi obrazul drept, bărbos şi ţepos, în barba lui tunsă şi uleioasă. „Pace şi prosperitate îţi doresc, prietene”.

Sayyid trase adânc aer în piept şi îndură până la capăt supărătorul rămas-bun. „Şi eu ţie, Bela”, îi ură, urmărindu-l apoi cu privirea în timp ce gărzile îi mânau măgarul afară

din canion. Nu avea nicio îndoială că, odată întors în casa lui din câmpia dinspre miazănoapte, în al doilea sector al cetăţii, Bela avea să doarmă pe sponci şi să mănânce pe îndelete, aşteptând nerăbdător zorile.

Când escorta negustorului edomit de nestemate se pierdu în zare, Sayyid se întoarse către Aban. Chipul tânărului strălucea de o satisfacţie nerostită. „Şterge-ţi rânjetul acela prostesc de pe faţă!” îi zise. „Munca noastră abia a început”. Ieşi apoi cu paşi apăsaţi în curte, sfărâmând sub tălpi prundişul roşu. El nu plănuise decât raidul chaldeenilor, însă se părea că zeii îşi puseseră, într-adevăr, în gând să-l ruineze pe Iov. În sfârşit, Sitis, în sărăcia şi jalea ei, va fugi de bunăvoie în braţele lui. „Trimite-ţi oamenii acasă şi vino în camera mea”, îi strigă peste umăr lui Aban. Croindu-şi drum către coridorul impunător, urcă pe treptele şerpuitoare. „Ia şi-o torţă pe drum!”

Auzi în urma lui poruncile grăbite ale lui Aban şi un tropăit de sandale pe dalele de piatră. În scurt timp, pe scara curbată se revărsă lumina unei torţe. Zâmbi. Îşi instruise bine căpitanul.

Când cei doi ajunseră în dormitorul lui Sayyid, de la cel de-al patrulea cât, în salonaş îi aştepta o servitoare cu un ulcior de vin şi două cupe. Fata stătea în picioare lângă pat, ţinând în mână o pană de struţ cu care vântura briza nopţii. Aruncându-i o privire scurtă, Sayyid trecu de camera de zi şi ieşi pe balcon, sanctuarul său de odihnă şi pace. Aban puse torţa la adăpost, pe zidul dormitorului, şi îl urmă pe balcon.

„Aban, băiete, trebuie să ne mişcăm iute”, spuse Sayyid,

scrutând pardoseala acoperită de praf a canionului.

Aban îşi împreună sprâncenele negre şi stufoase. „Nu sunt sigur că înţeleg ce vrei să zici, stăpâne”.

„Trebuie să-l lovim pe Iov câtă vreme este în slăbiciune, să nimifim cu desăvârşire orice resurse de care s-ar putea folosi ca să-şi reconstruiască averea. Şi trebuie să o facem înainte să apuce să ceară igulorul lui Esau sau al lui Bildad, fratele lui Sitis”.

„Ce ceri de la mine, stăpâne?” întrebă Aban. Era atât de concentrat asupra cuvintelor lui Sayyid încât nu băgă de seamă silueta mlădioasă ţi /. Veltă ce se ivi pe balconul din cealaltă parte a canionului.

„Du-te înapoi în camera mea şi stinge toate lămpile şi torţele”, în puse Sayyid calm.

Urmărindu-i privirea de-a lungul canionului, bărbatul cel masiv observă, în sfârşit, forma femeii ieşită pe balcon. „Da, stăpâne”. Cu o plecăciune, se retrase în cameră. Cu fiecare lampă stinsă, se făcu, treptat, întuneric. Sayyid se întrebă dacă aşa se simţise şi Iov când fusese înştiinţat de pierderile pe care le suferise în seara aceea – ceva mai mult întuneric, ceva mai multă moarte, până când noaptea fu mistuită de beznă.

Zgâindu-se de cealaltă parte a canionului, la silueta cufundată în umbră a lui Sitis, aduse mulţumiri lui Al-Uzza că femeia nu făcuse rubat de la ritualul ei nocturn. Se temuse că tragediile îi aruncaseră casa într-o asemenea tulburare încât ar fi putut să îşi neglijeze vizita pe balcon – ascunzătoarea lor de noapte.

Când se stinse şi ultima lampă, Aban reveni lângă stăpânul său ¡k balcon, însă, din respect, îşi păstră privirea

plecată. „Nu te saturi niciodată să o priveşti, stăpâne?” întrebă el, într-o şoaptă abia perceptibilă.

Sayyid ar fi tăiat gâtul oricărui alt bărbat care ar fi îndrăznit să-i pună o asemenea întrebare, însă – şi gândul îl făcea să râdă – nimeni altcineva nu ştia de întâlnirea lui nocturnă. „Îţi voi răspunde printr-o uită întrebare, Aban. Tu te saturi vreodată să priveşti apusul sau o floare din deşert, ce creşte între două pietre? *

„Mă gândesc că o astfel de frumuseţe este inepuizabilă”. Răspunsul lui Aban păru şovăitor. Poate că nu era decât prevăzător cu comentariile despre cea mai de preţ comoară a stăpânului său – şi pe bună dreptate.

Sayyid strânse umărul puternic al căpitanului său într-o dovadă rigidă, dar amiabilă, de camaraderie. Bărbatul îl înţelegea bine. Sayyid se mulţumise cu stâncile opuse măreţului palat al lui Iov, a doua cea mai bună locaţie din Uţ. Era un aranjament acceptabil, având în vedere că cetatea muntoasă era zestrea pe care Sitis o primise de la fratele ei.

Pentru că numai se tulbura ori de câte ori o vedea pe Sitis în braţele lui Iov, simţea că îi câştigase cu vârf şi îndesat fiecare clipă de plăcere pe care i-o oferea priveliştea balconului lui Sitis, de la catul al treilea, pe care îl vedea bine din dormitorul său de la etajul patru.

„De ce nu te afli în braţele lui Iov în seara asta, Sitis, fetiţo?” O satisfacţie răutăcioasă îi ţuguie buzele. „Pesemne că prinţesa a hotărât deja că un sărman lipsit de proprietăţi nu este vrednic de timpul ei”. Mult prea devreme, însă, Nada, scopţia aceea bătrână, înfăşură o pătură în jurul stăpânei sale şi o zori înăuntru. Îşi simţi inima de plumb, iar

dispoziţia i se întunecă aidoma norilor ce ascund luna. Întorcându-se spre Aban, îi vorbi cu glas măsurat, „După cum spuneam, trebuie să ne încredinţăm că Iov nu are cum să-şi reconstruiască averea. Trimite câţiva oameni în deşert, să-i găsească pe Cei-Fără-de-Nume”.

Lumina lunii dezvălui urmele groazei de pe chipul lui Aban. „Stăpâne, eu n-am încredere în ei! Nici măcar nu ştiu dacă îi putem găsi. Ei trăiesc în albii secate, în păduri şi în găuri de pământ. Cei mai mulţi sunt mai mult animale decât oameni”.

„Ai să-i găseşti, Aban”, îi spuse, ca şi când ar fi vorbit cu un copil, „pentru că vei avea la tine specialitatea de miel şi prepeliţă a bucătarului nostru şi te vor găsi ei *pe tine.* Şi pe urmă, vei schimba mâncarea pe prostie. Le va face mare plăcere să-l cureţe pe Iov de restul posesiunilor sale. A, şi spune-i conducătorului lor că *cineva* le va da bani frumoşi pentru asta”.

„Cum se numeşte conducătorul lor?”

Mijindu-şi ochii, Sayyid se strădui să îşi amintească dacă auzise vreodată pe cineva dând vreun nume vreunuia dintre locuitorii deşertului. Aceştia erau nişte stafii, nişte arătări care aşteptau să se lase noaptea ca să intre în cetate şi să fure, să ucidă şi să nimicească. „Conducătorul lor este cunoscut doar ca Cel-Fără-de-Nume, dar autoritatea lui este cel mult firavă, iar frâiele cu care conduce nu suni mai tari decât o pânză de păianjen”.

Ochii lui Aban, de un negru intens, erau umbriţi de veşmintele negre pe care le purta, iar vocea, precum huruitul unei furtuni. „Îl voi găsi pe Cel-fără-de-Nume, stăpâne, dar se prea poate să nu se oprească la tâlhării. Ei

siluiesc femei şi omoară bărbaţi din plăcere”.

Căpitanul lui nu fusese niciodată atât de slobod de gură, iar răbdarea lui Sayyid se împuţina. „Îi vei opri tu, Aban!” îi spuse, arătându-şi

Ilustrarea. „Eu voideveni protectorul lui Sitis şi nimeni nu se va atinge de viaţa lui Iov”. Întorcându-se, privi cu luare-aminte balconul pustiu de dincolo de canion. „Vreau ca Iov să sufere când Sitis va alerga în brulele mele”.

Sunetele închinării lui Iov se contopeau cu şoaptele reţinute ale Dinei. Rostea numele lui Iahve, pe care le învăţase de la bunicul Isuac: EI Şadai, Dumnezeul Atotputernic; El-Elyon, Dumnezeul Cel l rea înalt; El-Roi, Dumnezeul care vede; Iehova lire, Dumnezeul care poartă de grijă… Timpul nu mai avea înţeles. Sunetele deveniră un ecou îndepărtat. Nu mai simţea decât o căldură şi o pace pe care nu le mai cunoscuse până atunci.

„Dina”.

Dina îşi ţinu respiraţia. Îi era teamă să deschidă ochii. Oare Iahve îi spusese pe nume?

„Dina”, auzi din nou vocea, de această dată mai puternică şi mai insistentă. Inima îi gonea. Adunându-şi curajul, deschise, încet, un ochi. Înaintea ei stătea un bărbat, pe care abia dacă îl recunoştea, cu capul şi faţa rase şi brăzdate de sânge şi cenuşă. Era dezamăgită sau uşurată?

„Dina, vino”, îi spuse Iov. „Te voi duce împreună cu Nogahla într-o cumeră în care vă veţi putea odihni puţin”. Ghemuită lângă ea, Nogahla era adormită de-a binelea. Ceilalţi bărbaţi dispăruseră. Dina îşi dădu seama că era, pesemne, destul de târziu. Toate torţele, în afară de una,

urseseră de tot.

„Putem dormi şi aici, în curte”, spuse, cu uimire şi smerenie în faţa luptului că, în mijlocul durerii, Iov se gândea la confortul lor.

„Te rog, Dina, urmează-mă!”

În vreme ce Iov ridică o torţă din suportul ei şi se avântă pe drumul lung şi şerpuitor, prin palatul slab luminat din piatră, Dina o trezi pe Nogahla din somnul ei ostenit. Iov adună lămpile aurii din scobiturile pereţilor şi, înmânându-i una Dinei şi una Nogahlei, le stinse pe celelalte, pe măsură ce trecură de ele. Îşi continuară marşul tăcut prin coridoare şi vestibule cu miros de mentă, lăsând în urmă locuinţele sărăcăcioase ale servitorilor şi spaţiile de lucru, învăluite în miros de mosc.

Urcând un labirint de scări, ajunseră, în cele din urmă, la destinaţia lor, la al treilea cât. Iov trase nişte draperii frumoase de culoare azurie, care fluturau în adierea vântului. Lumina slabă a flăcării dădu la iveală un antreu plăcut, mobilat cu o canapea tapiţată elegant, tapiserii şi rogojini.

Iov le conduse direct la o uşă cu sculpturi rafinate, însă se opri la intrare. „Vă rog, iertaţi-mă”, spuse, cu chipul lipsit de viaţă. „Vă voi lăsa să găsiţi singure drumul de aici”. Făcu o plecăciune şi plecă.

„Este supărat pe noi?” îngăimă Nogahla cu vocea răguşită de somn, frecându-se la ochi.

„Nu, prietena mea”, răspunse Dina. „Chiar dacă este un bărbat puternic şi credincios, jupânul Iov este, totuşi, om. Este obosit şi are nevoie de timp ca să reflecteze la tot ce a pierdut astăzi”. Întinzându-se spre mânerul de bronz,

deschise uşa grea de stejar.

„O, stăpână!” în faţa splendorii care le aştepta, Nogahla se trezi de-a binelea. În mijlocul camerei trona un pat cu baldachin şi decoraţiuni, iar din dosul uşii din perdea, ce dădea în balcon, se zărea un mănunchi de nori luminaţi de lună.

Nogahla dădu fuga pe balcon şi se aplecă peste balustradă. „Este mult până jos!” Glasul îi răsună ca un ecou în noaptea neagră şi încremenită.

În ciuda oboselii, Dina râse. „Şşş, Nogahla! Sunt sigură că cel puţin o parte a cetăţii încearcă să doarmă”. Preţ de câteva clipe, o însoţi pe balcon, contemplând stâncile maiestuoase ale cetăţii Uţ. Îşi dorea ca ea şi Nogahla să poată rămâne. „Vino, trebuie să încercăm să dormim! Nu avem nicio idee ce ne aduce ziua de mâine”.

Cu inimile grele, cele două reveniră în cameră şi îşi dezbrăcară robele de deasupra. Nogahla se târî spre uşă. „Voi fi în antreu, pe canapea, dacă ai nevoie de mine, stăpână”.

„Nici gând”, îi zise Dina, zâmbind. Cu sprâncenele arcuite şi un rânjet plin de speranţă pe chip, Nogahla se uită înapoi. „Vino”, n chemă Dina, căţărându-se pe pat şi cufundându-se în moliciunea lânii din umplutura saltelei. „N-am de gând să dorm singură în patul acesiit imens”.

— Iov 1: 22

În toate acestea, Iov n-a păcătuit deloc şi n-a vorbit nimic necuviincios împotriva lui Dumnezeu.

ov străbătu coridorul slab luminat, acordând atenţie fiecărei uşi pe lângă care trecea. Etajul al treilea era rezervat femeilor din casa lui.: reţii aceştia roşii, cândva un

liman plin de însufleţire pentru soţia i, fiicele lor şi oaspeţii acestora, îşi băteau joc acum de singurătatea i. În drum către dormitorul său, aflat la catul al patrulea, se opri în eptul uşii însemnate cu paisprezece perdele fine de olandă. Sitis bea pânzeturile fine, iar el o iubea pe Sitis.

Ori de câte ori mergea în călătorii sau venea Ţofar, vărul său igustor, în vizită în Uţ, Iov cumpăra mai multe stofe şi olandă pentru >ţi-a lui. Îşi aducea şi acum aminte de prima eşarfă pe care i-o dăduse dou la nunta lor şi a cărei culoare se oglindea în sclipirile ochilor de abanos. Cu fiecare nouă eşarfă, mireasa lui înlăcrimată învăţase – I iubească şi devenise, cu fiecare zi, mai tandră cu el. Învăţase să se: sprindă de cele ce – sau cine – o legau de satul ismaelit al tinereţii ei, în curând, eşarfele deveniseră emblema iubirii dintre ei.

Frecând între degete materialul delicat, se înfioră la amintirea nopţii în care ea îşi dăduse inima şi trupul de bunăvoie. Anii ce au urmat fuseseră cei mai fericiţi din viaţa lui. Simţi apoi un nod în piept când îşi aminti ziua în care distrusese templul chaldeenilor. În ziua aceea murise ceva între ei, ceva ce eşarfele din olandă nu puteau învia.

Trăgând la o parte draperiile, se întinse după mânerele de argint ale primului rând de uşi duble ce îl despărţeau de anticamera lui Sitis. Se opri. Poate că era mai bine să aştepte până dimineaţă. *Nu. Am aşteptat destulă vreme,* îşi zise. Împinse uşile şi intră. De pe o canapea elaborată, se ridică Nada, cu ochii înceţoşaţi de somn. Pesemne se hotărâse să rămână peste noapte în foaierul de oaspeţi al lui Sitis.

„Jupâne Iov”, spuse ea, „ce faci aici?”

„Culcă-te înapoi, Nada! Am venit să stau de vorbă cu soţia mea”.

Bătrâna se ridică în picioare, cu mâinile în şolduri, constituind o formidabilă barieră în calea celui de-al doilea rând de uşi, ce dădeau în dormitorul lui Sitis. „Stăpâna doarme, jupâne. Revino dimineaţă”.

De obicei, Iov scuza firea protectoare a Nadei, considerând-o un semn al afecţiunii ei. În seara aceasta, însă, îngăduinţa îi ajunsese la capăt. „Dă-te la o parte, femeie bătrână, altminteri ai să te trezeşti în grajdul cămilelor!” Preţ de o clipă, femeia se arătă şocată, însă apoi cedă şi se supuse. Se dădu în lături, aruncând o privire plină de ură în urma lui Iov.

Păşind în camera soţiei sale, avu senzaţia că înota într-o mare de pânzeturi fine. Pretutindeni atârnau aidoma unor sălcii, funde lungi din materiale diafane, care prindeau până şi adierea cea mai firavă şi difuzau lumina. O mărturie tăcută a dragostei pe care o împărţiseră cândva.

Zări patul ei gol. Sitis era pe balcon, sanctuarul ei. Preţ de o clipă, se opri lângă pat, în acelaşi loc în care se despărţiseră cu vorbe atât de amare înainte de plecarea lui în Hebron. Se certaseră din cauza lui Sayyid. Ea îşi călcase cuvântul dat şi îl lăsase din nou în casa lor. Din câte ştia, aceasta era prima dată în nouă ani. În ziua aceea, îşi încheiase devreme responsabilităţile la poarta cetăţii şi îl găsise pe Sayyid în camera cu pergamente. Avea braţele înfăşurate în jurul lui Sitis, care se zbătea să scape din îmbrăţişarea lui. Dnr *oare ar fi rămas în braţele lui dacă eu nu dădeam buzna peste ei?* îndoielile ce îi zăboveau în suflet îl rodeau aidoma viermilor ce se ospătau dintr-un

stârv.

Geamătul lui Sitis îi întrerupse firul gândurilor. „O, Iov! Faţa ta”.

Soţia lui stătea în picioare în uşa balconului, în lumina dulce a lunii, care îi dezvăluia rotunjimile plăcute de sub halatul din olandă, şi îşi acoperise gura ca să-şi înăbuşe strigătele.

Iov se apropie de ea şi, la lumina slabă a lămpii, văzu că jalea îi fusese neîntreruptă, ochii umflaţi, iar obrajii de un roz marmorat. Vru să o îmbrăţişeze, însă ea se trase înapoi, semnalând ezitarea pe care amândoi o simţeau. Se întrebă din nou dacă fusese înţelept să o vadă în seara aceasta. Nu era mai bine să se întoarcă şi să plece?

Anii lungi de căsnicie îngăduiau tăcerea. Scrutându-şi ferestrele sufletului, niciunul nu se feri de privirea cercetătoare a celuilalt. *De asta te iubesc atât de mult,* îi zise Iov în gând, *tăria ta, focul tău, \>oi [à la... Dar tot asta mă şi înfurie.* Amintindu-şi de izbucnirea ei, simţi mânia urcând înăuntrul lui. Pe urmă, însă, în faţa renaşterii iubirii alotorezente, zâmbi uşor. Va rămâne.

Sitis îşi înălţă capul, cu o expresie frustrată, nedumerită. „Ce ar putea să te facă oare să zâmbeşti în seara aceasta?” întrebă scurt, cu glas gâtuit.

„Tu”. Mai făcu un pas spre ea şi îi mângâie cu un deget linia obrajilor. De această dată, ea nu se feri. Era un început. Şi acum? Sitis se străduia să pară puternică, însă arăta vulnerabilă şi înspăimântată. Ar fi vrut să o ţină în braţe, dar mecanismele ei de apărare ridicaseră un /. ¡d impenetrabil între ei. Ar fi vrut să rezolve mânia dintre ei, însă atâta vreme cât ea îl apăra pe Sayyid şi II condamna

pe El Şadai, rămâneau într-un impas. *El Şadai, arată-mi de unde să încep.*

Poate că, în noapte aceasta, dacă era precaut, Sitis îi va primi îmbrăţişarea mângâietoare. Se trase cu un pas mai aproape. Soţia lui nu se retrase. Înainte de a încerca să o ia de mână, o privi în ochi. Cu un zâmbet firav, îşi frecă capul pleşuv şi spuse, „Bănuiesc că nu arăt eu însumi fără păr şi cu toată mizeria asta pe faţă?” Dădu să îşi şteargă dungile de cenuşă cu mâneca, însă, pe nepregătite, simţi pe piele mâinile ei şi o eşarfă din olandă.

Curăţându-i faţa de cenuşă, Sitis spuse, „Nu, în clipa aceasta, nu temeni deloc cu soţul meu”. Luându-l de mână, îl conduse spre pat şi Il îndemnă, apăsându-i uşor umerii, să se aşeze pe margine. Apoi îşi umezi eşarfa în ligheanul din cupru de pe măsuţa de lângă pat şi se întinse să îi şteargă fruntea.

El, însă, o apucă de braţ, curmându-i slujirea. „Închide ochii”, îi şopti. Nefiind niciodată genul de femeie care să se supună orbeşte, ea şovăi – dar se supuse, după ce ridică, în joacă, dintr-o sprânceană. „Este aceasta vocea soţului tău?” întrebă el, moale.

„Da”, spuse ea, destinzându-se când Iov îi puse o mână pe şold. „Ţine ochii închişi”, îi spuse el. Ridicându-se, îşi îndesă trupul în al ei, liniştind-o. Văzându-i lacrimile ce începeau să se adune sub genele ei lungi şi groase, se aplecă spre ea şi o sărută delicat. „A fost acesta sărutul soţului tău?”

Un zâmbet subţire se formă în locul unde fuseseră buzele sale. „Da”. „Şi, scumpă soţie a tinereţii mele”, spuse Iov, strecurându-i mâinile în jurul taliei, „este aceasta

îmbrăţişarea soţului tău?”

„Oh, Iov”. Zidurile ei de apărare se sfărâmară şi Sitis se abandonă în braţele lui.

Strângând-o în braţe. Iov îşi îngropă faţa în locul acela moale de pe gâtul ei, pe care sărutările lui îl cunoşteau bine. *Îţi mulţumesc. El Şadai*, strigă în sinea lui, *pentru acest răgaz în mijlocul indiferenţei reci şi al mâniei furibunde.* Pierderea averii, astă seară, fusese dificilă. Pierderea copiilor săi, dincolo de ceea ce credea a fi limita suportabilului. Însă atunci când preţioasa lui soţie îl blestemase pe El Şadai, se temuse să nu se piardă pe sine. Credea cu adevărat învăţătura lui Dumnezeu că el şi Sitis erau un singur trup. Inhalându-i parfumul, atingându-i uşor rotunjimile moi, auzindu-i plânsul încet, fu, brusc, copleşit de recunoştinţă pentru acest cel mai de preţ dar din partea lui Iahve.

Începu să se legene ritmic într-o parte şi-n alta, până când tensiunea soţiei sale dispăru. Când Sitis îşi ridică bărbia, prin micile canale ale ridurilor fine produse de ani în şir de zâmbete, se prelingeau lacrimi. „Iov, te iubesc”. Deşi rostise cuvintele acestea de o mie de ori până atunci, în noaptea aceea un nou simţ al importanţei le dilata înţelesul, îl privea cu ochi rugători, sfredelindu-i adânc sufletul.

„Sitis”, îi şopti el, „şi eu te iubesc”. Sitis păru disperată să-l audă spunând-o. De ce? îi studie privirea. Poate că vorbele erau mai pure astă-noapte, mai adevărate acum, după ce atât de multe le fuseseră luate din viaţă. Când, însă, se uită cu luare-aminte la fruntea pătrată, buzele pline şi ochii migdalaţi ai preaiubitei sale, citi pe chipul ei teamă.

„Ce este, Sitis? Ce te face să te îndoieşti de iubirea mea?”

Sitis îşi îngropă din nou faţa în pieptul său şi îl îmbrăţişă atât de strâns încât Iov abia mai putea respira. Plânsul ei deveni tot atât de chinuit ca în timpul calamităţilor. „Iov, ţine-mă în braţe! Tu eşti tot ce un Fără copii, nu sunt nimic”. Suflând greu, se lupta pentru fiecare gură de aer. „Casa ne este goală. Staulele ne sunt goale. Pântecele meu este gol”, mai zise, cuprinsă de panică. El se aplecă spre ea şi o cuprinse în braţe, iar ea se încolăci în jurul lui ca un copil.

Când plânsul i se domoli, Sitis îşi ridică faţa, cu vădită dorinţă. „Noi doi suntem singurii de pe pământ care cunoaştem această durere, care înţelegem această suferinţă. Te rog, Iov, iubeşte-mă! Umple-mi din nou pântecele!”

Copleşit de nevoia pe care i-o citea în ochi, Iov o sărută. O, cum îşi dorea să o iubească pe îndelete, să se desfete cu fructul dat în pârg al uniunii lor de o viaţă! Călătoria de trei săptămâni îl lăsase însetat după trupul soţiei lui şi, cumva, cruzimea suferinţei îi îndulcea pasiunea. Şi lotuşi, se desprinse, cu fiecare fibră de putere, din îmbrăţişarea ei.

„Sitis, trebuie să ne jelim copiii şi servitorii vreme de şapte zile”, spuse dintr-o suflare. „Potrivit învăţăturilor lui Sem, EI Şadai interzice relaţiile maritale în acest răstimp, iubirea mea”.

Sitis se trânti în pieptul lui cu atâta violenţă încât Iov fu cât pe ce să o scape. „Dumnezeul tău interzice! Dumnezeul tău distruge! Dumnezeul tău urăşte! îl urăsc pe Dumnezeul tău!” Fugind pe balcon, se prinse de bulustradă. Hohotele îi scuturau umerii.

Ca şi când ar fi primit o lovitură, Iov se îndoi din şale şi

căzu, împlelicindu-se, în genunchi. „Ahhhh!” ţipă îndelung, strident, simţindu-se în pragul vomei. De frustrare şi ruşine, îşi acoperi faţa şi înălţă capul spre ceruri. *EI Şadai, cum să trăiesc cu o femeie care Te urăşte?* Se aştepta ca Dumnezeu să tune din ceruri, să trimită un fulger care să o prăbuşească la pământ, o pedeapsă sau condamnare oarecare pentru blasfemia lui Sitis. În schimb, nu auzi decât plânsetele deznădăjduite ale femeii pe care o iubea de patruzeci de ani. Din genunchi, se uită la Sitis, care stătea singură pe balcon. Cioburile inimii lui se sparseră în bucăţi şi mai mici.

Chiar şi înainte de tragediile de astăzi, Sitis îl percepuse pe EI Şadai cu fiind nedrept. Refuzul intimităţii din aceasfă seară nu cumva îi făcuse încă o rană, lovind-o cu băţul poruncilor lui Dumnezeu în vreme ce el încerca să trăiască o viaţă demnă de un om al lui Dumnezeu? *EI Şadai, rum să o iubesc pe ea şi totuşi să mă supun Ţie?* Confuz şi cu inima mâhnită, strânse pătura de lână de pe patul lui Sitis şi, împrăştiind ţicmele pe podea, se îndreptă agale spre balcon.

Simţindu-i apropierea, Sitis se întoarse. Tremurând, îşi făcu mâinile cupă la gură şi se dădu, împleticindu-se, înapoi. „Mă urăşti, nu-i aşa? Vrei să mă alungi – să mă judeci şi să mă dezonorezi la poarta cetăţii...” Cu fiecare pas înspre ea, teama ei creştea. Iov se temea să nu cadă cumva peste balustradă.

„Nu, iubirea mea. Niciodată n-aş...” întinzându-se, disperat, după ea, o trase la pieptul său, la loc sigur.

Ea îşi îndoi braţele, rezistând dragostei lui şi, totodată, rezemându-se de el, deznădăjduită, parcă, după

mângâierea lui.

Încolăcindu-şi braţele în jurul ei, Iov o sărută pe creştetul capului şi îi mângâie părul negru ca pana corbului. „Atât de puţin îmi cunoşti iubirea?” îi şopti. „Ssst. N-ai auzit nimic din câte ţi-am spus în lungii noştri ani de căsnicie, scumpa mea prinţesă ismaelită? Te ador. Nu te voi respinge niciodată!” în tot acest timp, îşi înălţă inima către EI Şadai, temându-se pentru sufletul şi sănătatea mintală a soţiei sale. *EI Şadai, cum să o conving de dragostea Ta şi de a mea?*

Treptat, Sitis se destinse şi îşi lăsă braţele să-i atârne pe lângă corp. Menţinându-şi îmbrăţişarea liniştitoare. Iov ridică pătura de pe dalele pardoselii şi cei doi stătură în picioare, ca într-un cocon, feriţi de răcoarea nopţii, până când Sitis îşi dădu glas deznădejdii. „De ce EI Şadai are pretenţii atât de absurde?” întrebă ea. „De ce îmi răpeşte tot ceea ce iubesc?” Vocea îi era goală de emoţii, pustiită.

Iov închise ochii strâns. Nu putea suporta durerea ei. Strângând-o mai tare în braţe, îşi odihni obrazul pe creştetul capului ei. „Când am descoperit că Sayyid îţi ducea ofrandele secrete la preoţii din Haldeea, le-am distrus templul într-un acces de mânie, Sitis. Am acţionat în numele judecăţii lui El-Elyon, dar şi dând curs propriei mele mânii”. După cum îi devenise obiceiul în cei nouă ani de la incident, Sitis nu spuse nimic.

Neştiind dacă ea îi înţelegea cuvintele, Iov continuă. „În seara aceasta, chiar dacă cunoşteam buna rânduială a lui Dumnezeu pentru perioada de doliu, mânat de propriile mele dorinţe egoiste, ţi-am stârnit pasiunea”. Îşi ridică faţa spre ceruri şi inspiră neregulat. „Acum, scumpa mea soţie,

pentru că eu am dat voie neajunsurilor mele omeneşti să păteze căile lui Dumnezeu, tu crezi că El Şadai este nedrept şi nepăsător”.

„Nu”, spuse ea, ca şi când ar fi fost un observator de la distanţă. „Cred că El Şadai este nedrept şi nepăsător pentru că mi-a ucis copiii”.

Fu rândul lui Iov să păstreze tăcerea. Chipul i se contorsionă într-o mâhnire nestăpânită. Văzând că soţia lui stătea amorţită în braţele lui, nu îşi putu reţine câteva suspine. Dragostea lor, căsnicia lor, fusese atât de bogată în atât de multe feluri – mai puţin în cel mai important. *El Şadai, te rog, deschide-i inima. Nu ştiu ce altceva să mai spun.* În cele din urmă, o prinse uşor de umeri şi se aplecă să-i întâlnească privirea. Pentru prima dată, ea îşi feri ochii.

„Te rog, Sitis”, îi zise, luându-i faţa în palmele sale. Ea se întoarse spre el, cu o privire neagră şi rece precum obsidianul şlefuit. „Nu ştiu de ce copiii noştri nu mai sunt şi de ce averea ne-a fost distrusă, dar ştiu că poruncile lui El Şadai nu sunt absurde. Căile Lui sunt căile unui Dumnezeu atoatecunoscător şi neprihănit. Doar pentru că noi nu le înţelegem, nu înseamnă că ele nu au valoare. Doar pentru că noi nu-L înţelegem, nu înseamnă că nu ne putem închina Lui”.

Aparent fără voia ei, înfăţişarea i se înmuie. Ochii de gheaţă neagră se topiră şi din ei începură să se prelingă lacrimi. „Te iubesc atât de mult, Iov”, spuse ea, ştergându-şi lacrimile. „Dar nu-L vreau pe Dumnezeul tău”. Începu să scuture din cap. „Ce mă voi face eu fără copiii mei – fără fiicele mele? Ei erau viaţa mea”.

Sitis se prăbuşi în braţele lui, iar Iov o duse pe canapeaua

din balcon, legănând-o ca pe un copil. „Copilaşii noştri s-au dus, iubirea mea”, îi spuse printre lacrimi, „dar încă ne putem iubi unul pe altul bine”. Ştergând o lacrimă sărată de pe obrazul lui Sitis, ascultă nemişcarea din Uţ.

Pupu-pu. O pupăză crestată, roz cu negru, veni să se odihnească pe balustrada balconului. Inima lui Iov se încălzi. *Pupu-pu.* Sitis tresări când pasărea zbură la mai puţin de trei coţi de ei. Pupăza se roti în zbor deasupra unei găuri din zid, chiar lângă dormitorul ei.

„Oh! Pasărea aceea îmi va răvăşi balconul”, spuse, distrasă, preţ de o clipă, de la propria nefericire.

Lăsându-se pe speteaza canapelei acoperite de perne, Iov o trase mai aproape de el. „Eu cred că pasărea aceasta micuţă ne-a fost trimisă de Iahve tocmai acum ca să ne încurajeze, iubirea mea”. Sitis scutură din cap, nevenindu-i să creadă, şi lacrimile îi reveniră. Iov continuă, „Am studiat creaturile acestea frumoase în drumeţiile mele şi sunt fascinante. Masculul şi femela îşi sunt fideli unul celuilalt toată viaţa”. Ridicându-i bărbia, se pierdu în izvoarele adânci de tristeţe din ochii ei. „Iar mama pupăză are mare grijă de puişorii ei”. Iov se apleacă şi îi aşează un sărut tandru pe buze. Trilul păsării îi întrerupseră, *Pupu-pu.* Când îşi ridică capul, văzu că expresia de pe chipul lui Sitis era aproape una de pace.

„Îţi aduci aminte când Enon l-a murdărit pe Letush cu noroi pe faţă ca să-i poată deosebi pe noii săi fraţi gemeni?” şopti ea plină de reverenţă. Râzând uşor, îşi ridică privirea spre el. Avea ochii strălucitori şi umflaţi, iar obrajii i se rotunjiseră într-un zâmbet delicat.

Iov se minună de frumuseţea pe care viaţa o sculptase în

trăsăturile chipului ei. Splendidul aer regesc al miresei sale ismaelite, strălucirea ostenită de după fiecare naştere, râsetul cu gropiţe în obraji al mamei care îşi privea cu mândrie cei zece copii prefăcându-se în nişte adulţi respectabili. „Niciodată n-ai fost mai frumoasă ca în această clipă”, îi spuse, mângâindu-i obrazul măsliniu.

Un alt sărut plin de tandreţe îi dădu ghes lui Sitis să recite o amintire dragă cu Uzahmah. O seară de groază se transforma, ca un balsam vindecător, într-o noapte de aduceri-aminte. Lacrimile celor doi soţi se amestecară pe măsură ce jeleau tulburătoarele evenimente ale unei nopţi vorbind despre amintirile vesele ale vieţii.

În vreme ce soţia lui depăna o altă poveste, Iov aruncă o privire spre pupăză şi înălţă o rugăciune tăcută, //i *mulţumesc. El Şadai, pentru că ne faci una în amintiri şi pentru că mă înveţi cum să iubesc şi fără să cunosc toate răspunsurile.*

Noaptea se lungi şi cei doi se întoarseră în camera lui Sitis. Iov dormi peste pătura de lână, iar Sitis sub aşternuturile din olandă, cu capul cuibărit în îndoitura braţului său.

Dina se trezi tresărind. Nuanţele roşiatice ale strălucirii dinaintea zorilor pătau zidurile de piatră ale camerei şi, instinctiv, îşi privi mâinile, căutând sângele soţului ei. Încă mai retrăia oroarea din Sihem, la aproape fiecare trezire. *El Şadai, voi uita vreodată clipa aceea?* Respiraţia adâncă şi regulată a Nogahlei îi atrase atenţia. Se întrebi! dacă văcarul însângerat şi păstorul plin de arsuri, din noaptea trecută, aveau să trăiască cu aceeaşi însufleţire în amintirea micuţei cuşite. Oh, cum mai deplângea mânjitele

zile de mâine ale acestei tinere fete, pătate de scenele şi sunetele înfiorătoare ale zilei de ieri!

Glasurile de pe culoar îi întrerupseră gândurile negre. Nogahla se mişcă. Învelindu-şi umerii în rochie, Dina se strecură afară din pat. Tălpile îi răsunară uşor pe dalele reci în timp ce se furişă către uşă. „Ce se întâmplă?” şopti Nogahla. Dina îi făcu semn să tacă şi, deschizând încet uşa, ascultă. Coridorul era prea slab luminat ca să le vadă feţele, dar desluşi două siluete de bărbaţi.

„Ne întâlnim la altarul sacru, înainte de răsăritul soarelui”. Glasul lui Iov. „Pune-i pe Shobal şi pe Lotan să aducă o torţă şi să pregătească lemnele!”

Un alt glas de bărbat. „N-am găsit decât o capră astă-noapte, în curtea din dosul bucătăriei. N-ar trebui să o ţinem pentru lapte?”

Urmă o scurtă pauză, apoi îl auzi pe Iov spunând, „Iehova-Iire, lilihu. Dumnezeu poartă de grijă. El ne poate da lapte de la orice capră, însă noi îi putem da singura noastră capră o singură dată”.

Auzind urme de paşi ce se îndepărtau, Dina închise uşa. „Nogahla, grăbeşte-te de te îmbracă! Ar trebui să fim gata să plecăm cu cea dintâi caravană care părăseşte cetatea când...” O bătaie uşoară în uşă îi curmă instrucţiunile. Servitoarea cuşită se ridică brusc în capul oaselor, somnoroasă, şi apoi în picioare, aruncându-şi în grabă rochia peste umeri.

„Da, cine este?” strigă Dina, luând o lampă din scobitura peretelui. „Dina, iartă-mă dacă te-am trezit”. Glasul lui Iov era jos şi urgent. „Pot să-ţi vorbesc?”

Când deschise uşa, Dina băgă de seamă ochii umflaţi şi

plânşi ai lui Iov şi tăieturile de pe capul şi faţa lui, căpătate de la cuţitul de cremene. „Nu ne-ai trezit. Te putem ajuta cu ceva?”

„Vreau să aduc o jertfă lui El Şadai. Aţi vrea să veniţi şi voi?”

Dina se simţi onorată, uluită. Abba Iacov niciodată nu le îngăduise femeilor să ia parte la ofrandele lui, iar bunicul Isaac fusese prea bolnav ca să mai aducă jertfe în vremea când Dina ajunsese în tabăra lui. „De ce ne-ai include şi pe noi în jertfa ta?” aproape că ieşi la iveală strigătul inimii ei. Izbuti, însă, să înăbuşe cuvintele care i-ar fi dat de gol adevăratele simţăminte şi teama cea mai adâncă. Nu-l va întreba niciodată pe Iov când se aştepta de la ele să plece.

În lumina razelor firave ale lămpii pâlpâitoare, chipul lui Iov se înmuie. „Pentru că acum sunteţi parte a familiei mele. Eu răspund de line şi de Nogahla înaintea lui Iahve”.

Dina se simţi sugrumată de emoţie şi nu izbuti să spună decât „Aşteaptă”. Trântind uşa, se rezemă de ea, apăsându-şi ochii cu pumnii şi înăbuşindu-şi hohotele tăcute. Nu era cu putinţă ca Iov să fi spus că ea şi Nogahla puteau *rămâne* în familia lui. Ar fi fost prea mult să spere una ca asta.

„Stăpână, ce-ai păţit?” întrebă Nogahla, încercând să o ia în braţe şi să o mângâie. „Spune-i că nu vrei să iei parte la jertfă”. Sărmana fată încerca să o consoleze, însă Dina ridică o mână, impunându-i tăcere, încercarea de a-i da explicaţii i-ar fi făcut şi mai dificilă stăpânirea lacrimilor.

Respiră. Respiră. Dina se calmă de una singură şi, forţându-se să îşi pună din nou masca, îi dădu Nogahlei o jumătate de explicaţie. „Este o mare cinste să fiu inclusă într-un alt timp de închinare alături de jupânul Iov”.

Chipul Nogahlei îi trăda extrema nedumerire. „Am crezut că s-a ras de tot noaptea trecută”.

Fără să vrea, Dina râse şi o atinse pe obraz. Simţi apoi junghiul unei păreri de rău pentru că nu-i încredinţase semnificaţia arderii-de-tot din timpul călătoriei lor dinspre Hebron. Cât de multe ştia fata despre El Şadai? Oare servitoarea ei cuşită mai asistase vreodată la o ardere-detot în tabăra bunicului Isaac? însă acum, când Iov aştepta pe coridor, nu avea vreme pentru lecţia Nogahlei.

Un scârţâit îl anunţă pe Iov că uşa se deschise. „Te rog, iartă-ne pentru că te-am făcut să aştepţi”, spuse Dina. „Am fi onorate să luăm parte la închinare”. Făcu o plecăciune uşoară, iar Nogahla îi urmă exemplul.

„Sunt încântat”, le răspunse Iov, cu o umbră de zâmbet pe chip, făcând, la rândul lui, o plecăciune.

„Poţi aştepta doar un moment, cât ne luăm sandalele?” întrebă Dinu şi, în aceeaşi clipă, Nogahla fugi să le aducă.

„Toate pregătirile au fost făcute, aşa că îmbrăcaţi-vă iute!” le spuse şi, cu un zâmbet plin de bunătate, închise uşa. Femeile îşi înşfăcară robele şi dădură uşa de perete, punându-şi sandalele în picioare din mers.

Iov le privi aprobator, ridicând din sprâncene, şi râse. „Măi să ce! Asta chiar că a fost iute”. Conducându-le în josul coridorului slab luminat, le explică, „Elihu, Shobal şi Lotan vor fi şi ei cu noi la altar”.

„Vor veni şi Sitis şi Nada?” întrebă Nogahla. Dina îi aruncă o privire mustrătoare. Fata nu învăţase încă să-şi cearnă întrebările şi comentariile şi să le separe pe cele oportune de cele iscoditoare.

Când Iov se opri abrupt, Dina se întrebă dacă nu cumva

cuvintele servitoarei sale îl înfuriaseră. În schimb, sfârşeala ce îi însemnase trăsăturile chipului în noaptea trecută revenise, iar în lumina lămpii văzu că în ochi îi scânteiau lacrimi. „Nu „Sitis şi Nada au refuzat să vină”. Iov se opri, dând să mai adauge ceva, apoi se întoarse şi îşi văzu de drum. Nogahla rosti un *îmi pare rău* mut, iar Dina speră că fata avea să înveţe să fie mai sensibilă.

Iov le conduse pe cele două femei pe o scară cu trepte din piatră, de-a lungul unui culoar care părea să lege între ele camerele de oaspeţi. La capătul coridorului de la etajul al patrulea, o uşă din cedru cu sculpturi rafinate marca, aidoma unui monument falnic, graniţa cea mai îndepărtată a acestui palat din piatră. Când uşa se deschise, lumina lămpii se răsfrânse doar asupra primelor câteva trepte. Mult deasupra lor, se vedea un globuleţ de lumină roşie. Pe măsură ce urcară treptele fără număr, văpaia se făcea tot mai puternică şi îşi schimba nuanţele. Dina înţelese că aceea era strălucirea soarelui de dimineaţă, care îşi trimitea razele spre ei printr-o uşă din vârful turnului de trepte. Picioarele o dureau. Urcaseră sute de trepte. Când, în sfârşit, printr-o deschizătură dreptunghiulară în stâncă, ieşiră la lumină, i se tăie respiraţia. Se aflau pe creasta muntelui, în mijlocul cetăţii Uţ.

„Priviţi în jurul vostru”, le spuse Iov, cu braţele larg răsfirate, „şi vedeţi gloria lui Dumnezeu!”

„Ohh”, exclamară Dina şi Nogahla într-un glas, întorcându-se în cerc şi contemplând în lung şi-n lat cetatea din piatră de nisip şi împrejurimile ei de smarald. Dina văzu piaţa din sectorul întâi, cufundată încă în tăcerea dinainte de începerea zilei de lucru. Ochii o purtară apoi spre pe – u1

îngust ce despica stâncile roşii, uriaşe, prin care trecuse caravana lor. Lumina zorilor se răsfrângea şi asupra fântânii grandioase din al doilea sector, revărsându-se asupra ierburilor din câmpia vastă care se întindea între lanţurile de munţi, spre miazăzi şi miazănoapte. Pete mici, cel mai probabil servitori, roiau în jurul palatelor din piatră şi al caselor cu corturi opulente, grăbiţi să înceapă treburile zilei. Şi apoi, pentru întâia oară, văzu molozul a ceea ce fusese cândva frumoasa casă a lui Enon, unde zăceau îngropaţi copiii lui Iov. Stomacul i se strânse.

„Obişnuiam să vin aici după ce copiii mei se bucurau de o sărbătoare”, îl auzi pe Iov şi când se întoarse, îl surprinse privind-o. „Trimiteam servitorii să-i cheme şi să-i întrebe dacă doresc să înalţe o jertfă – cam în acelaşi fel în care v-am chemat pe tine şi pe Nogahla, azi-dimineaţă”. Uitându-se apoi spre bărbaţii ce aşteptau lângă altar, Iov adăugă, „Tot aşa cum i-am rugat şi pe Elihu, Shobal şi Lotan să vină, azi-dimineaţă”. Elihu se lăsă în genunchi lângă altarul sacru, legănând capul caprei sub braţul său.

„Acum înţelegi de ce îmi aduceam copiii aici, dis-de-dimineaţă”, spuse Iov, atrăgându-i atenţia asupra nuanţelor de trandafiriu şi levănţică ce scăldau altarul din piatră. Un şanţ şi o bancă sculptată într-un cerc perfect înconjurau movila de pietre turtite la vârf.

„Dina, tu şi Nogahla îngenuncheaţi lângă Elihu şi puneţi-vă mâinile pe animal”. Dina băgă de seamă un schimb tăcut de priviri între Elihu şi Iov. După câte se părea, tânărul se împotrivea învăţătorului său, însă, în cele din urmă, cedă. Ignorând gesturile lui subtile, Iov se lăsă în genunchi de cealaltă parte a caprei, imitând în oglindă felul în care

Elihu ţinea animalul. „Shobal şi Lotan, vă rog îngenuncheaţi lângă mine şi puneţi-vă mâna pe jertfă”. Cei doi păzitori de animale îngenunchează în faţa Dinei, evitându-i privirea. În dimineaţa aceasta. Dina avea sentimentul dezgustător că toţi îi cunoşteau identitatea. Cu o noapte în urmă, fusese un chip fără nume, pe care suferinţa îl unea cu ei. Acum, era Dina cea necinstită de Sihem.

Iov se adresă încet micii adunări. „Aveam obiceiul să ofer câte nu miel pentru fiecare dintre copiii mei…” Glasul i se frânse. „Enon, Epher, Letush, Leum, Jokshan, Jetur, Zimran, Manathah, Alatah şi Uzahmah. Însă pentru că avem un singur animal, cred că El Şadai ne cunoaşte inimile şi va accepta acest unic sacrificiu pentru noi toţi”. Elihu îi aşeză o mână încurajatoare pe umăr. Iov îi răspunse încuviinţând din cap. „Tot aşa cum mă temeam ca nu cumva copiii mei să-L fi blestemat pe Dumnezeu în inimile lor, înalţ această jertfă acum pentru cazul în care vreunul dintre voi L-aţi blestemat pe Dumnezeu în inimile voastre astă-noapte. Ar fi de înţeles, după ce aţi auzit-o pe soţia mea blestemându-L pe faţă pe El Şadai”. Îşi lăsă capul în jos, parcă pentru a-şi cântări următoarele cuvinte, şi când îl ridică, pe faţă i se prelingeau lacrimi. „Nu pot aduce această jertfă pentru soţia mea sau pentru servitoarea ei. Ele au refuzat puterea ei de ispăşire”.

Elihu plângea cu glas tare. Shobal şi Lotan schimbară expresii de durere. Răzvrătirea lui Sitis o şocase pe Dina, însă presupusese că nu era decât reiterarea unei convingeri de o viaţă. Judecând după tristeţea de pe chipurile acestor bărbaţi, refuzul ei şi al Nadei de a participa la jertfa din dimineaţa aceasta era tot atât de surprinzător şi devastator

pe elt fuseseră morţile şi blasfemia din noaptea trecută.

Cu mâna liberă, Iov îşi şterse lacrimile de pe faţă şi vorbi mai departe. „Lăudat fie El Şadai pentru că ceilalţi aţi consimţit să veniţi şi să fiţi curăţiţi prin această ofrandă de sânge!” Ridicându-şi faţa spre ceruri, strigă, „El Şadai, te rog ascultă-ne din ceruri şi iartă-ne pe mine şi pe aceşti oameni din casa mea, dacă te-am învinovăţit în taină sau te-am blestemat în inimile noastre!” Ţintuindu-i cu privirea pe fiecare, spuse, „Dacă pe inima voastră apasă vreun păcat, mărturisiţi-l acum lui El-Elyon, în gând”.

Când Iov ridică bărbia caprei şi îi puse cuţitul de cremene la gât, Nogahla icni. Dina se uită în ochii servitoarei sale chiar la timp pentru a vedea groaza ce clocotea în ei. „Nu, stăpâne Iov!” strigă fata, îngropându-şi capul la pieptul Dinei.

Miraţi, bărbaţii îşi ridicară ochii spre ea. „Nogahla, prietena mea micuţă”, îi spuse Iov cu compasiune, apăsând cu îndemânare gâtul animalului deasupra şanţului de scurgere, sculptat în piatră, „aceasta este calea prin care El Şadai le îngăduie alor Săi, care merită moartea, să fie iertaţi de păcat”.

Nogahla îşi ridică capul, înspăimântată. „Capra trebuie să moară pentru că l-am urât pe bătrânul tău administrator, Atât?”

În vreme ce ceilalţi se străduiau din răsputeri să păstreze o atitudine de reverenţă în faţa unei inocenţe atât de lipsite de sfială, Shobal îşi ascunse un rânjet după mâna lui mare şi bătătorită.

„Capra a trebuit să moară”, spuse Iov cu blândeţe, „pentru că fiecare dintre noi am păcătuit într-un fel sau altul

şi avem nevoie de iertare”.

Dina ascultă absorbită, fascinată de felul în care cel mai de vază om al Răsăritului, preotul casei sale, explica planul lui El Şadai de răscumpărare unei tinere sclave cuşite. Îi păru rău că ea însăşi neglijase să-i împărtăşească propria experienţă a iertării, de la Elath, bucuria pe care o simţise şi trecătoarele clipe în care trăise fără ruşine.

De ce au fost trecătoare? se întrebă, continuând să asculte încrezătoarele cuvinte de restaurare ale lui Iov. Aruncând o privire spre

Elihu, Shobal şi Lotan, se întrebă. *De ce iau înapoi asupra mea ruşinea din Sihem ori de câte ori un bărbat îşi fereşte privirea sau se uită la mine cu dispreţ?*

Când Iov îi atinse uşor mâna, din instinct, Dina şi-o trase brusc înapoi, făcând pe toată lumea să tresară. Cu obrajii de foc, coborându-şi bărbia, şopti, „îmi pare rău”.

Din nou, glasul duios, purtat spre ea de adierea dimineţii, vădea doar compasiune. „Nu-i nimic”, spuse Iov. „Cred că toţi suntem puţin neliniştiţi în dimineaţa aceasta”.

Atunci, îşi ridică privirea şi băgă de seamă că păstorul şi văcarul se îndepărtaseră şi că mâinile lui Elihu îndeplineau cu abilitate ultimii paşi ai jertfei. Iov îl învăţase bine. Ochii îi reveniră asupra lui Iov, care o privea cu luare-aminte.

„Aş vrea ca tu şi Nogahla să rămâneţi în casa mea”, spuse el. Ea vru să protesteze, dar el îi luă mâna într-a lui. „Cunosc toate motivele pentru care fiica lui Iacov va spune că trebuie să plece”. Se opri, părând că îşi caută cuvintele. „Tu ai un scop în casa mea, Dina. Vei încerca să descoperi care este acela?”

Mâinile lui Elihu se opriră o clipă în toiul mişcărilor şi o

privire rapidă şi tăioasă o împunse aidoma unei săgeţi cu vârf de bronz. Iov o surprinse şi oftă dezaprobator, însă se întoarse spre ea, aşteptându-i răspunsul. Ar fi putut continua să fugă, să se ascundă sub o mantie de ruşine. Sau putea păşi în zorii unei noi vieţi, în Uţ.

Dina se uită în jos, la Nogahla. „Să ne facem un rost aici, în casa jupânului Iov, prietena mea?”

Un zâmbet se întinse pe faţa cuşitei, pornind de la ochi şi încreţindu-i buzele. „Da, şi am să-mi dau silinţa să nu mai omor şi alte capre cu gândurile mele păcătoase!”

— Geneza 12: 1 – 3

Domnul zisese lui Avraam, „... îţi voi face un nume mare... şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”.

P

rivind flăcările ce mistuiau grăsimea jertfei, Iov inhală adierea răcoroasă a dimineţii şi simţi pe spate căldura razelor soarelui, îl aştepta sarcina sinistră de a înapoia trupurile neînsufleţite ale servitorilor săi familiilor acestora. Cinstindu-le slujirea loială, avea să le recupereze trupurile înainte de a-şi dezgropa propriii copii din molozul casei lui Enon, a doua zi. Inspiră adânc, sorbind mireasma supunerii ce emana dinspre altarul lui Iahve în vreme ce zorii făceau loc dimineţii. Deşi lumea lui fusese zdruncinată, ştia că Dumnezeu rămânea acelaşi. Inima îi era păzită de pace.

Elihu, însă, se afla la polul opus al păcii. Tânărul stătea posomorât, cu fălcile încleştate, frământându-şi neobosit mâinile. Agitaţia lui începuse dis-de-dimineaţă, când el, Shobal şi Lotan întrebaseră cine era femeia care îngrijise de rănile lui Lotan, cu o noapte în urmă. Iov băgase de seamă

cum cei trei recunoscuseră în tăcere numele Dinei şi o nesocotiseră în timpul jertfei. Tensiunea mai zăbovea şi după ce Dina şi Nogahla îşi luaseră rămas-bun şi se întoarseră în camera lor. Era nevoie de o conversaţie. Şi ce alt moment mai nimerit pentru ea decât acum, când erau învăluiţi în mireasma iertării lui Dumnezeu?

„Ai să-ţi jupoi pielea dacă îţi mai freci mâinile în halul ăsta”, spuse Iov, încercând să-i smulgă un zâmbet.

Elihu se uită în pământ, punând la inimă gluma lui Iov. Apoi, însă, îi aruncă o căutătură mânioasă. „Abba Iov, nu tu m-ai învăţat că Cel Preaînalt urăşte păcatul?”

Ah, deci vom avea nevoie de o lecţie de spiritualitate ca să fi înfrângem mânia, se gândi Iov. „Da, El Şadai urăşte păcatul”.

„Atunci de ce ai adus în casa ta o femeie păcătoasă?”

„Urma să devină soţia lui Enon”, răspunse Iov cu un calm nemăsurat. Văzu în ochii lui Elihu aprinzându-se un foc. „Este o poveste lungă, fiule, dar bănuiesc că nu te interesează amănuntele”, mai adăugă. Privindu-l şi luptându-se cu stăpânirea de sine.

„Te înşeli, Abba. Vreau cu disperare să înţeleg motivele pentru care ţi-ai supune fiul unei asemenea umiliri şi pe urmă ai invita-o pe această femeie să rămână în casa ta, când nu mai are niciun rost aici”. Glasul i se prefăcu într-o văicăreală de puştan. „Este o adulterină, Abba!”

„Dina nu este o adulterină”. Iov îşi dădu silinţa să nu ridice glasul.

„Dar este o ispititoare”.

Iov îl pironi cu privirea pe discipolul şi ginerele său. Oare Dina se purtase cumva necuviincios? N-o cunoştea decât de

câteva zile, dar simţise numaidecât că era o femeie de o onestitate şi de un caracter impecabile. „De ce spui că este ispititoare, Elihu?”

Holbându-se din nou la mâinile lui şi începându-şi din nou jocul îmbufnat, tânărul se cufundă în tăcere.

„O, nu, nici să nu te gândeşti!” strigă Iov, înfuriat. „Tu ai început să rostogoleşti piatra asta în josul dealului! Acum ai să mergi până la capăt!”

Iov se aştepta să citească în ochii de un maroniu-gălbui fervoarea scânteietoare cu care tânărul apăra întotdeauna cauza Celui Preaînalt, însă când Elihu îşi ridică privirea, focul din ea dispăruse. Ferestrele sufletului său erau pustii, găunoase. „Abba, am iubit-o pe Uzahmah din toată inima mea”. În ochi îi mijiră lacrimi şi tânărul se uită în sus, încercând să le stăvilească. Trăgând aer adânc în piept şi umflându-şi obrajii, îşi lăsă emoţiile să se reverse fără cuvinte.

Pe Iov îl durea inima din pricina bătăliei ce urla în inima lui Elihu, oricare ar fi fost ea, însă mâhnirea unui bărbat nu trebuia să desfigureze adevărul. „Ştiu că ai iubit-o pe fiica mea, Elihu, dar de ce o face lucrul acesta păcătoasă pe Dina?”

Focul din ochii goi reînvie. „Păcatul Dinei n-are nici în clin, nici în mânecă cu dragostea pe care i-am purtat-o lui Uzahmah!”

Iov îi puse mâna pe umăr, liniştindu-l. „Atunci de ce vorbeşti de cele două ca şi când ar avea vreo legătură?”

„Ahh!” Elihu se ridică şi începu să se mişte încoace şi încolo. „Am auzit despre *Dina* aceasta din bârfele păstorilor şi din poveştile negustorilor”. Făcea gesturi largi cu braţele,

iar picioarele lungi îi dădeau înfăţişarea unui struţ ce încerca să-şi ia zborul. „Am auzit că K) uită inele pe degetele de la mâini şi de la picioare. Că şi-a pictat ochii ca egiptencele şi s-a dus în Sihem ca să-l atragă în cursă pe prinţ”. Îşi izbi picioarele cu mâinile. „Abba, niciodată nu m-am aşteptat să fie înţeleaptă. Şi plină de milă. Şi de o frumuseţe *naturală*!” Aparent torturat de recunoaşterea acestui fapt, Elihu se prinse cu mâinile de ceea ce fusese cândva un păr subţire, de culoare castanie. „O, nu-mi vine să cred că am spus aşa ceva despre o altă femeie, când preaiubita mea Uzahmah zace sub un morman de moloz...” Bocind încet, cu faţa îngropată în mâini, se trânti pe banca sculptată în piatră.

„Elihu, nu o trădezi pe Uzahmah dacă rosteşti adevărul despre o leineie care a fost ponegrită şi detestată aproape toată viaţa ei. De fapt, ru cred că mezina mea cea aprigă ar fi fost mândră de tine pentru că ui lost destul de sensibil să o *vezi* cu adevărat pe Dina”.

Elihu îşi ridică ochii. Avea genele îmbibate de lacrimi. „N-am să o mai privesc niciodată, Abba”. Se zgâi la jertfa fumegândă, cântărind lucrurile mai în profunzime decât lăsa să se vadă din cuvintele sale. „Dar ea s-a purtat cu nobleţe azi-noapte, dând dovadă de curaj şi înţelepciune, în timp ce eu am fost mânat doar de emoţii”. Apăsându-şi fruntea cu podul palmei, întrebă, „Voi învăţa vreodată să răspund împrejurărilor aşa cum o faci tu? Mă voi întoarce vreodată spre EI Şudai mai întâi? Sau mă voi lăsa întotdeauna stăpânit de emoţii?”

Iov îl strânse ferm de umăr. „Spune-mi cine eşti, fiule!” Era o liorună pe care Iov o folosea adesea, de la învăţător

la discipol, de la litul la fiu, pentru a-i aminti băiatului de valoarea şi scopul său.

Un zâmbet supus se lăţi pe faţa lui Elihu. „Eu sunt Elihu, fiul lui Baracheel. Din tribul lui Buz, al doilea fiu al lui Nahor, fratele lui Avraam. Vin din tribul de credincioşi care a trimis generaţii de reprezentanţi în Casa lui Sem, până când tatăl meu s-a îmbolnăvit de moarte. El a fost ultimul discipol buzit al lui Eber, stră-stră-strănepotul lui Noe, iar eu sunt primul discipol buzit al marelui învăţător edomit. Iov". Glasul i se frânse şi îşi ridică ochii. Pe faţa aceea proaspăt rasă şi acoperită de cenuşă, Iov îl văzu pe băiatul de doisprezece ani pe care îl acceptase din partea prietenului său, Baracheel. „Abba, pot să rămân şi eu în casa ta?"

Iov îl înşfăcă de umeri şi îl trase spre el, într-o îmbrăţişare aprigă. „Aş fi în stare să cotonogesc orice animal care ar încerca să te ducă departe de Uţ", rosti printre suspine. Dezgolindu-şi inima înaintea Domnului, îl îmbrăţişă în tăcere pe Elihu şi se rugă, *Casa mea este frântă înaintea Ta, Doamne. Varsă în ea pe cine vrei. La din ea pe cine doreşti.*

Reducându-şi mintea şi duhul la tăcere, Iov îşi lăsă jalea să-l spele. Deodată, îşi aminti de promisiunea legământului cu Avraam.

Toate popoarele pământului vor fi binecuvântate.

Năucit de gândul acesta, sări ca ars de lângă Elihu, făcându-l pe bietul băiat să tresară.

„Abba, ce s-a întâmplat?"

Iov, însă, rămase fără cuvinte. Nu cumva Dumnezeu tocmai îi şoptise duhului său? Sau era o idee scornită de el? Legământul lui Dumnezeu făgăduia prin Avraam binecuvântarea *tuturor popoarelor,* nu doar seminţei lui

Avraam. Era cu putinţă ca împlinirea legământului să înceapă de la căsătoria lui Elihu, un buzit din clanul lui Nahor, cu fiica lui Iacov?

„Mă înspăimânţi, Abba!” Chipul lui Elihu era acum străpuns de îngrijorare. „Ce se întâmplă? De ce te uiţi la mine în felul acesta?”

Respirând adânc şi vorbind stăpânit, Iov încercă o abordare subtilă a fiului său-surogat. „Pesemne că Cel Preaînalt v-a chemat pe tine şi pe Dina în casa mea pentru un scop mai mare decât am gândit noi”.

„Nada, trebuie să te duci la Sayyid acum, în dimineaţa asta”, şopti Sitis în timp ce făceau inventarul bucătăriei. „Spune-i că am ceva important de discutat şi că trebuie să vină mai spre sfârşitul dimineţii.

când Iov va merge să verifice câmpiile, împreună cu Elihu”. Luptându-se cu lacrimile, împinse într-un colţ două coşuri mari cu orz proaspăt secerat.

Uitându-se în câteva vase din lut smălţuit, Nada se trase brusc înapoi din calea mirosului de ferment. „Ce-o fi fost în capul bucătăresei? Cine nr. putea mânca vreodată atâtea măsline murate?” întrebă, strâmbând din nas şi uitându-se la Sitis.

„Erau preferatele lui Leum”. Sitis îşi simţi faţa contorsionându-se de tristeţe.

„De ce te lupţi cu lacrimile, stăpână? Lasă-le să curgă!” Nada se întinse spre ea, dar Sitis ridică ameninţător o mână.

„Nu veni lângă mine! Dacă mă îmbrăţişezi, nu mă voi putea opri din plâns”. Ridică de jos o tavă de servit din bronz şi îşi privi reflecţia în luciul ei. „Am faţa toată umflată

şi trebuie să arăt cât pot de bine pentru Iov”. Însă lacrimile câştigară lupta şi i se strecurară pe obraji. „Oh, Nuda! îmbătrânesc, pierd luna roşie a femeilor. Dacă n-am să-i mai pot mişte copii lui Iov? Am văzut cum se uita la Dina. Dacă o ia de nevastă pentru sine, acum, când Enon al nostru nu mai este?” Scăpă un suspin. (Iscila între a-i destăinui totul servitoarei sale şi a ţine pentru sine iletuliile intime. Dar în cine altcineva putea avea încredere? „Iov n-a vrut să se culce cu mine azi-noapte, Nada. Trebuie să rămân însărcinată în curând dacă vreau să mai pot naşte copii”, mai zise, topindu-se în Im aţele moi şi calde care îi fuseseră refugiu de când se ştia.

„Soţul tău te adoră, micuţa mea Sitis!” Nada îi netezi părul şi onuită pe creştet.» Jeleşte potrivit poruncilor Dumnezeului său, dar niciodată nu şi-ar lua o altă nevastă. Doar ţi-a făgăduit asta în ziua nunţii voastre”.

„Ştiu bine ce mi-a făgăduit, Nada, dar s-a întâmplat demult, iar acum iopiii noştri nu mai sunt. Un bărbat nu este nimic dacă nu lasă urmaşi h* pământ”. Smulgându-se din braţele servitoarei sale, ridică din nou oglinda, încercând cu disperare să repare pagubele produse de lacrimi. J’hiur în clipa aceasta, o femeie tânără, frumoasă şi seducătoare ilnurme la doar câteva camere de soţul meu. Ea îi poate da copii, iar lui II pusă de ea”. Izbi tava de bronz şi bătu din picior. „N-am de gând să llu cea dintâi soţie a lui Iov, dar a doua alegere!”

Servitoarea luă tava din mâinile stăpânei sale şi o stivui alături de ille câteva lucruşoare pe care le puseseră deoparte pentru târg. „Micuţa mea Sitis, trebuie să te linişteşti! Dacă stăpânul a socotit-o destul de bună pentru

Enon, pur şi simplu va găsi un alt bărbat onorabil în U (care să se însoare cu ea”.

„Cine s-ar însura cu o femeie cu reputaţia Dinei? Toţi bărbaţii de la răsărit de Egipt se tem să nu cumva să se trezească cu beregata tăiată – sau, mai bine zis, să nu se mai trezească!” exclamă Sitis, cu glas ascuţit, înnebunit.

„Sss, taci acum!” şopti Nada. Jupânul Iov şi Elihu ar putea coborî în orice clipă de la altarul sfânt, iar femeia aceea este în camera ei. Soţul tău nu trebuie să afle niciodată adevăratele sentimente pe care le nutreşti faţă de ea pentru că se vede bine că simte ceva pentru fată”.

Observaţia Nadei reînvie lacrimile lui Sitis şi stăpâna se prăbuşi în îmbrăţişarea capitonată a servitoarei.

Nada o mângâie uşor pe spate, liniştind-o şi gângurindu-i ca unui copil, „Bine, bine. Cum să o ajut pe Sitis a mea?”

„Te rog, Nada! Du-te la Sayyid şi spune-i că trebuie să stau de vorbă cu el astăzi!”

Nada o prinse de umeri. Pe fruntea maronie i se zăreau zbârcituri suspicioase. „Ce planuri născoceşti în mintea ta, fata mea? Cum ar putea Sayyid să te ajute?”

„Se va însura cu Dina”, răspunse Sitis, pe un ton atât de factual încât nu lăsa loc de dezbateri ori explicaţii. „Acum, du-te!” Văzând că Nada şovăia, mai bătu o dată din picior şi arătă spre uşă, ca pentru a-i aminti protectoarei sale servitoare cine cui poruncea.

Dina şi Nogahla trăgeau cu ochiul prin uşa din tapiserie roşie de la bucătărie. Se uitau la stăpână şi la eşecurile ei repetate de a măcina orz. În timp ce boabele săreau fâşneţe peste marginile copăii, Dina îşi ascunse un rânjet. „Sitis este la fel de pricepută la măcinatul orzului precum

un păstor la păzirea pisicilor”.

Chicotul Nogahlei atrase atenţia stăpânei şi cele două fură nevoile să iasă din ascunzătoare.

„Bună dimineaţa”, le salută Sitis ţeapăn, întorcându-se iute la treaba ei.

Dina şi Nogahla păşiră în bucătăria spaţioasă. Sitis stătea în picioare la cea mai îndepărtată dintre cele trei mese mari din piatră, lângă o ieşire boltită ce dădea spre o curte. „Bună dimineaţa, stăpână”, răspunse Dina, înclinându-şi capul, respectuoasă. „Eu şi Nogahla am venit să lim de folos în orice fel este nevoie”.

De tavan atârnau legături de ierburi şi flori uscate, umplând aerul de miros de coriandru, usturoi şi cuişoare. Pe un perete, sub rafturile pe care se odihneau ustensilele de bucătărie şi vase de forme şi mărimi diferite, erau înşirate coşuri de grâne de toate dimensiunile. Pe un alt perete, atârnau oalele din aramă.

Sitis îşi ridică privirea; ochii îi erau primitori, fără a fi, însă, calzi. Dina sperase să întrebe dacă îşi putea lua în primire arsenalul de moaşă din caravana care se întorsese din Hebron. Se gândea că pesemne Iov putea să îi recomande serviciile câtorva femei mai înstărite din Uţ. Astfel, putea cel puţin să se simtă oarecum de folos familiei lui, în schimbul protecţiei pe care i-o oferise. Însă stăpâna se întorsese cu luată concentrarea la măcinatul ei şi, turnând încă o cupă plină ochi de orz în brazda circulară, apăsa roata grea din piatră peste boabe.

„Ahh!” De frustrare, Sitis izbi cu pumnul în masă, trimiţând tot orzul – măcinat şi nemăcinat – în aer.

Aruncând o privire prevenitoare către Nogahla, Dina mai

făcu câţiva paşi şi, cu o plecăciune uşoară, se oferi, „Ne laşi să te ajutăm?”

„Am vrut doar să macin câteva boabe pentru plămădeala pe care urmează să o coc în cuptoarele publice”. Sitis îşi netezi roba şi strânse cu calm boabele împrăştiate, punându-le în copaia de măcinat. Era o încercare neizbutită de a părea în largul ei. „Vărul lui Iov, Ţofar, are cuptoarele în propria bucătărie, dar mi-e teamă că negustorii din Uţ n-au progresat până la asemenea înlesniri”. Dina observă un tremur uşor în glasul femeii. „Servitoarea ta ştie să gătească şi să întreţină o gospodărie?”

Dina îşi puse un braţ în jurul umerilor Nogahlei, pentru a-i întări încrederea în sine.

„Ştiu câte ceva despre gătit”, răspunse cuşita încet, „dar nu pot conduce o gospodărie”.

„Suntem aici ca să dăm o mână de ajutor, stăpână”, interveni şi Dina, făcându-i din ochi servitoarei sale, arătându-şi aprobarea. „Sunt sigură că tu şi Nada ne puteţi îndruma”.

Întorcându-se, Nogahla murmură, „Sunt sigură că poruncitoarea de Nuda ne va spune tuturor ce să facem”.

Dinei i se tăie respiraţia. Simţindu-şi faţa inundată de un val de sânge, cântări răspunsul lui Sitis. Femeia se uită undeva între cele două musafire ale sale şi slobozi un chicot blajin, care rupse firul încordării. „Da, Nada ne va spune, fără îndoială, tot ce gândeşte, micuţă cuşită. Mă tem, însă, că ştie mult mai multe despre bucătăria asta decât mine!” Ştergându-şi o mărgea de sudoare şi o lacrimă cu dosul mâinii, pufăi şi îşi încovoie umerii. „Ştie vreuna dintre voi cum funcţionează moara asta nenorocită?”

Ochii mari ai Nogahlei căutară, întrebători, permisiunea Dinei. La un semn rapid, fata luă dintr-un colţ un coş de grâne. Un val de uşurare inundă chipul lui Sitis şi toate trei femeile îşi traseră câte un taburet lângă coşul din mijloc. Nogahla şi Dina luară fiecare câte o râşniţă de mână de pe raft, iar Sitis şi-o aduse pe a ei de pe masă. Cu îndemânare, Nogahla îşi potrivi râşniţa pe taburet şi se lăsă în genunchi lângă el. De pe taburetele lor, Dina şi Sitis o priveau cu gurile căscate, legănându-şi râşniţele în poale, de parcă servitoarea tocmai inventase o cămilă cu două capete.

Înăbuşindu-şi un chicot, Nogahla zvârli o ceşcuţă de grâne în copaie. Tot apăsând roata grea, cu hotărâre, peste jgheab, boabele moi se supuseră, încet şi uniform, zdrobirii.

Dina zâmbi şi, urmând în tăcere pilda ei, se lăsă în genunchi şi îşi potrivi râşniţa pe taburet. Surprinzând privirea lui Sitis, înţelese că stăpâna era tot atât de mişcată de instrucţiunile blânde ale cuşitei. În scurt timp, toate trei lucrau cot la cot, legănate de zgomotul roţilor de măcinat şi al făinii fine pe care o goleau în ulcioare. Ritmul paşnic le învălui, ridicându-le moralul şi liniştindu-le.

„Sitis, am vorbit cu...” zise Nada, dând buzna prin tapiserie. Se făcu, însă, pământie la faţă când o zări pe Dina.

„Nada!” exclamă Sitis, sărind în picioare şi vărsând jumătate din orzul din râşniţa ei. „Mă bucur că te-ai întors de la piaţă!” Vocea îi era ascuţită şi nefirească.

Dina habar n-avea cu ce comisioane îşi ocupase Nada dimineaţa, însă aceste femei nu se pricepeau să mintă. Ea crescuse într-o tabără cu patru mame – una de sânge, o alta, soră cu mama sa, şi alte două servitoare geloase – în

care mânca pe pâine, în fiecare zi, o ţesătură sofisticată de înşelăciuni. Neavând nici cea mai mică intenţie să se lase prinsă în laţul unor asemenea ticăloşii în casa lui Iov, nu dorea câtuşi de puţin să afle pe unde umblase servitoarea.

Nada o luă pe Sitis de mâini şi îi inspectă palmele. „Stăpână! Ai băşici! Ce faci?” Mijindu-şi ochii, acuzator, spre Dina, o luă la rost, „Cum îndrăzneşti să-i ceri stăpânei acestei case să te ajute la măcinatul grânelor?”

Dina deschise gura să dea explicaţii, însă fu oprită de intervenţia lui Sitis. „Nada, toate trebuie să muncim, din moment ce nu mai avem servitori”.

Nada îşi făcu palmele pumni şi le postă în şolduri. „Dar, stăpână, n-ar trebui...” Protestul îi fu din nou întrerupt, de această dată de Dina.

„Stăpână Sitis, am în arsenalul meu de moaşă nişte răşină de Yemen pentru calmarea băşicilor”. Se uită de la Nada la Sitis, nădăjduind că glasul îi suna mai încrezător decât cum se simţea. „N-am apucat să-mi despachetez lucrurile din caravana cu care am venit din Hebron, din grajd. Ai vrea să mă duc după ele acum?”

În bucătărie se lăsă o tăcere ciudată. Înăl (induşi capul, Sitis o măsură pe Dina ca şi când s-ar fi hotărât dacă să păstreze sau să arunce

O pătură veche. „Da, Dina”, îi spuse într-un târziu, cu glasul stăpânit şi calculat. „Acum ar fi un moment potrivit să-ţi descarci lucrurile din caravană. O voi trimite pe Nada să te cheme din camera ta când vom uvca nevoie de ajutorul tău la bucătărie”. Zâmbi, iar Dinei i se făcu pielea de găină: în cele câteva momente de la sosirea Nadei, Sitis se preschimbase în ceva sinistru, aidoma unui şarpe ce îşi

leapădă pielea.

Apucând-o pe Nogahla de braţ, aproape că o târî afară din bucătărie.

Ochii cuşitei oglindeau groaza pe care ea însăşi o simţise în adâncul ilomacului. „Stăpâna arăta de parcă voia să te mănânce la prânz”.

Dina îi făcu semn să tacă şi cele două trecură printr-o sală grandioasă de ceremonii, cu mese şi bănci din lemn, cu sculpturi sofisticate. Pe llccare masă erau decoraţiuni din flori uscate, iar o aromă înţepătoare de tămâie umplea aerul.

„Nu ştiu de ce stăpâna Sitis ne-a vrut afară din bucătăria aceea, Nogahla”, spuse Dina, zorind spre grajduri, „dar niciodată n-am fost nlăl de fericită să descarc o cămilă!”

„Vino, Sayyid! Stăpâna mea te aşteaptă”, îl întâmpină Nada în Hmrta curţii acoperite. Sayyid inspectă măiestria drugilor din fier.

1 Haiţi de hiliţi şi pe care Iov îi primise în dar de la vărul său negustor.

Ţofar. Cu ochii la posesiunile lui Iov şi calculându-le valoarea, îşi zise, *Trebuie să le spun bandijilor să intre pe poarta asta. Drugii sunt din fier, dar n-au încuietori.*

„Nada”, începu el într-o doară, „cum de te simţi în siguranţă când una din porţi rămâne descuiată?”

Bătrâna îi răspunse cu o fluturare din mână şi, traversând sufrageria, ajunseră în sala mare de ospăţ. Jupânul Iov nu încuie porţile niciodată, pentru ca servitorii...” Se opri, părând a-şi aminti, deodată, de îngrozitorul adevăr. „Servitorii noştri aveau obiceiul să rămână treji noaptea ca să ofere pâine cerşetorilor şi celor nevoiaşi. Toate uşile

casei jupânului Iov rămâneau deschise”. Tristeţea i se prefăcu, încet, în hotărâre., Jupânul Iov este un om bun, Sayyid, dar tu ai A mai bun pentru Sitis a noastră”. Dând scurt din cap, îl îndrumă mai departe prin palatul lui Iov. Între timp, Sayyid cântărea revelaţia de care îi făcuse parte noul său aliat. Bătrâna îi putea A de mare ajutor în misiunea de a câştiga afecţiunea lui Sitis.

Nada îl conduse într-o curte privată, ce fremăta de viaţă. O fântâni ţii bolborosea vioaie, iar o grădină de zarzavaturi se lăuda cu pepeni şi linte dată în pârg. În mijlocul grădinii aceleia luxurioase, înconjurată de un zid înalt din piatră şi de un şir de măslini şi arbuşti în floare, o figură solitară se odihnea pe o bancă din piatră capitonată cu perne roşii. Sayyid nu putea vedea decât silueta armonioasă a unui profil de femeie, privită din stânga – umărul, talia şi şoldul i se scuturau de plâns. Pentru a avertiza forma ce stătea culcată, Nada îşi drese glasul.

Sayyid se apropie, tăcut, de divanul din piatră. „Bună ziua, Sitis, fata mea”.

Auzindu-i glasul, femeia se ridică numaidecât în capul oaselor, însă cu spatele la el. „Sayyid, n-ar trebui să-mi spui aşa. Te-ar putea auzi careva”. În vreme ce ea îşi şterse faţa, el îi privi linia umerilor, prin rochia cenuşie din olandă.

Înghiţind distanţa dintre ei, îi puse mâinile pe umeri. „Nu este nimeni aici în afară de Nada, iar ea ştie că te iubesc – că te-am iubit dintotdeauna!”

Sitis sări de pe bancă, departe de atingerea lui. Zgâindu-se la viţade-vie ce se căţăra pe unul din ziduri, spuse, „Mai sunt şi alţii pe aici care ar putea să-i spună lui Iov. Te rog, Sayyid, trebuie să ai grijă!”

Cine ar mai putea fi aici? îl văzuse pe Iov plecând împreună cu oamenii lui, dis-de-dimineaţă. O luaseră din loc pe cămile şi măgari, spre câmpurile unde îi muriseră servitorii. Şi apoi îşi aduse aminte. *Ah, femeia aceea frumoasă şi înaltă şi cuşita, pe care le-am văzut în sufragerie astă-noapte.*

„În regulă, Sitis. Îmi pare rău”. Înconjură banca şi se aşeză. „Vino, ia loc şi spune-mi de ce m-ai chemat!”

Când ea se întoarse, inima lui se făcu bucăţi. Ochii ei, umbriţi de inele negre, erau aproape umflaţi de atâta plâns.

„Oh, Sitis”. Şoapta îi trădă şocul. Ea îşi ridică mâinile pentru a-l linişti, însă băşicile sângerânde din palmele ei îl înfuriară de-a binelea. „Pe toţi zeii, am să-l omor pe Iov!”

„Sunt doar nişte băşici, Sayyid”, zise Sitis, apăsându-şi mâinile pe pieptul lui. Tresări, însă, de durere şi se trase înapoi. „Am măcinat din nou boabe. Te rog, ascultă-mă numai!” Se aşeză, sfioasă, lângă el.

Sayyid îi luă mâinile într-ale sale, întorcându-le, examinându-le, mângâindu-le. Nu îi stătea mintea decât la cum să-l distrugă pe Iov. Voia să o protejeze pe Sitis, să-i poarte de grijă, să-i dea viaţa pe care

O merita.

„Spune-mi totul!” Se opri şi îi sărută palma. Ea se trase înapoi, aruncând o privire agitată spre uşă. Sayyid îi suflă uşor pe gât. Neliniştită, ea îl privi cu gura căscată. Sayyid zâmbi în faţa atenţiei ei reînnoite şi spuse, „Voi face orice îmi ceri, Sitis a mea, dar trebuie să asculţi cu atenţie ce am de spus”. Văzându-şi reflecţia în ochii ei de abunos, se întrebă dacă ea îl vedea cu adevărat. Îl vedea oare pe bogatul ţi respectatul negustor de grâne, sau tot pe

sărmanul băiat de fermier din satul lor natal?

„Ţi-ai lua, în sfârşit, o nevastă, dacă ţi-aş cere asta?” întrebă ea, în inuptă.

Gândindu-se că ea îl tachina, Sayyid râse. Însă expresia de pe chipul ei rămânea o enigmă, iar emoţiile ei, de nedescifrat. Era regret? Ori «l>cranţă? Ce se ascundea oare dincolo de maxilarele încleştate şi de

1 iilele şovăitoare de pe fruntea ei?

„Bănuiesc că depinde dacă nevasta aceea eşti tu”, spuse el, în cele din urmă. „Am jurat să nu mă însor niciodată cu o altă femeie, Sitis, lulu mea”.

„Ţi-am zis să nu-mi mai spui aşa!” strigă ea. „De ce mă torturezi cu trecutul nostru, Sayyid? Am fost soţia lui Iov vreme de patruzeci de ani; i lucrul acesta nu se va schimba niciodată”.

Acum fu rândul lui Sayyid să se înfurie. „Am apucat să-ţi spun dl Bela i-a convins pe bătrânii cetăţii că Iov este blestemat de zei?” Se opri, lăsându-şi vorbele să-şi atingă ţinta. „Şi ştiai că azi-dimineaţă, la sugestia lui Bela, bătrânii l-au revocat pe Iov din funcţia de judecător suprem?”

Toată fronda lui Sitis se topi ca prin farmec. Sayyid îi putea acum citi noile emoţii de pe chip. Cuibărită în ridurile fine din jurul ochilor ei, teama o transformă într-un lut gata de modelat.

Un zâmbet îi jucă în colţurile gurii. „Am fost numit noul bătrân al cetăţii Uţ, în locul eliberat de Iov”.

„Ţi-au dat locul lui Iov?” Glasul lui Sitis îşi păstră un licăr de speranţă. „N-ai putea refuza dacă ţi-aş cere-o?”

Sayyid îşi odihni cotul pe speteaza băncii şi îi mângâie obrazul cu mâna.

„Te rog, Sayyid”, spuse ea, trăgându-se mai aproape de el. „Ai spus că ai face orice pentru mine!”

Sayyid o privi cu luare-aminte pe femeia pe care o iubise aproape toată viaţa lui. Forja un teritoriu nou în relaţia lor şi în suflet i se cuibărea o ciudată satisfacţie. Sitis fusese întotdeauna cea care deţinuse controlul. Ea era fiica prinţului, iar el, fiul unui fermier de origine umilă. Ea se coborâse la nivelul lui şi îl iubise pe când erau copii, binevoind apoi să se împrietenească cu el când, fiind tânăr negustor de grâne, ajunse în Uţ.

Trăgându-se mai aproape de ea, îi puse un braţ pe după umeri şi îi şopti în ureche, „Am spus că voi face orice pentru tine şi aşa voi face, Sitis, fata mea”. Se aşteptă la un protest faţă de apropierea lui. Nu veni niciunul. „Dar tu ce eşti dispusă să faci în schimb pentru mine?”

Ea se sprijini de el şi îşi făcu mâna căuş pe obrazul lui. „Sunt gata să-ţi fiu o prietenă iubitoare şi să-ţi ofer o nevastă frumoasă, pe nume Dina”.

Atingerea ei ameţitoare mai îmblânzi înţepătura refuzului. Dar de ce îl refuza şi cine era această Dina? Cu toată stăpânirea de sine, îşi înăbuşi mânia şi întinzându-se spre ea, îi acoperi mâna delicată cu u lui, ţinând-o ferm. „Şi dacă soţul tău nu-şi recapătă niciodată averea şi puterea, Sitis, fetiţo? Vei fi mulţumită să trăieşti ca o cerşetoare sau să devii *a doua* mea nevastă?”

Sitis îşi smulse mâna dintr-a lui şi îl privi tăios. Inspiră adânc, dădu sii spună ceva, însă şovăi, cutremurându-se pe măsură ce o vădită iurlună lăuntrică se înteţea. Când, în cele din urmă, îşi găsi cuvintele, vorbi elocvent, cu demnitatea unei fiice de prinţ, ţinându-şi spatele drept

aidoma toiagului pe care îl folosea Sayyid la măsuratul grânelor.

„Soţul meu îşi va redobândi averea şi puterea şi este în beneficiul tău să te dai bine pe lângă el acum, Sayyid. Vindecă o rană veche şi arută-i bunătate în această vreme de restrişte pentru noi”. Se trase mai aproape de el, suflându-i dulce şi cald pe gât. „Într-o bună zi, oamenii he vor pleca din nou înaintea lui Iov ca înaintea unui rege şi când va veni ziua aceea, el te poate zdrobi sau binecuvânta”. Cu un rânjet răutăcios, depuse un sărut pe obrazul lui. „Oferind o zestre pentru Dina vei intra în graţiile lui Iov”. Trecându-şi un deget, seducător, dinspre obrazul lui spre umăr şi apoi în jos pe braţul lui stâng, adăugă, „Şi te pot încredinţa, prietene, că eu nu voi fi niciodată a doua soţie a cuiva”.

„Ahh!” Focul atingerii ei îl înnebunea. Sayyid o prinse şi o sărută hotărât.

Ea se zbătu să scape din strânsoarea lui şi îi dădu o palmă, „încetează!” Arăta lividă, zdruncinată.

El zâmbi şi aşteptă şi alte cuvinte. Ea rămase tăcută, răsuflând greu. /rtrise oare plăcere pe chipul ei? „Te voi mai aştepta puţin, Sitis, fata mea, dar nu te voi aştepta la nesfârşit”.

„Să-mi fie cu iertare, stăpână Sitis şi jupâne Sayyid!” zise Nada, npărând în pragul uşii, împreună cu o frumoasă femeie blondă. „Nu ne-am dat seama că vă întrerupem”.

Sayyid văzu privirea dezaprobatoare a servitoarei din clipa în care îl surprinsese sărutându-se. Ochii ei saşii şi încruntarea frunţii sale zbârcite încă îl făceau să se simtă ca un copil prins cu mâţa-n sac. Dar de ce să aştepte până la

divorţ ca să secere roadele buzelor dulci ale lui Silis?

„Am venit să o prezint pe jupâniţa Dina jupânului Sayyid”, spuse bitirâna servitoare, trăgând-o pe femeia înaltă şi elegantă după ea, spre lumea de piatră.

Uluitoarea blondă era tot atât de roşie precum o rodie. Sayyid se ridică şi făcu o plecăciune, inspectând femeia ce mergea ţeapănă în urma Nadei. Mai mult ca sigur că văzuse sau auzise ceva din întrevederea lui cu Sitis.

Sitis fu singura care se ridică de pe bancă şi păşi spre tânăra femeie, cu o mână întinsă. „Dina, aş vrea să-l cunoşti pe prietenul meu, Sayyid. Ultima dată când l-ai văzut în această casă a fost tot în circumstanţe înşelătoare”. Stăpâna o convinse pe frumoasa femeie să se aşeze pe bancă lângă ea, însă Dina arăta de parcă ar fi preferat să sărute o cămilă decât să-l cunoască pe Sayyid. „Te rog, Dina”, îi spuse Sitis aproape implorator. „Uită-te la mine!”

Femeia şovăi, ca şi cânţi n-ar fi fost constrânsă de dictatele doamnei casei.

Hmm, se miră Sayyid. *Nu se supune precum o servitoare.*

Plină de îndrăzneală, Dina îi întâlni privirea. Un alt indicator clar că această femeie nu era o servitoare. „Mă învoiesc să-l cunosc pe prietenul dumitale, stăpână, dar nu ai nicio obligaţie să-ţi explici acţiunile înaintea mea”.

Ridicând o sprânceană, Sayyid studie această creatură devenită subit interesantă. Femeia îşi pironi privirile azurii asupra lui. *Dina*, îi zise el în gând, *unde ţi-am mai auzit numele? Eşti o splendoare.* Poate că o va lua de concubină când va pretinde restul posesiunilor lui Iov. Gândul îl făcu să se oprească. De ce era Sitis atât de nerăbdătoare ca el să

se însoare cu Dina? în ce fel îi atrăgea căsătoria aceasta favorurile lui Iov? *Oare Dina ocupă un loc aparte în inima lui Iov sau Sitis a mea încearcă, pur şi simplu, să se descotorosească de ea?* Roşeaţa de pe faţa Dinei se domoli, însă obrajii îi rămăseseră precum bobocii de trandafiri.

„Dina, Sayyid este un prieten din copilărie”, spuse Sitis. „Îmi estica un frate”.

Un frate, spumegă Sayyid în sinea lui, aruncându-i lui Sitis o privire dojenitoare. Când se întoarse spre Dina, băgă de seamă rânjetul ei. *Îmi citeşti gândurile, jupânijă Dina.* Era perspicace femeiuşcă aceasta râse fără să vrea. Sitis sporovăia mai departe.

„Sayyid, aceasta este Dina. Ea este fiica lui Iacov, fratele bunicului Esau. Iov a adus-o în Uţ ca să se mărite cu…”

„Ei bine, *Dinal”* Sayyid nu mai auzi nimic în afară de «fiica lui Iacov». Era prea vrăjit de prezenţa infamei Dina, sărmana fată necinstim din clanul lui Iacov, ucigaşa lui Sihem – oricare ar fi fost povestea căreia alegea să-i dea crezare. Nici nu era de mirare că negustorii dăduseră din gură despre ea vreme de douăzeci de ani. Era nemaipomenită.

Se înclină cu exagerată formalitate. „O plăcere să te cunosc”, i se adresă cu glas mieros celei mai noi provocări.

„După cum spuneam, Sayyid…” zise Sitis, pronunţând cuvintele de parcă înaintea ei se afla un elev greu de cap. „Iov a adus-o pe Dina în U ca să se mărite cu Enon, la porunca patriarhului Isaac”.

De această dată, Sayyid auzi limpede, iar informaţia îndulci misterul Dinei. Îşi întoarse privirile, într-o doară, asupra lui Sitis, însă lacrimile ci proaspete îl luară prin

surprindere. Deodată, jocul prădalnic îşi pierdu Hârălucirea. „Sitis, fata…” Tuşi, încercând să se redreseze înainte de a rosti până la capăt familiarul apelativ. Văzând lacrima ce se prelingea w obrazul lui Sitis şi buzele ei cuprinse de tristele, îşi simţi inima frântă. „Stăpână Sitis”, spuse, străduindu-se să intre în jocul unei formalităţi pe placul ei şi punându-şi tot sufletul în aceste cuvinte, „nu-mi pot închipui durerea pe care ţi-a pricinuit-o pierderea copiilor tăi. Îmi pare rău”.

Sayyid îşi ţinu răsuflarea când Sitis se întinse spre el şi îl atinse cu Inndrete pe obraz. „Îţi mulţumesc, prietene”, spuse ea. „Ştiu că vei face tot ce îţi stă în putere ca să ne ajuţi”.

IO

— /ov *2: 1, 3 – 7*

Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfăţişat înaintea Domnului. Şi a venit şi Satana în mijlocul lor şi s-a înfăţişat înaintea Domnului. Domnul a zis Satanei: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană şi curat la suflet. El se teme de Dumnezeu şi se abate de la rău. El se ţine tare în neprihănirea lui, şi tu Mă îndemni să-l pierd fără pricină. „Şi Satana a răspuns Domnului: „Piele pentru piele! Omul dă tot ce are pentru viaţa lui. Dar ia întinde-ţi mâna şi atinge-Te de oasele şi de carnea lui, şi sunt încredinţat că Te va blestema în faţă. „Domnul a zis Satanei: „Iată, ţi-l dau pe mână: numai cruţă-i viaţa”. Şi Satana a plecat dinaintea Domnului. Apoi a lovit pe Iov cu o bubă rea, din talpa piciorului până în creştetul capului.

D

upă-amiaza se făcea seară, iar răbdarea Dinei se

împuţina.

Rotindu-şi ochii prin bucătărie, se întrebă din nou cu ce ar putea ca şi Nogahla să-şi umple timpul. După tulburătoarea întâlnire cu Sayyid, fugise în bucătărie, unde o găsise pe Nogahla frământând munţi de plămădeală de pâine. Amintindu-şi de menţiunea lui Sitis despre cuptoarele publice, cele două evadară din casă cu coşuri de aluat, în explorarea cetăţii Uţ. Când se întoarseră cu pâinea caldă de culoare cafenie, casa era cufundată într-o tăcere de mormânt. Copseseră cât de multă pâine era înţelept şi măcinaseră tot grâul şi orzul. În lipsa altor instrucţiuni, nu-şi mai găseau rostul acolo.

„Stăpână, de ce au fugit femeile acelea de la cuptoare când au aflat că locuim în casa stăpânului Iov?” Ochii Nogahlei erau distanţi. Se vedea bine că retrăia în gând scena de după-amiază.

„Ei bine, prietena mea, ismaeliţii cred că stăpânul Iov este blestemat de zeiţa lor, iar edomiţii, că este blestemat de Iahve sau de zeul muntelui lor, Kaus. Şi toţi cred că oricare ar fi zeul care îl pedepseşte pe Iov îi va uluca pe toţi cei ce întreţin legături cu el sau cu cei din casa lui”. Nogahla părea a absorbi cuvintele ei aidoma unei ţesături din lână moale. Se îndoi deasupra unei mese din piatră, cu cotul în echilibru ic o rodie şi cu bărbia într-o mână. Ciupind cu mâna liberă o boabă de strugure dintr-o tavă cu fructe, o puse între buze şi o supse. Dina chicoti văzând cât de amuzant mesteca Nogahla fructele mici, foarte «semănător, pesemne, felului în care rumegase şi evenimentele de după-amiază.

„După părerea ta, văduva Orma de ce n-a fugit? Ea nu

crede în zei?” Dina luă şi ea o boabă de strugure de pe platoul cu fructe şi se ilAndi ce să răspundă. Îşi aminti cum se apropiaseră de servitoarele care încercuiau cuptoarele din lut în formă de conuri. Cilindrele înfierbântate emu, flecare, de înălţimea unui cap de berbec. Prin gurile de aer de deasupra şi de pe laterale se ridicau valuri de căldură. Bârfe şoptite şi inăini ocupate legau femeile într-o datorie comună. Însă când aflaseră i A Dina şi Nogahla ţineau de casa lui Iov, scena aceea docilă erupsese.

În mijlocul ţipetelor şi al confuziei, văduva Orma parcă prinsese rădăcini pe rogojina ei din trestie. „Ce prostie!” spusese, cu o expresie dr consternare pe chip, şi pe urmă le făcuse semn Nogahlei şi Dinei să diia mai aproape ca să nu trebuiască să le urle «bun venit». „Jupânul li iv îi avut întotdeauna loc pentru mine la mesele pe care le dădea văduvelor. Pot cel puţin să le ajut pe musafirele sale să înveţe cum să coacă pâine”. Restul după-amiezii îl petrecuse demonstrându-le arta de a lipi bucăţi rotunde de pâine de pereţii cuptoarelor; i de a scoate pâinile brune-aurii cu ajutorul unui băţ şi al unui taler din lut.

Dina oftă adânc sub influenţa amintirii şi fu readusă la realitate de mâncatul zgomotos al Nogahlei. O altă boabă de strugure îşi găsi pieirea când fata vorbi. „Aşadar, ce crezi, stăpână? De ce ne-a ajutat văduva astăzi?”

Privindu-şi prietena, Dina văzu o licărire provocatoare în adâncurile acelea de abanos. „Tu de ce crezi că ne-a ajutat văduva Orma, Nogahla?” Cuşita aceasta micuţă se dovedise a fi o fântână adâncă de înţelepciune.

„Eu cred că este mai uşor să ştim de ce oamenii fac lucruri rele decât să înţelegem adevăratul sens al faptelor

bune”. Înainte să apuce să comenteze pe seama ultimei ei descoperiri, fata întrebă, „Crezi că Nada se va înfuria pentru că i-am dat văduvei Orma o parte din pâinea jupânului Iov? Pot să-mi sacrific porţia dacă socoteşti că cioara aceea bătrâna se va înfuria”. Fruntea ei încreţită arăta că dedicase o consideraţie deosebită chestiunii cu pricina. Aşteptând răspunsul ei, Nogahla rearanjă boabele de struguri în aşa fel încât să ascundă locurile goale.

Încercând să-şi înăbuşe râsul. Dina îşi strânse buzele într-o linie ţeapănă. Simţise şi ea aceeaşi animozitate faţă de Nada, dar nu trebuia să o arate. „Nogahla, se cuvine să fim respectuoase cu doica lui Sitis”. Dar după ce petrecuseră o după-amiază atât de plăcută împreună cu inimoasa văduvă, nici ei nu-i păsa dacă Nada le purta pică pentru câteva pâini.

Văduva Orma le desfătase cu poveşti emoţionante despre familia lui Iov şi le confirmase, plină de scârbă, nenorocitele veşti: „Dupil toate lucrurile bune pe care le-a făcut jupânul Iov, nici măcar o singură persoană din Uţ nu este gata să-l ajute!”

Zvârlind o privire către cele opt pâini aşezate în şir ordonat pe masă, Dina atinse cu degetul bărbia Nogahlei, forţând-o să o privească în ochi. „N-ai să renunţi la o firimitură din porţia ta, prietena mea! Poate că aroma pâinii acesteia brune şi calde va încălzi inima Nadei”.

Ochii Nogahlei scânteiară ghiduş. „Ba nu, stăpână. Cred că Nada şi va enerva, dar, chiar şi aşa, mă bucur că i-am dat pâine văduvei Orma”.

Cu un chicot, Dina dădu din cap aprobator şi scrută încă o dată licoare ungher şi crăpătură a bucătăriei, în nădejdea

că avea să găsească vreo inspirase cu care să-şi îndeletnicească mâinile şi minţile. „Cel puţin mi-am descărcat ierburile şi uleiurile din caravană! Acum pot obloji băşicile de pe mâinile stăpânei Sitis, în caz că mi-o va cere vreodată, aşa cum mi-a promis”.

„Deci, ce facem până atunci?” întrebă Nogahla de pe taburetul jos din lemn, odihnindu-şi coatele în poate şi bărbia, din nou, într-o mână.

Dina cercetă încordată curtea din dosul bucătăriei. Nu erau capre de muls, nici legume de curăţat, nici carne de preparat. Cu sentimente amestecate de tristeţe şi mândrie, se uită la movila de cenuşă. În colţ, după claia de resturi, băgă de seamă un fus rupt. „Nogahla!” exclamă, bătând din palme şi speriind-o pe fată. „Să mergem în explorare! Vom trece prin fiecare cameră, până când găsim magazia servitorilor cu lână şi fusuri”. Nogahla întâmpină entuziasmul din ochii ei mari cu o încuviinţare grăbită.

Lumina serii arunca umbre pătate de portocaliu pe zidurile curţii. „Vino, Nogahla, se face întuneric. Jupânul Iov, Elihu şi ceilalţi doi bărbaţi se vor întoarce flămânzi de la cercetarea câmpiilor. Vom lăsa în vedere în sufragerie fructele, nişte brânză şi măsline pentru ei”. Îi înmână tava Nogahlei şi strânse un ulcior cu vin îndulcit cu miere şi putru ceşti din ceramică. „După aceea, vom găsi ceva cu care să ne trecem vremea”.

Briza amurgului înfoia marea de pânzeturi fine din dormitorul lui Sitis. Îmbrăţişarea Nadei era tot atât de caldă şi sigură ca pe vremea când ea era doar un copil. „N-am mai avut asemenea coşmaruri de când n murit mama, când aveam cinci ani”. Sitis închise ochii, încercând năşi alunge

din minte amintirea.

„N-a fost decât un vis, stăpână”, o linişti Nada, mângâindu-i părul. „Doar un vis”.

„Ne vom trezi vreodată din visul *acesta*, Nada? Oare Al-Lat va icstaura averea lui Iov? Al-Uzza îmi va deschide pântecele? Vom mai II vreodată fericiţi, soţul meu şi cu mine?”

„Te vei deştepta, draga mea Sitis”. Nada se opri din legănat şi, punându-i mâna durdulie pe obraz, îi ridică capul şi îi cercetă chipul. „Ce altceva te mai frământă?”

Pe Sitis o podidi un nou val de lacrimi. „Oh, Nada. Crezusem că Sayyid ar face orice pentru mine”, gemu ea. „Întotdeauna a fost atât de bun şi generos. Însă astăzi abia dacă l-am recunoscut pe bărbatul care m-a vizitat”. Pufnind zgomotos, folosi şorţul servitoarei pe post de batistă. „A mers până acolo încât a zis că dacă îl forţez să se însoare cu Dina şi pe urmă Iov nu-şi recapătă averea, mă va face *a doua* lui nevastă”. La gândul acesta, tristeţea i se prefăcu în furie. „Ohhh! îţi poţi închipui, Nada? Eu, o a doua nevastă?” îşi izbi pumnii strânşi în salteaua moale din lână şi se ridică în capul oaselor, provocând-o pe Nada să o dezaprobe.

„Nu, Sitis, draga mea, nu mi te pot închipui ca pe o a doua nevastă”.

I se păru că zăreşte o umbră de zâmbet pe chipul Nadei, înainte ca aceasta să-şi plece capul. „Să nu care cumva să îndrăzneşti să râzi, femeie bătrână!” îi strigă, izbucnind în lacrimi de durere şi mânie. Cum putea Nada să râdă, când lumea ei întreagă se fărâmiţase într-o singură zi?

„Nu, nu, nu, fata mea”, spuse Nada, întinzându-şi şorţul ca să şteargă noile lacrimi de pe obrajii lui Sitis. „M-ai

înţeles greşit. Ştii bine că te iubesc mai mult decât viaţa însăşi”. Servitoarea o îmbrăţişă strâns. „Ascultă, dacă jupânul Iov nu-şi recapătă averile, propunerea lui Sayyid de a te lua de nevastă *este* o ofertă bună şi generoasă. Te-ar salva de la o viaţă de ruşine, Sitis, fetiţo”.

„Cum mai poţi simţi asta după cum s-a purtat astăzi? Niciodată n-am mai văzut partea aceasta răutăcioasă şi egoistă a firii lui Sayyid”.

Dându-i drumul, Nada o înfruntă cu o privire rece. „L-ai rănit pe Sayyid al nostru, astăzi. El a venit aici cu nădejdea de a-ţi câştiga inima şi de a te face nevasta lui”.

„Cum?” Sitis nu mai putu să respire. „Ţi-a spus el asta când i-ai transmis mesajul meu, mai devreme?” Sângele îi pieri din obraji şi inima îi bătu mai-mai să-i spargă pieptul. „Nada, de ce nu m-ai avertizat? De ce nu i-ai spus că îl iubesc pe Iov?”

Încremenind subit, Nada o privi neabătută, cu o expresie fermă pe chip. „Îl *iubeşti*, într-adevăr, pe Iov?” Ridică o sprânceană întunecată, ca şi când ar fi ştiut răspunsul şi ar fi provocat-o pe Sitis să spună adevărul.

„Nada! Fireşte că-l iubesc pe Iov! El este soţul meu!” Tăcerea prelungită a Nadei îi făcu declaraţia să pară stoarsă de orice putere, iar privirea neclintită a acesteia o descumpăni.

Îl iubesc pe Iov? Ştia că era incapabilă să iubească la standardul la care iubea Iov, însă nimeni nu era atât de altruist precum soţul ei. *Am iubit vreodată pe cineva cu lepădare de sine?* îşi iubea copiii, se-nţelege. Dar cea care îi îngrijise la boală fusese Nada, iar cel ce îi călăuzise în viaţă cu o disciplină plină de înţelepciune şi bunătate fusese Iov.

Când se certa cu cei dragi ai ei, ea îşi retrăgea afecţiunea până când ei îi făceau pe plac, ori ignora disputa, prefăcându-se că toate erau bune. Iubise oare cu adevărat pe cineva, în vremuri dificile, fără să-i întoarcă spatele?

Simţi lacrimile izvorându-i din nou în ochi şi, oricât de tare se străduia, nu putea înfrunta privirea Nadei. „Nu ştiu dacă sunt capabilă de iubire”, se plânse ea, topindu-se încă o dată în îmbrăţişarea doicii sale. „Îmi simt inima ca pe un sac vechi de grâne cu prea multe găuri în el pentru a mai fi de folos. Dacă eu nu pot iubi, Nada?”

Bătrâna o îmbrăţişă strâns. „Vei învăţa să iubeşti din nou, Sitis, draga mea. Fiecare copil se naşte cu abilitatea aceasta”. Sitis simţi lucrimile Nadei umezindu-i părul. „Uneori, inimile noastre uită, pe măsură ce îmbătrânim, dar trebuie să învăţăm din nou lecţiile dragostei pe care le ştiam pe când eram copii”.

„Dar cum să le învăţ din nou, Nada? Dacă Al-Uzza, puternica zeiţă, nu-mi deschide pântecele? Dacă Al-Lat nu-i redă niciodată lui Iov averile? Dacă Manat mi-a pecetluit deja soarta şi refuză să se lase înduplecată?”

„Ajunge. Destul cu întrebările acestea, Sitis, draga mea!” o opri Nada, îndreptându-se de spate şi luându-i obrajii în mâinile ei calde şi crăpate precum o eşarfă din lână. „Ascultă-mă bine. Ne vom ruga chiar acum zeiţelor noastre!” Cobori iute din pat şi dădu fuga la closetul scobit în zidul de piatră şi ascuns vederii de o perdea. „Ştii că rugăciunile noastre au cea mai mare putere dacă prindem strălucirea luceafărului de seară al lui Al-Lat, înainte de ultimele umbre ale apusului”. Cotrobăind în closet, scoase preţiosul coş ce conţinea cubul «acru şi idolii şi îl aşeză pe

pat.

Cele două femei îşi începură binecunoscutul ritual. Nada despachetă cu grijă fiecare dintre chipuri şi umplu un mangal din aramă, puţin adânc, cu tămâie şi ierburi cu miros dulceag. Sitis aduse micul ulcior cu ulei şi vasul de grâne pe care le ţinea ascunse sub patul ei. Adunând ni rundele şi zeiţele, Sitis şi Nada mărşăluiră pe balcon, unde aroma plăcută a tămâiei avea să se înalţe spre ceruri odată cu rugăciunile lor. Cu o ultimă privire spre intrare, pentru a se încredinţa de absenţa lui Iov, femeile purceseră la îndeplinirea ceremoniei tainice.

„Stăpână?” Nada II Ucu semn lui Sitis să îngenuncheze pe pernă, potrivit obiceiului. Doica se lăsă în genunchi lângă ea, pe un petic de lână, şi începu incantaţiile. „Al-Uzza, zeiţă a vieţii şi a bogăţiei şi a puterii, îţi oferim ţie…”

Deodată, se auzi o bătaie în uşă, care fu imediat urmată de un glas de femeie tânără, ce venea din dormitorul din spatele lor. „Bună seara! Este cineva aici?”

Sitis fu în picioare, cu braţele întinse larg, aidoma penelor de pe o săgeată trasă dintr-un arc. „Ce cauţi în camerele mele private…?”

Era prea târziu ca să se ascundă. Dina şi Nogahla le priveau cu gurile căscate şi cu ochii cât cepele, zgâindu-se la componentele ritualului dinaintea lor. Cu ochii minţii, Sitis văzu faţa înfierbântată a lui Iov. Şocul şi oroarea de pe feţele acestor femei erau o reflecţie neizbutită a ceea ce avea să fie reacţia soţului ei.

„Îmi pare rău”, spuse Dina. „Am crezut că era încă una din nenumăratele încăperi rămase pustii”.

Sitis îşi lăsă braţele să-i atârne şi îşi plecă, ruşinată,

capul.

Ridicându-se cu greu în picioare, Nada îşi agită braţele precum o găină mânioasă. „Ieşiţi afară! Ieşiţi afară din camera stăpânei Sitis! Cum îndrăzniţi?”

Ridicându-şi capul, le văzu ieşind prin visul cotropit de pânzeturi fine. „Nu, aşteptaţi!” Deşi nu avea tăria de a se ridica la înălţimea zelului Nadei, cumva, cele două o auziră. „Întoarce-te, Dina! Vreau să mă explic”.

Blonda cea frumoasă se întoarse, însă expresia de pe chipul ei o luă prin surprindere. În Loc de judecată şi ură, în ochii Dinei zări compasiune şi chiar milă.

„După cum ţi-am spus şi azi-dimineaţă, în curte, stăpână, nu-mi eşti datoare cu nicio explicaţie”, zise Dina, cu o plecăciune graţioasă. „Rogu-te, să ne fie cu iertare. N-am avut nici cea mai mică idee că aceasta este camera ta. Eu şi Nogahla eram în căutarea unei activităţi cu care să ne îndeletnicim mâinile”.

„Trăgeaţi cu urechea!” se auzi glasul ascuţit şi acuzator al Nadei.

„Cum îndrăzniţi! Jupânul Iov îşi deschide casa pentru voi şi, în clipa în care pleacă, voi i-o scotociţi!”

Dina se înfurie. „Căutăm ceva cu care să ne petrecem vremea, din moment ce stăpâna Sitis nu m-a chemat în camerele ei, iar *servitoarea* ei nu ne-a lăsat nicio instrucţiune pentru cum să ne ocupăm de gospodărie!”

„Ei bine, dă-mi voie să te instruiesc acum, nerecunoscătoareo...”

„Nada! Ajunge!” Sitis nu o văzuse niciodată pe servitoarea ei purtându-se cu atâta lipsă de respect, dar dacă se gândea mai bine, nici nu izbutise nimeni să o calce

pe bătătură aşa cum o făcuse Dina. „Iov nu ar privi cu ochi buni lipsa ta de respect faţă de un oaspete din casa lui”. Întorcându-se din nou spre Dina, spuse, „Şi totuşi, se pare că poziţia ta în casa aceasta este oarecum o enigmă. Nu eşti nici oaspete, nici servitoare, aşadar…” Glasul i se frânse şi mintea începu să i se învârtă. Cum să-i explice acestei frumuseţi că Nada nu făcea decât să o protejeze pe ea?

În clipa aceea, băgă de seamă un coşuleţ ce atârna de braţul Dinei. O binevenită diversiune. „Pot să te întreb ce ai în coş?” Avea de gând să-şi dea toată silinţa pentru a face pace, deşi nu era sigură de ce sau dacă îşi dorea cu adevărat acest lucru.

Plină de speranţă, Dina făcu un pas nesigur spre ea. „Am adus câte ceva din proviziile mele din caravană ca să-ţi bandajez mâinile”. Aruncând o privire încurcată spre Nada, se destăinui, „Am sperat că vom da peste camera ta, mai devreme sau mai târziu în căutarea noastră”.

Aşadar, nu mă spionai, dar mă căutai. Sitis nu ştia dacă să se simtă ofensată sau încântată. Păşind pentru o clipă dincolo de lumea propriei suferinţe şi tragedii, încercă să intre puţin în papucii Dinei. Îşi dădu seama că această tânără avea aproape vârsta fiului ei, Enon – şi era singură într-un ţinut străin, cu un viitor incert, înconjurată de oameni neprietenoşi. Pentru prima dată, inima ei se înduioşă pentru această fată şi se întrebă dacă bunul şi iubitorul ei prieten, Sayyid, ar fi putut fi cu udevărat fericit cu această nevastă tânără şi frumoasă. Dina avea nevoie de un cămin, iar Sayyid, de o femeie bună. Deveni, brusc, mai hotărâtă eu niciodată să-l vadă pe Sayyid însurat cu

Dina, nu pentru că se potrivea cu planul ei, ci pentru că era în interesul Dinei şi al lui Sayyid.

„Haide, şezi cu mine pe pat, dragă!” o chemă, bătând cu palma salteaua moale. Nada se dădu în lături, încruntându-se când Dina trecu pe lângă ea. Servitoarea cuşită avea înfăţişarea unui cerb speriat. Sitis râse, întrebându-se dacă nu cumva avea de gând să iasă în goană din încăpere. „Poţi să-i ceri servitoarei tale să se întoarcă în camera ei, ori să aştepte în vestibul dacă se simte mai confortabil acolo”.

Înainte ca Dina să dea glas opţiunii pe care o prefera. Nada îşi încrucişă braţele la piept aidoma unei santinele şi, strâmbând din nas, dădu porunca, „Fata ar trebui să aştepte afară, stăpână”.

„De ce nu te întorci în camera noastră, Nogahla”, spuse Dina. „Te vei simţi mai confortabil acolo”. Rânji victorioasă când cuşita fugi mâncând pământul pe lângă Nada.

Sitis asistă, fascinată, la schimbul de replici dintre prietena sa de-o viaţă şi ñica lui Iacov. Cele două păreau împotmolite într-un soi de competiţie. Îşi dădu seama că, pentru a câştiga o pace de durată în gospodăria lor, trebuia să o demaşte. Atingând cu blândeţe braţul Dinei, spuse, „Tu chiar ţii la micuţa ta servitoare, nu-i aşa?”

Tânără o privi în ochi, zâmbind uşor. „Bănuiesc că este un sentiment asemănător celui pe care tu îl nutreşti pentru Nada. Îmi este mai mult decât o servitoare. Este prietena mea”. Scoţând din coş un sul de pansament, se opri şi se uită la Nada. „Şi mă aştept ca Nogahla să fie tratată cu respect”.

Când Nada îşi ridică bărbia, Sitis îi zvârli o privire dojenitoare şi spuse, „Tot aşa cum şi eu doresc ca Nada să

fie tratată cu respect”. Oferindu-i Dinei mâna, aşteptă până când femeia aceea tânără şi aprigă îi întâlni din nou privirea şi îi transmise din ochi o dojană nerostită.

„Mă învoiesc”, spuse Dina, lăţindu-şi un zâmbet penitent peste buzele de un roşu desăvârşit, şi luă mâna plină de băşici a lui Sitis într-a sa. Ridicând un deget butucănos, Nada făcu un pas înainte, gata să poruncească. Însă privirea ameninţătoare a lui Sitis avu menirea să dezumfle fronda servitoarei, iar tânăra îşi continuă munca.

„Acum, stăpână, pune-ţi mâna în poala mea, cu palma în sus, aşa”, spuse Dina, „iar eu am să te dau cu puţină alifie de răşină din Yemen înainte de a o bandaja…”

Chiar atunci, Nogahla dădu buzna pe uşă. „L-am auzit pe stăpânul Iov în sufragerie! Vine în sus pe scări!” spuse dintr-o suflare.

Sitis îşi simţi inima urcându-i în gât în timp ce schimbă priviri alarmate cu Nada. „Strânge zeiţele!” Se opri. „Nu, aşteaptă! Este prea târziu”. Dacă el urca direct în camera ei, nu aveau cum să le ascundă.

Dina o prinse de umeri. „Spune-i Nadei să o ia pe Nogahla în vestibul şi să-i spună lui Iov că nu poate intra până când nu-ţi termin de bandajat mâinile”. Întorcându-se spre Nada, aproape că îşi lătră instrucţiunile. „Spune-i că mâinile lui Sitis sunt pline de băşici de la măcinatul grânelor şi că am nevoie de linişte ca să mă concentrez la îngrijirea rănilor ei”.

Nada şovăi, căutând din priviri aprobarea lui Sitis.

„Du-te! Fă precum îţi spune”, porunci Sitis.

Cele două servitoare ieşiră în grabă din cameră şi închiseră uşa grea în urma lor. Sitis vru din nou să fugă pe

balcon în căutarea zeiţelor, însă strânsoarea Dinei o (intui în loc pe pat.

„Stăpână”, spuse Dina, „nu a sosit vremea să încetezi să-ţi mai amăgeşti bărbatul?”

Sitis încercă să se smulgă din mâna ei, dar ochii fetei, tiviţi cu lacrimi, o implorau să facă ceea ce era corect. Ferindu-şi privirea, rupse vraja onorabilităţii în care o purtase rugămintea Dinei. „Nu pot. Mă va renega”. Îşi trase jos învelitoarea de pe cap şi îşi trecu degetele prin păr. „Ce mă fac, Dina?”

„Iov nu te va renega niciodată, stăpână. Amândouă ştim lucrul acesta”.

Uluită că această femeie frumoasă îndrăznea să-i vorbească cu o certitudine atât de intimă despre viaţa ei, Sitis îşi ridică privirea. „Cum poţi fi sigură? Tu nu ne cunoşti. Nu ne ştii vieţile”. Voia să pară înfuriată de îndrăzneala fetei, însă bunătatea din ochii ei o tăia la inimă.

„Ştiu că soţul tău crede într-un Dumnezeu care iartă pe oricine pentru orice lucru, dacă, pur şi simplu, îi cere acest lucru”.

Sitis îşi feri privirea. *De ce să cred în vreun zeu? Niciunul dintre ei nu m-a salvat de durerea aceasta.* „Dina, nu-mi cere să mă încred în EI Şadai. Tu n-ai habar cât am suferit eu din pricina Lui!”

Sitis simţi o mână tremurătoare pe obraz şi întâlni privirea plină de tandreţe a Dinei. „Nu ştiu ce-ai suferit din pricina Lui, dar ştiu cât ai îndurat în lipsa mângâierii Sale. Şi îmi pare rău pentru tine, stăpână”. Auzind glasul lui Iov de cealaltă parte a uşii, femeile se îndreptară de spate.

„Vreau să-mi văd soţia. Nada”, spunea Iov. Părea trudit,

dar hotărât.

„N-am de gând să te ajut să-l amăgeşti pe Iov”, îi şopti Dina lui

Sitis. „Dacă vrei să ascunzi idolii, trebuie să o faci de una singură. Dar nici n-am să-i spun ce-am văzut”.

Răsuflând uşurată, Sitis se dădu iute jos din pat şi fugi pe balcon după zeiţe. Le acoperi în grabă şi, aruncându-le în cubul din piatră şi apoi în coş, le îndesă sub pat. Cu răsuflarea tăiată şi în criză de timp, se săltă pe salteaua capitonată şi îşi ridică mâinile pentru ca Dina să i le poată bandaja. „Grăbeşte-te, te rog! îşi pierde răbdarea”.

„Nu te mişca”, îi porunci Dina, cu fruntea brodată de sudoare. Sitis se strâmbă, dar decise să treacă cu vederea impertinenţa femeii, după toate celelalte acte de bunătate din acea seară.

„Am spus că vreau să-mi văd soţia, Nada!” strigă Iov, năvălind înăuntru şi plesnind în lături eşarfele din olandă chiar în clipa când Dina termină de pus ultimul bandaj. Cu o înfăţişare tot atât de şocată precum feţele celorlalţi din încăpere, Iov îngăimă, „Oh, Dina! îi pansezi mâinile soţiei mele”.

„După cum ţi-am spus”, interveni şi Nada, cu mâinile în şolduri, fără să fie nevoită să se prefacă frustrată.

„Iov! Duhneşti a moarte!” strigă Sitis şi, în aceeaşi clipă, şi ea, şi Dina, îşi acoperiră, instinctiv, nasurile. Iov se întunecă la faţă şi Sitis simţi un val de regret străpungându-i inima. *Ar fi trebuit să mă gândesc la câte a văzut azi, la moartea cu care s-a întâlnit în câmp, în loc să-l critic din prima clipă în care a intrat în cameră.* Tot atât de brusc, îşi dădu seama că, în mod normal, nu s-ar fi gândit la

sentimentele soţului ei. Şocată şi inspirată de aceşti muguri de sensibilitate, se adresă celorlalte femei. „Lăsaţi-ne singuri! Soţul meu şi cu mine avem nevoie să discutăm în tihnă despre ziua lui dificilă”.

„Fireşte”. Dina făcu o plecăciune şi ieşi în fruntea Nogahlei. Cu un rânjet autoritar adresat lui Iov, Nada închise uşa în urma ei. Fără îndoială, eroica bătălie dintre ei avea să continue.

Iov stătea în picioare lângă patul lui Sitis, privind-o. Era murdar, rău mirositor şi oropsit de soartă. Fiecare fibră a fiinţei lui Sitis ar fi vrut să-l izgonească şi să-l trimită la îmbăiat. Niciodată nu suferise mirosurile neplăcute. Când era copil, Atât şi Nada îi umpleau cortul cu tămâie în zilele în care vântul purta duhorile din grajduri în direcţia ei. Poate că dragostea ei jertfitoare începea cu un soţ puturos care onora edictul de a nu se spăla până când nu vor fi trecut cele şapte zile de doliu.

Înghi (i excesul de salivă ce i se aduna în gură. „Spune-mi, bărbate, câmpurile au fost tot atât de îngrozitoare pe cât te temeai?” Bătând cu palma aşternutul patului, indică un locşor pufos lângă ea.

Iov ridică o sprânceană. „Chiar dacă nu m-am atins de cadavre, Sitis, hainele îmi sunt îmbibate de duhoarea morţii. Eşti sigură că îmi dai voie să şed pe patul tău?” Se aplecă spre ea şi puse, nesigur, o mână pe cuvertura admirabil ţesută.

„Nu”, răspunse Sitis, uitându-se cum zâmbetul pierea de pe chipul lui Iov. Bătu din nou darabana pe pat. „Te *invit* pe patul meu”. Sentimentul de uşurare ce copleşi trăsăturile lui Iov îi făcea mirosul mai uşor de suportat. Frânt de

oboseală, el se prăbuşi pe pat lângă ea. Greaţa care o cuprinse o făcu recunoscătoare că nu mâncase nimic de la micul dejun. Înghiţind din nou, se concentră asupra ochilor lui. „Spune-mi ce-ai găsit pe câmp”.

Plin de afecţiune, el îi puse o mână pe picior. Sitis tresări fără să vrea. Murdăria de pe degetele lui şi din jurul unghiilor lui aveau să-i păteze rochia din olandă fină, mai mult ca sigur. „Îmi pare rău”, spuse el, dând să-şi retragă mâna.

Sitis înţelese, deodată, imensul abis pe care eleganţa ei îl săpase între ei. Îi cuprinse mâna şi o şterse cu rochia ei. Ochii lui se umeziră şi o priviră plini de dorinţă. *Te iubesc cu adevărat,* îi zise ea în gând, *doar că nu m-am priceput foarte bine să ¡i-o arăt.*

„A fost mai rău decât ne-am aşteptat, Sitis. Sute dintre servitorii noştri – bărbaţi, femei, copii. Familiile lor refuză să se atingă de trupurile lor neînsufleţite, de teamă ca nu cumva să-i pedepsească zeii. Am încercat, împreună cu Elihu, Shobal şi Lotan, să acoperim cadavrele cu ţărână, dar suntem departe de a-i îngropa pe toţi. Mâine vom dezgropa rămăşiţele casei lui Enon şi vom aduce trupurile copiilor noştri în mormântul familiei, dragostea mea”.

Sitis ascultă până târziu în noapte ororile pe care le văzuse Iov. El o ţinu în braţe şi bociră împreună pentru toţi copiii pe care îi pierduse cetatea Uţ. La un moment dat, somnul îi găsi îmbrăţişaţi – murdăria, duhoarea, toate făceau parte acum dintr-o experienţă comună.

Vag conştientă de sporovăială de dimineaţă a păsărilor, Sitis se răsuci în somn. Cu ochii în continuate închişi, simţi cum întunericul cedează, plin de gelozie, în faţa primelor

raze ale zorilor şi, în aceeaşi clipă, Iov icni şi horcăi lângă ea. Un zâmbet leneş i se întinse pe buze şi se întrebă de ce ar începe soţul ei să sforăie tocmai acum, după patruzeci de ani de fericire tihnită. Rostogolindu-se spre el, îşi lăsă braţul să cadă peste pieptul lui puternic şi lat.

Şi atunci, ţipătul ei sfâşietor spintecă tăcerea dimineţii.

Se ridică dintr-o suflare, zgâindu-se la soţul ei – la bărbatul pe care îl credea soţul ei – care acum zăcea paralizat de durere, acoperit de bube crăpate pe fiecare centimetru de piele vizibilă.

„Pe toţi zeii, Iov! Ce-ai păţit?”

Primele raze de soare se revărsară înăuntru de pe balcon şi o adiere uşoară contopi mirosul fetid al câmpiilor cu morţi cu o duhoare nouă, fetidă, ce emana din rănile lui. Sitis se întoarse şi vomită pe podea. Ştergându-şi faţa, se uită la Iov. Tremura incontrolabil. Incapabil să vorbească, începu să geamă şi să gâfâie înăbuşit.

Repulsia făcu loc fricii. Amintindu-şi cuvintele lui Sayyid şi că bătrânii cetăţii îi dispreţuiau, Sitis se întrebă cine avea să oblojească rănile lui Iov în Uţ. Niciun doctor nu se va apropia de ei. Îşi acoperi gura, înăbuşindu-şi panica ce ameninţa să pună stăpânire pe ea.

Şi atunci o mirosi. Alifia de răşină de Yemen de pe mâna ei bandajată.

„Dina!” ţipă Sitis. „Dina!” Alunecă de pe pat şi fugi în josul coridorului, nesigură care dintre camere o adăpostea pe blonda cai frumoasă şi pe servitoarea ei. „Dina, ia-ţi leacurile! Vino iute! Soţul meu e pe moarte!”

II

— Iov 30: 13 – 15

Îmi nimicesc cărarea şi lucrează ca să mă prăpădească, ei, cărora nimeni nu le-ar veni în ajutor. Ca printr-o largă spărtură străbat spre mine, se năpustesc sub pocnetul dărâmăturilor. Mă apucă groaza. Slava îmi este spulberată ca de vânt, ca un nor a trecut fericirea mea.

E

lihu şedea în vârful crestei din mijlocul muntelui, lângă altarul sacru al lui Iov, în lumina ştearsă a nemişcării de dinaintea zorilor. Nopţile limpezi precum cristalul înteţeau vântul rece al deşertului. Dinţii îi clănţăneau o odă plină de regrete dedicată păturii singuratice din dormitorul său. La început, când ajunsese în casa lui Iov, era un IIA – căiandru de numai doisprezece ani şi se gândea cu groază la urcuşul pe care îl avea de făcut în fiece dimineaţă, înainte de ivirea zorilor, din cniiicra lui de la catul al patrulea. Cum camera lui Abba Iov se afla i lilur lângă a sa, adesea urcau împreună, numărând fiecare treaptă din pii Kiijul din turn. Patru sute treizeci şi două de trepte săpate abrupt în du (ră şi mărginite de pereţi înguşti duceau către un hublou imens, din vârful muntelui. Pe când era adolescent, urcuşul până în turn i se păruse o pacoste. Acum, când era bărbat în toată firea, îl vedea ca pe o minune, poarta spre sfânta sfintelor – singurul locaş de pe faţa pământului în care avea sentimentul că Iahve îi auzea, cu adevărat, rugăciunile.

Chiar dacă în dimineaţa aceasta nu aveau niciun animal de adus ca jertfă, nu se îndoia că Abba Iov avea să sosească, odată cu zorii, pentru rugăciunile de dimineaţă. Cel mai probabil, li se vor alătura şi cei doi păzitori de vite. Avea să vină, oare, şi Dina? Frecându-şi capul spân, îşi ridică privirile spre cerul de ametist, încercând să se

concentreze asupra miraculosului din spatele minunilor lui Dumnezeu, şi nu asupra misterului căilor Sale.

Noaptea trecută, somnul nu voise să vină şi, după ce se întorseseră din câmpurile cu morţi, nu putuse mânca. Mai tulburătoare, însă, decât duhoarea ce i se agăţa de robe erau cuvintele lui Abba Iov, care îi răscoleau mintea. *Poate că Cel Preaînalt v-a chemat pe tine şi pe Dina în casa mea pentru un scop mai măreţ decât ne dăm noi seama.*

Se lovi cu palma peste frunte. „Pentru ce scop, Abba?” întrebase el. Aidoma unei cămile cu frâul şi coada înnodate, naivitatea lui îl învârtise într-un cerc fără noimă. Îi venise să intre în pământ de ruşine când Abba Iov îl lovise peste sprâncene, ca pentru a-i da învăţăcelului său greu de cap răgazul de a absorbi implicaţiile.

El Şadai, dacă, într-adevăr, este voia Ta să mă însor cu Dina, de ce nu mi-a venit mie *acest gând? De ce încă o mai iubesc pe Uzahmah?*

Se luptă cu lacrimile. Emoţiile îl cam trăseseră pe sfoară în noaptea tragediilor. Nu putea să le dea voie să o facă din nou. Trebuia să fie tare, pentru Abba Iov şi Ima Sitis.

Dar este un semn de slăbiciune să o jelesc pe Uzahmah? Este un semn de slăbiciune să mă îndoiesc că voi putea vreodată iubi o femeie ca Dina?

Bineînţeles, era de o frumuseţe izbitoare, iar devoţiunea ei faţă de El Şadai părea autentică. Şi totuşi, trecutul ei avea să-l păteze pentru totdeauna pe bărbatul care se însura cu ea. Putea el să trăiască cu întrebările pentru tot restul vieţii lui? Era el tot atât de sigur ca Abba de inocenţa ei? Se simţea ca un şacal pentru însuşi faptul că îşi admitea îndoielile, însă putea el lua apărarea Dinei în public, când

atât de mulţi o acuzaseră, vreme atât de îndelungată?

O mişcare bruscă îi atrase atenţia spre canionul ce se căsca sub el

Ghemuindu-se, dădu fuga la marginea stâncii. În zorii fragezi, văzu mai mulţi bărbaţi care mânau vite de povară pe lângă curtea dindărătul bucătăriei lui Iov. Speriat, îşi dădu seama că alte câteva zeci de bărbaţi izbeau cu târnăcoape în zidul curţii, făcând o gaură prin care alţii intrau, unul câte unul, în casă! Inima îi bătu cu putere în piept. Cine ar sparge zidul, când porţile erau descuiate? Ce rău puneau la cale şi cum îi putea opri?

Dacă cobora iute în josul stâncilor abrupte dinspre răsărit, unde se întâlneau munţii şi se sfârşea canionul, putea ajunge la Shobal şi Lotan, care dormeau în grajduri. Mai mult ca sigur că ei puteau găsi săbii împachetate în caravana ce sosise din Hebron. Dar cum era cu putinţă ca trei bărbaţi să ţină piept la cincizeci şi cum rămânea cu Abba Iov şi cu ceilalţi, care se aflau încă în casă? Trebuia mai întâi să-i ducă într-un loc sigur!

Printre umbre, zări o figură ce stătea în picioare lângă poarta curţii principale şi posta gărzi la fiecare ieşire a casei. *Cine eşti?* îi zise în gând. Omul se întoarse puţin, iar primele raze ale dimineţii scoaseră la iveală trăsăturile pătrăţoase ale căpitanului lui Sayyid. Posibilităţi devastatoare goneau prin mintea lui Elihu. Uzahmah îi pomenise odată de tensiunea dintre Sayyid şi tatăl ei, însă el nu putea concepe că vechiul prieten al lui Ima Sitis ar organiza un atac împotriva vecinului său.

Oricare ar fi fost îndoielile lui, faptul îi stătea înaintea ochilor. Sayyid nici nu sfârşea de strănutat că al său căpitan

se şi oferea să-i şteargă nasul cu mâneca lui. Trebuia să acţioneze prompt şi să oprească planul lui Sayyid, oricare ar fi fost acela.

Alergând către deschizătura din vârful muntelui, coborî treptele turnului sărind câte două sau trei odată. Inima îi zvâcnea în urechi şi i ttsuflarea îi era greoaie şi rapidă. „Trebuie să ajung la femei numaidecât! I’e ele le vor ataca mai întâi”, şopti, îndemnându-şi picioarele să se mişte mai iute.

Când, în sfârşit, atinse şi ultima treaptă, se năpusti pe uşa grea din lemn şi auzi, deodată, ţipetele unei femei. *Am ajuns prea târziu?* îşi iuţi pasul şi se împletici pe coridorul de la catul al patrulea, aproape lostogolindu-se cu capul înainte pe treptele ce îi mai rămăseseră de coborât. Şi atunci o văzu – alergând în josul coridorului numai în cămaşa de noapte, Ima Sitis ţipa isteric, alergând de la o uşă la alta.

„Dina, unde eşti?”

„Ima Sitis, linişte!” îi zise Elihu, pe jumătate şoptit, pe jumătate strigat. Ea se întoarse, era evident că îl auzise, dar apoi ţâşni în direcţia opusă. „Ima, ce faci? Trebuie să vii…”

Dintr-o cameră învecinată de la catul al treilea ieşi, ca o furtună. Nada, izbind de perete trupul vânos al lui Elihu. „Ce s-a întâmplat, Sitis, draga mea?” întrebă ea cu ochi sălbatici. Revenindu-şi din şoc, Elihu îi făcu semn să tacă, însă ea îl ignoră şi alergă după stăpâna ei.

Auzindu-i glasul, Sitis se întoarse. „Trebuie să o găsesc pe Dina! Iov are bube. Nu poate vorbi, atât de grozavă îi este durerea! Ajută-mă să o găsesc pe Dina!”

„Pe aici”, spuse Nada. Cele două merseră mai departe în jos pe coridor, însoţite de rugăminţile stăruitoare ale lui Elihu.

„Ima Sitis, Nada, întoarceţi-vă!” Exasperat, se întrebă dacă nu cumva se făcuse invizibil.

„Stăpână?” întrebă Dina, ivindu-se de după o uşă acoperită, din josul coridorului. Lângă ea, micuţa cuşită se uita pe furiş în jur.

„N-avem vreme pentru asta!” izbucni Elihu, dând uitării şoaptele. De acum, bandiţii auziseră, fără îndoială, ţipetele femeilor. „Ima Sitis şi voi celelalte, nu puneţi întrebări! Urmaţi-mă doar! Acum!” Glasul său profund, rezonant, răsună de-a lungul pereţilor din piatră.

„Nu-mi vorbi aşa, tinere! Soţul meu este bolnav!” spuse Sitis. Bătând din picior.

Nada îşi puse mâinile făcute pumn în şolduri, pregătindu-se, fără îndoială, să se răţoiască la careva, dar se părea că nu ştia cu cine să înceapă.

„Ahh!” strigă Elihu, săltând-o pe Sitis pe braţe, spre surprinderea tuturor, inclusiv a lui însuşi. „Am spus *acum”* Alergând ca un vârtej spre scări, mai spuse, „îl vom lua pe Abba Iov de pe drum”.

„Elihu, lasă-mă jos!” zise Sitis, dând din picioare în semn de protest. „Sunt prea grea ca să mă cari. Lasă-mă jos! Iov are nevoie de leacurile Dinei!”

Elihu scrâşni din dinţi, în parte de frustrare şi în parte din cauza efortului de a duce în braţe o persoană de aceeaşi greutate cu a sa. „Ima, ne putem îngriji mai târziu de rănile lui Abba Iov”, şopti el. „În clipa asta, nişte bărbaţi au dat năvală în casa ta şi izolează ieşirile. Trebuie să ajungem la

altarul din vârful muntelui!” Sitis se opri din zbătut şi pe chipul ei se întipări, în sfârşit, îngrijorarea pe care Elihu încercase să i-o transmită. „Trebuie să urcăm treptele turnului şi să scăpăm pe cărarea de pe munte”, îi spuse el, mai blând acum, când frica îi brăzda faţa.

„Dar durerea lui Iov este prea mare”, stărui ea. „Nu-i va face faţă”. Aruncând o privire peste umărul lui, Sitis începu să se zbată din nou. „Opreşte-te! Dina se întoarce în camera ei. Lasă-mă jos, Elihu!” Elihu aproape că o scăpă, dar izbuti să o lase uşor pe dalele pardoselii. „Eu şi cu Nada ne vom duce în camera mea şi-l vom pune pe Iov pe picioare”, spuse ea, „dar tu trebuie să o iei pe Dina, altfel Iov va muri”.

— «>că>că.o

„Nogahla, grăbeşte-te!” spuse Dina, înşfăcând cele două coşuri cu ierburi şi poţiuni pe care le descărnaseră mai devreme din caravană. „Ia coşul acesta, iar eu voi strânge aşternuturile din olandă pentru bandaje. Am auzit-o pe stăpâna Sitis spunând că Iov are răni şi are nevoie de leacuri, aşa că vom lua tot ce avem, în speranţa că totul va fi bine”.

În timp ce Nogahla se îndrepta spre uşă, cu coşul în mână, sosi Elihu. „Grăbiţi-vă!” le strigă alarmat şi apoi tăcu brusc. De la etajele de dedesubt se auzeau râsete hârâite şi zgomot de blide sparte. „Nu e vreme de luat provizii!” şopti Elihu, făcându-le semn să iasă pe coridor şi să apuce spre camera lui Sitis.

„Eu îmi iau leacurile”, şopti Dina neclintită, încurajând-o şi pe Nogahla, care era în faţa ei. Elihu ori alese să o ignore, ori nu o auzi. I.ipindu-şi trupul subţire de perete, suflă în

lămpile cu ulei pe măsură ce trecea de ele, lăsându-le pe Nogahla şi pe Dina să-l urmeze aproape pe întuneric.

Când Nogahla începu să scâncească, Dina, din spatele ei, îi dădu un ghiont. „Fără lacrimi!” Cuvintele consemnau familiaritatea dintre cele două femei, zăvorându-le privirea şi stârnind rânjete tremurate. Dina ti uruncase Nogahlei aceeaşi privire severă şi când trecuseră cu cămila prin 5/<7-ul strâmt.

Nogahla fusese curajoasă şi atunci, dar de această dată adăugă puţin dinor. „Ei bine, nu încape îndoială că n-am petrecut mult timp în casa Nlăpânului Iov, stăpână. Bine că n-am mai despachetat!” Dina râse şi II mai dădu un ghiont. Nogahla o răsplăti cu un zâmbet alb strălucitor rare lumină coridorul întunecos.

„Ssst!” Ie certă Elihu, uitându-se în urmă.

Dina ridică o sprânceană. Era convinsă că sâsâitul lui de şarpe făcea mai mult zgomot decât şoaptele lor tăcute. E drept că încordarea era ridicată, dar el se purta mult prea serios pentru vârsta lui. Capul proaspăt ras, nasul subţire şi ochii apropiaţi îi dădeau înfăţişarea unui bărbat ce mergea pe patruzeci, însă Sitis spusese că împlinea treizeci de ani înainte de a se însura cu Uzahmah.

Nogahla întinse o mână în spate, în căutarea unei mici mângâieri. Dina o luă. „Totul este în regulă. Aproape că am ajuns în camera stăpânei Sitis”.

Elihu oftă şi, înainte ca Dina să apuce să se întrebe ce frustrare îl mai vexase de astă dată, se întoarse, trecu pe lângă Nogahla şi se postă în faţa ei. „Ţi-am cerut să păstrezi tăcerea pentru că încerc să fac cumva ca să scăpăm teferi de aici. Dacă ai de gând să fii soţia mea, trebuie să înveţi să

asculţi de cuvântul meu”. Fără nici măcar un semn al capului, se strecură printre vălurile umflate de la uşa lui Sitis.

Dina îngheţă. Nogahla se întoarse încet cu faţa spre ea. În bezna de pe coridor, nu i se vedeau decât ochii mari strălucind aidoma unor luni pline eclipsate. „Stăpână, a zis că vei fi soţia lui? Când a găsit vreme să te placă?”

Dina abia dacă mai putea să respire. Ca de obicei, cuvintele inocente ale Nogahlei cuprindeau adevărul gol-goluţ. Ultima dată îl văzuse pe Elihu cu o zi în urmă, la altar, iar el o evitase. Singurele cuvinte dintre ei fuseseră pline de mânie, singurele priviri, stânjenite. Ce anume îl făcuse să creadă că…

„Nogahla, treci înăuntru! Trebuie să vedem cum se simte jupânul Iov”. Dina mai aruncă o ultimă privire de-a lungul coridorului întunecat din spatele ei. Nu ştia dacă inima îi bătea atât de sălbatic din cauza pericolului iminent în care se aflau, sau din cauza gândului de a se căsători cu un băieţandru care, în mod evident, o displăcea. Nevăzând niciun licăr de lumină apropiindu-se pe culoarul cufundat în întuneric, se întoarse şi intră în cameră. Priveliştea care o întâmpină fu, însă, înfiorătoare.

Iov se zvârcolea de durere, iar faţa şi mâinile îi erau acoperite de bube.

Simţea pârjolul chinuitor al cărnii necruţător, suprarealist. Prins în infernalul hotar dintre conştienţă şi dulcea uitare, Iov se ruga să moară.

Era aruncat într-o stare de mizerabilă conştientă şi smuls din ea aidoma unui veşmânt murdar cufundat în râu şi frecat de pietre. Mai întâi, auzi ţipătul lui Sitis. Apoi, rămase

singur. Ce urmaşe după aceea era spoit în amintirea lui cu percepţii distorsionate ale întunericului, agoniei şi groazei.

„Abba, mă auzi? Abba Iov?”

Iov se uită la chipul înspăimântat al lui Elihu, deasupra căruia zări cerul senin şi albastru. Încercă să-şi mişte capul, să absoarbă împrejurimile, însă durerea îl străpungea aidoma unui pumnal cu tăişul ieşit. Fiecare mişcare, fiecare punct de contact – carne pe carne, came pe pânze, came pe aer – îl ardea precum focurile din Şcol. Cu ochii mari, cu mâinile încleştate pe robă, simţi sub el banca rece de piatră a altarului. Se aflau în vârful muntelui. Cum? De ce?

„Sitis!” Glasul îi ieşi ca un orăcăit, iar efortul îi zgârie gâtlejul usemenea unei lame.

„Nada are grijă de Ima Sitis”, îi şopti Elihu, aplecându-se spre el şi uruncând priviri agitate înspre hubloul din capul scărilor turnului.

Panica urcă în pieptul lui Iov. Încet-încet, amintirile îi reveneau. Elihu şi Dina cărându-l în sus, pe şirul nesfârşit de trepte. Râsete grosolane de bărbaţi răsunând pe coridorul întunecat de la caturile de jos. Zgomot de oale sfărâmate. Femei plângând. „Dina?”

„Sunt aici, Iov”. O voce dulce. Mireasmă de tămâie şi mir. „Ţi-am bandajat o parte din răni cu nişte ierburi”, spuse ea. Căldura cuvintelor ci şoptite îi ardea bubele de pe obraz. „Ar trebui să-ţi mai uşureze puţin durerea”.

O lacrimă i se prelinse din colţul ochiului, iar picătura sărată căzu ca lava pe carnea gingaşă. Îl păştea din nou pericolul de a-şi pierde cunoştinţa, dar auzi bocetele lui Sitis înteţindu-se şi oftatul frustrat al lui Elihu. „Dina, rămâi aici cu Abba Iov”, spunea flăcăul. „Trebuie să o liniştesc pe Ima.

Încă nu ştim ce caută oamenii lui Sayyid în casă sau ducă vor încerca să ne atace aici”.

La pomenirea duşmanului său, Iov ridică din sprâncene. „Cum? Suyyid?” Nu mai rosti şi alte cuvinte. Limba i se mişcă dureros peste răni deschise. *El Şadai, ce se întâmplă cu viaţa mea? De ce ai îngăduit asta? Ce păcat am făcut? Ce jertfă am omis să-ţi aduc?*

Înainte îi apăru faţa Dinei, cu părul ei auriu trecut peste un umăr, înconjurată, precum o aură, de lumina soarelui. „Încearcă să nu vorbeşti.

Iov. Ştiu că eşti înspăimântat. Cu toţii suntem”. Zâmbi şi dădu să-i atingă faţa, dar se opri. Să fi fost de vină rănile ori faptul că era însurat? Amândouă erau motive bune. „Se pare că ai răni şi în gât. Clipeşte dacă este adevărat”.

Iov clipi, minunându-se de metoda de comunicare simplă, dar eficace, pe care ea o născocise.

„Bine”, spuse ea, „îţi voi face nişte ceai de mentă de îndată ce va fi posibil. Ar trebui să ajute”.

Dina se îndepărtă ca să şadă. Iov mârâi. Era singurul sunet pe care îl putea scoate. Avea nevoie să ştie ce se întâmplase, dar nu putea întreba. Nu putea nici să o facă atentă printr-o atingere. Durerea de a atinge o altă făptură omenească avea să-l orbească. Aşa că mârâi. Ca un copilaş. Ca un animal.

„Ce este, Iov?” îl întrebă Dina. Mila de pe chipul ei îl făcu să se simtă ruşinat. Îi promisese acestei tinere o viaţă nouă, şi ce avea ea acum? Ce avea *el însuşi* acum?

„Sayyid?” orăcăi el din nou.

Dina aruncă o privire ezitantă în direcţia lui Sitis. Iov încercă să zărească locul, aflat la doar o aruncătură de

piatră depărtare, unde Elihu se străduia din răsputeri să le liniştească pe Sitis şi pe Nada. „Elihu l-a văzut pe căpitanul lui Sayyid în fruntea atacului de azi-dimineaţă asupra casei tale”, începu Dina. „Au sfărâmat zidul curţii, lângă movila de cenuşă unde ne-am închinat în noaptea tragediilor. Am scăpat urcând pe treptele turnului, înainte ca banditii să ajungă la etajul al patrulea. Ne rugăm să nu vină până la altar”. Dina îşi acoperi tremurul buzelor şi, pentru prima dată, Iov înţelese că se aflau, în continuare, într-un pericol foarte real.

„Trimite-o pe Sitis”.

Dina deveni, pe nesimţite, atentă. „Cum? Vrei să zici să o trimitem să vorbească cu Sayyid?”

Iov clipi apăsat, în mod deliberat.

„Elihu!” strigă Dina şoptit., Adu-o pe Sitis aici!”

Iov auzi zgomotul de paşi şi bocetul ei. Cu colţul ochiului, zări reticenţa lui Sitis şi apoi pe Dina apropiindu-se de ea cu un soi de săculeţ şi o mască. Sitis deveni mai calmă în timp ce, cu faţa acoperită de masca din pânză şi ţinând strâns lângă nas săculeţul cu ierburi.

se lăsă condusă de Elihu până la Iov. Deşi gestul îi trimitea un rând de junghiuri în obraji şi în buze, Iov zâmbi. Prinţesa lui ismaelită nu putuse niciodată să suporte o duhoare, iar bubele lui supurânde îi puneau simţurile la grea încercare.

„Pe toţi zeii, Iov, iată-te zâmbind din nou!” spuse ea, amestecându-şi frustrarea şi uşurarea în ridurile fine din jurul ochilor. „Ştiu că arăt ridicol, dar…”

„Te iubesc”. Iov înghiţi cu greu.

Lacrimi umeziră masca lui Sitis. „Şi eu te iubesc, bărbatul

meu”.

„Sayyid?” întrebă Iov. La pomenirea numelui, chipul soţiei sale se făcu de piatră.

Cu o privire acuzatoare spre Dina, Sitis întrebă, „Ce minciuni i-ai turnat soţului meu?”

„Stăpână Sitis”, răspunse Dina calmă, „i-am spus doar ceea ce Elihu ne-a spus tuturor”.

„Du-te”, spuse Iov şi deşi glasul abia dacă îi era o şoaptă, cuvântul avu rezonanţa unui strigăt.

Nada şi Elihu se traseră mai aproape. Sitis se zgâia la el, nevenindu-i să creadă. „Iov, vrei să mă duc la Sayyid?” Ochii ei erau precauţi, ca ai unui şoarece care şterpeleşte brânză dintr-o capcană. „Şi să cer ajutor?”

Când Iov clipi, Dina explică că acesta era semnul prin care el îşi exprima, fără cuvinte, asentimentul. Sitis se înroşi brusc şi se uită, cu ochi întrebători, înjur. Părea înspăimântată, nesigură. Şi în clipa aceea, Iov ştiu. Dacă l-ar fi socotit pe Sayyid nevinovat, Sitis n-ar fi ratat şansa de a-l răscumpăra, însă reacţia ei vorbea mai mult decât o mie de negaţii. Până şi ea credea că Sayyid iniţiase atacul.

„Nu te duce”, orăcăi el şi o altă lacrimă i se prelinse pe faţă. „Stai”.

În aceeaşi clipă, Sitis îşi feri privirea şi Iov văzu cum pe chipul ei mijeşte groaza. „Nuuu!” strigă ea, sărind brusc în picioare şi alergând spre deschizătura ce dădea spre vârful muntelui. Dintr-o săritură, Elihu fu şi el în picioare şi o apucă de braţ, în vreme ce Nada i se agăţă de veşminte.

Iov respiră cu sughiţuri. Teama şi confuzia îşi disputau stăpânirea nsupra lui. „Ce?” o întrebă pe Dina, care rămăsese, împreună cu Nogahla, lângă el. Cele două

clătinau din cap, iar pe obraji li se revărsa o ploaie de lacrimi.

Dina îşi acoperi gura, refuzând să dea explicaţii. Iov se simţi neputincios, aflat cu totul la mila acestei tinere care asista acum la agonia fără precedent prin care trecea familia lui.

„Ce?” mugi el, smulgându-şi carnea vie de pe gât până când durerea aproape îl trimise în uitare.

„Fum, Iov”, îi răspunse Dina printre hohote de plâns. „Din scara turnului şi de la balcoanele şi ferestrele casei tale se înalţă rotocoale de fum negru”.

— Iov 18: 12 – 15

Foamea îi mănâncă puterile, nenorocirea este alături de el. Mădularele îi sunt mistuite unul după altul, mădularele îi sunt mâncate de întâiul născut al morţii. Este smuls din cortul lui unde se credea la adăpost ţi este târât spre împăratul spaimelor. Nimeni din ai lui nu locuieşte în cortul lui, pucioasă este presărată pe locuinţa lui.

*N*ume ieşeau în fugă din căminul lui Iov, acum cuprins de flăcări, şi cum animalele de povară îşi găseau scăparea în canion, împreună cu comorile şterpelite din casă. Pe măsură ce flăcările mistuiau cochilia de piatră a grandiosului palat, vedea cu ochii minţii fiecare petic de olandă şi în fiecare flecuşteţ pe care bandiţii îl lăsaseră în urmă, pradă pieirii.

Printre rotocoalele de fum, umbrele firave ale lui Iov şi ale noilor cerşetori se înghesuiau unele în altele pe creasta casei. Lipsită de bogăţie, hrană sau adăpost, Sitis nu va avea de ales. În seara aceasta, obiectul obsesiei sale avea să i se odihnească, în sfârşit, în braţe.

Un zâmbet leneş şi strâmb îi încreţi buzele. „Sau poate că am să te învăţ minte, Sitis, fetiţo”, şopti el în eter. „Poate că frumoasa Dina va împărţi patul cu mine în prima noapte a victoriei mele, în timp ce Iov doarme în cenuşa casei lui carbonizate”.

„Stăpâne Sayyid”. Glasul lui Aban pătrunse până în reveria lui, făcându-l să tresară.

„Ce este, Aban?” întrebă, întorcându-se şi ţintuindu-l pe căpitan cu priviri tăioase. „Este vreo problemă cu plata? Cei-fără-de-Nume cer mai mult decât partea la care ne-am învoit?” Experienţa îl învăţase că cerşetorii erau o gloată de ticăloşi lipsiţi până şi de onoarea obişnuită între hoţi.

„Nu, stăpâne”, răspunse Aban, oprindu-se în pragul balconului, livid ca o fantomă. „Stăpâna Sitis este în curte şi cere o audienţă cu tine”. Îşi strânse buzele ca şi când şi alte cuvinte loveau, precum nişte cai nărăvaşi, cu copitele în poartă.

Hmm. Se apropie cu prudenţă, iar raportul îi este mult prea succint. Ceva este teribil de greşit. Căpitanul lui nu se mai purtase aşa din copilărie, când Sayyid îl şlefuia şi instruia pe acest războinic puternic şi disciplinat. „Spune-mi acum ce-ai făcut şi poate că soarta îţi va fi mai bună”, îi zise, ducându-şi mâna la cingătoarea din piele şi văzându-l pe Aban înregistrând gestul lui. Deşi căpitanul nu mai simţise de ani de zile muşcătura curelei sale, mişcarea aceea familiară evoca intenţia de a-l supune.

Bărbatul cel masiv îşi îndreptă umerii şi ridică bărbia. „Stăpâna Sitis m-a acuzat că am condus atacul. Zice că discipolul lui Iov, Elihu. I-a raportat că m-a văzut în canion la revărsarea zorilor, postând bandiţi la ieşirile casei lor”.

Colţul gurii îi zvâcnea nervos.

Sayyid îngădui tăcerii să-l tortureze pe tânărul său căpitan. Retrăgându-şi mâna de la cingătoare, îşi împreună mâinile la spate şi începu să umble cu paşi apăsaţi, dus pe gânduri, în jurul neliniştitului căpitan. După ce îl înconjură de două ori, muşchii lui Aban arătau încordaţi precum coardele unei lire.

Sayyid se ridică pe vârfuri, dar, chiar şi aşa, era cu un cap mai scund decât bărbatul acesta uriaş. „Du-te acum şi spune-i lui Sitis că îi cer să se prezinte în camera mea”. O broboană de sudoare se rostogoli de pe fruntea căpitanului în ochi. Însă, fiind bine instruit, soldatul nu se clinti. „Nu vei spune nimic în apărarea ta, Aban. Nimic”.

Chipul căpitanului era măcinat de întrebări, însă inteligenţa îi dădea ghes să tacă. „Da, stăpâne”, spuse, cu o plecăciune scurtă, şi ieşi cu paşi mari din încăpere. Robele negre îi fluturau în vântul stârnit de graba cu care se retrăsese.

Sayyid chicoti. Nu-şi putea închipui pedeapsă mai potrivită pentru Aban decât să dea piept cu furia lui Sitis. Un hohot plin îi zgudui pântecele la gândul că Aban avea să o mâne pe Sitis în sus pe patru rânduri de trepte, până în dormitorul său, şi să îndure ameninţările şi ucuzele ei. Dacă era adevărat că Elihu îl văzuse pe Aban în canion, atunci Sitis ştia cu siguranţă că Sayyid pusese la cale cea din urmă decădere a soţului ei. Cântărind probabilitatea ca Elihu să-l acuze pe Aban în mod public înaintea bătrânilor cetăţii, hotărî că trebuia să-l uranjeze prompt pe tânărul discipol al lui Iov. De Sitis a lui, însă, se va ocupa în persoană.

„Stăpână, rogu-te, şezi!” Cu braţe mângâietoare, Nada o

îndrumă pe Sitis către o bancă ţintată cu nestemate, aşezată sub un măslin din curtea lui Sayyid. Sitis îi oferi un zâmbet slab, dar faptul că stătea în picioare, şedea sau stătea întinsă pe spate nu avea să-i schimbe adevărata situaţie. Era lipsită de orice mijloace de trai, iar Sayyid aranjase lucrul acesta.

„Cum de-am putut fi oarbă atâta amar de vreme?” întrebă, fără a uşlepta, cu adevărat, un răspuns. Iov încercase să o avertizeze de firea înşelătoare a lui Sayyid.

Chiar şi în urmă cu câteva clipe, când plecase împreună cu Nada de la altarul sacru, o implorase din ochi să fie precautǎ. „Shobal, Lotan”, orăcăise numele păzitorilor de vite care sosiseră la altar cu spaima în oase, dar nevătămaţi. Elihu ceruse să o însoţească şi să-i ia şi pe văcari pe post de escortă, însă ea ştia mai bine că avea cele mai mari şanse de reuşită dacă se întâlnea singură cu Sayyid.

Doica o trase la pieptul ei şi o mângâie pe păr. „Nu ştim de ce se afla căpitanul lui Sayyid în canion, azi-dimineaţă. Păstrează-ţi judecăţile până când vorbeşti cu el, Sitis, dragă!”

Pe lângă ele trecură câteva servitoare, la început doar câteva, însă pe măsură ce aşteptarea se lungi, tot mai multe se plimbau, ca din întâmplare, prin curte. Fără îndoială că erau uluite că prima oară când marea doamnă din Uţ vizita casa lui Sayyid o făcea într-o stare atât de răvăşită.

O servitoare bătrână se apropie timidă şi îngenunche înaintea ei. „Stăpână, pot să-ţi aduc nişte vin dulce?”

Uitându-se la faţa femeii, Sitis avu senzaţia că ridicase în

mână o oglindă de bronz. Stomacul i se strânse. În genunchi înaintea ei, stătea înfiorătorul adevăr al obsesiei lui Sayyid. Cuprinsă de panică, se ridică în picioare şi alergă de la o servitoare la alta, studiindu-le părul, ochii, buzele. „Nada, ele sunt eu!” ţipă ea, cotropită de o nouă oroare.

Nada îşi plecă ochii, părând incapabilă să răspundă.

„Ai ştiut?” o întrebă Sitis. „În patruzeci de ani, eu n-am vizitat niciodată casa lui Sayyid, dar tu ai venit aici de multe ori, la porunca mea. Tu le-ai văzut pe femeile acestea, Nada!” în tăcerea ce se aşternu, lăsă să plutească, nerostită, trădarea.

În sfârşit, cu buzele tremurând de emoţie, Nada îşi ridică privirea. „Sayyid te-a iubit încă de când eraţi copii, fata mea. Am crezut că dragostea lui este pură, incapabilă de răutăţi. Te rog, ascultă numai ce are de zis!”

„Stăpână Sitis”. La poalele scărilor, stătea căpitanul lui Sayyid. De când era acolo? Cât de mult auzise? „Stăpânul meu îţi cere să te prezinţi în camera lui”. Tânărul pe care îl ştia drept Aban făcu o plecăciune uşoară, evitându-i privirea.

„Vino, Nada”, spuse Sitis, făcându-i semn bătrânei să se ridice. Pe toţi zeii, doar nu avea să meargă în camera lui Sayyid de una singură!

„Regret, stăpână, dar jupânul Sayyid îţi cere să te înfăţişezi singură”. Silueta impunătoare a lui Aban blocă scările când femeile se apropiară.

Apucând-o pe Nada de mână, Sitis îşi zvârli bărbia în aer, cu o hotărâre tot atât de neînduplecată precum sabia hitită a căpitanului. „Ştiu că eşti destul de puternic încât să-mi smulgi supunerea cu forţa, Aban”, îi spuse, folosindu-se de

numele tânărului pentru a-l face să-şi amintească de dăţile când îl însoţise pe Sayyid în casa ei. „Poţi să mă conduci pe scările acelea vie şi *împreună* cu servitoarea mea, sau poţi să-mi cari trupul lipsit de viaţă, *fără* servitoarea mea, până în dormitorul stăpânului tău. Tu decizi ce ar prefera Sayyid”.

Cu ochii aţintiţi asupra trupului masiv şi a fălcilor încleştate ale Nadei, tânărul se feri nervos din calea lor. „Bine, dar ea nu scoate o vorbă”, spuse, aruncându-i Nadei o privire ameninţătoare, înainte de a urca scările.

Sitis oftă uşurată şi începu lungul urcuş. Aban înşfăcă o lampă de perete dintr-o crăpătură şi i-o înmână. „Vei avea nevoie de asta”. Preţ de o clipă numai, ochii li se întâlniră şi Sitis zări în ei un licăr de... era oare compasiune? Remuşcare? Vină? Tot atât de neaşteptat, însă, bărbatul se întoarse şi îşi continuă marşul în sus, pe scări.

Sitis se aprinse din nou. „Cum îndrăzneşti să-mi ataci şi să-mi jefuieşti casa?”

Tăcere. El mărşălui mai departe.

„Şi pe urmă să dai foc tuturor posesiunilor noastre!” Glasul i se dezintegră într-un vaicăr. De atâta urcat, picioarele îi ardeau şi emoţiile îi pârjoleau gâtul.

Figura gigantă, înveşmântată în robe negre, călca apăsat scările din faţa ei, fără vreun comentariu.

„Opreşte-te!”

El continua să o ignore.

Vrând cu disperare un răspuns, Sitis se aruncă la picioarele lui şi se agăţă cu putere de ele. Namila de bărbat ateriză pe palme şi genunchi. Simţindu-se sufocată de un val de groază, Sitis se lipi cu spatele de zid, gata să înfrunte retalierea lui înverşunată.

Aban îşi întoarse spre ea faţa netedă şi bronzată, însă de pe ea lipsea mânia la care se aşteptase. El întinse o mână spre ea. Ea tresări, crezând că vrea să o lovească. Însă nu veni nicio lovitură.

Sitis îşi ridică privirea şi găsi întinsă o mână ce aştepta să o ajute să se ridice în picioare. „Rogu-te, vino, stăpână Sitis!” îi zise un glas blând. „Stăpânul meu îţi va răspunde la întrebări”.

Altarul din vârful muntelui se dovedise o scăpare deşteaptă din mâinile bandiţilor şi un adăpost sigur în faţa flăcărilor, însă când soarele îşi înteţi strălucirea, viitorul deveni înnegurat. Bucuria care îi încercaseră la întoarcerea lui Shobal şi Lotan se preschimbă în jale la plecarea lor.

„Ne-am mânjit cu noroi şi funingine şi am scăpat fugind cu cămilele jupânului Iov, amestecându-ne printre Cei-fără-de-Nume”, le istorisise Shobal mai devreme, când sosiseră. „Când ticăloşii de bandiţi au început să se certe pentru partea lor din jaf, ne-am făcut nevăzuţi. Am tiul că vei veni la altar, jupâne Iov”. Şovăind, dădu următoarelor sale cuvinte rezonanţa unei trâmbiţe. „Dar niciunul dintre noi nu mai are nimic de adus jertfă”.

Lotan încuviinţă din cap şi făcu un pas înainte. „Dacă Sayyid este vârât în tărăşenia asta, jupâne Iov, trebuie să ne gândim la siguranţa familiilor noastre”, zise cu glas înecat. „Eu şi cu Shobal – ei bine, regretăm că suntem nevoiţi să te părăsim în felul acesta…” Şi cu acestea, glasul i se stinse treptat, aidoma unui cântăreţ din fluier rămas fără suflu.

Dina privea acum siluetele văcarilor lui Iov pierzându-se în depărtare, printre valurile de căldură. *Vom pieri cu toţii,*

El Şadai – aidoma cuvintelor, aidoma siluetelor, aidoma suflării? Simţea drept în creştetul capului bătaia opresivă a razelor soarelui şi banca de piatră înfierbântându-se sub ea.

Luă un cearşaf din olandă de pe stiva de lângă ea şi îi înmână Nogahlei o cuvertură din movila de aşternuturi pe care le aduseseră cu ele din camera lor. „Trebuie să rupem pânza aceasta în bandaje cât un lat de palmă”.

Ceva mai departe, Elihu umbla cu paşi mari încoace şi încolo. Dina îşi ridică capul, ferindu-şi ochii de soare. „Ai ceva de făcut, sau vrei să-ţi dau eu de lucru?” îi spuse cu jumătate de zâmbet. Elihu, însă, se încruntă ca şi când avea de-a face cu un copil obraznic.

Veni iute până la ele, urmat de umbra subţire aruncată de silueta lui zveltă. „Treaba mea, dacă trebuie neapărat să ştii – şi se pare că trebuie – este să-l înfrunt pe cel mai şiret şi înşelător bărbat din toată cetatea Uţ. Trebuie să dovedesc vinovăţia lui Sayyid înaintea bătrânilor cetăţii, dar nu am nici martori, nici mijloace, nici vreun sprijin, nici din partea prietenilor, nici a familiei lui Iov”. Pe măsură ce enumera imposibilităţile, se făcea tot mai stacojiu, însă Dina refuză să se lase înjosită.

„Ei bine, în timp ce te ocupi de asta”, spuse ea, cu egală fervoare, ridicându-se în picioare, „ne poţi găsi şi un adăpost. Şi asta cât mai curând!” îşi accentuă ultimele cuvinte cu o mişcare a capului şi se întoarse la locul ei, lângă Iov. „Nu mai poate face faţă soarelui acesta multă vreme şi am nevoie de ajutorul tău ca să-i oblojesc rănile”.

Crezându-l fără cunoştinţă, începu să-i ridice roba în dreptul pieptului. Iov, însă, gemu. În căldura aceea pârjolitoare, o parte clin bubele acelea pline de puroi

începuseră să se prindă de haine. „Îmi pare rău. Iov”, îi zise, înecată de emoţii. Rugăciunea era singura ei speranţă. *El Şadai, te rog dă-i lui Iov mângâierea unei dulci inconştienţe, ca să nu mai simtă nicio durere cât îi îngrijesc eu rănile.*

„De ce?” îi întrerupse petiţia tăcută vocea chinuită a lui Iov.

Elihu veni în grabă şi se lăsă în genunchi lângă el. „Ce vrei să zici, Abba? De ce – ce?”

„Bube pentru că am… păcătuit?” Cuvintele lui Iov păreau mai îndurerate decât cele mai adânci răni ale sale. Dina cunoştea genul acesta de suferinţă lăuntrică. Ea însăşi îşi pusese de o mie de ori aceeaşi întrebare, când viaţa ei se făcuse praf şi pulbere, după Sihem.

„Nu, Abba. Bubele tale nu sunt din cauza păcatelor tale”. Ochii lui Elihu se umplură de lacrimi. „Îţi aduci aminte, am adus o jertfă ieri dimineaţă! Eşti iertat”.

Iov deschise ochii, iar Elihu se trase mai aproape ca să-i întâlnească privirea. Profesorul părea că îşi cercetează, încearcă, imploră elevul. „Sigur? Nicio jertfă… azi”. Lacrimile începură să curgă şuvoaie din ochii lui Iov, urmând brazdele adânci şi neregulate ale rănilor proaspete din carnea vie.

„Abba, adu-ţi aminte de învăţăturile lui Sem! Câtă vreme au fost în urcă, Noe n-a putut aduce arderi-de-tot, dar a fost ascultător în inima lui şi a strâns animale curate pentru jertfele pe care avea de gând să le uducă după ce se va fi terminat călătoria”. Vocea lui Elihu se frânse şi tânărul îşi şterse faţa. „Abba, vei aduce din nou jertfe într-o bună zi. El Şadai îţi cunoaşte inima”. Plângând în hohote, îşi îngropă faţa în mâini.

„Lacrimile ard”. Chipul chinuit al lui Iov dădea la iveală o durere mult mai adâncă decât cea trupească. Era devastat pentru că nu avea nimic de oferit Dumnezeului pe care îl iubea şi îl slujea din toată inima.

Precum porumbelul ce se aşază pe cuib, obiectul jertfei lui Iov se întipări în inima Dinei. „Lacrimile tale sunt arderea ta de tot, Iov”, îi /. ¡se Nu învăţase lucrul acesta aşa cum Elihu învăţase istoria lui Noe, în Casa lui Sem, însă El Şadai îi era martor că era adevărat în clipa aceea. Finalitatea pe care o simţea în duhul ei o surprindea, iar uşurarea de pe faţa lui Iov era o încântare.

Uimit, Elihu îşi ridică privirea. „Ce-ai spus?” Chipul, precum un mormânt nepătat, nu-i trăda câtuşi de puţin gândurile.

„Lacrimile lui Iov ard ca focul”, explică Dina, cu ceva mai puţină încredere în sine acum, când era luată la întrebări de un erudit. „El le oferă lui El Şadai, cu durere şi pocăinţă. Nu sunt oare lacrimile lui mai costisitoare decât arderea unui animal care nu-i aduce nicio durere personală?” Se uită în jos, la ochii închişi ai lui Iov, la buzele crăpate care se încreţeau într-un zâmbet firav. Una din lacrimile ei se rostogoli pe faţa lui şi se amestecă cu ale lui într-o rană adâncă de pe obraz. Dina se trase înapoi. Detesta gândul că adăugase la durerea lui. Ştergându-şi ochii, spuse, „N-am nici cea mai mică îndoială că Iov va jertfi sute de miei când călătoria aceasta se va fi sfârşit. Dar deocamdată, lacrimile lui ajung”. Dina rămase cu privirea aţintită asupra lui Iov, devenind deodată indiferentă la reacţia lui Elihu. În duhul ei, ştia că Iahve era mulţumit.

„Cred că mai curând aş înfrunta o sută de bandiţi decât

să mă ceri cu tine”, îi întrerupse pacea glasul liniştit al lui Elihu. Dina se uită în ochii lui apropiaţi, care acum erau plini de compasiune şi tandreţe. Zâmbetul lui blând o descumpănea. „Pe Uzahmah am iubit-o, dar tu mi-ai câştigat admiraţia”. Coborându-şi privirea spre Iov, ca pentru a-şi aduna curajul, mai spuse, „Pesemne că El Şadai ne-a adus în casa lui Abba Iov pentru un plan al Său, mai mare decât ale noastre”.

Fruntea lui Iov se încreţi, smulgându-i un geamăt.

„Iov, ce este?” întrebă Dina, recunoscătoare pentru distragere. Dacă Elihu îşi socotea ultima remarcă preludiu pentru o logodnă, avea nevoie la modul serios de sfaturi asupra purtării bărbaţilor cu femeile.

„Elihu… acuză-l pe Sayyid… acum”, zise Iov, înghiţind cu mare greutate.

Chiar atunci, apăru Nogahla cu o frunză de ceai de mentă. „Poftim, stăpâne Iov! Pune-o pe limbă”.

După ce supse câteva clipe frunza, Iov deschise ochii cu mai multă claritate, iar Nogahla îi oferi un zâmbet satisfăcut. „Elihu, trebuie să-l acuzi pe Sayyid la poarta cetăţii *acum*”. Deşi cuvintele îi erau pocile din cauza frunzei de ceai, hotărârea îi devenea tot mai acerbă. „Când Sitis îi va spune lui Sayyid că tu ştii că el este responsabil, va încerca să te ucidă”.

Dina bobină în minte îngrozitoarea posibilitate că visul urât în emise aflau nu ajunsese la capăt şi că se aflau abia la începutul unui nou capitol al unei poveşti fără sfârşit.

„Dar cum rămâne cu Ima Sitis?” întrebă Elihu, cu glas ascuţit, alarmat.

„Dacă te duci la bătrânii cetăţii în clipa aceasta, îl vor

convoca pe Sayyid numaidecât şi vor întrerupe planurile pe care le are pentru Sitis, oricare ar fi acelea”. Iov înghiţi cu greu şi îşi pironi cu privirea fostul viitor fiu. „Elihu, trebuie să pleci din Uţ imediat după judecată! Nu te poţi întoarce aici după ce îl învinovăţeşti pe Sayyid. Ia una din cămilele pe care văcarii le-au adus înapoi şi du-te degrabă la fratele lui Sitis, Bildad, şi la unchiul Elifaz! Ei sunt singurii care ne pot ajuta”.

Sayyid îşi strânse cingătoarea şi îşi netezi roba. Ridicol. Era agitat precum o mireasă virgină. Clinchetul sandalelor pe pardoseala de piatră, care se auzea de dincolo de camera lui, îi uscase gura şi chiar în clipa când se întinse după cupa de vin, în pragul uşii se ivi Aban cu Sitis şi Nada.

„Stăpâne Sayyid, au sosit stăpâna Sitis şi servitoarea ei”, anunţă căpitanul, cu o plecăciune. Sayyid înghiţi în acelaşi timp vin şi aer, ceea ce îl făcu să împroaşte şi să scuipe ca o cămilă nemulţumită. Nu era tocmai impresia nobilă pe care şi-o închipuise pentru prima vizită a lui Sitis în dormitorul lui. În vreme ce Sitis şi Nada îl priveau cu ochii mari din prag, Aban fugi lângă el.

„N-am nimic. N-am nimic”, respinse Sayyid stânjenitoarele tentative de îngrijorare ale căpitanului său, dregându-şi glasul şi ştergându-şi lacrimile înăbuşite. Punându-şi apoi cupa pe tavă, se îndreptă cu paşi mari spre iubita lui şi îi luă faţa în mâini. „Pe toţi zeii, Sitis, arăţi ca moartea!”

Pe oricare bărbat mai slab l-ar fi zdrobit privirea de piatră întunecată u femeii, dar pe Sayyid îl atrăgea tocmai aerul ei regesc. „Poate că usta ai şi vrut când ţi-ai trimis căpitanul să-mi dea foc la casă, azi-dimineaţă, Sayyid!”

Mângâindu-i obrazul cu degetul mare, Sayyid sesiză o fisură în impunătorul zid al stăpânirii ei de sine – un uşor tremur al bărbiei. „Ştii că nu ţi-aş face niciodată rău, dragostea mea!”

Sitis încercă să se tragă înapoi şi, în zbaterea ei, degetele lui i se încurcară în păr. Zvârli din cap şi scânci când inelele cu nestemate de pe degetele lui se încâlciră în şuviţele ei negre. „Sitis, aşteaptă!” îi zise Sayyid şi, sub imperiul frustrării, o prinse de cap şi o scutură ca pe un dovleac. „Nu te mai zbate!”

Prinţesa lui ismaelită încremeni cu ochii lărgiţi de groază. Un porumbel speriat prins în capcana unui păsărar.

Bătrâna doică începu să descurce, cu degete tremurânde, părul stăpânei sale din inelele lui.) rlupâne Sayyid, stăpâna mea a venit să-ţi ceară ajutorul”, îi zise, odihnindu-şi mâna pe antebraţul lui şi amintindu-i, cu o privire dojenitoare, că Sitis prefera promisiunile dulci în locul ameninţărilor înţepătoare.

Încet, cu blândeţe, Sayyid îi dădu drumul, iar Sitis se dădu câţiva paşi înapoi, în braţele deschise ale Nadei. Apoi, îşi studie iubita din vârful capului şi până la călcâie. Avea picioarele prăfuite şi însângerate. Fără îndoială că ultimele două zile fuseseră mai înţesate de primejdii decât cele mai sălbatice închipuiri ale ei.

„Sitis, fata mea, cum de te-ai putut gândi că ţi-aş dori vreodată răul?” Luând-o de mâini, privi cu luare-aminte fiecare trăsătură a chipului ei frumos. „Mi se frânge inima când văd greutăţile care ţi-au lăsat urme pe tot trupul”. Ochii îi rătăceau pe fiecare rotunjime, pe fiecare linie a figurii ei. Aştepta ziua aceasta de patruzeci de ani. Nu

trebuia să năruie, printr-un acces de mânie, eforturile pe care le depusese atâta amar de vreme.

Foarte, foarte încet, ea îşi retrase mâinile din strânsoarea lui. „Dacă n-ai avut nicio legătură cu focul de azi-dimineaţă din casa mea, Sayyid, explică-mi de ce căpitanul tău posta bandiţi la fiecare ieşire”.

O singură lacrimă se rostogoli de-a lungul obrazului ei, atârnând primejdios de vârful bărbiei fără cusur. Sayyid tânjea să prindă picătura singuratică pe degetul său şi să-i guste dulceaţa sărată.

„Sayyid, m-ai auzit?” întrebă Sitis. Bătaia ei uşoară din picior alungă obiectul distragerii lui şi lacrima se rostogoli în cascadă pe gâtul ei zvelt.

„Sigur că te ascult, Sitis, fetiţo! Sunt doar din cale-afară de uimit că n-ai ştiut”, îi răspunse Sayyid, dând cea mai bună impresie de confuzie de care era în stare. „Dar cum ai fi putut şti? în zori, dormeai dusă în dormitorul tău”. Făcându-i semn lui Aban să se alăture conversaţiei lor, îşi începu fantasticul neadevăr. „Vezi tu, Aban a văzut cel dintâi acelaşi fulger divin care v-a omorât oile. A apărut din nou pe cerurile din Uţ azi-dimineaţă, chiar la crăpatul zorilor”. Se uită spre Aban, iar tânărul îşi simulă, în grabă şi cu jumătate de inimă, acordul. „Căpitanul meu nu posta bandiţi la ieşirile din casa ta, dragostea mea. Încerca să-şi váre cu forţa oamenii în casa ta ca să vă salveze de o altă tragedie divină”.

Un încântător v se formă între sprâncenele lui Sitis. „Tragedie divină?”

Sayyid îşi dădea seama că povestea părea trasă de păr, dar nu fusese oare ziua tragediei lui Iov tot atât de şocantă?

În mod sigur, el avea de gând să înşire aceeaşi poveste tuturor celor din Uţ, cu tot atâta credibilitate precum restul distrugerii lui Iov. „Da, focul zeilor s-a răsfrânt asupra balcoanelor şi ferestrelor voastre, incendiindu-vă casa. Acei *bandiţi*, cum le zici tu, nu erau alţii decât oamenii tocmiţi de mine şi pe care Aban încerca să-i strecoare pe uşile casei voastre ca să vă salveze”. Ridicându-se, îl strânse pe Aban de umăr cu o mână plină de autoritate. „Căpitanul meu şi douăzeci de alţi martori au văzut o dungă de lumină spintecând cerul şi aprinzând un infern în casa voastră, Sitis. Mă tem că aceasta este o altă retribuţie divină pentru păcatele soţului tău împotriva zeilor”.

„Mincinosule!” strigă Sitis, năpustindu-se, furioasă, asupra lui, zvâcnind din pumni. Aban, însă, se grăbi să o potolească. Vânjosul căpitan o ţinu îndoită pe un braţ de-al său, iar femeia se zbătu şi lovi până când vlaga o părăsise şi începu să plângă cu suspine.

Stând în picioare ca o statuie, Nada ñerbea de mânie văzând că stăpâna ei îşi pierdea orice demnitate. „Sitis a mea a îndurat destule şi fără să adaugi minciunile tale, Sayyid”, zise, făcând un pas înainte, folosindu-se de toată influenţa ei de o viaţă asupra băiatului de fermier devenit acum un negustor proeminent. „Porunceşte căpitanului tău să-i dea drumul. Stăpâna mea a venit să-ţi ceară ajutorul”.

La auzul vocii ei, Sitis se linişti. Drept răspuns, Aban o lăsă uşor cu picioarele pe pardoseală, mângâind-o, stângaci, cu mâinile lui mari, pe spate. „Te simţi bine, stăpână Sitis?” şopti tânărul, învăluit într-un aer ciudat de stânjeneală.

Sayyid îşi miji ochii. *Cum îndrăzneşte Aban să asculte de*

porunca Nadei fără aprobarea mea? Numai stăpânului său îi datorează credincioşie. „Sitis se va simţi bine când se va pleca înaintea voinţei mele”, spuse, păstrându-şi tonul scăzut, în vreme ce îi aruncă căpitanului său o privire înverşunată.

Cuprinzându-i bărbia în palmele făcute căuş, o luă pe Sitis pe după ceafă şi se aplecă spre ea până când şoapta lui aproape îi atingea buzele.

„Nada zice că ai venit să-mi ceri ajutorul, dar eu n-am auzit decât acuzaţii până acum”. Îi putea mirosi frica în răsuflarea ei caldă. „Dacă vrei ajutorul meu, cere-l! Dar în termenii mei, Sitis, fetiţo!” Simţindu-i bărbia tremurând în strânsoarea lui, îi dădu drumul şi se dădu înapoi. Starea ei zdrobită îi înfiora pielea şi inima.

„Nada are dreptate. Am venit, *într-adevăr,* să-ţi cer ajutorul”, zise Sitis, ştergându-şi lacrimile şi mânjindu-se cu funingine pe faţă. „Iov s-a trezit azi-dimineaţă cu nişte bube urât mirositoare şi pline de puroi, din cap şi până în tălpi. Va muri dacă nu facem rost de bandaje, adăpost şi mâncare, Sayyid”. Aidoma unui copil care modelează o minge de lut, îşi forţă colţurile buzelor să se ridice într-un zâmbet chinuit. „Ne poţi ajuta până când trimit vorbă familiilor noastre?”

Inima lui Sayyid începu să cânte la auzul cuvintelor «va muri», însă lumea i se înnegură când Sitis pomeni de familiile lor. Atunci când tocmise chaldeenii, împreună cu Bela, ca să ruineze negoţul lui Iov cu cămile, singurele consideraţii după care se ghidase fuseseră acelea de a câştiga dragostea lui Sitis. Bela urmărea să scadă averea lui Iov şi să-şi asigure favoarea lui Esau ca succesor al regatului edomit. Dar dacă Sitis trimitea mesageri prinţului

Bildad, fratele ei ismaelit, sau lui Esau, străbunicul lui Iov, oştile unificate ale ismaeliţilor şi edomiţilor îi puteau nimici atât pe el, cât şi pe Bela.

„Nu pot să cred că Iov s-ar dezonora în halul ăsta, cerşind ajutorul familiilor voastre”, îi zise, cu un rânjet plin de dezgust autentic. „N-ai zis că soţul tău e pe moarte, Sitis? De ce să se facă de ruşine în sânul familiilor voastre? Lasă-l să moară edomit cu demnitate!”

„Nu va muri dacă ne ajuţi”, spuse ea, ridicându-şi bărbia. Vâna ismaelită de încăpăţânare îi revenise.

Sayyid o privi cu luare-aminte, analizând ramificaţiile propriei moşteniri. Dacă auzea zvonuri că Sayyid – un ismaelit – se purtase cu răutate cu strănepotul său favorit, părintele edomiţilor era în stare să pornească un întreg război împotriva ismaeliţilor şi să rupă tratatul încheiat prin căsătoria lui Iov cu Sitis.

Trebuia să posteze gărzi ca să se încredinţeze că Sitis nu trimitea mesageri nici ismaeliţilor, nici edomiţilor. Pentru siguranţă, însă, trebuia să continue să pară, cât de cât, binevoitor.

„Ah, Sitis, fetiţo”, gânguri apoi, „categoric că te voi ajuta!” Sitis se lumină la faţă şi trăsăturile i se înmuiară de uşurare. Atunci, văzându-şi avantajul, Sayyid îi întinse o mână. *Să vină înapoi la mine dacă îmi vrea favorul.*

Precaută, Sitis îşi puse o mână într-a lui.

„Azi voi tocmi nişte oameni care să înceapă restaurarea casei tale, dar va dura multe luni pline, dragostea mea”. Îi duse mâna la buze, cu ochii împotmoliţi într-o privire flămândă. Ea nu se trase înapoi, ci îl lăsă să-i guste dulceaga pielii. „Şi îi voi pune lui Iov la dispoziţie un loc în

care să se recupereze din boala lui, dacă…”

Fragilele colţuri de lut ale zâmbetului ei se fărâmiţară. „Sayyid, niciodată nu mă voi mărita cu tine”. Buzele îi tremurară şi o podidiră din nou lacrimile. „Îmi iubesc soţul. Întotdeauna îl voi iubi pe Iov”.

Sayyid îşi strânse mâna în jurul mâinii ei. Îi adulmecă pielea, urcând spre bra (şi, când buzele lui găsiră gâtul ei, o trase mai aproape de el. *De ce trebuie să mă sfidezi?* Pierzându-şi brusc orice preocupare faţă de edomi) i şi ismaeli (i, gustă sarea şi funinginea ce se amestecaseră pe gâtul ei. „Aşadar, mai curând ţi-ai lăsa soţul să rabde de foame decât să le măriţi cu mine, Sitis, fetiţo?”

Ea se smulse din mâna lui ca muşcată de un şarpe. „Nu înţeleg. Ce vrei să zici?” Dându-se înapoi, se refugie în spatele Nadei, ca şi când bătrâna ar fi putut-o apăra în vreun fel.

„Vreau să zic că dacă te încăpăţânezi să mă refuzi, nu mă voi opri şi nu numai că îi voi refuza lui Iov hrana şi adăpostul, ci vă voi face pe loţi să vă doriţi moartea”. Rotindu-se în jurul obsesiei sale din copilărie uidoma unui vultur, se aplecă spre ea sfâşiind vestigiile demnităţii ei zdrenţuite. „Elihu va fi izgonit din U („căzut în dizgraţie şi umilit. Dina şi mica ei servitoare vor muri de foame, fără să aibă cu cine să se mărite şi pe cine să slujească. Iar tu, prinţeso, îţi vei petrece zilele curăţând ulcioare şi şmotruind podele, ca o servitoare de rând”. Râse, aşteptându-se ca ea să se prăbuşească sub greutatea noii sale ameninţări.

Sitis, însă, îi cercetă sufletul. Găsind, parcă, oarece tărie lăuntrică în ciuda existenţei ei vrednice de milă, îi şopti, „Sayyid, de ce faci asta? Mi-ai fost cel mai bun prieten, de

când mă ştiu. Tu mi-ai deschis inima către Al-Uzza după ce El Şadai mi-a închis pântecele. Dacă n-ar fi fost bunătatea ta, mi-aş fi putut pierde minţile”. Se întinse spre el şi îi puse cu blândeţe o mână pe obraz. „Ticălosul acesta din faţa ochilor mei nu este tovarăşul care m-a sprijinit prin mijlocul a tot felul de greutăţi”. Făcând că (n-a paşi îndrăzneţi spre Sayyid, care se dădu unul înapoi, mai spuse, „Te rog, prietene, nu-mi cere să-mi dezonorez familia denunţându-mi soţul în cetatea care mi-a fost dată ca zestre!”

La atingerea ei, inima lui Sayyid se topi. Vreme de patruzeci de ani aşteptase dragostea ei. Inima i se războia cu mintea. Mai putea aştepta încă puţin? Să găsească, poate, o altă cale de a o peţi, de a o câştiga?

Nu. Gata cu aşteptarea! O va poseda, pur şi simplu – cu sau fără dragostea ei. Nu se încumeta să-şi ridice în cap răzbunarea edomiţilor ucigându-l pe Iov. Moartea strănepotului favorit al lui Esau avea să vină de la sine, după spusele lui Sitis. Iar dacă propriile planuri continuau să propăşească, la urmă, când toate se vor fi spus şi făcut, va putea chiar să se întreacă cu Bela în bogăţii.

Acoperind mâna pe care Sitis i-o pusese pe obraz, o întoarse şi îi sărută palma. Ea nu se trase înapoi. „Sitis, te rog, iartă-mă dacă par nepăsător. Aş dori să vorbesc cu tine între patru ochi”, îi zise.

Cuprinsă de panică, Sitis se întinse spre îmbrăţişarea mângâietoare a Nadei.

Însă Sayyid se postă între ele şi, cu ochii pironiţi asupra ei, i se adresă servitoarei, „Nada, căpitanul meu îţi va arăta unde este bucătăria. De acum, vei lucra pentru mine”. Simţind în spatele lui şovăiala bătrânei şi văzând faţa

îngrozită a lui Sitis, continuă, „Sitis, spune-i Nadei cât eşti de recunoscătoare pentru bunătatea mea”.

Sitis se uită de la Nada la Sayyid, oscilând între o voinţă de fier şi supunere voită. În cele din urmă, nemaipomenita iapă sălbatică fu îmblânzită de zăbala şi frâul lui Sayyid. „Du-te, Nada”, îi zise servitoarei, plecându-şi capul. „Trebuie să fim recunoscătoare pentru ajutorul lui Sayyid”.

Pe faţa lui Sayyid se strecură un zâmbet leneş, satisfăcut. *Cea dintâi dintre multe victorii,* se felicită el.

Chiar în clipa când Aban şi Nada ajunseră la uşă, în prag se ivi un mesager, cu răsuflarea tăiată. Jupâne Sayyid?”

„Da, tu cine eşti?” vru să ştie Sayyid. Avea să o găsească pe servitoarea care îi dăduse voie acestui străin să intre în dormitorul său privat şi va pune să fie biciuită. Chiar atunci, de o parte şi de alta n mesagerului apărură două gărzi cu săbiile scoase. „Şi ei cine sunt?” „Tu şi căpitanul tău sunteţi convocaţi la poarta cetăţii să răspundeţi unor acuzaţii, jupâne Sayyid”. Măsurând din ochi înălţimea şi lăţimcu lui Aban, mesagerul se dădu un pas înapoi.

Sayyid râse şi o prinse pe Sitis de braţ. „S-a făcut o greşeală teribilă. Mă voi duce la bătrânii cetăţii şi voi risipi confuzia, dar căpitanul meu are îndatoriri în altă parte. Iov este bolnav şi va fi adăpostit în curtea din dosul bucătăriei casei lui până când i se vindecă rănile, iar Aban se pregăteşte să o conducă pe stăpâna Sitis în noua ei casă”.

Mesagerul păru tot atât de încurcat precum cele două gărzi care îl însoţeau.

„Da, stăpâna Sitis este noua servitoare a soţiei jupânului Bela”, spuse Sayyid şi, auzind-o pe Sitis icnind, o îmbrânci în braţele lui Aban. „Cele două femei din casa lui Iov sunt

cerşetoare şi ar trebui tratate ca atare”. Înclinându-se spre căpitanul său, şopti, „Eu mă voi ocupa de aceste învinuiri. Tu ai grijă de Elihu după audienţă, când va pleca pe poarta cetăţii”.

Partea a II-a

— Din *Iov 19*

Iată, ţip de silnicie, şi nimeni nu răspunde; cer dreptate, şi dreptate nu este!... M-a despuiat de slava mea, mi-a luat cununa de pe cap, m-a zdrobit din toate părţile, şi pier... Oştile Lui au pornit deodată înainte, şi-au croit drum până la mine şi au tăbărât în jurul cortului meu. A depărtat pe fraţii mei de la mine, şi prietenii mei s-au înstrăinat de mine. Rudele mele m-au părăsit, şi cei mai de aproape ai mei m-au uitat... Suflarea mea a ajuns nesuferită nevestei mele... Aceia în care mă încredeam mă urăsc, aceia pe care îi iubeam s-au întors împotriva mea.

Dina stătea trează şi asculta respiraţia înceată şi regulată a Nogahlei, aşteptând ca strălucirea zorilor să se strecoare prin perdeaua llendurită ce acoperea intrarea în peştera văduvei Orma. Îndelungata nu nă trecuse fără ploi dătătoare de viaţă, însă soarele văratic îşi arunca m/. Cle stăruitoare din zori. Peştera strâmtă din stâncile sărăcăciosului «retor întâi al cetăţii Uţ, în care locuia văduva, era un cuibuşor cam aglomerat pentru trei femei, dar cu fiecare lună şi schimbare de anotimp, inimile acestora se contopeau în sânul unei familii iubitoare.

Pentru că era cea mai scundă, Nogahla dormea lungită lângă zidul din spate. Dina îşi aşternuse perne din lână zdrenţuită lângă capul ei şi îşi întindea picioarele lungi lângă zidul dinspre răsărit. Spre marea groază a micuţei cuşite, văduva dormea de cealaltă parte, în faţa Dinei, cu capul la picioarele Nogahlei. Văduva, însă, o încredinţase că nicio altă pereche de picioare din lume nu mirosise

vreodată atât de puternic a boboci de henna. Între ele se înălţa un foc pârâitor care le încălzea nopţile reci din deşert şi le oferea lumină pe timpul zilei.

„Nogahla”, zise Dina, atingându-i umărul cu cotul. Fata se mişcă fără tragere de inimă. „Vino, azi ar trebui să mergem să schimbăm bandajele lui Iov înainte să ajungă Sitis”.

„Nici măcar nu s-a făcut dimineaţă”, răspunse cuşita, întorcându-i spatele şi trăgându-şi neîncăpătorul petic de lână peste urechi. Saltelele umplute cu lână de odinioară zăceau în movilele veşnic crescânde de cenuşă şi gunoi din curtea din dosul bucătăriei lui Iov. În timpul renovării casei, Cei-fără-de-Nume făcuseră multe astfel de mormane, îngrămădind insulte şi cenuşă fină în rănile lui Iov. Sayyid desăvârşise dizgraţia adăugând cenuşă din propriile vase de mangan şi bălegar din grajdurile sale. Bătrânii cetăţii, urmând sugestiile lui, îl sechestraseră pe Iov pe proprietatea lui, sub ameninţarea cu moartea în cazul în care ar fi încercat să plece. Dina se întrebă care teamă domina cetatea mai mult – de boala de piele de care suferea Iov, sau de ameninţările cu retribuţia divină pe care le invoca Sayyid dacă încercau să-i dea o mână de ajutor marelui om de altă dată.

„Vino, Nogahla. Sitis plănuieşte o vizită matinală astăzi şi trebuie să încercăm să terminăm cu îngrijirile înainte să sosească ea”.

Nogahla nu se clinti.

„Ştii bine că dacă se întoarce la lucru după ce se trezeşte nevasta lui Bela va simţi biciul femeii”. Dina trase lâna din mâinile servitoarei sale. „Nogahla, trezeşte-te!”

Fata ţâşni în capul oaselor. Frustrarea îi era evidentă chiar

dinainte de a rosti vreun cuvânt. „De ce trebuie să mergem atât de devreme? Nevasta lui Bela doarme până la amiază”.

Dina întâmpină furia prietenei sale fără o vorbă. Micuţa cuşită ştia că Sitis nu avea inima să vadă durerea lui Iov când îl mutau pe o movilă nouă de cenuşă. Dimineaţă de dimineaţă, îl instalau în vârful grămezii celei mai uscate de soare, nădăjduind să pună pe fugă infecţia şi să găsească cenuşă mai absorbantă pentru rănile sale supurânde.

„Stăpână, este jenant să bandajăm rănile stăpânului Iov fără ca stăpâna Sitis să fie prezentă”. Deşi frustrarea Nogahlei era trecătoare, Dina îşi dădu seama că dincolo de suprafaţă musteau şi alte preocupări.

„Ştii că Sitis nu are stomacul de a se îngriji ea însăşi de rănile lui Iov”, explică liniştită, „mai ales de când au devenit infestate de viermi”. Proviziile de tămâie şi mir pe care Aban le luase de la doctorul lui Sayyid nu ţinuseră decât primele şase luni. Acum, când stocul de bandaje era aproape epuizat, atât de multe din rănile lui Iov erau lăsate neacoperite.

„Gărzile lui Sayyid fac comentarii obraznice pentru că stăpânul Iov este îmbrăcat într-o pânză ce-i acoperă doar coapsele”, zise Nogahla, privind focul şi evitând căutătura ei. „Nu vreau ca Aban să gândească rău despre mine”.

„Poftim? Aban?” Dina simţi un val de sânge inundându-i obrajii. Băgase de seamă că mai-marele gărzilor lui Sayyid o privea pe Nogahla cu ochi sfredelitori. „De când îi zici căpitanului lui Sayyid «Aban»? Şi de ce îţi pasă atât de mult ce gândeşte un bărbat ca el?”

„Bună dimineaţa, frumoasele mele fiice”, se auzi un glas diafan din întuneric.

Dina se întoarse şi zări silueta îndoită, nasul acvilin şi părul cenuşiu şi răvăşit al mamei pe care inimile lor o adorau. „Îmi pare rău că te-am trezit, Orma”.

„Femeile bătrâne nu dorm niciodată, scumpa mea fată. Noi pur şi simplu ne studiem pleoapele pe dinăuntru până când nu mai putem”. Pentru că văduva se mişca lent dimineaţa, Dina aşteptă răbdătoare să se ridice în picioare şi să facă cei şase paşi în jurul focului. Orma cuprinse bărbia Nogahlei în palmele sale şi zise, „Ascultă, frumoasa mea cuşită, fă-mi onoarea de a îngriji de rănile stăpânului Iov în locul tău. Mie îmi este ca un fiu, iar gărzile acelea n-ar avea neobrăzarea să vorbească uspru cu o femeie bătrână”.

„Nu, nu!” strigă Nogahla, cu o urmă de panică în glas. „Vreau să merg”. Lumina zorilor ce se revărsa prin găurile din perdea dădea la iveală ochii de un negru intens ai fetei.

„Ei bine, voi două terminaţi-vă târguiala pentru că eu trebuie să strâng puţinul de ierburi şi pansamente care ne-a mai rămas şi să o întind la drum”, le zise Dina.

Deşi îşi regreta asprimea cu care îi vorbise Ormei, nu avea vreme de pierdut până când se hotăra Nogahla ce să facă. Aruncând o privire în urmă, trase perdeaua şi o văzu pe Nogahla sărutând-o pe văduvă pe obraz.

„Îţi mulţumesc, dar nu mi-e ruşine să-l ajut pe stăpânul Iov”, spunea cuşita. „Îmi doresc doar ca stăpâna Sitis să ne poată ajuta”, mai adăugă, făcându-i bătrânei cu mâna.

Dinei i se strânse inima. Şi ea ar fi vrut ca Sitis să le poată ajuta, dar Sitis nu putea îndura suferinţa. Stăpâna îl putea vizita pe Iov adesea doar seara, după ce îşi sfârşea îndatoririle de servitoare. Până atunci, atât Iov, cât şi Sitis

erau frânţi de oboseală după bătăliile de peste zi. Iov, cu Ceifără-de-Nume, punându-se la adăpost de glumele lor pline de cruzime şi de lopeţile de cenuşă şi bălegar. Sitis, cu soţia lui Bela, încercând să ghicească ce anume ar ţine-o departe de stâlpul de biciuit al acesteia.

„Îmi pare rău că inimii mele îi pasă de căpitanul lui Sayyid, stăpână”, întrerupse gândurile Dinei glasul dulce al Nogahlei. „Pot încerca să-l urăsc, dacă îmi spui de ce ar trebui să o fac”.

Cuvintele ei străpunseră inima Dinei. Erau oare emoţiile Nogahlei tot atât de simple precum înţelepciunea ei? „Nu ajunge că a distrus casa lui Iov ca să-l urăşti?” o întrebă, păşind cu grijă la vale, pe cărarea abruptă de munte. Cele două alegeau întotdeauna poteca ascunsă ce ducea din peştera Ormei până la *siq,* în locul drumului mare ce trecea prin piaţă.

„Stăpână, Aban este uti soldat care urmează poruncile stăpânului său, aşa cum se cuvine să-i facă orice servitor. Totuşi, mi-a spus că îi pare rău pentru suferinţa prin care trec stăpânul Iov şi stăpâna Sitis şi că încearcă să găsească o cale de a-i ajuta”.

Simţindu-se în sigura. NŢI să-şi arate dispreţul, din moment ce Nogahla venea în urma ei şi nu o putea vedea, Dina îşi dădu ochii peste cap. „Aban locuieşte în c-salui Sayyid, Nogahla, şi este, probabil, tot atât de înşelător ca stăpâr» uU & u. Dacă te gândeşti mai bine, abia dacă i-ai spus vreo vorbă. El sită cu cele patru gărzi lângă zidul curţii din dosul bucătăriei lui Iov. e cu putinţă să-ţi pese de el, Nogahla? Este ridicol!” Păşind pe pământ drept, îşi iuţi pasul. Nogahla se grăbi să o prindă din urmă.

„Inimii mele nu-i pasă de casa lui, stăpână. Îi pasă de el”. Dina auzi paşii Nogahlei rărindu-se. „Eu văd blândeţea cu care o conduce pe stăpâna Sitis până în vârful movilei de cenuşă când vine în vizită la stăpânul Iov. Şi-apoi, ai văzut cum ia apărarea stăpânului Iov când bandiţii încearcă să arunce cenuşă şi bălegar pe el?”

Dina se opri cu piciorul în aer şi simţi nasul Nogahlei izbindu-i-se de osul umărului. Pesemne că visase cu ochii deschişi. Chicotul fetei răsună între zidurile roşii ale rig-ului din jurul lor. Întorcându-se, Dina se cufundă în tăcere şi, în lumina slabă a zorilor, studie inocenţa prietenei sale. *Tu cum poţi să-i vezi pe alţii atât de clar când eu abia dacă mă văd pe mine însămi?* îi zise în gând.

„Îmi pare rău, Nogahla”, spuse apoi tare. „Iertarea pare a fi o lecţie pe care trebuie să o învăţ din nou şi din nou”. Întinzându-se să o mângâie pe obraz, adăugă, „Tot nu am încredere în Aban, dar trebuie să admit că îi tratează pe Iov şi pe Sitis cu bunătate – în condiţiile date”. Cele două îşi reluară drumul spre movila de cenuşă. Nogahla îşi împleti sprâncenele, gânditoare. „Iertarea este ca un măslin, stăpână. Odată ce prinde rădăcini, va creşte şi este greu de ucis. Cândva, ai învăţat să ierţi şi, într-o zi, îl vei ierta pe Aban”.

Cuvintele prietenei sale păreau a înflori întotdeauna exact la ţanc. Astăzi, ele scoseseră la iveală amărăciunea care prindea rădăcini în inima ei, dar adeseori isteţimea şi înţelepciunea Nogahlei erau balsamul de care avea nevoie Iov, acum când stocul ei de ierburi se împuţina.

„Voi încerca să-l văd pe căpitanul lui Sayyid prin ochii tăi, prietena mea”. Apucând-o de mână, mai adăugă, „De fapt,

voi încerca să văd întreaga lume prin ochii tăi!” Merseră una lângă alta până când ieşiră din *siq-ul* îngust la lumina zilei.

Nogahla se uită cu jind la fântâna formată de izvoare în mijlocul celui de-al doilea sector, bogat, al cetăţii şi ia apa ce se revărsa în cuscade în Uţ. „Stăpână, poate că iertarea seamănă mai mult cu o îmbăiere. Trebuie să hm spălaţi de ea din nou şi din nou”. Săltându-şi nprâncenele, îşi întinse capul spre bazinul ademenitor.

Dina chicoti, amuzată de rugămintea ei şireată. „Poate că la întoarcere ne putem spăla”. Şi ea tânjea să se simtă curată din nou – pe dinăuntru şi pe dinafară. Amândouă purtau singurele rochii pe care le aveau, după ce îşi folosiseră hainele şi fiecare petic de pânză pentru bandajele lui Iov. Şi trecuse mai bine de un an de la curăţirea lăuntrică pe care le-o adusese jertfa de dimineaţă de pe altarul din vârful muntelui lui Iov. *Lacrimile tale sunt jertfa ta,* îi spusese ea lui Iov atunci. *Dumnezeu îţi cunoaşte inima.* Dar erau acestea valabile şi în dreptul ei? Ştia EI Şadai cât de mult tânjea inima ei să fie iertată şi să ierte, că ar fi vrut să aducă o mie de miei ca jertfă dacă ar fi avut de unde?

Servitorii treceau grăbiţi pe lângă frumoasele grădini şi curţi ale caselor negustorilor, zorind să-şi îndeplinească corvezile de dimineaţă. Dina îşi feri privirea de molozul casei lui Enon. Mirosul de putreziciune se estompase, în sfârşit, însă ruinele îi aduceau mereu aminte de răutatea neînduplecată a lui Sayyid. Acesta îi convinsese pe bătrânii cetăţii să lase dărâmăturile neatinse, de teamă ca nu cumva să atragă asupra lor retribuţia divină. Ea, însă, era convinsă că nu voia decât să-l pedepsească pe Iov.

Relaţia lui cu Sitis continua să o nedumerească. În ziua în care Sitis îi făcuse cunoştinţă cu Sayyid, în curte, avusese impresia că el nutrea o afecţiune adâncă faţă de nevasta lui Iov. Însă un bărbat îndrăgostit nu îşi făcea iubita sclavă în casa altui bărbat.

Cele două cotiră după colţul zimţat al canionului privat în care erau sculptate, în stânci opuse, precum soldaţii gata de luptă, casa lui Iov şi cea a lui Sayyid. „Stăpână”, şopti Nogahla, „când se va întoarce Elihu împreună cu rudele stăpânului Iov? Cu fiecare zi care trece, se îmbolnăveşte tot mai rău şi nu sunt sigură câtă vreme mai poate lucra stăpâna Sitis ca servitoare. Ea nu a fost făcută pentru asta, aşa ca noi – ca mine, vreau să zic”.

Dina îi zâmbi. „Stăpâna Sitis s-a descurcat remarcabil de bine pentru o femeie născută cu privilegii, dar ai dreptate, Nogahla”. Punându-şi un braţ, mângâietor, în jurul umerilor prietenei sale, adăugă, „Sper că Elihu va sosi în curând”.

La vederea gărzilor înveşmântate în negru, postate în jurul casei lui Sayyid, Dina îşi aminti uşurarea pe care o simţise la câteva zile de la plecarea lui Elihu, când auzise, întâmplător, despre eşecul uneia dintre ele de a-l prinde. „El Elyon este credincios!” îi povestise ea lui Iov, încântată. „Trebuie să-i spunem lui Sitis că Elihu a scăpat teafăr şi nevătămat şi că, mai mult ca sigur, se va întoarce în curând, împreună cu rudele voastre”. Iov încercase să aprobe din cap, încercase să zâmbească. Dar amândouă gesturile îi dădeau de-acum familiara faţă crispată de durere – respiraţia i se precipita, scrâşnea din dinţi şi ochii i se umpleau de lacrimi. Nu-şi amintea să-l mai îi văzut zâmbind de atunci.

„Dina!” O voce ascultă răsună între perenii canionului şi cele două femei se întoarseră. În urma lor alerga Sitis. „Aşteaptă, vreau să îţi vorbesc înainte de a-l vedea pe Iov”. Stăpâna sosi gâfâind şi tremurând. Avea ochii adânciţi în orbite şi încercănaţi.

Dina întinse o mână ca să o liniştească. „Stăpână Sitis, nu arăţi bine. Şezi”. În timp ce o conduse către o piatră joasă, îşi dori să-i fi putut oferi femeii nişte apă rece. „Ai faţa palidă şi lipicioasă. Când ai mâncat ultima dată?” Femeia pierduse atât de mult în greutate încât rochia i se înfăşură aproape de două ori în jurul trupului.

Sitis aruncă o privire spre Nogahla, ca şi când prezenţa servitoarei o făcea să se simtă nelalocul ei. Când Dina îi făcu din ochi, micuţa cuşită zâmbi înţelegător. „Eu cred că mă voi întoarce la cascadă pentru o scurtă baie”.

Sitis arătă ceva mai uşurată când Noghala se îndepărtă, însă rămase absorbită de sine, zgândărind o bătătură de pe mâinile tremurânde. „N-am mai avut o masă în toată regula de când am început să muncesc pentru Bela”.

„Cum?” Dina îi puse o mână pe umăr pentru a-şi păstra echilibrul şi încercă să-i prindă privirea plecată. „Stăpână Sitis, Bela nu-şi hrăneşte servitorii?”

Lacrimile ţâşniră neobosite. „Te rog, nu-mi mai spune stăpână şi, da, bineînţeles că Bela le dă de mâncare servitorilor săi. Doar *mie* nu-mi dă”. Îşi şterse lacrimile înainte ca ele să o copleşească. „Mie îmi dă doar un codru de pâine şi o farfurie de terci în fiecare zi. Când l-am întrebat cum se face că ceilalţi servitori au două mese pe zi, mi-a spus că el nu face decât să urmeze cu stricteţe ordinele lui Sayyid şi că, dacă um vreo plângere, să i-o

adresez lui”.

Sitis se dădu înapoi şi privi în depărtare. Se ţinea dreaptă ca o săgeată în tolba unui războinic. Dina se întrebă dacă femeia aceasta avea să-şi mai deschidă vreodată inima în faţa cuiva.

„Sitis, vreau să fiu prietena ta”, îi zise. Îi înţelegea nevoia de a ţine oamenii la distanţă. Îşi pierduse copiii, căminul, poziţia socială şi, pe lângă toate acestea, Sayyid i-o luase şi pe Nada. „Spune-mi cum te pot ujuta”.

Cu buze tremurânde, părând a se concentra cu fiecare fibră a fiinţei ei asupra menţinerii dramului de demnitate ce îi mai rămăsese, Sitis spuse, „Mi-am mâncat porţia de terci, însă pâinea o şterpelesc pentru Iov”.

Dina începu să se întrebe de ce trebuia să îşi fure propria pâine. Dar înainte de a înşira cuvintele cu glas tare, Sitis se prăbuşi pe neaşteptate în braţele ei, scuturată de hohote sfâşietoare şi spălându-i umărul cu lacrimi. Reţinerea îi dispăruse şi, în sfârşit, zidurile se fărâmiţaseră. Dina fu atât de şocată încât multă vreme nu scoase o vorbă, lăsând-o, pur şi simplu, să dea frâu liber tristeţii ce părea fără capăt.

Când plânsul i se mai domoli, Sitis se ridică în şezut şi, de astă dată, îi căută mâinile. „Sayyid le-a poruncit gărzilor lui să-i dea lui Iov doar supă, pentru că am refuzat în mod repetat cererile lui în căsătorie”, îi spuse în şoaptă, din cauza ecoului din canion, aruncând o privire peste umărul ei. Era deznădăjduită. „Bela a aflat că i-am adus pâinea mea lui Iov, iar acum mi-a tăiat raţia de mâncare doar la terci. Oricum, probabil nu va conta. Iov n-a mâncat pâinea”. Îşi izbi pumnul de picior. „Nu poate mesteca, Dina! Gingiile îi sunt umflate şi durerea îi este atât de mare! Nu ştiu ce

altceva să mai fac!”

Dina o îmbrăţişă cu înverşunare şi îi şopti în ureche, „Iov are nevoie să mănânce, dar şi tu ai. Văduva Orma s-a arătat foarte generoasă cu mine şi cu Nogahla. Iahve i-a oferit o slujbă de servitoare şi ea îşi împarte cele două mese cu noi. Eu şi cu Nogahla îi putem duce lui Iov câte ceva din porţiile noastre”.

„Nu!” Sitis se trase înapoi, iar glasul îi răsună între zidurile canionului.

„Ssst”, o preveni Dina. „De ce nu?”

„Dacă veţi fi descoperite, Sayyid îi va face rău văduvei sau ţie, ori Nogahlei, sau...” Plânsul îi făcu restul argumentului de neînţeles, însă Dina înţelegea. Puterea lui Sayyid părea absolută în Uţ. El îi blocase orice oportunitate de a-şi folosi priceperea de moaşă. Tot el îi tocmise pe Cei-fără-de-Nume ca să restaureze casa lui Iov, plătindu-i pe bandiţi din averea pe care o confiscase din caravana cu care venise Iov din Hebron şi cu puţinul pe care îl putuse curăţa din rămăşiţele palatului acestuia. Cei-fără-de-Nume lânceziseră mai bine de un an, singurul lor progres fiind înălţimea movilei de cenuşă ce adăuga la chinul lui Iov şi absorbea puroiul bubelor lui.

Unde eşti, El Şadai? se rugă Dina. Singurul semn al intervenţiei lui Dumnezeu era istovitoarea supravieţuire a lui Iov în mijlocul unei suferinţe de nedescris. *Pesemne că Iahve are un plan măreţ pentru Iov dacă îl ţine cu viaţă atâta vreme.*

Dina o (inu pe Sitis în braţe până când deasupra stâncilor de la răsărit se ivi soarele. Femeia vărsase atât de multe lacrimi încât ar fi putut umple de trei ori fântâna din

mijlocul cetăţii, însă ea se simţea onorată să fie aceea care le colectase. „Sitis, mă voi ruga să fii înţeleaptă”, spuse ea într-un final. „Eu cred că El Şadai îţi va arăta ce să faci în zilele următoare şi cu siguranţă Elihu se va întoarce în curând cu fratele tău şi cu unchiul lui Iov”.

Sitis se înăspri la faţă şi îşi înălţă brusc bărbia sfidătoare. „Bildad şi Elifaz sunt oameni puternici, dar au viaţa lor. Bildad niciodată n-a avut timp pentru mine când eram copil. Nu mă aştept la mângâierea lui acum, când sunt femeie în toată firea. Iar cât despre El Şadai al tău… Niciodată nu mi-ar arăta ce să fac după ce am comis o asemenea blasfemie împotriva Lui”. Scuturând din umeri, adăugă, „Şi pe urmă, m-am lepădat de toţi zeii. Ce bine mi-au făcut ei vreodată?” Se ridică în picioare şi îşi şterse lacrimile, îndepărtând, odată cu ele, orice dovadă de emoţie. Dina recunoscu pe faţa ei, fixată ferm, familiara mască a indiferenţei pe care o purtase şi ea cândva.

Oh, El Şadai, Te rog dă-mi înţelepciune ca să-i arăt dragostea şi iertarea Ta aşa cum Iov mi le-a arătat mie. Nu o corectă şi nici nu o învinovă) i. Sitis avea nevoie doar să fie iubită.

Când femeia se întoarse să iasă din canion. Dina îşi simţi inima grea. „Nu te duci să-l vezi pe Iov?”

„Te rog, spune-i soţului meu că trag nădejde să-l vizitez mai târziu, în cursul zilei”, răspunse Sitis, uitându-se spre casa lui Sayyid şi apoi pornind către *siq.* „Este posibil să fi găsit o cale de a-i face pe bătrânii cetăţii să-mi asculte cererile”.

Când o văzu pe Sitis îndepărtându-se de Dina şi ieşind din canion, Iov simţi un junghi de dezamăgire. Pe urmă, o

văzu pe Nogahla trecând pe lângă soţia lui, arcuindu-şi gâtul şi întrebându-se, probabil, ca şi el, de ce pleca atât de curând. Cu o înfăţişare îngrijorată şi încordată, Dina se îndreptă spre stiva lui de bălegar. *El Şadai, dacă planul Tău a fost să mă umileşti, s-a împlinit.* O adusese pe această tânără frumoasă în Uţ ca să-i răscumpere viitorul şi să-i dea o viaţă după ce nu experimentase decât moarte şi tragedie. În loc de asta, ea îi salvase pe amândoi, atât pe el, cât şi pe Sitis, oferindu-le prietenia ei şi o cunoaştere amănunţită a leacurilor din ierburi, după ce Sayyid le interziseseră tuturor celor din cetate să îi ajute.

„Bună dimineaţa!" strigă Dina din spatele gărzilor lui Sayyid – patru bărbaţi postaţi pe perimetrul curţii acoperite a lui Iov. Cu un semn scurt din cap, trecu pe lângă ei ca şi când ar fi purtat o armură filisteană.

Cât îmi doresc să pot să-i răspund la salut strigând, îşi zise Iov, cu gâtul plin de bube. Îi studie trăsăturile, zâmbetul pictat pe buze, ochii trişti, obrajii tremurători. Plânsese. Ce discutaseră ea şi Sitis?

„Cum te mai simţi în dimineaţa aceasta? Vreo schimbare? * întrebă Dina, scoţându-şi sandalele la marginea grămezii de cenuşă şi căţărându-se până în vârf, unde era aşezat el. Băgă apoi de seamă că Aban se apropie grăbit şi că micuţa Nogahla îi oferi un zâmbet nesigur. Pesemne că Dina observase şi ea, fiindcă se postă ca o santinelă între ei până când cuşita îşi scoase sandalele şi ajunse la jumătatea movilei.

Iov aplaudă în tăcere protecţia ei maternală. Aban părea prea bun ca să fie adevărat – un munte de om plin de compasiune şi totuşi servil faţă de răutăţile lui Sayyid. În

faţa provocării Dinei, căpitanul încetini pasul, prefăcându-se că avea o problemă cu una dintre gărzi, însă fără a-şi dezlipi privirea ştrengară de la Nogahla.

„Nicio schimbare”, orăcăi Iov către Dina. Glasul îi era mai răguşit decât de obicei, fiind prima dată când îl folosea în ziua aceea. Femeile se aşezară de o parte şi de alta, fără a da vreun semn de dezgust, repulsie sau retragere, deşi lui încă i se făcea greaţă din cauza viermilor din rănile sale.

„Viermii nu sunt întru totul răi”, îi spusese Dina după ce folosise ultimul strop de tămâie şi de mir, în urmă cu câteva luni. „Ei îţi vor mânca infecţia”. Cu toate acestea, aprecia beneficiul neplănuit pe care i-l aduceau. Înainte de grotesca infestare, copiii născuţi lui Sayyid de concubine traversau adesea canionul şi urcau pe grămezile de cenuşă ca să arunce cu ţărână pe el sau să-l scuipe. Deşi nu erau moştenitorii legali ai lui Sayyid, în mod cert îi moşteniseră firea răutăcioasă. Poate că viermii nu îi mâncaseră toată infecţia, însă mai mult ca sigur îi speriase pe copilaşii aceia fără inimă. Şi apoi, datorită lor, scăpase şi de batjocura Celor-fără-de-Nume.

„Bună dimineaţa, stăpâne Iov”. Zâmbetul strălucitor al Nogahlei îi înălţă inima. Potrivit salutului lor secret, îi făcu din ochi.

„În regulă”, spuse Dina, întinzându-se să vadă bandajul de pe mâna lui stângă. „E timpul să-mi povesteşti despre Bildad şi Elifaz, în timp ce îţi schimbăm bandajele”.

„Mă doare când vorbesc”, orăcăi el, nădăjduind că scuza avea să-l scutească de suferinţa emoţională.

„Ştiu şi îmi pare rău că n-am adus ceaiul de mentă ca să-ţi mai aline gâtul”, îi zise Dina, cu glasul încărcat de

tristeţe. „Dar şi Sitis suferă, Iov, şi am nevoie să ştiu povestea ei ca să o pot ajuta”.

Iov încuviinţă. Poate că vorbitul avea să-l distragă de la durerea ce însoţea procesul de bandajare, dar de unde începe povestea vieţii cuiva?

În timp ce Dina îi desfăcea cu delicateţe primul nod, îşi dădu seama că ar trebui să înceapă cu legătura dintre ei şi tatăl acesteia. „Şi Bildad şi Elifaz au fost discipoli împreună cu tatăl tău, Iacov, în Casa lui Sem. Toţi trei mi-au fost învăţători”. Tresări când Dina îndepărtă bandajul. Se aşteptase la o durere înfiorătoare, însă se simţi uşurat când aceasta se dovedi a fi suportabilă.

„Oh, Iov!” exclamă Dina, ţinându-şi răsuflarea. Ochii ei se umplură de lacrimi. Nogahla se dădu, împleticindu-se, înapoi.

Iov îşi privi mâna şi văzu că vârfurile degetelor îi dispăruseră. Unghiile îi căzuseră săptămâna trecută şi, de atunci, nu mai simţise nicio durere în vârful degetelor. Acum ştia de ce. „Poate că am putea să nu mai punem bandaje la mâini şi la picioare”, spuse el, îngrozit de priveliştea de necrezut. „Aşa pot măcar să-mi iau rămas-bun de la ele când se duc”.

Dina, care nu era uşor de zdruncinat, părea acum incapabilă să scoată vreo vorbă. Dând din cap, continuă să dezlege rănile. Iov fu deodată inundat de un val neobişnuit de recunoştinţă. Săptămâni în şir, se luptase cu amărăciunea şi deznădejdea, cu tot atâta izbândă ca mâncatul supei cu două degete. Acum, nădăjduind ca încurajarea lui să se reverse şi asupra îngrijitoarelor sale, îşi înălţă glasul în rugăciune. „El Şadai, Îţi mulţumesc pentru

durere. Cel puţin carnea mea este vie atunci când simt durerea”.

Fiindcă se simţea ameninţat de lacrimi, îşi continuă povestea, încercând să ţină focul lor departe de obrajii lui descărnaţi. „După cum spuneam, unchiul Elifaz, Bildad şi Iacov ne-au fost dascăli, atât mie, cât şi lui Ţofar, în Casa lui Sem. Unchiul Elifaz este întâiul născut al străbunicului Esau, iar Ţofar este cel de-al treilea fiu al unchiului Elifaz”.

Ştergându-şi o lacrimă şi desfăcând bandajul mare de pe toracele lui Iov, Nogahla zâmbi. „Îmi dai dureri de cap, stăpâne Iov – întâiul născut, cel de-al treilea, tată, unchi…”

Iov încercă să zâmbească, dar izbuti doar să-şi încleşteze dinţii şi să tragă adânc aer în piept, pentru a-şi alunga durerea. „Ţine minte doar atât”, spuse, când putu din nou să vorbească. „Unchiul Elifaz mi-a fost ca un tată când bunicul Esau mi-a ucis tatăl”.

„Cum?” Dina se îndreptă de spate, cu mâinile în şolduri şi cu o lacrimă întârziată pe-un obraz.

Iov se uită la femeia ai cărei ochi de safir puteau să plouă cu milă într-o clipă şi să arunce pumnale în cealaltă. „Unchiul Elifaz urma să plece în fruntea tatălui meu şi a altor câţiva ca să-l ucidă pe tatăl tău Iacov după ce acesta furase de la Esau binecuvântarea legământului. Tatăl meu a fost cel ce i-a dat de ştire lui Esau că Elifaz a cruţat viaţa lui Iacov. Edomiţii spun că Esau abia dacă l-a împins şi că tatăl meu s-a lovit cu capul de o piatră – dar cu toţii ştim că nu acesta este adevărul”. Mâinile Dinei căzură, neputincioase, pe lângă corp, iar ochii îi redeveniră blânzi şi plini de milă. „Te-am văzut împreună cu Esau, Iov. Cum de îi arăţi dragoste şi respect după un asemenea rău?”

„Şi El Şadai mă iartă pe mine de relele pe care le fac, Dina, de aceea pot şi eu să-i iert pe alţii”. Iov văzu cum vorbele lui îşi găsiră cuib în inima ei şi cum trăsăturile ei de granit se preschimbară într-un lut uşor de modelat.

„Stăpânul Iov face multe băi”, zise Nogahla, schimbând un rânjet cunoscător cu Dina.

„Băi?” întrebă Iov, uitându-se la cele două femei şi aşteptând cu anticipare încă una din comorile de înţelepciune simplă ale Nogahlei.

„Ah!” îşi exprimă Dina frustrarea blajină. „Mi-a venit greu să iert pe cineva”. Aruncă o privire piezişă spre căpitanul cel masiv al lui Sayyid, care încă îşi mai făcea de lucru la poalele movilei. „Nogahla mi-a explicat azi-dimineaţă că iertarea seamănă cu o îmbăiere. Ne spălăm din nou şi din nou, ca să ne păstrăm curaţi”.

Iov îi făcu din nou cu ochiul înţeleptei fete şi dădu aprobator din cap către Dina. Fiica lui Iacov se dovedise un sol fertil, un suflet flămând după Iahve.

„În regulă”, spuse ea simulând reproşul, „continuă cu povestea ta”.

„După ce tatăl meu a murit, unchiul Elifaz m-a crescut ca pe propriul său fiu, învăţându-mă în permanenţă căile lui El Şadai. Iată de ce eu şi cu Ţofar, fiul lui, suntem ca fraţii”.

Iov sesiză disconfortul Dinei la pomenirea numelui lui Ţofar. „Spune-mi, deci, despre Bildad”, spuse ea, cotrobăind prin coşul ei şi schimbând subiectul într-un mod nu foarte subtil.

Lui Iov i se strânse inima. Cât de multe ar trebui să spună despre fratele mai mare al lui Sitis? Nu încăpea îndoială, avea tot respectul pentru acest om, însă Bildad o rănise pe

Sitis profund şi în repetate rânduri, iar ea încă mai purta urmele rănilor lui. „Bildad este fiul lui Şua, dar niciunul, nici celălalt, nu sunt cu adevărat ismaeliţi”.

Dina îşi lăsă jos coşul şi vasele cu ierburi, zgâindu-se la Iov, neîncrezătoare. „Ce vrei să zici? N-am mai auzit asta. Şua este unul din prinţii de seamă ai lui Ismael, iar Bildad, un prinţ după el”.

„Da, dar Ismael l-a *adoptat* pe Şua. Cei doi sunt, în fapt, fraţi de sânge. Ismael este fiul pe care l-a născut Agar lui Avraam, după cum Şua este fiul născut lui Avraam de Chetura. Când a murit Avraam, Isaac a primit toată averea tatălui său, aşa că Chetura a rămas fără niciun mijloc de trai. Ismael s-a însurat cu tânăra sclavă rămasă văduvă şi i-a adoptat pe fiii ei”.

Dina clipi uluită. Văzând expresia de inocentă nedumerire de pe chipul ei, Iov îşi dori să poată zâmbi, dar îl costa prea mult să îşi întindă gura. „Bildad îşi vede moştenirea încâlcită ca pe un motiv de a se dovedi pe sine. Inima lui este dedicată propovăduirii adevărurilor lui El Şadai printre ismaeliţi, deşi recunoaşte că linia urmaşilor lui Isaac este purtătoarea binecuvântării legământului”. Îl durea inima când se gândea la asta. „Întocmai după cum inima mea a fost dedicată propovăduirii adevărurilor lui El Şadai între cei din neamul meu – edomiţii – deşi recunosc că linia urmaşilor tatălui tău este purtătoarea binecuvântării”.

Pierdut în jalea cauzată de misiunea care murise odată cu fiii săi, nu băgase de seamă că Dina se trăsese destul de aproape încât să-i poată şopti la ureche. „De ce simte Sitis că Bildad a trădat-o?” întrebă ea.

Iov închise ochii şi lăsă lacrimile sărate şi înfiorătoarea

durere pricinuită de întinderea bubelor să întreacă suferinţa din inima sa. „Nu vreau să vorbesc despre asta”.

Dina se opri. Părea că îi respectă durerea, însă glasul ei impunător pretindea un răspuns. „Trebuie să ştiu. Iov. Dacă Bildad nu se întoarce împreună cu Elihu, trebuie să încerc să dreg cumva inima frântă a lui Sitis”.

Iov deschise ochii şi văzu că Dina şi Nogahla aşteptau, cu chipuri îngrijorate. „Bildad a studiat în Casa lui Sem de la vârsta de unsprezece ani, sub instruirea lui Eber, strănepotul lui Noe, din linia preoţească a lui Sem. Bildad, Elifaz, Ţofar, tatăl tău şi cu mine suntem singurii ucenici în viaţă ai urmaşilor direcţi ai lui Noe. Bildad avea patruzeci de ani când mama lui şi a lui Sitis a murit. Când tatăl lor s-a stins, la scurt timp după aceea, Bildad a ales să-şi continue instruirea în Casa lui Sem, în loc să se întoarcă acasă şi să fie tată pentru Sitis. Ea dă vina pe el *şi* pe El Şadai pentru că a fost crescută de servitori. Deşi i-a iubit pe Atât şi pe Nada, întotdeauna s-a simţit neglijată de fratele ei”. Iov îşi lăsă capul în jos. „A doua trădare, însă, a fost mai grea. Bildad a forţat-o să se mărite cu un discipol din Casa lui Sem, în locul bărbatului pe care ea îl iubea”. Nu-i putea rosti cu glas tare numele. *El Şadai, ic rog fii ca Dina şi Nogahla* să *înţeleagă.*

„Ea îl iubeşte acum pe bărbatul acela din Casa lui Sem, stăpâne Iov”, spuse Nogahla, printre lacrimi scânteietoare. „Şi, în curând, va vedea şi înţelepciunea lui El Şadai”.

Glasul Dinei coborî într-o şoaptă abia perceptibilă. „Cum de l-ai lăsat pe Sayyid să locuiască de cealaltă parte a canionului în toţi aceşti ani? Aceasta era cetatea *ta.* L-ai fi putut izgoni!” îi mai spuse Dina. Ridicându-şi glasul. Iov

resimţi fiecare cuvânt ca pe o acuzaţie. Şi totuşi, era bucuros că femeile ghiciseră cine erau cei doi bărbaţi, fără să fie nevoit să dea explicaţii.

„La început, n-am ştiut pe cine jelea tânăra mea mireasă. Iar până când am descoperit că era vorba de Sayyid, el devenise deja un negustoi cunoscut în Uţ. Şi-apoi, am crezut că câştigasem inima nevestei melc”. Buzele îi tremurau. „Dina, adevărata iubire trebuie să fie o alegere, nu smulsă cu forţa. Dacă mi-aş fi închis nevasta sau l-aş fi îndepărtm pe alesul ei, aş mai fi fost vreodată sigur de dragostea ei? Chiar şi azi-dimineaţă, când am văzut-o plecând fără să mă viziteze, nu m-am îndoit de dragostea ei. Mi-a fost teamă doar pentru sufletul ei”.

Un licăr de nelinişte se aprinse în ochii Dinei. „Trebuie să ne rugăm pentru Sitis, Iov”.

Auzindu-i cuvintele, Iov îşi simţi pântecele pârjolit de spaimă.

„Nu ştiu ce urmări vor avea planurile ei, dar în clipa asta mi-e teamă pentru mult mai mult decât doar sufletul ei”.

— Iov 2: 8 – 10

Şi Iov a luat un ciob să se scarpine şi a şezut pe cenuşă. Nevasta sa i-a zis: „Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta! Blestemă pe Dumnezeu, şi mori!” Dar Iov i-a răspuns: „Vorbeşti ca o femeie nebună. Ce! Primim de la Dumnezeu binele, şi să nu primim şi răul?” în toate acestea, Iov n-a păcătuit deloc cu buzele lui.

T

raversând piaţa aglomerată, Sitis despărţea mulţimea cetăţenilor din Uţ în acelaşi fel în care prora unui vas spinteca Marea cea Mare. Cei mai mulţi se holbau la ea în

tăcere, dar erau şi câte unii care o arătau cu degetul şi o batjocoreau pe răvăşită regină detronată a cetăţii.

„Unde este stăpânul tău?” îl întrebă Sitis pe unul din vânzătorii de pâine; stomacul îi chiorăia din cauza aromei pâinilor brune şi calde.

Jupânul Sayyid este la poarta cetăţii cu ceilalţi bătrâni”, răspunse bărbatul cel urâcios, cu dinţii de culoarea nisipului din deşert şi cu răsuflarea mirosind a bălegar de cămilă. „Stăpâna Sitis arată ceva mai rău zilele astea. Munca grea e grea, eh, stăpână?” îşi zvârli capul pe spate, râzând. Batjocura publică păru să dea putere gloatei, care nu se mai feri din calea ei. Sitis fu îmbrâncită dintr-o parte în alta pe măsură ce şi alţii din mulţimea neiertătoare îşi adăugau zeflemelele.

Erau oare aceiaşi oameni pe care ea şi Iov îi servise la mesele pe care le dăduseră cerşetorilor în casa lor? Nu fusese ea bună cu ei? Nu luase Iov hrana de la gura copiilor săi ca să-i hrănească pe aceşti trântori nerecunoscători? Zbătându-se precum un măgar în nisip adânc, înotă prin mulţime până la stâlpii cu sculpturi decorative de la poarta cetăţii, unde Sayyid se răstea la un negustor de caravană.

„Orzul şi grâul meu sunt grânele de cea mai bună calitate din toate cetăţile, din Egipt şi până în Damasc. Eşti un prostănac dacă îţi cumperi grânele din Egipt şi încerci să le transporţi tocmai până în cetăţile tale din nord”.

„Îmi pare rău, jupâne Sayyid”, spuse omul, roşu la faţă, „dar vizierul Egiptului a adunat grâne vreme de şapte ani. El îşi poate da grânele la un preţ mai mic, iar noi îl putem vinde pe un preţ dublu până când ajungem în Uţ”.

„Cine este neghiobul acesta? Nu pricepe complexităţile

târguielii, trocului şi caravanelor pentru toate cetăţile de pe rutele de negoţ? Grânele Egiptului nu pot ţine o veşnicie, ştii, iar când bazinul Nilului se va retrage la o gură cenuşie şi uscată, vizierul acela arogant va fi nevoit să se urce pe-o cămilă şi să cerşească favorul unor negustori ca mine”. Calmul lui Sayyid părea prost cioplit şi aproape năruit.

Pentru prima dată în mai multe luni pline, Sitis zâmbi.

Negustorul făcu o plecăciune, însă nu mai spuse nimic. Sayyid se aşeză ursuz, lăsându-l pe Bela să-şi prezinte marfa.

„Acum, nestematele mele nu sunt atât de dependente de vremea din Egipt, om bun”, începu Bela cu glas lin.

Îngreţoşată de ipocrizia lui, Sitis îşi roti ochii. Bela era o vită grasă care îşi înfometa servitorii. Un bărbat care îşi răzgâia nevasta ca să obţină mai multe concubine. Pentru că era edomit, şi deci rudă cu Iov, Sitis fusese constrânsă, pe vremea prosperităţii lor, să-i invite, pe el şi pe nevasta lui, la sărbătorile anuale. Bela mâncase la ospeţele lor, băuse din vinul lor, se jucase cu odraslele lor. Iar acum o trata de parcă era mai prejos de o sclavă, mai prejos de o femeie. Era clar că îl ajutase pe

Sayyid să-l ruineze pe Iov şi, pe toţi zeii, avea de gând să i-o plătească astăzi!

„Am o plângere de adus înaintea bătrânilor cetăţii!” strigă Sitis, ridicându-şi bărbia şi adunându-şi demnitatea zdruncinată.

Negustorul aflat în vizită şi care încerca să se târguiască pentru nestematele lui Bela rânji de parcă Sitis era un fruct stricat din grămada celor refuzate. Expresia de pe chipul lui Bela, însă, deveni temătoare.

Sayyid se ridică din tronul său de marmură şi se duse lângă trupeşul său prieten edomit. „Îmi pare rău, domnule”, îi spuse negustorului nemulţumit, „dar această femeie a deţinut cândva o poziţie însemnată în acest oraş şi trebuie să avem răbdare cu ea”. Cu un zâmbet indulgent, dădu din cap către Sitis şi îşi reluă locul.

Zarva atrăsese atenţia târgului agitat, care se cufundă într-o tăcere de mormânt. Sătenii dădură fuga la poarta cetăţii, toate glasurile tăcură, toţi ochii se îndreptară spre cândva distinsa doamnă a cetăţii.

Sitis îşi îndreptă postura şi îşi ţinu fruntea sus, amintindu-şi sieşi că era o prinţesă ismaelită, fiica lui Şua, sora lui Bildad. „Bătrâni ai lui Uţ, sunt tratată cu nedreptate de către actualul meu angajator”. Ridurile de îngrijorare de pe fruntea lui Bela se adânciră. Sitis găsi încântător văditul său disconfort. „Bela a ales să dea curs instrucţiunilor primite de la Sayyid de a-mi da doar o farfurie de terci pe zi, pentru a mă împiedica să-mi împart pâinea cu soţul meu”.

Sitis îşi alesese cuvintele cu grijă, astfel încât să fie impregnate de insinuări şi totuşi destul de cenzurate pentru a salva reputaţia lui Sayyid în caz că acesta ar fi vrut să retracteze. Deşi îl ura pe Bela din toată inima ei, o parte din ea voia să creadă, în continuare, că Sayyid era capabil de bunătate – dacă i se forţa mâna.

Bela deschise şi închise gura de mai multe ori, fără să scoată o vorbă. Era tot atât de stângaci precum un pui de cămilă născut de curând. Sitis simţi în tăcerea lui un semn al propriei victorii. Sayyid, însă, făcu din nou câţiva paşi înainte, împingându-l deoparte pe bătrânul fâstâcit.

„Cetăţeni şi vizitatori ai cetăţii, strângeţi-vă, vă rog, în

jurul nostru!” strigă el, răsfirându-şi braţele larg, ca un tată care îşi invită copiii la un ospăţ.

O presimţire de rău augur o învălui pe Sitis aidoma unui giulgiu.

„Daţi-mi voie să reformulez plângerea stăpânei Sitis, ca să o puteţi auzi cu toţii. Ea se simte jignită pentru că i-am limitat raţia zilnic la o singură farfurie de terci. Câţi dintre voi mâncaţi o singură farfurie de terci pe zi? Haideţi, să vă văd mâinile!”

Mai mulţi din mulţime ridicară mâinile. Sitis îşi simţi obrajii calzi. „Sayyid, ştii bine că nu asta este ideea”.

El ridică o mână ca să o reducă la tăcere. „Stăpâna Sitis a uitat că un petiţioner păstrează tăcerea când un bătrân îşi începe judecata”. Oferindu-i un zâmbet denigrator, continuă, „Dar stăpâna a omis să informeze bătrânii asupra motivului din spatele raţiei ei neîndestulătoare. Din respect faţă de poziţia deţinută de Sitis *în trecut* în această cetate, Bela a păstrat tăcerea asupra leneviei ei”.

„Poftim? Nu sunt leneşă!”

Priviri dezaprobatoare se îndreptară spre Sitis ca nişte săgeţi. „Femeia se furişează în orice moment al zilei şi al nopţii – aşa cum a făcut şi azi – ca să-şi viziteze soţul şi să se odihnească la soare”. Săgetând-o pe Sitis cu priviri întunecate de corb, Sayyid dădu voie cuvintelor să sporească tulburarea mulţimii care începuse deja să bombăne. Sitis era, în sfârşit, convinsă că în ochii lui se oglindea întreaga răutate din inima lui.

Ascultând murmurele stinse ale gloatei, îşi lăsă capul în jos. Când îşi ridică privirea din nou, Sayyid coborâse de pe platformă şi stătea în picioare în faţa ei.

„Stăpână Sitis, aş fi fericit să-ţi *vând* nişte pâine. Cu un preţ. Chiar în clipa în care vorbim, dughenele vânzătorilor mei sunt ticsite de pâini calde”. Mulţimea tăcea acum, savurând, după toate aparenţele, umilirea ei. Când ea şovăi, Sayyid se prefăcu şocat. „Doar nu te aştepţi să-ţi *dau,* pur şi simplu, pâine”.

Sitis îşi plecă capul. „Nu-ţi pot plăti pentru pâine, Sayyid. Ştii asta”. „Îmi pare rău, stăpână Sitis. Nu te-am auzit. Ce-ai spus?”

Ea îşi ridică ochii, aşteptând oarece milă, oarece uşurare a torturii lui. „Sayyid, te rog”. Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji. Nu putea să-şi piardă stăpânirea de sine în faţa acestor oameni.

„Chiar aşa, Sitis, pâinea nu aşteaptă decât să o cumperi”. Simţindu-şi buzele tremurând, Sitis încercă să vorbească. Închise ochii, străduindu-se să-şi recapete calmul. „Nu am nici aur, nici chesita de argint, Sayyid, iar tu o ştii prea bine!” ţipă la el şi începu să-l izbească în piept.

El o prinse de încheieturi şi o ţinu cu tot atât de puţin efort precum o jucărie de copii. „Haide acum, Sitis! Amândoi ştim că poţi cumpăra pâine cu altceva decât aur sau argint”, îi zise cu glas batjocoritor. Când încetă să se mai zbată, Sitis se uită în ochii răutăţii încarnate.

„N-ai îndrăzni să-mi ceri asta, nu în faţa tuturor acestor oameni!”

Sayyid se aplecă spre ea şi îi şopti la ureche. „Nu-ţi face griji, Sitis, fetiţo! Nu m-aş însura cu tine acum nici dacă mi-ai cere-o în genunchi”.

„Ohh!” Ea dădu să-l lovească şi să-l bată, însă el era prea puternic. Râsul lui răsună în văzduh, iar mulţimea se alătură

batjocurii lui.

Când toată energia i se duse, Sitis se prăbuşi la pământ, plângând cu sughiţuri. Sayyid îşi trecu un braţ pe după mijlocul ei şi o cără, aşa amorţită cum zăcea pe braţul lui, până la acelaşi vânzător de pâine pe care ea îl vizitase în drum spre poartă. „Vino, Sitis, lasă-mă să-ţi arăt care este preţul meu!”

Sitis aruncă o privire în sus, spre ceea ce părea a fi întreaga cetate adunată în spatele lor. Prea bătută de soartă ca să-i mai pese, se rezemă de cel pe care se sprijinise întreaga ei viaţă. „Ce vrei de la mine, Sayyid? Avem nevoie de pâine”. Sayyid îşi strânse braţele în jurul taliei ei şi îi trase din nou bărbia la pieptul său. Sitis îi putea simţi răsuflarea grea, dar el nu spuse nimic.

Aruncându-i o privire vânzătorului, Sayyid spuse, „Dă-i ei scaunul tău!”

În timp ce bărbatul aşeză grăbit taburetul în faţa dughenei, Sayyid o lăsă brutal la pământ. Preţ de câteva clipe, vânzătorul de pâine îi feri de privirile mulţimii ce se îmbulzea. Sayyid stătea în picioare în spatele ei, însă când se aplecă deasupra ei, îşi vârî mâna, ascunsă de ochii gloatei, pe sub rochia ei.

Prea slăbită ca să se opună, Sitis îi şopti, suspinând, sufocată de ruşine. „Te rog, Sayyid, opreşte-te!”

„Ai nevoie de pâine? * şopti el.

Ea îşi rezemă capul de el, însă când îşi ridică privirea înlăcrimată spre el, chipul lui nu mai semăna defel cu prietenul ei cel chipeş, ci era masca diavolească a unui duşman. „Da. Avem nevoie de pâine”.

„Atunci nu mă voi opri niciodată”. Scoţându-şi mâna, se

ridică în picioare şi o prinse cu brutalitate de cap, după care înştiinţă mulţimea, „Stăpâna Sitis s-a învoit să-şi vândă părul pentru trei pâini”. După o primă smucitură, învelitoarea femeii îi căzu de pe cap şi Sayyid îşi trecu degetele prin părul ei împletit lejer.

„Sayyid, ce faci?” se auzi glasul lui Bela. „Femeile îşi feresc copiii şi dau să plece”.

„Femeia asta şi cu mine am încheiat un târg”, replică Sayyid. „Părul ei în schimbul pâinii”. Mâinile lui aspre continuau să despletească cu meticulozitate cosiţa ei lungă şi, cu fiecare atingere, deveneau mai îndrăzneţe. „Îmi inspectez plata”, mai spuse, cu glas visător, distras.

Sitis închise ochii. Inima îi bătu mai repede când el apucă şuviţe groase din părul ei şi o mângâie pe gât. Lacrimile îi curgeau printre gemete şi suspine. Nici dacă ar fi fost despuiată de veşminte nu s-ar fi putut simţi mai expusă ca în clipa aceasta.

Deodată, simţi în faţa ei o prezenţă care bloca lumina soarelui de după-amiază. „Sayyid, trebuie să te opreşti!” Din nou glasul lui Bela. Urgent, de data aceasta. „Oamenii pleacă. Se simt jigniţi de acest spectacol”.

Vrând să-şi ascundă ruşinea, Sitis se aplecă după învelitoarea ei, însă Sayyid îşi făcuse zăbală şi frâu din părul ei şi o trase înapoi spre el. Strânsoarea lui de fier îi smulse un ţipăt. El râse.

„Lasă femeile să-şi ducă plozii acasă!” spuse. „Bărbaţilor le va plăcea mai mult dacă nevestele lor nu-s aici”.

Sitis începu să tremure şi o văicăreală şoptită ameninţă să pună stăpânire pe ea. Simţi cum îşi pierde minţile. Şi atunci îl auzi pe Sayyid scoţându-şi pumnalul din teacă.

Lama lui rece i se odihni pe obraz, aducând-o din nou în simţiri.

„Eşti a mea acum, Sitis, fetiţo”, îi spuse Sayyid, aplecându-se spre ea astfel încât numai ea să îl poată auzi. „Poţi să duci pâinea asta la Iov şi să-ţi iei ziua bună de la el! Pe urmă, ai să vii în casa mea – nu ca soţia care ai fi putut fi, ci ca o concubină ce vei ajunge”.

Sitis încuviinţă ca prin vis. Auzind un vâjâit şi simţind lama lui Sayyid ciopârţind cincizeci şi şase de ani de păr bogat, o cuprinse greaţa. Cele câteva şuviţe răzleţe ce îi rămăseseră atraseră un icnet colectiv. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. Ar fi vrut să strige după ajutor, dar care zeu ar auzi-o? Se prăbuşi la pământ, îngropându-şi faţa în mâini, ascunzându-şi măcar ferestrele sufletului de cei din piaţa publică.

„Nu vreau să mai am niciun amestec în asta”, îl auzi pe Bela şoptindu-i lui Sayyid.

„Nici nu mai am nevoie de serviciile tale”, răspunse Sayyid. „În sfârşit, am frânt-o. Sitis îmi aparţine acum”.

Iov îşi petrecuse cea mai mare parte a dimineţii studiindu-şi mâinile nebandajate şi încercând să-şi dea seama care dintre degete avea să-şi recupereze unghiile – în caz că avea să se întâmple aşa ceva. *El Elyon, dacă trec şi de asta, îmi vei reda carnea*?

Dina venise cu sugestia de a-i lăsa azi neacoperite mare parte din răni, în speranţa că aerul proaspăt avea să grăbească procesul de vindecare. După ce îl mutaseră pe cea mai îndepărtată grămadă de cenuşă, nădăjduind că Cei-fără-de-Nume nu-l vor împroşca cu cenuşă sau cu bălegar, Nogahla vorbise cu căpitanul lui Sayyid şi îi ceruse

să-i acorde lui Iov o protecţie specială câtă vreme rănile îi erau cu totul expuse. Odată ce îngrijitoarele sale plecară, Iov se întrebă dacă sugestia Dinei avea la bază o explicaţie medicală sau inevitabila penurie de bandaje. Spusese că se va întoarce diseară ca să-i verifice progresul şi, când o va face, el îi va împuia capul cu plângeri. Avea nişte mâncărimi teribile! Şi fără unghii cu care să se scarpine, nu-i rămăsese decât să sfarme un vas aruncat de ea şi să-şi zgârie rănile cu cioburile.

Se afla în toiul unei scărpinături zdravene când vocea lui Sitis spintecă zgomotele după-amiezii. „Pe toţi zeii, Iov, uită-te la tine!”

El tresări ca şi când un şofar i-ar fi sunat direct în urechea stângă. „Oh! Sitis, m-ai speriat!” Glasul îi era încă răguşit şi chinuit, însă era încântat că astă-seară ea se trăsese atât de aproape de el. De obicei, duhoarea o ţinea la o depărtare de câţiva paşi. „Ce-i asta?” Pentru prima dată, băgă de seamă cele trei pâini din braţele ei. Învelitoarea de pe capul ei arăta hâită şi faţa îi era plânsă. „Ce s-a întâmplat, dragostea mea?”

„Ce s-a întâmplat? Mă întrebi ce s-a întâmplat? îţi voi spune ce s-a întâmplat, Iov!” strigă Sitis, cu obrajii în flăcări, aruncând pâinile una câte una – pe grămada de bălegar. „Dumnezeul tău te-a lăsat de izbelişte. Asta s-a întâmplat! Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta! încă mai zici că îţi va lua apărarea, că într-o bună zi te va ridica înapoi la ce-ai fost?”

„Sitis, spune-mi ce s-a întâmplat ca să te pot ajuta!”

„Tu nu poţi să mă ajuţi, Iov!” Sitis îşi smulse învelitoarea de pe cap, dându-şi la iveală părul sluţit. „Singurul mod în

care mă poţi ajuta este să-L blestemi pe Dumnezeul tău şi să mori. Mori! Eliberează-mă din căsnicia asta şi lasă-l pe Sayyid să-mi facă ce pofteşte!” Ridică o mână de cenuşă şi o aruncă în sus cu atâta forţă încât se prăbuşi la pământ. „Lasă-mă să mă duc la bărbatul pe care îl merit!” mai spuse, în timp ce zăcea pe jos, în cenuşă şi bălegar.

Iov simţi că îşi pierde suflul. Mintea i se învârtea ca un titirez, iar durerea din inimă îi era mai mare acum decât cea provocată de bubele înfiorătoare de pe trup. *El Şadai, ajută-mă! Ce s-a întâmplat cu părul ei, cu demnitatea ei, cu tăria ei?*

„Sitis, uită-te la mine!” strigă el cât putu de tare. Femeia de la marginea grămezii de bălegar se zvârcolea de durere. „Sitis, vorbeşti fără noimă. Spune-mi ce-ai păţit!” Vorbele îl înecară, iar gândul îl oripilă. „Niciodată nu-l voi lăsa pe Sayyid să-ţi facă ce pofteşte!”

Ea încremeni şi îl privi cu ochi pâcloşi. „Vreau să dorm din nou pe o saltea umplută cu lână, Iov. Vreau să beau vin îndulcit cu miere, undeva la umbră. M-am săturat de spălat vasele de poşircă şi de biciul vrăjitoarei aceleia trândave”. Începu să izbească cu pumnii în movila de bălegar. „Te rog, Iov. Te rog. Blestemă-L pe Dumnezeu şi mori! Te implor! Eliberează-mă de chinul acesta!” îşi îngropă din nou faţa în mâini şi hohotele îi scuturară umerii.

Iov căută în femeia aceea zdrenţăroasă pe cea pe care atâta amar de vreme o numise soţia lui. „Scumpa mea Sitis, putem noi să primim de la Dumnezeu binele şi să nu primim şi necazurile? Ele vor trece, dragostea mea, dar devotamentul meu faţă de tine şi faţă de Dumnezeul meu va ţine o veşnicie”.

„Nuuu!” ţipă ea, ridicându-şi faţa. „Te rog, Iov! Te rog, încetează!”

„Sitis, vino la mine!” îi spuse, de astă dată cu blândeţe, într-o şoaptă ubia perceptibilă. „Vino la mine, soţia mea”.

Ea rămase nemişcată şi îl privi lung, fără să scoată o vorbă. Iov se întrebă, preţ de o clipă, dacă ea îi auzise rugămintea. Într-un sfârşit, Sitis începu să se târască, în mâini şi genunchi, până în vârful cenuşii pe care şedea el. Niciodată nu se apropiase atât de mult fără să-şi acopere faţa din cauza duhorii. Iov băgă de seamă că i se făcuse greaţă de câteva ori până când ajunse la el. Judecând după figura ei fragilă şi mişcările fără vlagă, puteau foarte bine să fi trecut zile bune de când îmbucase ceva.

Aşezându-se lângă el, Sitis refuză să-l privească în ochi şi se zgâi în schimb la grandiosul palat al lui Sayyid, din capătul opus al canionului.

„Te rog, blestemă-L pe Dumnezeul tău, Iov. Te rog, fă *ceva* lipsii tic onoare ca să am puterea să nu te mai iubesc”.

„N-am să-L blestem pe Dumnezeu, Sitis”.

„Sayyid mi-a tăiat părul în piaţa publică azi, ca plată pentru păiiicn aceea”. Arătând cu mâna către cele trei pâini reci ce zăceau în cenuşă, începu din nou să plângă. „Eu nu sunt puternică, aşa cum eşti tu, Iov Nu merit dragostea ta. O parte din mine a găsit plăcere în atingerea lui Sayyid. A trecut atât de mult de când am simţit mângâierea umil bărbat...” îşi acoperi faţa şi se cufundă în tăcere. „Blestemă-L pe Dumnezeul tău, Iov”, suflă ea, „şi scapă-ne pe amândoi din mizeria aceasta! Eu merit un bărbat ca Sayyid, iar tu meriţi o femeie bună ca Ca Dina”.

Cuvintele ei străpunseră sufletul lui Iov aidoma unei lame

încinse „Nu-L voi blestema pe El Şadai, Sitis”. Lacrimile îi ardeau bubele de pe obraji. „Te iubesc, soţia mea. Te voi iubi întotdeauna”.

Se întinse spre ea, însă ea se feri, ţipând când văzu diformitatea mâinilor lui. „Cum poţi să-ţi păstrezi credinţa cu un Dumnezeu care îţi face aşa ceva – care ne face aşa ceva?”

Şi atunci, pe chipul ei se aşternu o oroare ce întrecea până şi noaptea tragediilor.

„El Şadai ne-a făcut asta din cauza blasfemiei mele, din cauza idolatriei mele!” Ţâşni în picioare, chircindu-se deasupra lui şi apoi se dădu, încet, înapoi. „Este vina mea, Iov! Copiii mei au murit din vina mea. Casa ne-a fost distrusă din vina mea. Tu ţi-ai pierdut degetele din cauza…” spuse, cuprinsă de isterie, şi începu să alerge la vale pe movila de cenuşă.

„Sitis, nu, aşteaptă!” Vocea lui slabă fu înghiţită de canionul imens, însă, spre marea lui uimire – şi uşurare – soţia lui alergă direct în braţele Dinei.

Aşteptând-o pe Sitis în dormitorul său, Sayyid sorbi din vinul dulce în vreme ce o servitoare tânără îi făcea vânt cu o pană de struţ. *Cât îi ia să ducă trei pâini unui soţ plin de lepră?* Fireşte, servitoarele aveau nevoie de timp ca să o îmbăieze – cu atât mai mult după ce îl vizitase pe Iov pe grămada aceea de gunoi. Dar după patruzeci şi unu de ani de aşteptare, va gusta, în sfârşit, din fructul oprit al lui Sitis a lui. Îşi clăti dinţii cu o gură de vin şi o măsură din ochi pe servitoare. Ferindu-şi privirea, fata se folosea de penele negre cu pete albe ca să tulbure aerul cald al după-amiezii cu mişcări largi, ritmice.

„Vino aici, fato!” îi zise, studiind cea mai proaspătă replică tânără a lui Sitis, cu părul lucios ca pana corbului şi buzele pline. Deşi, în curând, avea să o posede pe cea care fusese singura lui obsesie adevărată, va avea întotdeauna nevoie de replicile mai tinere – mai ales că, în ultimul an, Sitis era neîngrijită şi se făcuse numai piele şi os.

Servitoarea lăsă deoparte pana de struţ şi, cu mâini tremurânde, îşi netezi rochia fină, de culoarea cerului senin.

Chiar când o trase în braţele lui, la uşă răsună o bătaie violentă. „Stăpâne Sayyid! Aduc veşti urgente de mare importanţă!”

„Aban, ai face bine să fi murit careva, altminteri eşti un om mort, prietene!” strigă Sayyid, sărind din scaunul lui. Fata se săltă înapoi ca o iapă fâşneaţă, însă el o prinse de gulerul rochiei şi o trase mai aproape ca să miroasă tămâia pe care ţinea morţiş ca toate fetele lui să o poarte. Era parfumul regalităţii, parfumul cu care se dădea Sitis încă de când erau copii. „Ridică-ţi evantaiul! N-am terminat încă”. Când el îi dădu drumul, Aban era deja în cameră.

„Stăpâne, iscoadele noastre s-au întors de curând cu vestea că o oaste numeroasă se apropie de Uţ”. Pieptul i se umfla şi cobora, iar de pe frunte i se rostogoleau broboane de sudoare.

„Cum? Uţ n-a fost niciodată în război!” zise Sayyid, simţind cum sângele îi pierea din obraji. „Ce *oaste numeroasă* ar îndrăzni să ne atace oraşul? Iov are un tratat de familie cu edomiţii, iar Sitis, cu ismaeliţii”. „În fruntea oştii se află fratele lui Sitis, Bildad, şi unchiul Elifaz. Iscoadele noastre spun că Bildad comandă cel puţin o mie de oameni, iar Elifaz, mai bine de şapte sute. Negustorul

Ţofar îi însoţeşte şi el, cu un convoi de provizii, probabil pentru gospodăria lui Iov”.

„Când ajung?” întrebă, sufocat, Sayyid, cântărind, una câte una, strategiile posibile.

„Înainte de lăsarea întunericului”. Aban se opri. „Se pare că tânărul lilihu şi-a îndeplinit misiunea cu succes”, mai zise, făcând o plecăciune, cu şi când cuvintele îi pecetluiau mormântul.

Sayyid fu năpădit de o presimţire îngrozitoare. Îşi simţi picioarele pironite în pardoseala camerei şi, ca şi când ar fi ridicat doi bolovani, le porunci să-l ducă până pe balcon. Deznădăjduit, scrută canionul de sub el. Acolo, pe o grămadă de gunoi, stăteau aruncate trei pâini – pâinea lui. Sitis stătea întinsă lângă soţul ei lepros.

Ceva înăuntrul lui plesni.

„Aban”, spuse într-o şoaptă abia perceptibilă. Văzând că soldatul nu îi răspunse, se întoarse calm şi îi făcu semn să vină lângă balustradă, pe balcon. Aban se supuse fără tragere de inimă. Punându-şi o mână pe umărul bărbatului aceluia masiv, ca şi când s-ar fi consultat cu un prieten apropiat, Sayyid întrebă, „Aban, Cei-fără-de-Nume mai lucrează şi acum la casa lui Iov?”

„Da, stăpâne”, răspunse oşteanul precaut.

„Vorbeşte cu fruntaşul lor. Vreau să o ucidă pe Sitis. Acum, în clipa asta. Să ceară ce vrea în schimb!”

Chiar dacă era tânăr, Aban era deja un războinic înrăit, unul aproape de nezdruncinat. Porunca aceasta, însă, îi slăbi încleştarea fălcilor aidoma unui cadavru.

Bătându-l pe obraz, ca să atragă puţin sânge la suprafaţă, Sayyid spuse, „Ai o idee mai bună, prietene? Să

o lăsăm pe Sitis să-i arate fratelui ei Bildad părul, să se plângă de casa ei şi că i-am lăsat copiii să putrezească? Sau îi vei învinovăţi împreună cu mine pe Cei-fără-de-Nume pentru moartea ei şi vei pune sforăielile lui Iov pe seama unei minţi tâmpite de zei?”

Privindu-l aspru şi neînduplecat, Aban îi îndepărtă cu brutalitate mâna. „Voi transmite porunca aceasta, dar va fi ultima dată când îţi voi da ascultare. Am nedreptăţit pe prea mulţi, prea multă vreme, primind prea puţin în schimb”. Faţa i se schimonosi, ca şi când pe ea se războian dezgustul şi un licăr de lăcomie. „Din clipa asta, eu voi cere ce vreau pentru a-ţi tăinui secretele. Nu te voi mai numi stăpân. Iar tu mă vei trata cu respect, *tată!”* Namila de om ieşi cu paşi apăsaţi din încăpere, iar umbletul lui răsună până la parter.

Sayyid rămase încremenit de frică. Mut. Uluit de subita furie şi insolenţă a lui Aban. Inima îi bătea nebuneşte şi îi venea greu să se stăpânească. Niciunul dintre copiii concubinelor sale nu îndrăznise vreodată să se folosească de poziţia lor de progenitură a lui.

Peste numai o clipă, însă, şocul cedă locul unui zâmbet leneş şi strâmb. *Pesemne că seamănă cu taică-său mai mult decât am crezut.*

Râse din toţi rărunchii. Da, într-o bună zi, Aban s-ar putea dovedi vrednic de moştenirea lui. „Dar azi mi te vei supune”, zise cu glas tare.

„Vino, fato, poţi să-mi faci vânt pe balcon”, îi porunci apoi servitoarei. Întorcându-se spre canion, nu pierdu din ochi movila pe care şedea Iov. Era pregătit să vadă sfârşitul obsesiei lui de o viaţă.

— Iov 2: 11

Trei prieteni ai lui Iov, Elifaz din Teman, Bildad din Şuah, şi Ţofar din Naama, au aflat de toate nenorocirile care-l loviseră. S-au sfătuit şi au plecat de acasă să se ducă să-i plângă de milă şi să-l mângâie.

S

strângând-o în braţele sale, Dina o mângâie pe cea care altă dată fusese o mândră prinţesă ismaelită, dar care acum era despuiată de părul şi demnitatea ei. „Sitis, n-am nicio îndoială că Sayyid ţi-a făcut asta”, îi zise. Îşi simţea gâtul plin de fiere când se gândea la bărbatul care putea umili în halul acela.

Nogahla potrivi cu îndemânare învelitoarea pe capul tuns scurt al femeii, iar Dina îi mulţumi din ochi.

„Nu te mai întorci slujnică în casa lui Bela”, îi spuse apoi lui Sitis, care plângea încetişor. „Sayyid te va găsi şi se va purta din nou rău cu tine”. Aplecându-se pentru a întâlni privirea femeii, adăugă, „Vei veni să locuieşti cu mine şi cu Nogahla în peştera văduvei Orma”.

„Nu! Nu pot. Nu vreau!” Ochii lui Sitis deveniră, pe neaşteptate, sălbatici şi alarmaţi, oglindind confuzia din jurul lor. Canionul răsuna de cântece vesele de copii, de tamburine şi triluri de fluiere.

Dina ar fi vrut să o liniştească sau măcar să o întrebe de ce reacţionase cu atâta vehemenţă, însă la doar câţiva paşi de ele, tribul deşertului bontănea şi zgâria pereţii casei lui Iov, bătându-şi joc cu glas tare de durerea lui. Nevasta lui Iov începu să se îndepărteze cu paşi grei de grămada de bălegar.

„Sitis, aşteaptă!” strigă Dina în urma ei, aruncându-i

Nogahlei o privire întrebătoare. Poate că ea putea ghici ce se ascundea dincolo de şovăiala femeii. Fata, însă, se mulţumi să scuture din umeri, aşa că Dina mai făcu o încercare. „Ştiu că nu e decât o peşteră, Sitis. Nu seamănă cu locurile cu care eşti tu obişnuită, dar...”

„Nu!” strigă Sitis întorcându-se spre ea. „Nu pot aduce dezastrul asupra văduvei, asupra ta şi a Nogahlei!” Răsucindu-se pe călcâie, mai făcu un pas. „Ţineţi-vă departe de mine! Voi aduce blestem şi asupra voastră!”

Apucând-o de mână, Dina simţi fiecare oscior al figurii scheletice dinaintea ei. Sitis se zbătu vitejeşte, însă puterea îi era slăbită de foame şi oboseală.

„Ssst”, o alină Dina, „povesteşte-mi ce s-a întâmplat. Spune-mi de ce ţi-e atât de frică”, o rugă, făcându-i semn Nogahlei să urce pe movila de cenuşă de unde Iov gesticula sălbatic, plângând. Sitis se prăbuşi, în sfârşit, la pământ, în braţele ei.

„Mi-e teamă de El Şadai, Dina”, spuse printre sughiţuri sălbatice. „Toată tragedia noastră este pedeapsa Lui pentru blasfemia *mea,* pentru idolatria *mea.* Pentru că El Şadai este mânios pe *mine*”, mai spuse, sprijinindu-se moale de ea, ca un copil în poalele mamei sale.

Dina îngădui unei tăceri prelungite să pregătească inima femeii şi apoi o ridică în capul oaselor ca să o poată privi în ochi. „Şi cine te-a convins că aceasta este pedeapsa lui Iahve? Ţi-a descoperit El Şadai însuşi lucrul acesta?”

„Nu ştiu”, răspunse Sitis, ferindu-şi privirea, incapabilă să-şi ascundă disconfortul. „Nu tocmai”.

„Atunci poate că Iov, preotul casei tale, ţi-a spus că tragediile au fost judecata păcatelor *tale?”* Dina aşteptă,

băgând de seamă o mică scânteie de speranţă în privirea amorţită a femeii.

„Cred că Iov a încercat să-mi spună că fricile mele sunt neîntemeiate, când am fugit plângând de lângă el”. Dina văzu descătuşarea lacrimilor dătătoare de viaţă ce se rostogoleau pe obrajii lui Sitis. „Dar Dina, ce alt motiv ar putea exista pentru această pedeapsă? Iov în mod cert nu o merită. Atunci eu trebuie să fi fost de vină. *Sunt* nevrednică. Nu înţelegi?”

Dina îi luă cu tandreţe faţa între mâinile sale. „Înţeleg mai limpede decât crezi, prietena mea”.

Ridicându-şi nedumerită capul, Sitis îi întoarse o frunte încruntată.

Dina râse de ironia situaţiei. „Poţi spune cu sinceritate că eu – Dina lui Sihem – nu înţeleg ce înseamnă să te simţi nevrednică?”

Sitis încercă să-şi ferească privirea.

„Nu, nu te uita în altă parte. Uită-te la faţa mea, Sitis! Nu este urmă de ruşine pe ea. Nu acum”.

Ochii lui Sitis trădau o emoţie nouă. Cu tristeţea se împletea acum compasiunea. „Poveştile acelea nu pot fi adevărate, Dina. Am văzut cine eşti tu cu adevărat. Tu nu l-ai fi putut ademeni pe prinţul Sihem într-o căsătorie falsă şi nici n-ai fi putut avea vreun amestec în complotul criminal al fraţilor tăi”.

Dinei i se opri inima în loc. Iată, pe scurt, povestea pe care negustorii şi păstorii o depănaseră vreme de douăzeci şi unu de ani. „Nu, Sitis. Nu l-am ademenit pe prinţul Sihem şi n-a fost niciun complot. Cu toate acestea, am păcătuit în relaţia mea cu prinţul, iar mâinile pătate de sânge ale

fraţilor mei m-au dus în Canaan odată cu prada luată de la sihemiţi. Mi-a fost ruşine de aceste păcate vreme de douăzeci de ani, dar EI Şadai m-a iertat. El mi-a îndepărtat ruşinea şi m-a făcut mai bună decât înainte”.

Lacrimile lui Sitis conteniră şi fură înlocuite de văpăi incandescente. „EI Şadai nu mă va ierta niciodată, iar viaţa mea nu va fi niciodată mai bună ca înainte, Dina. Copiii mei nu mai sunt. Casa mea este distrusă. Soţul meu...”

„Eu vorbesc despre *tine,* Sitis”, o întrerupse Dina. „Tu vei fi mai bună. Nu copiii tăi sau posesiunile tale. Tu. Iahve îţi poate şterge ruşinea şi poţi deveni mai curată, mai completă decât ai fost vreodată”.

„Poate că EI Şadai îi iartă pe alţii, dar nu pe cineva ca mine, care am rostit blasfemii la adresa Lui şi L-am blestemat”.

„EI Şadai iartă pe oricine îi cere acest lucru”, îi zise Dina, (intuind-o cu o privire neînduplecată. Ea însăşi cunoştea îndeaproape zbaterea aceea tainică dintre îndoială şi tânjire. Tăcerea deveni stânjenitoare, însă niciuna dintre femei nu era dispusă să-şi ferească privirea – până când atenţia le fu atrasă de o mişcare în (arână.

Pupu-pu. O pupăză gătită cu o creastă neagră cu roz spinteca ţărâna cu ciocul ei lung, îmbăind văzduhul în nisip. Creatura aceea mică şi măiastră nu avea nicio idee despre semnificaţia pe care o purta, însă lahve o cunoştea. Şi Dina ştia că era de datoria ei să facă cunoscută şi altora comoara aceea deosebită.

„Ştiai că pupăza a devenit, în ultima vreme, un semn al prezenţei lui Dumnezeu în viaţa mea, stăpână Sitis?” se destăinuirea. „Nu un idol pe care îl venerez, şi nicio

întruchipare a lui El Şadai însuşi, ci un semn de aducere aminte a grijii Sale vegheatoare până şi faţă de cele mai neînsemnate creaturi”. Luând-o pe Sitis de mâini, îi spuse, „Dacă Iahve trimite o pupăză ca să îmbărbăteze pe cei cu inima zdrobită, să nu ierte oare acelaşi Dumnezeu pe oricine Îi cere acest lucru, oricât de nevrednic ar fi?”

Chipul lui Sitis se lumină de o strălucire nesigură, iar vocea ei răsună cu o claritate nouă. „Cum să îi cer să mă ierte?” Tremurai îi reveni, însoţit de trilurile pupezei şi de bolboroseala ei uşoară. „Dacă Iahve are puterea de a comanda zborul unei pupeze, m-ar putea, cu uşurinţă, lovi de moarte. Eşti sigură că mă va ierta dacă îi cer acest lucru?”

Dina se uită la pasărea ce alerga pe pardoseala prăfuită a canionului şi se cutremură şi ea, însă de bucurie la gândul restaurării soţiei şi căsătoriei lui Iov „Iahve nu te va lovi de moarte, prietena mea, şi te va ierta”. Vorbele îi sunau mai sigure decât se simţea ea însăşi. Şi totuşi, Iov o ajutase să creadă că îndurarea lui El Şadai se revărsa asupra oricărei femei oropsite a cărei inimă era cu adevărat penitentă. „Haidem să-i spunem soţului tău. El ne poate arăta următorul pas”.

În clipa în care femeile se îndreptară spre mormanul de cenuşă pe care şedea Iov, se auzi bontănitul zgomotos stârnit de apropierea grabnică a unei cămile.

„Este Elihu!” strigă Sitis, uitându-se peste umărul Dinei şi fluturând sălbatic din amândouă mâinile. Chipul ei fu inundat de bucurie, însă tot atât de brusc, dezamăgirea îi sugrumă speranţele. Acoperindu-şi gura cu palmele, şopti, „Este singur, Dina. Unchiul Elifaz şi fratele meu au refuzat

să ne dea o mână de ajutor”. Lăsându-şi mâinile să-i atârne, păşi înspre grămada de bălegar. „Pesemne că El Şadai este singurul care ne mai poate salva acum”.

Din bucătăria lui Iov, Aban se uita pe furiş, pe sub intrarea boltită, la cămila şi călăreţul ce se apropiau. Conducătorul sfrijit şi şleampăt al Celor-fârâ-de-Nume se uita prosteşte şi îl împingea, încercând să vadă pe după el. „Cine-i pe cămila aceea?”

Aban îşi aminti lui însuşi să respire pe gură ca să evite duhoarea emanată de suflarea bătrânului şi care avea puterea de a topi şi pielea de pe un şarpe. Cum s-o fi ridicat un om atât de abject la conducerea a sute de oameni? îl privi cu luare-aminte pe banditul deşertului. Categoric, omuleţul nu putea ţine piept niciuneia dintre scursurile din ceata lui, dar pesemne că era tot atât de şiret pe cât era de respingător.

Izgonindu-şi gândurile despre hoţul cel bătrân, îşi îndreptă din nou atenţia spre curtea şi canionul ce i se întindeau înainte., Nu-l cunoşti pe bărbatul de pe cămilă, dar amândoi ar trebui să ne temem de el”. Cel-fără-de-Nume se îndreptă de spate, dezvăluind găurile în care locuiseră altă dată dinţii săi din faţă. „Eu nu mă tem de nimeni, căpitane, nici măcar de tine”.

Mişcându-se mai iute decât o lovitură de cobra, Aban îl înşfăcă de gât şi îl ridică în aer. „Atunci eşti un nesăbuit, bătrâne!” Scuipând ca un câine bătut, banditul se prinse cu amândouă mâinile de antebraţul lui şi îi ceru, printre sughiţuri, îndurare. Când îi dădu drumul, omul se împletici şi se sprijini cu o mână de zid. „Planurile noastre trebuie să se schimbe”, spuse Aban cu un aer absent şi ochii aţintiţi

asupra lui Elihu, care descăleca de pe cămilă chiar dincolo de zidul frânt al curţii.

„Bun. Pentru că n-am răbdare cu răpirile”, şuieră ticălosul printre dinţi. Dislocând, pesemne, vreun rest din friptura de miel pe care Sayyid o pusese la dispoziţia bandiţilor la masa de prânz. Întorcându-se în direcţia din care venea zgomotul, Aban băgă de seamă că omul îl privea cu interes. „Nădăjduisem că jupânul Sayyid îmi va porunci să o ucid pe stăpâna Sitis, nu să o *răpesc*”.

„Nu!” mugi Aban, iar Cel-fără-de-Nume se dădu înapoi, împleticindu-se. „Planul rămâne să o răpeşti. Să nu te atingi de stăpâna Sitis, pricepi?”

„Bine. Bine”. Îşi ridică amândouă mâinile mânjite cu funingine în văzduh, în semn de predare. „Ce crezi că vrea jupânul Sayyid să facem cu femeia acum, când a sosit noul nostru vizitator?” în ochii mărgelaţi şi în zâmbetul încrezător al banditului dansa suspiciunea.

Ghicise oare, într-un fel sau altul, că răstălmăcise porunca criminală a lui Sayyid? în orice caz, el nu avea de gând să lase să i se întâmple vreun rău lui Sitis. Femeia semăna leit cu mama lui, aşa cum şi-o aducea aminte înainte ca Sayyid să o vândă negustorilor egipteni. Acelaşi spirit înfocat care o susţinea pe stăpâna Sitis prin greutăţile pricinuite de Sayyid sălăşluise şi în mama lui, dându-i puterea de care avea nevoie pentru a sluji un asemenea om.

„Eu mă voi îngriji de facerea planurilor, bătrâne. Tu ai grijă să-mi îndeplineşti ordinele”, îi zise, aplecându-se spre el ca să-l poată privi în ochi. „Acum, întoarce-te la lucru până când te chem din nou!”

Văzând privirea sălbatică din ochii bărbatului, îl trecu un hor pe şira spinării. Nebunul acesta venit din pustie era destul de imprevizibil încât să-i ignore şi pe el, şi pe Sayyid. Singurul motiv pentru care Cei-fără-de-Nume li se supuneau câtuşi de puţin era fluxul constant de hrană ce li se oferea şi adăpostul de deasupra capetelor lor. Din fericire, nu păreau prea grăbiţi să se întoarcă în deşertul lor sterp şi la mâncărurile lor din ierburi sărate şi rădăcini de copaci.

Văzând silueta lui Elihu legănându-se pe cămila în galop, Iov îşi simţi inima bătându-i cu putere. Dacă nu ar fi fost copleşit de mâhnire din cauza umilirii de care avusese parte soţia sa, poate că întoarcerea tânărului i-ar fi adus oarece speranţă.

„Nogahla, trebuie să te duci şi să o convingi pe Sitis să urce până aici, ca să vorbesc cu ea”. Glasul lui Iov abia dacă era o şoaptă. Încercările de a striga îi redeschiseseră, pesemne, rănile din gât, pentru că acum scuipa sânge în singurul bandaj curat pe care Nogahla i-l distribuise pentru ziua aceea.

„Stăpâne Iov, sunt sigură că stăpâna Dina se străduieşte chiar acum să o convingă să facă asta, dar trebuie să ai încredere în El Şadai să-şi facă lucrarea”, îi răspunse fata, care şedea aproape de el, simţindu-se tot atât de în largul ei ca propria lui fiică.

În timp ce o privea pe Dina în eforturile ei, se rugă în tăcere ca ea să fie înţeleaptă, iar Sitis să aibă o inimă receptivă.

El Şadai, aş putea îndura de zece ori durerea rănilor mele dacă ai vindeca-o pe scumpa mea soţie. Te rog, Iahve, cerceteaz-o în deznădejdea ei şi leagă-i rănile lăuntrice!

Când Sitis se întoarse la movila de cenuşă şi îşi ridică privirea spre Iov, ceva era schimbat în înfăţişarea ei. Dina stătea la poalele mormanului cu ochi scânteietori şi un zâmbet glorios pe chip. Iov îi aruncă o privire întrebătoare. Femeia îşi împreună mâinile la buze într-o rugăciune de mulţumire şi atunci Iov ştiu. Sitis era, într-adevăr, tămăduită – pe dinăuntru şi pe dinafară.

Începu să plângă. Hohote tăcute îi scuturau întreaga făptură.

Cuprinsă de panică, Nogahla se ridică în picioare, gesticulând sălbatic. „Stăpână, stăpână! Ceva îngrozitor se petrece cu stăpânul Iov! Vino degrabă!”

Încercând să o potolească pe adorabila sa fiică cuşită, Iov zâmbi şi îi făcu semn să tacă. Apoi, îşi întinse braţele spre soţia lui, care începu să plângă şi să zâmbească şi pe urmă să râdă. Câtă vreme trecuse de când o văzuse râzând?

Sitis îşi forţă picioarele să urce pe grămada de bălegar, dar cu cât se agita mai mult, cu atât se afunda în murdărie. Pentru că se împiedică în repetate rânduri, clipele îi păreau o eternitate. Când înţelese ce se petrecea, Nogahla îşi prefăcu strigătele într-un dans fericit, executat în vârful movilei. Dintr-o suflare, Dina fu lângă Sitis şi o ajută cu o mână să urce. Însă chiar înainte să cadă în braţele lui Iov, Sitis se opri şi rosti printre lacrimi, „Vreau să mă agăţ de tine, soţ al meu! Vreau să te ţin strâns în braţe şi să-ţi şoptesc la ureche”. Uitându-se la Dina, o luă pe Nogahla de mână – şi din câte îşi amintea Iov, aceea era prima dată când Sitis o atingea pe cuşită. „Sau poate că mai degrabă aş striga în gura mare de pe altarul din vârful muntelui”. Cu glas tremurând, cercetă faţa soţului ei. „Dina a spus că

dacă îi cer lui El Şadai să mă ierte, El o va face”.

Iov ar fi vrut să o mângâie pe obraz, însă nu îndrăznea să se mişte, de teamă ca nu cumva să se trezească din vis. Însă visul lui se întinse spre el şi îl mângâie pe obraz.

„Iov”, strigă Sitis, „mă va ierta Iahve al tău?”

„Da!” scârţâi încrezătoare Nogahla şi apoi îşi struni iute, cu amândouă mâinile, buzele şi îşi mută privirea penitentă de la o faţă la alta. Iov se minună de credinţa ei adevărată şi simplă.

„Prietena noastră are dreptate, ca de obicei”, încuviinţă apoi cu o sclipire în ochi. Două miracole îi stârniră mirarea în timp ce acoperi, nesigur, mâna pe care soţia lui i-o aşezase pe obraz. Mai întâi, acela că durerea nu îl copleşise, iar apoi, faptul că Sitis nu se trase înapoi. „În mod normal, aş sacrifica un miel pe altar pentru păcatele tale, dar El Şadai cunoaşte intenţiile inimilor noastre, dragostea mea”.

În clipa aceea, un bocet sfâşietor le captă atenţia şi toată lumea se întoarse spre Elihu. Tânărul se prăbuşise în genunchi la marginea grămezii de gunoi. „Nuuu! Nu poţi fi tu, Abba”. Începu să-şi smulgă şuviţe groase din păr şi din barbă. „Ima mea, arăţi înfometată!” Plângând, îşi îngropă faţa în mâini. Sitis coborî să-l mângâie, însă când îl îmbrăţişă şi învelitoarea îi căzu de pe cap, bărbatul deveni de nemângâiat. „Dumnezeul părinţilor mei, Dumnezeul lui Avraam, fie ca El Şadai să răsplătească de o sută de ori răul care vi s-a făcut!” Zvârlind cu cenuşă în aer, îşi spălă părul şi barba în pulberea fină şi cenuşie a jalei.

„Du-te la el, Dina”, şopti Iov. Lacrimi noi îi umeziră cutele în care adineauri fuseseră lacrimi de fericire. „Poate că faţa

ta frumoasă îl va mai înveseli”.

„Nu cred că ceea ce am de spus îl va mângâia”, răspunse Dina, făcând din nou aluzie la răspunsul pe care îl avea de dat unei posibile cereri în căsătorie din partea lui Elihu. Iov vorbise adesea cu ea despre posibilitatea aceasta, însă ea se încăpăţânase să rămână la convingerea că Elihu merita o tânără credincioasă şi bună.

„Atunci, rămâi neclintită în hotărârea ta? Ai decis să refuzi căsătoria cu Elihu?”

Dina încuviinţă din cap şi şopti, „Voi doi trebuie să împărţiţi momentul acesta cu Elihu. Dar la vremea potrivită, dacă îmi va cere să fiu soţia lui, voi insista să se căsătorească cu o mireasă pură şi virtuoasă”. Dina îşi plecă ochii, iar Iov îi acceptă decizia, chiar dacă era convins că o femeie ca ea ar fi fost o binecuvântare pentru Elihu.

„Oh, Abba, îmi pare rău că a durat atât de mult”, îşi începu Elihu, în cele din urmă, urcuşul. Din barba şi de pe mâinile umezite de lacrimi i se prelingeau cenuşă şi murdărie. Sitis venea în urma lui, cu capul plecat. Instinctele ei materne păreau a respecta nevoia lui Elihu de a jeli, aşa că, deocamdată, îşi lăsă deoparte propriile veşti bune.

„Nu trebuie să-ţi pară rău că ai-zăbovit atât, Elihu”, spuse Iov. „Ştiu că suntem o privelişte şocantă”. În vreme ce Elihu urca în tăcere. Iov schimbă o privire încurajatoare cu Dina. Nu putea decât să spere că Elihu va accepta cu graţie decizia ei.

„Abba Iov, au vrut să se întrunească înainte de a veni în Uţ”, începu tânărul, rămas fără suflu când ajunse în vârf. „Şi n-am putut da de Bildad. Mânat de secetă, a plecat să-şi

pască turmele în părţile îndepărtate ale Deşertului din Răsărit. Şi pe urmă, am fost nevoiţi să aşteptăm să se întoarcă caravana lui Ţofar din Gaza. Sabeenii i-au furat caii la Elath, dar, mulţumiri fie aduse lui EI Şadai, caravana lui a ajuns teafără până la Gaza”.

Iov realiză, brusc, că scuzele lui Elihu nu aveau nicio legătură cu zăbovirea la poalele grămezii de cenuşă. Tânărul îşi cerea iertare pentru că zăbovise un an de zile pe drum şi vorbea de parcă…

Oprindu-se din urcat, Sitis strigă, „Bildad? Ai spus Bildad? Vine fratele meu? Şi Elifaz şi Ţofar?”

Cernând parcă grâul de neghină, mintea lui Iov nu reţinu decât numele – Elifaz, Bildad, Ţofar. Elihu se întoarse, uitându-se când la Iov, când la Sitis.

Pesemne că abia atunci înţelesese pe deplin cât de mare era surpriza lor. „Oh, îmi pare rău că nu v-am spus de cum am ajuns!” Se prăbuşi în genunchi în murdărie, la picioarele lui Iov. „Elifaz şi Bildad aduc o oştire numeroasă în apărarea ta, iar caravana lui Ţofar este încărcată cu ierburi pentru rănile tale. Vor ajunge înainte de apus”.

Sitis ţipă de bucurie. Elihu dădu să-l prindă pe Iov de mâini. În clipa aceea, însă, băgă de seamă vârfurile degetelor roase de boală. „Abba. Unde îţi sunt degetele?” Oroarea de pe chipul lui se prefăcu în furie faţă de Dina. „Tu! Tu i-ai făcut asta!”

Înainte ca Iov să apuce să îi ia apărarea, Nogahla se ridică în picioare lângă Dina şi strigă, „Stăpâne Elihu, nu vorbi aşa cu stăpâna mea!” „Nu te mai apropia de Abba Iov!” strigă Elihu, întorcându-se spre Dina, care stătea în picioare lângă Iov, ca o floare veştejită. „Abia dacii te califici

ca moaşă şi aproape că l-ai ucis cu ierburile şi poţiunile tale!”

„Elihu, ajunge!” Iov îşi simţea inima în gât, fapt care îi făcea glasul şi mai slăbit. „Sayyid a avut grijă ca niciun doctor din Uţ să nu se atingă de mine. Dacă n-ar fi fost Dina, aş fi murit demult”.

Elihu se întoarse şi Iov tresări văzând ura înverşunată de pe chipul lui. „Dacă n-ar fi fost Dina, niciuna din tragediile acestea nu ţi-ar fi luat cu asalt casă, de la bun început”.

O tăcere încremenită se aşternu peste dealul de cenuşă. Dina se schimbă La faţă aidoma unui zid de piatră aflat sub asediu. După ce îşi recăpătă o oarecare stăpânire de sine, făcu un pas înainte şi zise, „Vino, Nogahla…”

„Nu, am spus să stai departe de el!” ţipă Elihu, vârându-se între Dina şi Iov. Dina se împiedică şi se rostogoli cu capul înainte în josul movilei de cenuşă şi făptura ei frumoasă ateriză nemişcată la poale.

Iov nu văzu decât o umbră neagră, iute şi înceţoşată, şi apoi auzi un icnet, un trosnet şi o altă rostogolire. La urmă, Elihu zăcea lângă Dina, la baza grămezii, frecându-şi falca şi blestemând cu glas tare.

În picioare, lângă Iov, stătea Aban. Avea o mână întinsă spre el, plină de compasiune. „Stăpâne Iov, eşti teafăr? Te-a lovit?”

„Nu, fireşte că nu”, răspunse iov tulburat, ameţit. Căpitanul lui Sayyid se purtase cu bunătate în ultimele luni, ba chiar apologetic. *Dar de ce ar proteja-o pe Dina – fi de ce îşi face griji pentru mine?*

Între timp, Nogahla ajunse la poalele dealului, lângă Dina, plângând şi îmbrăţişându-şi stăpâna, iar Sitis alunecase pe

cenuşă în jos ca să îngrijească de falca lui Elihu, care se umfla cu repeziciune.

„Ce ţi-a venit, Aban?” Glasul lui Iov abia dacă era o şoaptă, dar nu mai conta. Namila de om se retrăgea deja la baza grămezii de cenuşă.

Elihu se trase înapoi, iar Sitis îl adăposti în braţele ei ca pe un copil. Aplecându-se deasupra lor, Aban îşi însoţi promisiunea cu un avertisment, „Nu-l voi mai lovi, stăpână Sitis, câtă vreme se poartă respectuos cu Dina”.

„Aban, ajut-o pe Dina”, gemu Nogahla printre sughiţuri. „Trebuie să o duc acasă, în peştera văduvei Orma”.

Bărbatul acela imens îşi puse mâna uriaşă cu tandreţe pe obrazul Nogahlei. „Are să fie bine, micuţă cuşită. Vezi, îşi vine în fire”. Lăsându-se în genunchi, o luă pe Dina în braţe, de parcă n-ar fi cântărit mai mult decât un sac de orz. Lui Iov i se strânse inima văzând tandreţea căpitanului. Inima uriaşului se înmuiase considerabil în timpul discuţiilor lor singuratice purtate în miez de noapte, pe mormanul de cenuşă.

„Arată-mi unde este peştera căreia îi ziceţi casă”, zise Aban, îndepărtându-se câţiva paşi.

Elihu îşi ţinti cuvintele veninoase spre spinarea lui. „Oh, deci şi tu ui căzut sub vraja Dinei şi a cuşitei sale. Ţi-ai împărţit şi patul cu ele?” Căpitanul se uită înapoi, aruncându-i o privire ce făgăduia o retribuţie viitoare. Iov se temea pentru strălucitul său discipol care vorbise cu atâta imprudenţă.

„Elihu!” îl dojeni, însă glasul îi era umbra unei şoapte.

Palma lui Sitis îşi atinse scopul şi tânărul îşi ţinu pliscul. Împingându-l din braţele ei, femeia se ridică în picioare. „Ţi-

ai pierdut orice bun-simţ cât ai fost plecat, fiule! Mă rog ca, până mă întorc, să-ţi dai seama că Dina merită deopotrivă respectul şi gratitudinea ta”, îi zise, grăbindu-se să-l prindă din urmă pe Aban. În timp ce o ducea pe Dina în braţe, căpitanul o linişTea cu blândeţe pe Nogahla.

Iov mai avusese inima frântă în mii de bucăţi, însă văzându-l pe Elihu izbind furios cu pumnii în cenuşă, se simţi zdruncinat în duhul lui. Dorinţa lui de cunoaştere era un sol fertil, iar Ţofar era singurul grădinar care ar fi putut cultiva asemenea roade putrede precum cele cu care aruncase în Dina. Iov deplânse din nou faptul că fiica lui Iacov îndurase, încă o dată, acuzaţii nedrepte. *El Şadai, se vor opri vreodată acuzatorii ei?*

Rugăciunea îi fu întreruptă abrupt de ghearele reci şi ascuţite ale fricii. Doi dintre Cei-fără-de-Nume se furişau precum hienele deşertului în urma lui Aban şi a celor două femei, urmărind trupa, deloc bănuitoare, până la ascunzătoarea din peştera văduvei. Încercă să ţipe ca să-i avertizeze, însă ura zgomotoasă a lui Elihu îl împiedică să se facă auzit.

Dina simţi nişte braţe puternice ridicând-o şi purtând-o pe sus. O briză uşoară îi umfla învelitoarea, făcându-i capul şi părul să atârne pe braţul puternic ce îi slujea de pernă. Nu avea tăria de a se mişca sau de a vorbi. Deschizând ochii, văzu pe cerul după-amiezii nori albi şi pufoşi, în depărtare se auzeau cântece de pupăză. Şi sporovăială Nogahlei. „Aban, este teafără? Uite, a deschis ochii. Stăpână? Te simţi bine?” Vocea liniştitoare a lui Sitis potoli tulburarea fetei. „Nogahla, are să fie bine. Trebuie să o ducem în peştera Ormei, unde ne putem îngriji de rana de

la cap. A căzut pe un ciob de oală”.

Dina deveni vag conştientă de o căldură umedă şi lipicioasă în zona cefei şi îşi ridică ochii spre omul ce îi mijlocea transportul. „Aban?” încercă să scape din braţele lui, dar el îşi înteţi strânsoarea, trăgând-o spre pieptul său şi şoptindu-i, „Stai liniştită, frumoasă Dina. Nu-ţi fac niciun rău”. Îşi simţi gâtul strângându-se de emoţie. Cine o mai ţinuse sau îi vorbise cu atâta bunătate în afară de Sihem? Doar Iov.

Cineva îi scoase învelitoarea de pe cap şi o mângâie pe frunte. „Odihneşte-te, Dina. Eu şi Nogahla suntem cu tine”. Deasupra ei se ivi, legănându-se în pas cu umbletul bărbatului aceluia uriaş, faţa senină a lui Sitis.

Auzi apoi suspinele Nogahlei şi simţi mâna fetei mângâindu-i picioarele. „Pe cărarea aceasta în sus”, dădea ea instrucţiuni. „Ai grijă pe unde calci. Să nu o scapi, Aban!”

Dina simţi huruitul râsului lui Aban adânc în pieptul lui şi băgă de seamă familiaritatea cu care Nogahla îi rostea numele. Cuşita văzuse de mult bunătate în acest bărbat şi, de câteva săptămâni bune, Aban îşi îndrepta atenţiile către ea. Oh, capul o durea prea tare ca să se gândească la cât de complicată ar fi relaţia lor!

„Am ajuns”, spuse cuşita, dând fuga în peşteră, în vreme ce Aban şi Sitis aşteptau afară împreună cu Dina.

„Stăpână Sitis”, începu Aban şovăitor, „ştiu că tatăl – vreau să zic, stăpânul Sayyid a păstrat…”

„Cum?” strigară Sitis şi Dina în acelaşi timp, cu un icnet, întrerupând orice plănuise Aban să spună.

Închizând ochii şi slobozind un oftat adânc, Aban păru să caute pe chipul lui Sitis aprobarea. „Stăpână Sitis, mama

mea a fost concubina lui Sayyid vreme de mulţi ani. A fost favorita lui pentru că totul la ea îi amintea – ei bine, de *line”.*

Dina îşi aminti că Sitis îi povestise despre servitoarele din casa lui Sayyid şi despre asemănarea lor uniformă cu obsesia lui.

„Unde este mama ta acum, căpitane?” întrebă Sitis, plat.

Dina simţi cum Aban se înclină subtil spre Sitis în timp ce îi răspunse, cu glas întretăiat şi neliniştit. „Sayyid a vândut-o unor negustori egipteni pe când aveam doisprezece ani, pentru că venise timpul să-mi încep pregătirea militară. S-a temut că cocoloşelile ei vor interfera cu drumul meu spre bărbăţie”. Un oftat o ridică în sus şi în jos în braţele lui. „Sayyid mi-a fost singura forţă călăuzitoare. L-am ascultat orbeşte – până azi. Ce am zărit pe faţa lui în după-amiaza aceasta m-a făcut să regret rolul pe care l-am jucat în suferinţa ta”.

Dina vedea limpede că în ochii lui Sitis se dezlănţuise o bătălie. Îl putea oare ierta pe cel ce fusese arma letală a duşmanului ei?

După o clipă de ezitare, Sitis se ridică pe călcâie şi prinse obrajii lui Aban între palmele ei. Cu glasul încărcat de emoţie, îi spuse.

„Oh, Aban, îmi pare rău că ai crescut fără dragostea unei mame!”

Dina simţi braţele lui Aban încordându-se. „N-are importanţă. Azi mi-am declarat poziţia de moştenitor al lui Sayyid”. Se îndreptă de spate şi pe buze îi miji un rânjet. „Să spunem că nu m-a contrazis şi că actualmente suntem în tratative”.

Dina încercă să ridice capul, însă durerea îi restricţiona capacitatea de mişcare. Totuşi, trebuia să-l pună în gardă. „Aban, nu poţi duce tratative cu un şarpe. Loveşte fără motiv şi fără a fi provocat”. Efortul de a vorbi făcură norii să se învârtă.

Sitis continuă de unde se epuizase puterea Dinei. „Dacă Sayyid are vreo idee că ne-ai ajutat, pe mine sau pe Iov, te va ucide, Aban – fiu sau ne-fiu. El nu-şi este loial decât sieşi”, îi zise, scoţându-şi învelitoarea de pe cap şi dându-şi la iveală părul ciuntit. Dina simţi pieptul lui Aban umflându-se cu un geamăt.

„Stăpână Sitis, n-am avut nici cea mai mică idee!” Pentru prima dată în toată această nenorocire. Dina văzu în ochii lui Aban o scânteie. „Vă dau cuvântul meu”, spuse el când Nogahla ieşi din peşteră împreună cu văduva Orma, „până la apus veţi avea hrană şi cele necesare în această peşteră”.

„Ei bine, tinere”, spuse văduva, ale cărei gingii roz dădeau la iveală un zâmbet golaş, „nu vom refuza o pâine”.

În faţa mulţumirilor ei modeste, toată lumea râse.

„Vei vedea mai multă pâine decât ai mâncat într-un an de zile, văduvo”, îi zise Aban şi expresia i se înmuie când se întoarse spre Sitis. „Iar tu, stăpână, o vei vedea pe doica pe care n-ai mai văzut-o de mai bine de un an”.

„Oh, Aban!” exclamă Sitis, zvârlindu-şi braţele în jurul gâtului uriaşului şi zdrobind-o pe Dina între ei.

Dina se strădui să nu se agite şi fu cât pe ce să protesteze când o altă voce îi veni în ajutor. „Ajunge! Ajunge! O striviţi pe stăpâna mea!” strigă Nogahla, strecurându-se între Aban şi Sitis şi schimbând o privire

fugară cu bărbatul care, după toate aparenţele, îi furase inima.

Din pieptul lui Aban erupse un râset profund, rezonant, care vibră în umărul Dinei. „Bine, bine, micuţă cuşâtă. Unde să o pun pe această stăpână a ta?”

Nogahla sporovăi mai departe despre ospitalitatea văduvei Orma şi despre aranjamentele lor pentru dormit. Dina aruncă o privire peste umărul lui Aban şi, iată, pe fundul potecii pietroase, ghemuiţi după nişte bolovani, stăteau doi vagabonzi jegoşi. Când Aban se aplecă pentru a intra în peşteră, se mai uită o dată, însă cerşetorii se făcuseră nevăzuţi.

Pesemne că ochii îmi joacă feste, îşi zise. *O rană la cap poate face asta uneori.* Fără să se mai gândească la incident, îngădui unor mâini iubitoare să se îngrijească de slăbiciunea ei şi înălţă laude lui El Şadai pentru că Sitis era teafără în mijlocul lor.

— Iov 2: 12

Ridicându-şi ochii de departe, nu l-au mai cunoscut. Şi au ridicat glasul şi au plâns. Şi-au sfâşiat mantalele şi au aruncat cu ţărână în văzduh deasupra capetelor lor.

P

eştera văduvei Orma era rece şi întunecoasă, iar fiecare petic de pământ era acoperit de vreo rogojină de dormit, vreo femeie sau vreun coş cu mâncare de-al Nadei. Copii cu feţe mânjite trăgeau cu ochiul prin perdeaua rufoasă. Unii se încumetau chiar şi să-şi vâre câte un deget de la mâini sau de la picioare pe sub obstacol ca să înhaţe vreo prăjitură sau curmală din stive. Hlizeli şi icnete se auzeau din piepturile micilor rezidenţi ai primului sector al cetăţii

Uţ, rivalizând pentru o privire asupra oaspetelui celui mai nou al văduvei. Sitis se prefăcea că nu băga de seamă, însă era greu să-i ignore într-un spaţiu doar ceva mai mare decât dormitorul pe care îl ocupase în palatul lui Bela.

„Uş! Fugiţi de-aci!” bătu Nada în perdea, punând pe fugă ochişorii iscoditori. „Stăpână, cum pot să te las aici în această… această…

peşteră!” în ochi îi mijiră lacrimi în vreme ce o îmbrăţişă, pentru a suta oară, pe Sitis.

Sitis absorbi ca un burete dragostea braţelor moi ale Nadei. „Aban spune că este locul cel mai sigur pentru mine acum. Sayyid ar putea încerca să mă omoare dacă mă arăt în public şi să dea vina apoi pe Ceifără-de-Nume”.

„Ţi-e teamă?” şopti Dina. Întrebarea păru a capta atenţia tuturor. Văduva, Nogahla şi Nada se traseră mai aproape ca să audă.

„Bănuiesc că mi-e puţin teamă”, răspunse Sitis, „dar mă simt atât de uşurată încât abia dacă mai pot simţi şi altceva”.

„Uşurată?” Nada încercă cu podul palmei fruntea lui Sitis şi o conduse spre o rogojină pe care să se aşeze. „Pesemne că eşti bolnavă, Sitis, draga mea. Nimeni nu poate simţi uşurare în situaţia ta”.

Sitis împinse la o parte mâna Nadei şi celelalte râseră, cuibărindu-se lângă ea. „Sunt uşurată că mânia lui Sayyid nu mai este, în sfârşit, îndreptată împotriva lui Iov – chiar dacă eu sunt acum ţinta lui. Sunt uşurată să o revăd pe scumpa mea Nada”. Prinse faţa femeii între palmele sale şi îi susţinu privirea. „Sunt nespus de uşurată să fiu împăcată cu Dumnezeu şi aş fi şi mai uşurată de-atât dacă…” Se opri,

atingând cu degetele cutele uşoare de pe faţa măslinie a Nadei. „Dacă prietena şi doica mea L-ar descoperi şi ea pe adevăratul Dumnezeu”. Nada îşi plecă privirea spre podeaua din pământ roşu, iar celelalte femei se cufundară într-o tăcere stânjenitoare.

Chiar atunci, mâna mare şi bronzată a lui Aban trase perdeaua. „Îmi pare rău că vă întrerup, dar trebuie să mă întorc cu Nada înainte ca Sayyid să bage de seamă că am plecat. Armata lui Bildad şi a lui Elifaz va sosi în curând şi trebuie să-l însoţesc pe Sayyid cu trupele noastre”. Sitis îşi lăsă mâna să-i cadă de pe obrazul Nadei, însă femeia o strânse cu putere şi o sărută. „La următoarea mea vizită, îţi voi aduce terciul tău preferat de fructe, Sitis, fata mea”.

„La următoarea ta vizită”, spuse Sitis, „vom vorbi mai multe despre EI Şadai”.

Nada rânji şi se ridică anevoie în picioare. După o ultimă îmbrăţişare, Sitis trase perdeaua la o parte şi îşi conduse prietena de o viaţă în umbrele triste ale sfârşitului de zi.

Când, însă, dădu să îi însoţească câţiva paşi în afara peşterii, Aban o opri cu blândeţe. „Te rog, stăpână. Rămâi înăuntru pe cât posibil”.

Arătă spre peşterile sculptate în faţa muntelui ce îi înconjura. „Nu-mi dau seama dacă cerşetorii aceştia sunt din sectorul întâi sau dacă Ceifără-de-Nume ţi-au descoperit sălaşul. Voi trimite câteva dintre gărzile mele de încredere să stea de pază”.

Sitis avea încredere în judecata şi în prudenţa lui Aban. Zâmbetul lui cald îi amintea de unul din fiii ei. „Îţi mulţumesc, Aban. Nu ştiu de ce ai ales să te porţi cu atâta bunătate, dar îţi sunt recunoscătoare”.

Din şaua armăsarului său egiptean, Sayyid arunca o umbră lungă peste dughenele goale ale negustorilor. Alături de el, păşea într-o cadenţă fără cusur calul lui Aban, cenuşiu bătând în alb şi cu părul lucios. O sută dintre gărzile sale, îmbrăcate în pelerine negre, fine, ieşiră din *siq* pe cămile drapate cu învelitori împletite, de culoare roşie şi galbenă. Era hotărât să impresioneze oştirea adversă, chiar dacă şansele sale la victorie erau mici. Dacă Bildad Ismaelitul şi Elifaz Edomitul nu puteau fi mituiţi sau traşi pe sfoară, Uţ avea să fie scăldat în sânge diseară.

Locuitorii celui dintâi sector al cetăţii Uţ, rufoşi şi storşi de vlagă, căscau gura la anturajul lui Sayyid ce defila prin mijlocul lor. Femeile îşi adunau copiii în corturile şi peşterile lor mici, iar bărbaţii stăteau de strajă cu arme rudimentar încropite. Sayyid rânji. *Suliţele acelea prosteşti vor fi de mare ajutor dacă trupele lui Bildad au venit cu gând de răzbunare.* Primul sector era expus pe partea de răsărit a strâmtorii şi, ca atare, lipsit de protecţia fortificaţiei naturale.

Făcându-le semn oamenilor săi să se oprească chiar la poarta cetăţii, recapitulă, pentru ultima dată, împreună cu Aban, planul. „Nu uita, dacă Bildad şi Elifaz au venit cu gând de pace, vom trece un mic contingent prin *siq* în seara aceasta. Dacă, însă, se scoate vreo sabie duşmană sau încep să zbârnâie săgeţile, eu voi trece în spate, iar tu şi oamenii tăi vă veţi lansa într-un prim atac. Pe urmă, vă retrageţi prin strâmtoare în sectorul al doilea. Când armata lor ne va urmări prin *siq,* eu voi semnaliza trupelor noastre aflate în aşteptare pe vârful muntelui să zvârle o ploaie de bolovani peste cei de jos. Când şi cea din urmă gardă va fi

ieşit teafără din strâmtoare, vom sigila deschizătura cu pietre şi vom ieşi pe creasta apuseană a muntelui”.

„Cum voi şti că nu veţi sigila strâmtoarea înainte de a trece *toţi* oamenii noştri prin ea – *tată T* întrebă Aban, cu glas scăzut, plin de suspiciune.

Sayyid zâmbi. „Presupun că va trebui să avem încredere unul în celălalt, *fiule*”. Faţa pământie a lui Aban era tocmai răspunsul pe care îl aştepta. „Aşa cum eu am avut încredere în tine că le vei porunci Celorfără-de-Nume să o ucidă pe Sitis în după-amiaza aceasta”. Plescăind din limbă, îşi îndesă călcâiele în coastele armăsarului său şi se îndreptă spre oastea ce se apropia.

„Aşteaptă!” Aban veni după el pe calul său cenuşiu cu alb. „Ce-ai fi vrut să fac?” şopti, când calul se opri lângă armăsarul lui Sayyid. „Elihu a sosit chiar în clipa când oamenii voiau să o omoare. Nici chiar Cei-fără-de-Nume nu sunt atât de nesăbuiţi încât să o ucidă pe marea doamnă a cetăţii în faţa unui martor respectabil”.

Sayyid răspunse ridicând dintr-o sprânceană. Avea de gând să-l lase pe căpitanul lui să se peipelească. Nu trebuia să afle că, în vreme ce el făcea pe eroul cu cele trei femei, în tdupă-amiaza aceea, şeful bandiţilor venise la Sayyid cu amănuntele trădării lui şi sugerase un plan alternativ încântător.

„Vino, Aban. Avem de primit oaspeţi. Sau poate de dus o luptă. Di!”

Calul o luă la galop, însă Sayyid îşi domoli dobitocul la un nobil pas. Cu cât se apropiau de marea de animale şi călăreţi, îşi dorea ca şi inima lui să fie tot atât de uşor de strunit. Armata cămilelor duşmane se întindea cât

cuprindea cu ochii, umblând câte trei una lângă alta de-a lungul potecilor şerpuitoare de munte. O caravană mai mică de măgari, ducând în cârcă provizii şi câţiva călăreţi, venea şerpuind la urmă.

„Ai mai văzut aşa ceva?” şopti mai mult ca pentru sine decât pentru Aban, care îl ajunsese din urmă şi călărea lângă el.

„Nu, şi îmi doresc să nu fi văzut acum”.

Cei doi călăriră în tăcere până când mai puţin de zece paşi îi despărţeau de conducătorii taberei adverse. Hotărât să-l impresioneze pe fratele lui Sitis, Sayyid îşi înfrână curajul. „Salutare, prinţe Bildad”.

Soarele în amurg şi cei patruzeci de ani care se scurseseră nu făcuseră decât să sporească nobleţea prinţului ismaelit. Roba lui de culoarea cerului senin şi eşarfa de un purpuriu intens îl distingeau drept un fiu al lui Şua. Barba îi era mai lungă, mai grizonantă, dar era încă chipeş. Frumuseţea părea a fi încă una din trăsăturile transmise drept moştenire în familia lui Sitis.

Băiat fiind, Sayyid fusese obligat să se plece cu nasul până la pământ ori de câte ori Bildad vizita satul lor. Nu, însă, şi acum. Se ţinu ceva mai ţanţoş în şaua lui egipteană. „Este o onoare să îţi urez bun venit după toţi aceşti ani”.

„Suntem aici ca să o scăpăm pe sora mea de abuzul tău de putere, Sayyid”, îi răspunse Bildad, privind prin el cu ochii săi obsidieni.

„Şi pe nepotul meu!” izbucni bătrânul din dreapta lui Bildad, cu un glas de tunet precum al lui Esau. Fără îndoială, acesta era Elifaz, întâiul născut al lui Esau. Nu avea nimic din înfăţişarea arămie, specifică edomiţilor din

care se trăgeau Ţofar sau Bela. Faţa lui semăna mai curând cu o stafidă întunecată de care atârna o barbă lungă şi albă. „El Şadai îşi va revărsa răzbunarea asupra ta pentru violenţa cu care te-ai purtat cu Iov”, strigă Elifaz, agitându-şi pumnul noduros.

În mod cert are temperamentul lui Esau, îşi zise Sayyid, dorindu-şi să le poată spinteca pântecele cu o lance. În loc de asta, însă, înclină din cap şi vorbi sobru. „Vă înţeleg îngrijorările, fraţilor. Cu toate acestea, mi-e teamă că aţi judecat greşit situaţia familiei voastre şi participarea mea la ea”. Înainte ca vreunul să poată respira, le servi pe tavă apărarea lui. „Sora ta nu se simte bine, Bildad. Şi-a pierdut toţi copiii – până şi pe cele trei fiice care îi erau scumpe şi pe care le numise după zeiţele ismaelite”. Prima săgeată îşi atinse ţinta. Când i se zvârli în faţă adevărul înclinaţiei idolatre a surorii sale, Bildad se făcu alb ca varul.

În vreme ce ceilalţi se foiau stânjeniţi în şeile lor, Sayyid continuă, „într-o singură zi, Elifaz, toată averea lui Iov a fost distrusă, fie de cete de atacatori venite din părţi opuse ale pământului, fie de focul lui Dumnezeu. În ziua următoare, nepotul dumitale a fost lovit de bube cu puroi”. Cu o uşoară ezitare, se aplecă spre ei, ca pentru a le împărtăşi un secret. „Vă pot asigura că, oricât de influent aş fi în Uţ, nu-mi stă în putere nici să arunc foc din cer, nici să scot bube pe carnea unui om”. Privirea îi căzu apoi asupra lui Ţofar, fratele-verişor favorit al lui Iov, marele negustor de mirodenii. „Chiar şi acum, când îşi dă ultima suflare, Iov îţi nesocoteşte sfatul, Ţofar, şi se agaţă de târfa aceea asupra căreia l-ai pus în gardă”.

Şocul cuvintelor lui zgudui expresiile împietrite de pe

chipurile bărbaţilor. Şi atunci le dădu lovitura fatală. „Elihu, discipol al învăţăturilor Celui Preaînalt, Sitis, Ima ta, şi-a vândut azi părul în piaţă pentru trei pâini”. Ridică şuviţele lungi de abanos pe care le retezase de pe capul lui Sitis mai devreme. „Mi-a cerut să le duc la templul lui Al-Uzza din Moab, drept ofrandă”.

„Eşti un mincinos!” zbieră Elihu, cu ochi sălbatici, în vreme ce saliva i se prelingea pe barbă. „Ima niciodată n-ar…”

„Ajunge, Elihu!” spuse Bildad, cu calmul regesc al omului obişnuit să fie ascultat, iar Elihu tăcu numaidecât. „Firea pătimaşă a lui Elihu pune uneori stăpânire pe el, dar nu mă îndoiesc câtuşi de puţin de integritatea lui. Te-a învinuit de înşelăcine, Sayyid!” Bildad îl străpunse cu privirea. „Pe care dintre afirmaţiile tale le-a judecat a fi false?” Sayyid zâmbi, însă îşi simţea partea stângă a gurii cuprinsă de un tremur nervos. În sinea lui, îşi blestemă slăbiciunea.

„Tatăl meu a minţit în legătură cu dorinţa stăpânei Sitis de a-şi duce părul ca ofrandă la templu”. Toţi ochii se îndreptară spre Aban, sursa acestei mărturisiri, însă privirea căpitanului era aţintită asupra lui Bildad. Sayyid îl privi cu atâta înverşunare încât era convins că faţa lui Aban va lua foc. Dar vai, nu se întâmplă aşa.

Bildad ridică o sprânceană grizonantă. „Sayyid este tatăl tău?”

„Pe toţi zeii, Aban…” zise Sayyid, cu glas scăzut, ameninţător, provocându-l să continue.

„Da, iar mama a fost o servitoare egipteană. Tot aşa cum părintele nostru Ismael a fost fiul lui Avram din Agar, o femeie egipteană”. Băgând de seamă expresia

respectuoasă, intensă, de pe chipul lui, Sayyid simţi ghimpele invidiei. Cum putea Aban să-l privească pe Bildad în ochi fără să clipească?

„De unde ştii că Sayyid a minţit?” întrebă Bildad.

„Eu sunt căpitanul lui şi am numit un detaşament de gărzi pentru protecţia lui Iov. Aceste gărzi mi-au raportat o conversaţie dintre stăpâna Sitis şi stăpânul Iov care exclude posibilitatea ca sora dumitale să fi cerut o asemenea ofrandă”. Pentru prima dată, Aban îşi mută privirea de la Bildad în direcţia lui Sayyid. „Tatăl meu n-a vrut să-ţi zică adevărul pentru că…”

Sayyid se zgâi la Aban, interzicându-i să vorbească. Implorându-l să-şi ţină gura.

„Sayyid – tatăl meu – ei bine, este un mincinos. Cu asta se ocupă”. Cei patru vizitatori nu ar fi putut arăta mai nedumeriţi nici dacă ar fi înghiţit rumegatul cămilelor lor. Faţa lui Sayyid ardea precum un infern, iar umilirea îi aţâţa furia.

Bildad, însă, râse atât de zgomotos încât aproape căzu de pe cămilă, „Ei bine, căpitane, cel puţin nu pari a fi moştenit ticăloşia tatălui tău”.

În clipa şi în locul acela, lui Sayyid îi trecu prin minte să-şi vâre sabia în inima lui Aban, însă, după toate aparenţele, umilirea lui îi mai domolise pe fruntaşii armatei aceleia fără număr. „Fiul meu portretizează într-un mod îngrozitor viaţa unui negustor de grâne”, spuse el, scuturând, binevoitor, din umeri şi totodată aruncându-i priviri nimicitoare fiului său. „Aban are luxul vieţii de soldat, negru şi alb, bine şi rău”. Uitându-se spre Ţofar, îl incluse şi pe negustorul de mirodenii în generalizarea lui. „Noi, negustorii, înţelegem

că, pentru a supravieţui, uneori trebuie să sculptăm adevărul în aşa fel încât să se potrivească cu situaţia”.

„Şi cu ce situaţie ne confruntăm, de ai simţit nevoia să sculptezi o asemenea minciună, Sayyid?”

Deşi era sătul de bâzâitul interminabil al lui Bildad, Sayyid băgă de seamă că trăsăturile prinţului se înăspriseră şi decise că umilinţa era cea mai bună cale de a aborda negocierile finale. „M-am gândit că dacă aţi crede că Sitis s-a dedat la idolatrie, aţi accepta ospitalitatea unui idolatru”, spuse, plecându-şi capul şi deschizându-şi larg braţele. „Casa mea vă este deschisă, vouă şi oricât de multor trupe consideraţi vrednice să intre în ea”. Armăsarul său zvâcnea nervos din copite, însă stăpânul lui îşi păstră poziţia penitentă, aşteptând.

În lunga tăcere ce urmă, Sayyid văzu mâinile lui Aban încleştându-se şi descleştându-se pe frâie de două, de trei ori. Căpitanul lui era nervos, dar, cu toate acestea, se dovedise un negociator pe cinste. Era limpede că nu i se puteau încredinţa chestiuni legate de Sitis, însă chiar şi în această privinţă se dovedise de folos călăuzindu-i, în mod nesăbuit, pe bandiţi înspre ascunzătoarea ei. Vizita Celui-fără-de-Nume fusese oportună, iar predicţiile lui tot atât de întemeiate precum ale unui vrăjitor. El îl asigurase că jumătăţile de adevăr şi o ospitalitate mărinimoasă aveau să câştige bunăvoinţa acestor bărbaţi. Iar până acum…

„Condu-ne în cetate şi ne vom aşeza tabăra pe câmpuri”, porunci Elifaz ca şi când s-ar fi aflat în faţa propriilor trupe. „În mod clar, nu eşti un om de încredere, Sayyid, şi am de gând să vorbesc cu Iov înainte de a încheia vreo înţelegere”.

Sayyid îşi ridică capul şi trase aer în piept, gata să răspundă pe măsura veninului din tonul întâiului născut al lui Esau. Aban, însă, îl întrerupse, dând dovadă de un tact şi o diplomaţie care pe Sayyid îl scoteau din sărite. „Tatăl meu ar fi fericit să te conducă în cetate pe dumneata şi un *detaşament* din oamenii dumitale, stăpâne Elifaz, împreună cu un număr egal de soldaţi de-ai prinţului Bildad. Bucătarii noştri s-au apucat deja să prepare cina pentru o sută de guri în plus”. Dădu să se întoarcă, însă se opri, pocnind din degete, ca şi când şi-ar fi adus aminte de ceva în ultima clipă. „Stăpâne Ţofar?”

Negustorul păru uimit pentru că i se adresase direct. „Da?” spuse, uitându-se precaut la tatăl şi la învăţătorul său.

„Nu m-aş încumeta să-ţi dau instrucţiuni legate de îngrijirea lui Iov, dar dacă convoiul tău aduce ierburi care l-ar putea ajuta, ar fi bine să le iei cu tine când plecaţi împreună cu tatăl meu”. Cu aceste cuvinte, îi salută respectuos din cap pe cei trei bărbaţi mai în vârstă şi, aruncându-i o privire ostilă lui Elihu, îşi struni armăsarul bălţat în direcţia porţii cetăţii. Dădu apoi semnalul de retragere primelor două şiruri de gărzi, iar călăreţii şi cămilele împopoţonate cu decoraţiuni se întoarseră în cetate împreună cu el.

„Ei bine, Sayyid”, spuse Bildad, amintindu-şi că aproape două mii de oameni aşteptau porunca lui. „Nădăjduiesc că fiul tău este o mărturie a firii tale schimbate. Te ţin minte ca pe un băiat de ţărani pus pe intrigi, dar pesemne că te-ai făcut mai bun, după cum spui tu, prefăcându-te într-un negustor şiret de grâne”, spuse Bildad, în vreme ce prietenii

săi râdeau pe înfundate.

Înfuriat, Sayyid îşi îndreptă atenţia spre gura strâmtorii. Deşi gărzile din şeile cămilelor se făcuseră nevăzute în *siq,* armăsarul bălţat al lui Aban era priponit la poalele unei poteci bolovănoase de munte. *Unde te-ai dus, fiule? Şi de ce te grăbeşti aşa într-acolo?*

Pe măsură ce noaptea înghiţea lumina zilei, fiecare inimă palpita de încordare, aşteptând strigătele de luptă sau vreun cuvânt de ajutor din partea rudelor lui Iov şi Sitis. Cele patru femei sporovăiau încetişor în jurul văpăii slabe a focului, până când peştera explodă de silueta musculoasă a unei persoane îmbrăcate în negru. După câteva gemete gânditoare, doamnele se ridicară în picioare pentru a-l întâmpina pe Aban. Trei dintre ele cu un zâmbet de uşurare. Una, nu atât de uşurată.

„Ce te aduce înapoi aici când este aproape întuneric?” spuse Dina, proptindu-şi mâinile în şolduri. „Şi pe deasupra, ai fi putut fi urmărit de oamenii lui Sayyid sau de Cei-fără-de-Nume”. Cuvintele se rostogoliră afară mult mai aspre decât le intenţionase ea, însă bărbatul acesta era încă neîncercat. Sigur, se dovedise trimisul lui Dumnezeu adineauri în timpul zilei, dar ce se va dovedi a fi mâine şi poimâine şi în ziua următoare?

Aban arăta de parcă fusese pălmuit. Sitis puse cu blândeţe o mână pe umărul Dinei şi îi spuse, „Cred că te întreabă dacă ai adus veşti despre întrunirea lui Sayyid cu fratele meu şi cu unchiul lui Iov”.

Dina îşi încrucişă braţele şi se propti pe picioare ca un comandant în aşteptarea raportului unei iscoade. Simţea căutătura dezaprobatoare a lui Sitis şi era convinsă că

Nogahla şi văduva Orma împărtăşeau adorarea femeii faţă de noul lor campion.

Aban îşi înăbuşi un rânjet, fapt care nu făcu decât să pună paie pe foc. „Sayyid conduce prin *şiq* o sută de oameni din armata venită în vizită, care vor tăbărî în canionul nostru şi îl vor vedea pe Iov pentru prima dată”. Deveni serios şi se întoarse spre Sitis, preocupat. „Cuvintele tatălui meu au fost unse cu miere. Sunt sigur că plănuieşte să-i înmoaie cu ospitalitatea lui şi să-i câştige de partea versiunii sale a adevărului”. „Trebuie să plec! Iov are gâtul prea rănit ca să poată vorbi”, spuse Sitis, înşfăcând o pelerină şi zvârlindu-şi-o peste umeri. „Nu-l putem lăsa pe Sayyid să interpreteze evenimentele ultimului an. Ştii că limba lui de argint suceşte adevărul”.

„Nu!” răsună răspunsul în peşteră.

Dina o trase pe Sitis într-o îmbrăţişare aprigă. „Te rog, Aban, aminteşte-i cât este de primejdios! Spune-ne ce planuri are Sayyid”.

Un nor de tristeţe întunecă chipul lui Aban. „Îmi pare rău, stăpână Sitis. Nu mai am cunoştinţă de planurile lui Sayyid”.

Dina îl privi răutăcios, acuzându-l în tăcere de minciună.

El îşi ridică mâinile, pledându-şi cazul. „Tatăl meu a aflat că l-am dus de nas mai devreme şi acum şi-a schimbat planurile cu Cei-fără-de-Nume. Mi-am pus gărzile cele mai de încredere înjurai acestei peşteri, dar nu te pot proteja, stăpână, dacă pleci de aici”.

Un şuvoi de lacrimi se prelinse pe obrajii lui Sitis. „Dar cine va vorbi pentru Iov?”

„Elihu este cu ei, Sitis”, îi spuse Dina, luând-o cu

blândeţe de umeri şi privind-o în ochi. „Elihu cunoaşte înşelăciunile lui Sayyid. El îşi va da seama de ele şi va vorbi”.

„Îmi pare rău, Dina, dar eu sunt de părere că Elifaz, Bildad şi Ţofar îl văd pe Elihu drept un băiat impetuos şi condus de emoţii. Opiniile lui par a conta foarte puţin în mijlocul lor”, zise Aban, blând, dar hotărât.

Dina se mânie. Ştia că Sitis se agăţase de un fir subţire de speranţă. Cum îndrăznea Aban să-l reteze cu atâta nepăsare? „Ei bine, Aban, ai o idee mai bună?”

„Eu voi vorbi pentru stăpânul Iov şi pentru stăpâna Sitis”, spuse el simplu.

Se aşternu tăcerea.

Văzând pe chipul lui Sitis bătălia ce se dădea înăuntrul ei, Dinei i se opri inima în loc. *Doar n-ai să fi pui viaţa în mâinile acestui străin*, îi zise în gând. Încercând să o scutească de o greşeală fatală, se întoarse spre căpitan şi spuse, „Te rog, Aban, nu o lua ca pe o ofensă, dar…”

„N-ai încredere că voi spune adevărul pentru că sunt fiul lui Sayyid”, zise Aban, cu o urmă de mânie amestecată cu înfrângere în glas. „De ce dai voie trecutului meu să elimine posibilitatea că am devenit un om integru?”

Dina simţi cum sângele i se scurge din obraji. Devenise oare asemenea celor ce o judecau pe ea? Lipsită de dorinţa de a ierta? Incapabilă să vadă dincolo de trecutul ei? Şi totuşi, ceva la bărbatul acesta o făcea să aibă reţineri. Integritatea lui nu trecuse testul timpului.

„Îmi pare sincer rău pentru felul în care te-am tratat, Aban, dar te rog înţelege. Vieţile prietenilor mei depind de acest moment. M-aş duce eu însămi dacă ar ajuta la ceva”.

Gândul o făcea să râdă. *Ce tulburare s-ar stârni dacă Dina ar apărea lângă Iov, pe movila de cenuşă!*

„Dar cine se va duce dacă nu Aban?” şopti Sitis în urechea Dinei când cele două femei se agăţară una de cealaltă.

„Pot merge eu, stăpână?” se auzi vocea liniştită a Nogahlei, din întunericul peşterii. Dina se întoarse să-i vadă frumoşii ochi rotunzi.

„Nogahla, prietena mea, nu vor asculta de tine”, îi zise Dina, schimbând o privire cunoscătoare cu Sitis. „Chiar dacă noi ştim că eşti o fată bună şi foarte înţeleaptă, bărbaţii aceia n-ar lua aminte la cuvintele tale”.

Nu, n-am de gând să vorbesc cu rubedeniile stăpânului Iov. Vreau să merg cu jupânul Aban ca să aveţi încredinţarea că spune adevărul, în numele stăpânului Iov”, zise Nogahla, clipind de mai multe ori pentru a-şi puncta cererea. Aban ridică, rugător, din sprâncene. Dinei îi trecu prin minte că semăna cu un lup gata să o devoreze pe mieluşeaua ei.

„Nu cred că se cuvine ca o tânără să umble singură cu un soldat după lăsarea întunericului”, îi zise. Era conştientă că semăna cu mama ei – dojenitoare, sâcâitoare, certăreaţă – dar dacă ar fi ascultat de Ima Leea, poate că n-ar fi aterizat în patul lui Sihem.

„Nogahla poate îngriji rănile lui Iov cu proviziile aduse de Ţofar”, spuse Aban puţin prea grabnic. Însă pomenirea proviziilor de medicamente îi dădu speranţă, iar acum şi Sitis stăruia în tăcere de ea. Doar văduva Orma, care se încălzea la foc, rămânea neutră.

Gândul de a o trimite pe scumpa ei prietenă cu un bărbat

în care nu avea încredere deplină îi strângea inima, dar ce altceva putea face? „în regulă, Nogahla, va trebui să iei cu tine coşul acesta de provizii pentru prima vizită”, îi zise, începând să îl umple cu hrana pe care o adusese Nada şi cu cele câteva borcănele de ierburi care le mai rămăseseră.

Văduva Orma îi înmână Nogahlei un ulcior căptuşit cu meşe din lână. „Trimit şi ce a mai rămas din ceaiul nostru de mentă. Dă-i-l stăpânului Iov să-l bea cât încă e fierbinte”, spuse ea. „Îl va ajuta, calmându-i gâtul şi stomacul ca să poată povesti propriul adevăr”.

Nogahla încuviinţă, însă Dina se întrebă dacă înţelegea cu adevărat vreuna din instrucţiunile lor. Fata părea îndrăgostită – profund, pe de-a-ntregul şi mai presus de orice îndoială.

Dina susţinu privirea lui Aban şi, spre creditul său, bărbatul nu clipi. „Este gata, Aban. Nogahla este prietena mea cea mai scumpă. Să ai grijă de ea!” Era o poruncă, nu o întrebare, iar namila de bărbat încuviinţă. „Mă voi alătura şi eu Nogahlei şi lui Iov la movila de cenuşă când luna va ajunge la apogeu. Până atunci, musafirii se vor culca şi voi putea să sortez leacurile, în căutarea celor mai bune ierburi pentru bubele lui Iov. Îi voi obloji rănile şi îl voi muta pe o grămadă uscată de cenuşă pe timp de noapte astfel încât… nimeni să nu fie ofensat”. Glasul i se frânse şi îşi feri privirea. De ce era nevoită să se furişeze ca un hoţ ca să oblojească rănile unui prieten drag şi de ce Ţofar o înfricoşa şi o mai făcea încă să se simtă ruşinată?

„Te vom aştepta acolo, stăpână Dina”, îi zise Aban cu blândeţe.

Ea dădu din cap, cu glasul sugrumat de emoţie. Nogahla

o sărută pe obraz şi coborî povârnişul stâncii până la potecă. Apoi Dina îl văzu pe Aban săltând-o pe armăsarul său lucios şi cei doi se făcură nevăzuţi prin *siq.*

Nogahla se simţea ca o regină. Nici prin vis nu-i dăduse că ar putea vreodată să călărească un armăsar atât de frumos precum cel bălţat al lui Aban. „Primele mele amintiri din copilărie sunt din grajdurile tatălui meu”, spuse ea, în speranţa că Aban avea să vorbească neîngrădit despre noua descoperire a tatălui său. Deşi ea nu auzise prima declaraţie pe care el le-o făcuse stăpânei Dina şi stăpânei Sitis, cele două îi povestiseră despre aceasta mai târziu, în timp ce îngrijea rana căpătată de Dina la cap.

„Vrei să spui că îţi aminteşti de caii de pe vremea când tatăl tău lucra în grajdurile stăpânului său?” întrebă Aban cu uşurinţă. Făcea conversaţie ca şi când ieşiseră la plimbare într-o mirişte liniştită, uitând că tocmai ieşeau din strâmtoarea cea mare în faţa unei armate aflate în vizită.

„Nu, tatăl meu a fost stăpânul unei mari proprietăţi în Egipt, unul dintre oficialii lui Faraon, iar mama mea a fost o sclavă cuşită din casa lui. Pentru că o ura pe mama mea, soţia tatălui meu m-a vândut unor negustori de sclavi ismaeliţi, pe când împlinisem cinci ierni – din pură răutate”.

„Îmi pare rău, Nogahla”, zise Aban, care mergea lângă calul său, ţinând lejer în mâini frâiele.

„Nu-i nimic”. Nogahla îşi ridică privirea spre lună şi stele. „Ultimele cuvinte ale mamei au fost, «Mica mea prinţesă, cerul nopţii ne va aduce întotdeauna împreună.»”.

Fără a-şi schimba pasul, Aban se întoarse şi îi oferi un zâmbet. „Aşadar, am greşit când te-am numit «micuţă cuşită». S-ar fi cuvenit să-ţi spun «prinţesă egipteană»”.

Ochii lui scânteiau chiar şi în umbrele slabe ale amurgului. Nogahla îşi simţi inima gata să dea pe dinafară.

Aban îşi îndreptă din nou privirea înainte şi îşi vârî un braţ bronzat pe sub grumazul puternic al armăsarului, mângâindu-l uşor pe cealaltă purte. Apoi, cu capul plecat, vorbi dobitocului pe un ton liniştitor. Nogahla se întrebă ce secrete împărţeau. Vrăjită subit de muşchii unduitori ai spatelui său, băgă de seamă proporţiile umerilor şi taliei lui aidoma unei pâlnii meşteşugit sculptate. *Oh, Doamne!* îşi zise, bătându-se cu palmele peste obrajii încinşi.

„Nogahla, te simţi bine?” Aban se întoarse, oprindu-se în poziţie de războinic şi săgetând cu ochii în toate direcţiile.

Nogahla închise ochii strâns şi încercă să se liniştească. Acum se simţea cu adevărat prostuţă. „Da, Aban. Mi-e doar puţin frică”. Era adevărul – deşi el nu avea nevoie să afle de ce. Dacă Dina avea dreptate şi Aban nu era demn de încredere? Dacă inima ei îi ducea pe toţi pe un drum greşit?

Întâlnind privirea lui, zări în ea doar tandreţe şi sinceritate. *Te rog, El Şadai, fă să mă întorc la Dina şi la stăpâna Sitis cu un raport bun despre acest bărbat. Fă ca vorbele lui să fie adevărate şi inima lui, curată.*

Când ultimele cuvinte ale rugăciunii ei se înălţară spre ceruri, auzi un tânguit sfâşietor purtat până la ea de ecoul canionului.

„Ţine-te de pătura şeii!” îi strigă Aban când armăsarul începu să umble la trap ca să ţină pasul cu umbletul larg al soldatului. Îşi croiră drum printre oştenii aflaţi în vizită. *Shmagh-utive* şi *keffiyeh*-urile le erau trase peste faţă, iar câţiva dintre cei aflaţi în sfera vizuală a lui Iov tuşeau şi chiar vomau.

În scurt timp, identifică şi sursa bocetului. Trei bătrâni în veşminte splendide îşi sfâşiau robele şi îşi zvârleau cenuşă în cap, în vreme ce Elihu stătea cu capul plecat şi faţa spre grămada de cenuşă pe care se afla Iov.

Aceştia sunt rubedeniile lui?” întrebă ea, aplecându-se peste grumazul calului. Apropiindu-se de scenă, Aban îşi încetini pasul. Ajunse în primele linii de soldaţi. „De ce stau atât de departe de stăpânul Iov?” îi şopti ea. „N-au ajuns nici măcar în perimetrul în care stau cele patru gărzi ale tale”.

Văzându-l şovăind, se întrebă dacă nu cumva era ostenit de alergătură sau, poate, în căutarea unor cuvinte politicoase. Aplecându-se spre ea astfel încât să se facă auzit pe fondul bocetului, Aban îi spuse, „Bănuiesc că nu sunt obişnuiţi cu duhoarea”.

Nogahla dădu din cap, înţelegătoare. Deşi purtătorii de torţe punctau perimetrul movilei de cenuşă pe care şedea Iov, vizitatorii rămaseră la o depărtare de cel puţin o sută de paşi. Asemenea unei bariere invizibile.

priveliştea şi duhoarea suferinţei lui făceau imposibilă orice încercare a prietenilor săi de a-i aduce, cu adevărat, mângâiere.

Amintindu-şi zilele de odinioară din grajdurile tatălui ei, Nogahla alunecă uşor de pe armăsar. Aban fu acolo să o prindă. Trecură apoi pe lângă Elifaz, Bildad şi Ţofar, care abia dacă îşi conteniră plânsetele ca să bage de seamă o servitoare umilă şi un paznic.

Când Elihu o salută tăcut din cap, Nogahla îi întoarse salutul cu răceală. Îi va spune ea mai târziu mai precis ce gândea despre el. Simţind strânsoarea lui Aban înteţindu-se

pe braţul ei, băgă de seamă privirea duşmănoasă pe care o schimbară cei doi bărbaţi. Se întrebă cum se făcea că Elihu, pe care îl crezuse atât de bun şi binevoitor, se putea mânia în halul acesta, pe când Aban, care fusese format ca să lupte şi să ucidă, se putea purta cu atâta bunătate.

Apoi îl văzu pe Iov şi orice alte gânduri se risipiră în faţa adâncimii suferinţei sale. Dacă era posibil ca cineva să zărească fundul abisului şi totuşi să continue să respire, el o făcea în seara aceasta. Dacă putea vreun om să mănânce şi să doarmă şi să vorbească în vreme ce o sălbăticiune îi sfâşia carnea, el era acela. Dacă se putea iubi cu inima smulsă din piept, el dobândise, cu siguranţă, şi această abilitate.

Când Nogahla îşi începu urcuşul pe grămada de gunoi, Iov o întâmpină cu un zâmbet. Fata îi turnă ceai de mentă în gură ca să-i mai aline gâtul rănit, iar ca să-i înalţe sufletul vlăguit, îi vorbi din înţelepciunea ei simplă. Iar când tonurile stridente şi fierbinţi ale bocetului înnegurară faţa lui Iov într-un zbucium solitar, Nogahla îi cântă melodiile inimii ei, înecând astfel jalea prietenilor lui din depărtare.

— Iov 2: 13

Şi au şezut pe pământ lângă el şapte zile şi şapte nopţi, fără să-i spună o vorbă, căci vedeau cât de mare îi este durerea.

prietenii lui Iov se dizolvau în munţi lichizi de jale. Spectacolul lor fusese mai patetic decât îşi putuse închipui el. Adora justiţia poetică a acestui fapt. Iov, care plânsese şi atinsese atât de mulţi în vremea nenorocirii lor, îndurase bocetele rubedeniilor lui fără un singur cuvânt de încurajare sau – ferească zeii! – vreo atingere blândă. Un zâmbet leneş i se lăţi pe buze.

Singura grijă care nu-i dădea pace era Aban. Îi era prieten sau duşman? Rămânând în umbră, mai aruncă o privire peste balcon şi zări statura înaltă şi impunătoare staţionată lângă zidul spart al curţii lui Iov. *Ce pui la cale, Aban, fiule?* Stătea acolo de când o escortase pe micuţa cuşită, mai devreme. Plecase doar cât să însoţească servitorii ce le serveau masa oaspeţilor lor şi pe urmă îi ţinuse companie când aiurase, plin de simpatie, pe seama împrejurărilor în care se afla Iov. După un spectacol suficient de ospitalier, el se întoarse pe balconul lui, presupunând că şi căpitanul lui avea să-i calce pe urme pentru raportul de seară. Aban, însă, zăbovise în bucătărie şi apoi îşi reluase locul lângă grămezile de gunoi. *Ce te fine atât de aproape de movilele acelea puturoase ale lui Iov?*

Băgă de seamă că Aban îşi croia drum spre vârful movilei în care era cocoţat Iov acum. „Iată ceva nou”, spuse tare. Nu-l mai văzuse pe căpitanul lui urcând până lângă figura aceea muribundă, pe vârful gunoiului.

La lumina lunii pline, desluşi o altă figură, de femeie, de astă dată, care şedea alături de Iov şi cuşită pe movilă. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul. *Este oare Sitis? Aban, acum ai putea să-ţi dovedeşti loialitatea faţă de mine sugrumând-o cu mâinile goale.*

Dar chiar şi în clipa când gândul îi dădu prin minte, ştiu că Aban nu putea să-i facă vreodată rău lui Sitis. Tresărise când Sayyid dăduse porunca de a o ucide. Ceva la ea străpungea inima namilei aceleia de om. Zâmbi. *Bineînţeles că aşa e. Trebuie să fi moştenit vulnerabilitatea mea în faţa farmecelor ei.*

„Cine o fi femeia aceea de pe grămada lui Iov de gunoi”, şopti el în noapte, „şi ce vei face cu ea?” Aşteptă răbdător, privind gesturile femeii, înclinarea capului ei, felul în care îşi mişca mâinile. Era Dina. O recunoştea după cârlionţă moi ce îi cădeau pe umeri când se apleca spre cuşită.

Râzând, Sayyid mângâie între degete şuviţele moi din părul lui Sitis, pe care le mai păstra încă, reverenţios, între faldurile robei. *Iov nu-şi va mai trece niciodată degetele prin părul soţiei sale. El nu mai are degete, iar Sitis nu mai are păr!* Oh, cum îşi dorea să poată râde fără a trezi întregul canion! Poate că mâine îl va convoca pe Cel-fără-de-Nume şi îi va împărtăşi răutăcioasa lui încântare. Mai mult ca sigur că Aban nu i-ar gusta umorul. Se împrietenise prea la cataramă cu inamicul.

Sayyid zări figura lui înaltă şi întunecată coborând de pe mormanul de cenuşă. Ajuns la poale, Aban şovăi.

„Da, gândeşte-te bine, fiule! Pune-ţi în balanţă opţiunile”.

După câte se părea, căpitanul său cumpănea vreo decizie însemnată, înclinând când într-o parte, când în alta.

Amuzat de momentele vieţii în care se hotărau soarta, destinul, supravieţuirea, Sayyid zâmbi. „Alege înţelept. Viaţa ta depinde de loialitatea ta”.

Deşi glasul lui Sayyid era doar o şoaptă, Aban făcu un pas în clipa în care fusese rostit ultimul cuvânt.

În mai puţin timp decât îi fusese necesar lui Sayyid pentru a o peţi pe mama lui Aban, tânărul bătu la uşa dormitorului lui. Năvălind înăuntru fără a aştepta vreo invitaţie, îi spuse fără să-l salute, „Tată, am o cerere”. O plecăciune uşoară fu singurul lui gest de credinţă.

Sayyid simulă un căscat. „Cum îndrăzneşti să dai buzna aici şi să mă trezeşti la ora asta, cerându-mi…”

Aban se îndreptă de spate, îndepărtând cu o fluturare de mână protestele tatălui său. „Amândoi ştim prea bine că ne-ai privit de pe balcon toată noaptea”.

Zbaterea lui Sayyid între indignare şi amuzament fu iute anulată de tonul urgent al căpitanului.

„Cred că cea mai bună cale de a câştiga bunăvoinţa rubedeniilor lui Iov este să faci paradă de daruri – atât rubedeniilor lui, cât şi lui Iov însuşi”. Înainte ca Sayyid să mai comenteze ceva, Aban continuă grăbit, „Cred că ar trebui să începem printr-o ofertă de medicamente pentru Iov – şi asta neîntârziat”.

Medicamente. Motivele băiatului deveneau mai limpezi. Era un bărbat îndrăgostit, care încerca să o impresioneze pe aleasa inimii lui. Pe Dina. „Şi ce vor spune rubedeniile lui Iov când te vor întreba de ce nu i-am oferit lui Iov îngrijire medicală şi până acum?”

„Nu ştiu, tată. Minciunile sunt domeniul tău de expertiză. Eu nu încerc decât să menţin pacea cu o armată de trei ori mai mare decât a noastră, pentru care armele noastre par nişte jucării”.

Sayyid ridică mâinile, prefăcându-se a se preda. „Ştiu că am stabilit că eu sunt mincinosul, iar tu cel ce zice adevărul”. Zâmbi cu răutate. „Aşadar, spune-mi adevărul,

fiule. Ce speri să obţii cu această bunăvoinţă, pacea sau dragostea servitoarei blonde a lui Iov?”

Şocul de pe chipul lui Aban era nepreţuit. „Eu sunt căpitanul tău şi acţionez pentru binele tău, Sayyid. Cererea aceasta nu are nicio legătură cu Dina”. Se îndreptă, luând o poziţie militară rigidă. „Treaba mea este să transmit explicaţia ta pentru faptul de a fi amânat să-i oferi lui Iov îngrijire medicală”.

„Ei bine, dacă tot eşti tu atât de sincer”, spuse Sayyid râzând, „de ce nu-ţi încerci norocul la minţit? în mod clar, eu sunt destul de priceput la asta, dar ţie ţi-ar prinde bine niţică practică”.

Ochii lui Aban se înăspriră ca răspuns la batjocura lui, însă Sayyid era hotărât să se răzbune cumva pentru loialitatea împărţită pe care fiul lui i-o arătase în public.

„Poate că am putea spune că doctorul tău a refuzat să-l trateze de teama zeilor”, zise Aban, ridicând, întrebător, o sprânceană neagră.

„Da, cred că am putea spune şi aşa. Dar dacă te întreabă de ce n-am pus la dispoziţia Dinei mai multe ierburi pentru tratarea lui Iov?” zise Sayyid, încântat să-l vadă umflându-şi nările la pomenirea ataşamentului său faţă de Dina. Văzu apoi cu oarece satisfacţie că fiul său, strunindu-şi emoţiile de slăbiciune, se băţoşi cu hotărâre.

„Vom miza pe dispreţul lor faţă de Dina”, răspunse Aban cu voce plată, „şi le vom spune că am refuzat să ne dăm proviziile pe mâinile ei mânjite de sânge. Vom lăsa în seama lor, acum, dacă tot au venit, să tocmească un alt doctor sau să o lase să-l îngrijească pe mai departe”. Sayyid îşi simţi pieptul umflându-se de mândrie. La început,

Aban păruse sfâşiat de gândul înşelăciunii şi al dizgraţiei care ar umbri frumuseţea Dinei, însă, după câte se părea, îşi înfrânse rudimentarele sofisme legate de integritate şi le sacrificase pe altarul succesului. Plesnindu-l peste umăr, îi zise, „Băiete, într-o bună zi ai putea deveni un moştenitor pe cinste”.

„De unde să fac rost de ierburi la ora asta?” spuse Aban, întorcându-se spre uşă, fără vreo apreciere pentru preţuirea lui Sayyid. „Luna a intrat în al patrulea pătrar şi toată cetatea doarme”.

Sayyid nu se clinti, ci îşi lăsă vorbele să oprească avântul căpitanului său. „Poţi cere orice, oricând, Aban. Eşti fiul meu”. După cum se aşteptase, căpitanul se întoarse şi îşi privi tatăl în ochi. Însă ceva din privirea lui îl făcu pe Sayyid să se trezească la realitate.

„Nu voi cere decât ceea ce se cuvine, tată. Doar ceea ce se cuvine”. Sayyid resimţi tonul sigur de sine al lui Aban ca şi când Şcolul şi-ar fi deschis gura şi l-ar fi înghiţit întreg. *Cum îndrăzneşte băiatul acesta să mă critice?* îşi miji ochii, ameninţător. „Te vei duce la Bela Edomitul şi vei pune un detaşament de gărzi să-l escorteze până la mine. Pe urmă, te duci cu trupele în marş până la casa doctorului meu şi pui mâna pe fiecare legătură de ierburi şi pe fiecare poţiune pe care le are”. Apropiindu-se de căpitanul lui cu umbletul agale şi sigur al unui leu ce dă târcoale prăzii, mai spuse, „Se *cuvine,* căpitane, ca Bela să-mi împărtăşească groaza când rubedeniile sale sosesc în fruntea unei armate. Şi nu se *cuvine* oare şi ca doctorul meu să-mi ofere mijloacele de trai pe care i le-a cumpărat grâul meu?”

Aban rămase impunător şi ţeapăn, cu ochii pironiţi în

depărtare, în faţa impecabilului calm militar al fiului său, mânia lui Sayyid se potoli. „Du-te”, spuse după o lungă tăcere. „Adu-i lui Iov preţioasele medicamente şi pe Bela la mine, ca să nu sfârşim toţi în haine de înmormântare!”

„Nu mai suport, Dina. De ce nu vin mai aproape?” zise Iov, ridicându-şi braţul pentru ca Dina să-i poată trece bandajul din pânză de jur-împrejurul pieptului. „Au trecut şase zile, iar aşa-zişii mei prieteni, rubedeniile mele, nu pot răbda vederea sau mirosul meu. Ahh!” Cerul nopţii purtă ecoul strigătului său.

„Iov, îmi pare rău!” Dina lărgi bandajul în zona sensibilă şi izbucni numaidecât în lacrimi.

Iov se detesta pentru că striga de durere, detesta faptul că o făcea pe această femeie plină de compasiune să plângă, detesta faptul că soţia lui era nevoită să se ascundă într-o peşteră precum un animal în cuşcă. Dar nimic din toate acestea nu erau din vina Dinei. „Îmi pare rău că am strigat şi îmi pare rău că trebuie să vii aici ca un hoţ în noapte ca să-mi bandajezi rănile. Şi îmi pare rău că plâng ca un copil”. Avea să se sfârşească vreodată umilirea aceasta?

Nogahla îşi plecă capul ca să-l poată privi în ochi. „Stăpâne Iov, eşti mult mai liniştit decât un copil”.

Confruntată cu sinceritatea din ochii ei, mânia lui se spulberă.

Cu un gest foarte prozaic, Nogahla ridică unul din viermii ce căzuseră dintr-o bubă de pe umărul lui şi îl aşeză la loc în casa lui supurândă. „Iată, viermişor. Nu poţi pleca până când nu te omoară mirul stăpânei Dina”.

Prefăcându-şi lacrimile în mirare, Iov şi Dina schimbară o

privire Iov întâmpină râsul ei vioi cu un zâmbet precaut – bucuria clipei meriia durerea pe care o simţea în buze.

„Îţi mulţumesc, credincioasă asistentă”, îi spuse Dina Nogahici şi apoi se uită la Iov. „Viermii izbutesc să facă faţă infecţiei şi, în mul puţin de o săptămână, mirul a prefăcut o parte din bube în cruste Acesta este un motiv să nu ne pierdem nădejdea. Iov”.

Iov înghi (şi cu greutate şi încuviinţă din cap. Orice alt gest ar fi trimis alte lacrimi arzătoare prin brazdele tăiate pe obrajii lui.

„Deşi glasul îţi este încă o şoaptă”, spuse ea, „devine mai puternic şi poţi să mănânci supă şi albuş de ou acum”.

Părând tot atât de hotărâtă să se lupte cu deznădejdea lui pe cât era şi cuşita, Dina îndepărtă fâşiile de pânză de pe carnea fragedă de sub braţul său. De durere, Iov tremură din tot corpul şi printre dinţii ce-i clănţăneau slobozi un geamăt jos, gutural. Lacrimile se prelingeau pe obrajii Dinei în timp ce lucra. „Dacă i-ai da voie lui Aban să accepte frunzele de *qat* aduse de Ţofar din Saba”, îi spuse ea, cu mânie în glas, „ne-am descurca mult mai bine cu durerea. Acum că ţi s-au vindecat rănile din gură, ai putea mesteca frunzele sau ai putea să foloseşti pipa lui Ţofar şi să le fumezi”. Era a doua noapte la rând când aducea în discuţie subiectul.

„Ţi-am mai spus”, răspunse Iov, scrâşnind din dinţi de durere, „am nevoie de o minte limpede pentru atunci când Elifaz, Bildad şi Ţofar îşi vor aduna curajul să urce, în sfârşit, până la mine. Nu pot mesteca un cocoloş de *qat,* ameţit şi tâmp, în vreme ce ei se ceartă pe seama casei şi a pământului meu”.

Dina îşi domoli mâinile. Cu glasul blând, dar neîncrezător, îi zise, „Chiar crezi că de asta au venit. Iov? Crezi că şi-au adus armatele ca să-ţi ia casa şi pământul?”

Iov îşi simţi bărbia tremurând. *Te rog. El Şadai, ajută-mă să-mi pun frâu lacrimilor. Durerea este prea mare.* Trase aer adânc în piept şi forţă cuvintele care se învolburaseră înăuntrul lui vreme de şase zile să iasă afară. „Cred că la început au avut intenţia de a-mi apăra casa şi pământul, Dina. Dar în fiecare zi vin până la marginea movilei de gunoi, cei doi mai în vârstă aduşi de mâini de Bela şi Sayyid, cu Ţofar lângă ei. Pleacă urechea la minciunile lui Sayyid, mănâncă din bucatele lui şi se bucură de ospitalitatea lui. Când încerc să-i strig, ei nu aud decât o şoaptă, iar Sayyid le gângureşte în urechi spunând, «Ia te uită, sărmanul, cât suferă!»

„Bela nu scoate o vorbă, dar se gudură pe lângă unchiul Elifaz fără nicio ruşine şi ştiu că îşi urmăreşte propria agendă. Vrea să mă vadă minat pentru ca el să se poată ridica la putere drept cel dintâi rege i doinit. Cele trei rubedenii ale mele par nepăsătoare la orice altceva în «fără de bocetele lor distante, mulţumindu-se să fie bine hrăniţi şi înşelaţi de către duşmanii mei”. Lacrimile biruiră, în sfârşit, zăgazurile şi Iov inhală printre dinţii încleştaţi.

„Stăpâne Iov”, auzi glasul liniştit al Nogahlei, penetrându-i giulgiul durerii. „Vreau să ştii că Aban le-a spus rubedeniilor tale tot adevărul, aşa cum s-a petrecut”. Ochii ei scânteiau în bătaia lunii. Iov ştiu că fata purta pe umeri povara unei mari răspunderi.

Cu mâna bandajată, îi atinse obrazul, recunoscător pentru ierburile cu efect de amorţire şi pentru un prieten

care nu se dădea înapoi. „Ştiu că inima ta şi-a pus mari speranţe în abilitatea căpitanului de a le influenţa pe rubedeniile mele, micuţo. Dar eu îi cunosc pe Elifaz, pe Bildad şi pe Ţofar mai bine chiar decât mamele şi nevestele lor. Am trăit cu ei, m-am rugat cu ei, am învăţat alături de ei şi chiar m-am deprins să gândesc ca ei în Casa lui Sem".

Glasul îi deveni atât de bolovănos încât Nogahla îi duse la buze o ceaşcă de ceai de mentă, ajutându-l astfel să continue. „Din conversaţiile pe care mi le-aţi raportat, Bildad îndeosebi este convins că în viaţa mea există un rău ascuns care a atras judecata asupra casei mele. Şi vede idolatria lui Sitis ca pe o slăbiciune a conducerii mele".

Uitându-se la Dina, încercă să le transmită cât de sigur era de cele ce urma să spună. „Eu *ştiu* că Elifaz, Bildad şi Ţofar au căzut pradă înşelăciunii lui Sayyid şi că mă vor judeca cu asprime. Dar mai rău de atât..." Gâtul i se strânse şi abia dacă putu rosti vorbele. „Cred că Bildad o va lua pe Sitis de lângă mine dacă Iahve nu intervine". Plecându-şi capul, îşi lăsă lacrimile să-i cadă în cenuşă mai curând decât pe obraji.

Auzind familiarul scârţâit de paşi pe poteca bolovănoasă ce ducea spre peştera văduvei, Sitis trase frumoasa perdea nouă pe care Aban le-o adusese. Prin găurile zdrenţăroase nu se mai furişau primele raze ale zorilor, iar pânza din olandă acţiona ca o barieră împotriva căldurii verii de peste zi şi a răcorii specifice deşertului pe timp de noapte. Le văzu pe Dina şi pe Nogahla întorcându-se de la îngrijirile acordate lui Iov în timpul nopţii, însă în dimineaţa aceasta veneau însoţite de Aban. Toţi trei arătau înneguraţi ca nişte păstori lipsiţi de turmele lor.

Lăsă perdeaua să cadă şi aruncă o privire spre silueta adormită a Ormei. În răstimp de doar o săptămână, scumpa văduvă îi oferise în peştera aceasta un cămin şi o familie care însemna mai mult pentru ea decât şi-ar fi putut închipui vreodată. Îi era dor de Iov şi îi veneau în minte o mie de întrebări pe care ar fi vrut să i le pună lui El Şadai, însă inima îi era mai plină de pace decât fusese vreodată până atunci. *Îţi mulţumesc pentru viaţa mea,* se rugă ea, aşteptându-şi prietenii să sosească.

Când Dina şi Nogahla dădură încet perdeaua la o parte şi se uitară în peşteră, Sltis şopti, „Sunt trează”. De obicei, Dina îi dădea veştile despre progresul lui Iov, în vreme ce Nogahla se ducea direct la rogojina ei de dormit, unde se odihnea câteva ore înainte de a se întoarce să observe interacţiunea lui Sayyid şi Bela cu rubedeniile. În dimineaţa aceasta, însă, Dina îi făcu semn, fără o vorbă, să li se alăture la intrarea în peşteră.

„Sitis, Iov vrea să te pregătim pentru ce e mai rău în timp ce ne rugăm pentru ce poate Dumnezeu mai bine”, vorbi prietena ei fără introduceri, privind-o intens. Sitis dădu din cap, dar nu scoase o vorbă. Aprecia francheţea Dinei. „Iată ce ştim: Nogahla a ascultat cu atenţie ce s-a vorbit la întruniri, iar Aban a spus adevărul despre caracterul lui Iov şi despre evenimentele din ultimul an”.

Mângâind-o cu degetul mare pe obraz, Sitis îi oferi Nogahlei un zâmbet. Mai mult ca sigur că era mulţumită că bărbatul căruia îi dăruise inima ei se dovedise a fi de bună credinţă.

Ochii micuţei cuşite, însă, erau plini de lacrimi. „Îmi pare rău, stăpână. Nu pare a face vreo diferenţă. Rubedeniile

voastre par a da crezare minciunilor jupânului Sayyid”.

Sitis dădu din cap şi simţi un nod în gât când privi cu luare-aminte chipul obosit al Dinei „Aşadar, aceasta este partea cea mai rea?”

„Mi-e teamă că nu”, zise Dina, şovăind.

Sitis îşi simţi inima gonindu-i în piept şi îşi duse o mână tremurândă la gât. „Care este, atunci?”

„Iov crede că Bildad va încerca să te ia de aici – să te ia de lângă soţul tău”.

Sitis lăsă să-i scape un icnet scurt înainte de a-şi stăpâni emoţiile. Luptându-se cu sine, se rezemă de un bolovan, pentru mai mult echilibru. *El Şadai, dă-mi putere. Dă-mi înţelepciune.* „De ce m-ar lua Bildad de lângă Iov?”

Dina deschise gura vrând să vorbească, însă Aban le trânti în faţă crudul adevăr. „Fratele dumitale şi rubedenia lui Iov cred că el a înfăptuit vreun păcat ascuns şi că refuză să se pocăiască. Bildad nu te va lăsa în grija unui soţ ticălos”.

„Dar e ridicol!” Ochii Dinei aruncau văpăi. „Dacă Aban şi-ar fi făcut timp să-l cunoască pe Iov în loc să-şi petreacă întreaga viaţă îndeplinind ordinele leviatanului aceluia de taică-său, poate că ar fi încropit o apărare mai solidă”. O înşfăcă pe Nogahla de braţ. „Vino, Nogahla! Trebuie să te odihneşti puţin înainte de a te întoarce în tabără azi”. Înainte de a dispărea în peşteră cu Dina, fata aruncă o privire apologetică peste umăr.

Aban rămase cu ochii cât cepele, rănit şi cu umerii încovoiaţi. „De ce este mânioasă pe mine? Stăpână Sitis, să ştii, te rog, că mi-am dat toată silinţa! Nogahla mi-a auzit mărturia. Ea ştie…”

Ridicându-se spre el, Sitis îşi făcu palma căuş pe obrajii lui, curmându-i vorbele. Atingerea pielii lui îngrijite şi a bărbii uleioase şi tunse scurt îi aducea aminte de propriii ei fii, care ar fi fost cam de vârsta lui. „Eu te cred”, spuse ea, fără să fie cu totul sigură de ce. Însă uşurarea de pe chipul lui îi întări încrederea. „Dina este frustrată că nu poate face mai mult şi probabil se simte, ca noi toţi, puţin deznădăjduită”. Mângâindu-l pe obraz, adăugă, „în plus, simte că e de datoria ei să o protejeze pe Nogahla de acest căpitan chipeş, fermecător şi cu totul desăvârşit, până când îi cunoaşte cu certitudine intenţiile”. Aban îi luă mâna şi îi sărută dosul palmei – aşa cum făceau şi băieţii ei pe când se pregăteau să fie bărbaţi în toată firea.

Amintirea îi străpunse inima şi o jale neaşteptată aproape că o sugrumă. În clipa aceea, însă, o fulgeră răspunsul la dilema ei.

„Aban!” strigă, smulgându-şi mâna din strânsoarea lui şi ţopăind ca un copil. „N-are să-ţi placă ceea ce urmează să spun, dar cred că viitorul nostru depinde de asta”. Se îndepărtă câţiva paşi de gura peşterii pentru ca ceilalţi să nu o poată auzi. „În dimineaţa asta, mă voi duce să-l văd pe Iov”. El începu să protesteze, iar ea îl opri ridicând o mână. „Ascultă-mă până la capăt! înainte de a-l vedea pe Iov, mă voi întâlni cu Elifaz, Bildad şi Ţofar. Vreau să-mi vadă părul, să audă şi ce am eu de zis despre cele petrecute săptămâna trecută în piaţă. Şi, lucrul cel mai important, vreau ca ei să scoată rămăşiţele copiilor mei din molozul de sub casa lui Enon”. Văzu apoi cum pe chipul lui Aban se întinseră, încet-încet, şocul şi admiraţia şi ar fi vrut ca şi Dina să poată vedea priveliştea. *Sunt sigură că victoria din*

ochii lui Aban te-ar fi convins de loialitatea lui, prietena mea.

„Îmi doresc să nu fi trebuit să părăseşti peştera, dar socotesc că planul tău este strălucit. Cruzimea de netăgăduit de care Sayyid a dat dovadă refuzând să-ţi îngroape cum se cuvine copiii va reduce la tăcere scuzele lui subţiri – mai ales când rubedeniile tale vor fi martore ale adâncimii umilirii şi mâhnirii tale”.

Studiind expresia de pe chipul lui Aban, Sitis zări urme ale frumoaselor trăsături ale tatălui său. „Sunt pe cale să-mi pun viaţa în mâinile tale, Aban. Trebuie să te întreb ceva”.

Ochii lui rămaseră limpezi şi neascunşi. „Îţi voi răspunde sincer, stăpână”.

„De ce faci asta? Am tot vrut să te întreb, dar n-am vrut ca Dina sau Nogahla să audă răspunsul tău. Vreau adevărul, Aban, oricare ar fi el”. Adânc în sinea ei, îi era teamă de răspunsul lui. Dar trebuia să ştie, şi ceva mai presus de orice raţiune îi spunea că el va fi onest.

Tânărul se rezemă de un bolovan din apropiere, cu chipul destins şi deschis. „Când tatăl meu a dat poruncă să te ucid, am ştiut că şi-a pierdut Steaua Nordului. Singura persoană pe care o preţuise întotdeauna, unica lui pasiune, încetase să-l mai călăuzească. Atunci când un om rău îşi pierde forţa călăuzitoare, devine nebun. Iar un nebun distruge totul în calea lui”.

Cuvintele lui erau atât de prozaice, atât de detaşate. Pentru prima dată, Sitis înţelese profunzimea instruirii acestui războinic. Viaţa şi moartea erau pentru el ca pâinea şi aerul. Suliţa şi săgeţile erau tot atât de mult parte din

viaţa lui de zi cu zi precum lingurile şi stafidele.

Cu un amestec ciudat de uşurare şi îngrijorare, îl întrebă, „Care este forţa ta călăuzitoare, Aban?” Cuvintele îi ieşiră de pe buze înainte de a i se forma în minte. „Urmezi vreun zeu, vreun cod moral sau propria inimă?”

Aban lovi cu piciorul câteva pietricele de pe drum, gest care îi aminti din nou lui Sitis de fiii ei, care procedau la fel când se frământau cu vreo întrebare dificilă. Tăcerea o făcu să lovească şi ea câteva pietricele în aşteptarea răspunsului.

„Eu nu-L cunosc pe acest El Şadai despre care vorbiţi tu şi stăpânul Iov. Mama mea a fost trimisă departe înainte de a apuca să mă înveţe despre zeii Egiptului, iar Sayyid nu m-a învăţat niciodată să mă închin zeilor ismaeliţi”. Se opri, privind răsăritul. „Bănuiesc că deocamdată îmi urmez inima. Dar poate că, într-o bună zi, voi putea să-ţi dau un răspuns mai bun”.

Ea se ridică spre el, îi luă faţa în mâini şi îi căută privirea. „Într-o zi, soţul meu te va învăţa despre Cel Preaînalt, Aban. Eu am descoperit că Iahve este singurul răspuns de care are nevoie orice om”, îi zise, subliniindu-şi cuvintele cu o mângâiere scurtă. „Acum, vino să-l vedem pe fratele meu!”

Strigătul îl deşteptă pe Iov din binevenitul pui de somn matinal. Ca prin ceaţă, îl văzu pe Aban alergând spre grămada de gunoi, odată cu primele raze ale zorilor.

„Ce? Ce s-a întâmplat?” încercă Iov să strige, cu glasul încă slăbit. Uriaşul paznic ridică mâinile ca pentru a-l încredinţa că nu avea de ce să se neliniştească, însă gestul nu avu niciun efect asupra ritmului alert al inimii lui Iov. După toate câte se petrecuseră, orice fel de ţipăt – chiar şi

al copiilor aflaţi la joacă – îl alarma pe loc.

Băgă de seamă un freamăt neaşteptat în preajma cortului lui Bildad şi îi văzu pe Elifaz şi pe Ţofar fugind pe jumătate adormiţi spre domeniul lui. Începură alte bocete. „Aban!” zbieră Iov din toţi rărunchii şi simţi că ceva îi cedează în gât.

Garda ajunse la poalele movilei lui de cenuşă. „Nu te alarma”, spuse, urcând pe grămada de gunoi şi cenuşă mereu în creştere. „Sitis s-a dus în vizită la fratele ei şi tocmai i-a văzut părul”.

Iov nu se putea hotărî dacă să plângă sau să râdă. Aban se exprimase de parcă o servitoare tocmai îi făcuse lui Sitis o împletitură înfiorătoare, iar prinţul ismaelit era nemulţumit de ea., JEI bine, mă rog să nu se rănească în părul ei”.

Sarcasmul îi smulse lui Aban un râset. Asemenea unui prieten vechi, tânărul se aşeză lângă el în murdăria aceea puturoasă şi zăboviră într-o tăcere amiabilă până când se lumină de ziuă.

„N-am vrut să o aduc pe soţia ta aici, stăpâne Iov”, spuse Aban într-un final. „Este periculos. Şi Sayyid, şi Cei-fără-de-Nume o vor moartă, dar îţi dau cuvântul meu că voi face tot ce îmi stă în puteri ca să o protejez”. Continuă să privească drept înainte. „Sayyid te supraveghează zi şi noapte de pe balconul lui, supraveghează canionul, pe vizitatorii tăi, totul”.

„Îţi mulţumesc, Aban”. Ar fi vrut să spună mai multe, dar gâtul începuse să-i sângereze. Ar fi vrut să-l implore să o păzească pe Sitis cu toată grija, dar bărbatul spusese că aşa va face. Trăgea nădejde că spunea adevărul şi că avea

să-i rămână loial, însă bărbatul îi destăinuise deja un adevăr ascuns. Da, «îţi mulţumesc» era de ajuns.

„Iată, Sitis iese din cortul lui Bildad”. Aban fu în picioare şi la jumătatea drumului în întâmpinarea ei, înainte ca Iov să-şi dea seama că o escorta spre grămada de gunoi.

Inima aproape că îi săltă în piept la vederea soţiei sale. Deşi trecuse doar o săptămână de când o văzuse, ea era pentru el ca aerul. „Sitis, iubirea mea”. Glasul îi era din nou o şoaptă neplăcută.

„Iov”. Plânsese. Aban o ţinu de mână în timp ce urcă împleticindu-se pe movila de cenuşă, cu şiroaie de lacrimi pe faţă şi ochii roşii şi umflaţi.

„Sitis, ce s-a întâmplat? Ce ţi-au spus?”

Ea căzu înaintea lui, cu faţa atât de aproape de murdărie încât el se întinse să o prindă. Durerea provocată de capul ei pe mâinile lui aproape că îl orbi.

„Le-am cerut să îngroape osemintele copiilor noştri, Iov, iar Bildad s-a învoit dacă... dacă mă întorc împreună cu el să-mi petrec restul zilelor în izolare”.

Cuvintele ei îl înfuriară până în vârful degetelor, înlocuind durerea.

Ea îşi ridică privirea, căutând în ochii lui un răspuns, dar pe urmă se uită din nou în pământ ca şi când s-ar fi temut de răspunsul lui. „A spus că mi-am făcut de ruşine familia, dar că, dacă mă întorc de bunăvoie, tu poţi păstra pământurile pe care ţi le-a dat în contul zestrei mele”.

„Nu”. Deşi era abia o şoaptă, cuvântul o făcu pe Sitis să ridice capul.

Apoi zâmbi, respirând adânc şi o lacrimă solitară îşi croi drum în jos pe obrazul ei fără cusur. Dar, aidoma unui nor

de furtună pe un cer senin, înfăţişarea ei se schimbă. Şovăind, spuse, „Elifaz este de aceeaşi părere. Dacă nu mă întorc de bunăvoie împreună cu Bildad, Elifaz îţi va lua cu forţa toate pământurile edomite şi le va da lui Bela. Tu te vei alege cu nimic, iar Bela va ajunge omul cel mai bogat din tot Răsăritul. Vom fi pribegi, Iov, iar Bela va avea toate şansele să stăpânească peste edomiţi, după moartea lui Esau”.

Iov tânjea să o adăpostească în braţele sale. Se mulţumi, însă, să o îmbrăţişeze cu privirea. „Iehova-lire, Sitis. Dumnezeu îmi poartă de grijă. Eu n-am făcut rău nimănui. Dacă ei ne nedreptăţesc. Dumnezeu ne va apăra. Dacă ar fi să aleg eu, nu te vei duce cu Bildad, iubirea mea. Eu am totul dacă îl am pe Iahve şi dacă te am pe tine. Dar tu trebuie să alegi unde îşi găseşte inima ta mulţumirea”.

Nu mai văzuse niciodată lumina din înfăţişarea soţiei lui strălucind atât de puternic. „Eu îl aleg pe Iahve şi te aleg pe tine, bărbate. Atâta vreme cât ştiu că nimic nu mă poate despărţi de Dumnezeu sau de tine, sunt mulţumită”, spuse ea.

Sitis, prinţesa lui ismaelită, cu părul lung de numai două degete, cu faţa mânjită de cenuşă şi murdărie, era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

„Poţi să mă duci acasă acum, prietene”, strigă femeia către Aban, care aştepta la marginea movilei de gunoi. „Rămân în Uţ”. Sărută apoi, nesigur, buzele pline de băşici ale lui Iov. „Mă voi întoarce diseară cu Dina ca să o ajut să-ţi bandajeze rănile”. Întorcându-se, începu să alunece pe mâzgă.

Oh, cât de mult tânjea să o ţină în braţe, să o sărute şi să

o iubească pe îndelete! „Într-o bună zi, ai să dormi din nou în braţele mele, nevastă, şi n-am să te mai las niciodată să pleci”. Ea chicoti ca o fată sfioasă şi clipi lung din genele-i frumoase ca şi când ar fi încercat să-i câştige inima.

Apoi Iov îl privi pe Aban conducând-o departe de el. Se pierdu în legănarea şoldurilor ei, în rotunjimile zvelte ale trupului ei. Când Sitis se întoarse şi îi făcu din mână, numai se topi ca atunci când o văzuse prima oară, în ziua nunţii lor.

— /ov 3: /

După aceea, Iov a deschis gura şi a blestemat ziua în care s-a născut.

D

Ina deveni treptat conştientă de faptul că o femeie o striga pe nume. *Visezi* „Oh!” Se ridică în capul oaselor pe rogojina de dormit şi realiză, după lumina ce se revărsa înăuntru prin perdea, că dormise o bună parte a dimineţii.

„Stăpână Dina, eşti acolo?” se auzi vocea chiar la gura peşterii. „Ţi-am adus un dar”. Ţipătul era destul de puternic încât să scoale şi morţii. Totuşi, nu o deşteptă pe Nogahla, care zăcea tolănită cu mâinile şi picioarele răşchirate aidoma unei piei de animal pusă la uscat. Sub braţul ei drept, era prinsă văduva Orma, care o privi pe Dina cu un zâmbet pe faţa ridată şi cu ochii strălucitori.

„Bunăăă!” mai strigă o dată vocea aceea insistentă.

„Bine!” zise Dina şi, târându-se până la uşă, trase perdeaua şi păşi afară. Nu recunoştea faţa mânjită care o întâmpină acolo. Femeia îşi dezveli doar doi dinţi într-un zâmbet strâmb, iar pleoapa stângă – pe jumătate închisă – aproape că ascundea crăpătura unde fusese un ochi.

Inima Dinei se înmuie pe loc. „Ce dar ne-ai putea aduce, femeie dragă? Nu te cunosc”.

„Aduc un dar pentru stăpâna Sitis din partea servitoarei sale, Nada”. Sărmana creatură îi întinse un mic vas de terci rece şi apoi, văzându-i fruntea încruntată, râse. „Nada a spus că numai stăpâna Sitis va aprecia fiertura. Este un amestec de fructe coapte ia foc mic, asezonate cu scorţişoară, şofran şi miere. Uite, copilă. Ia-l!”

Dina luă în primire vasul acela mic şi aroma îi lăsă numaidecât gura apă. „Miroase delicios”.

„Da, dar Nada a spus că darul este numai pentru Sitis. Dacă *ea* vrea să-l împartă cu tine, este alegerea ei”.

Femeia o privi aspru cu singurul ei ochi, forţând-o să încuviinţeze din cap, supusă. „Bineînţeles. Sitis ar trebui să se întoarcă din vizita la Iov în orice clipă de-acum. Mă voi încredinţa că îl primeşte. Te rog, transmite-i Nadei mulţumiri!” Femeia o mângâie pe obraz de parcă erau prietene de când lumea şi începu să coboare poteca pietroasă de munte.

„Cine a fost, dragă? * întrebă Orma, strecurându-se afară din îmbrăţişarea Nogahlei şi chircindu-se cu o pătură în colţul ei de peşteră. „Ce ai în mână?” Văduva devenise aproape invizibilă în ultimele câteva zile. Dina intuia că nu se simţea bine, însă ea nu voia niciodată să recunoască.

Curiozitatea tăcută trebuie să fi ţipat mai tare decât salutul femeii pentru că vocea răguşită de somn a Nogahlei spuse, „Ce-i asta?” Apoi, fata se ridică în capul oaselor şi plescăi din buze, clătindu-şi gura.

Dina râse. „Ei bine, n-am mai văzut atâta zarvă pentru un neînsemnat vas de terci”. Oferind preţiosul vas văduvei

spre păstrare, Dina se lăsă în genunchi în spaţiul confortabil de lângă Nogahla şi recapitulă instrucţiunile bătrânei. „Nada a spus că este doar pentru stăpâna ei”. Orma ridică capacul şi aroma înţepătoare inundă mica peşteră. Dina ridică o sprânceană către Nogahla. „Un dar special *doar* pentru Sitis”.

Cuşitei îi pieri tot somnul. „Oh, Nada aceea care face mereu pe şefa...”

„Nogahla, trebuie să avem răbdare. Poate că îl va împărţi cu noi”.

Pe după perdea se strecură Sitis, cu faţa inundată de lumină. „Oh!” icni Dina. „Nu te-am auzit intrând”. Spera că femeia nu auzise despre poftele lor frivole.

Căzând în genunchi, Sitis veni lângă Dina pe rogojina de dormit a Nogahlei. „Aban vă aşteaptă afară pe tine şi pe Nogahla ca să vă conducă la Iov”. Glasul îi era intens, purtarea, urgentă. „Bildad, Elifaz, Ţofar şi Elihu au fost de acord să vorbească azi cu Iov. Am nevoie să fiţi amândouă acolo”.

Dina îşi simţi inima în gât. „Sitis, eu nu pot. Eu... De ce trebuie să vin şi eu? Prezenţa mea acolo n-ar face decât să-i înfurie pe Ţofar şi pe Elihu şi, de-acum, probabil că şi Bildad şi Elifaz le împărtăşesc sentimentele”.

Înainte ca Sitis să poată da explicaţii, Dina simţi mâinile Nogahlei închizându-se blând în jurul mâinilor sale. „Stăpână, ştiu că ţi-e frică şi ştiu că te lupţi cu ruşinea ori de câte ori bărbaţii aceia îţi aruncă răutăţi”. Pe faţa fetei strălucea acum o expresie tandră de femeie, iar Dina se întrebă cum de crescuse atât de repede fără permisiunea ei. „Mi-ai spus odată că El Şadai ţi-a îndepărtat ruşinea şi că

niciun bărbat nu te-ar putea face să o iei din nou în cârcă. Mai crezi lucrul acesta, stăpână?”

Dina simţi un nod în gât şi, fără să spună nimic, începu să plângă. Cum ar fi putut nega credinţa simplă a Nogahlei?

Văduva Orma lăsă deoparte micul vas de terci şi se târî pe genunchii ci slăbiţi până la ele. „Poate că ar trebui să cerem binecuvântarea lui lahve peste ziua ce începe”.

Cele patru care alcătuiau o familie de suflet îşi dădură mâinile şi plecară capetele. „EI Şadai”, începu Dina, „nu ştiu cuvintele potrivite. Nu am o capră sau un miel ca să-ţi aduc jertfă, dar cred că Tu ne vei uuzi strigătele şi ne vei vedea lacrimile”.

Când cuvintele ei fură sugrumate de emoţie, Sitis continuă. „/Voi însene suntem jertfa, lahve. Ne aşezăm azi pe altarul de jertfă”. Îşi ridică capul, se opri şi când celelalte încuviinţară din cap, rostiră împreună «Amin».

Dina îi luă bărbia în palmele sale. „Eu şi Nogahla ne vom duce. Ce ui vrea să facem?”

„Iov va avea nevoie de îngrijire suplimentară în timp ce ne va înfăţişa cazul înaintea rubedeniilor noastre”, zise Sitis, întinzându-se după diverse lucruşoare de pus într-un coş. „Luaţi ceai de mentă din belşug pentru gâtul lui şi ierburi şi bandaje suficiente pentru a-i menţine durerea la niveluri suportabile”. Se întinse spre Dina şi o mângâie pe obraz cu degetul ei mare, noduros. „Simpla ta prezenţă acolo va însemna cel mai mult”.

Între timp, Orma se mutase în colţul ei şi se învelise din nou în pătura ei. „Cum rămâne cu darul Nadei?” întrebă ea cu voce slabă, dar poznaşă.

„Oh, Sitis! Aproape că am uitat”, zise Dina, întorcându-se

chiar la timp ca să o vadă pe Orma oferindu-i micul vas de terci.

Dina îl luă în primire şi, transferând amestecul aromat în mâinile lui Sitis, o privi cum îl inhala, plină de încântare. „Nada nu mi-a mai pregătit aşa ceva de când aveau copiii mei doi-trei anişori!” scânci ea. „Orma şi cu mine vă vom lăsa şi vouă pentru când vă întoarceţi”. Împărţind un rânjet plin de recunoştinţă, Dina şi Nogahla îşi luară rămas-bun în timp ce Sitis şi Orma porţionau cerescul dar al Nadei.

Iov îi privi adunându-se precum o armată de invadatori. Sayyid ieşea împreună cu Bildad din mănunchiul de corturi ismaelite de pe partea apuseană a canionului. Elihu venea în urma lor. Elifaz şi Ţofar aşteptau lângă poteca din mijloc, la marginea taberei edomite, gata să o confrunte pe rubedenia lor îndărătnică. Se uită după Bela, dar nu-l văzu pe uneltitor. *Cel puţin unul dintre duşmanii mei s-a hotărât să stea acasă.*

Scrută canionul punctat de corturile vizitatorilor şi nu văzu nici urmă de Aban sau de prietenii lui. Avea să poarte această bătălie de unul singur. Inima îi bătea cu atâta forţă încât se gândi că îi putea sparge pieptul. Cu cât bărbaţii se apropiau, cu atât îl inunda amărăciunea, ameninţând să-l înece.

Elihu trecu în faţa celor patru bătrâni, conducându-i spre curtea puturoasă în care şedea Iov. Mai multe dintre gărzile lui Sayyid veniseră de dimineaţă să împrăştie cenuşă proaspătă pe locurile unde aveau să fie aşezate rogojinile bătrânilor – la o distanţă sigură de duhoarea bubelor lui supurânde. Elihu venea în fruntea marşului, solemn ca într-o procesiune funerară. Toţi, în afară de el, îşi acoperiseră

gura şi nasul cu un săculeţ de ierburi proaspete. Pesemne că discipolul lui îşi amintise de remediul Dinei pentru Sitis şi îl sugerase şi bătrânilor.

Înainte ca ceilalţi să ajungă la rogojinile lor, pe cenuşa proaspăt presărată, Elihu dădu fuga până în vârful movilei lui Iov. Cu o plecăciune formală, îi introduse cum se cuvenea pe cei ce soseau. „Abba, rubedeniile tale au ezitat să vină mai curând din cauza marii tale suferinţe. Elifaz, prinţul Bildad şi Ţofar… au vrut să aştepte până când…”

Însă zăgazurile resentimentelor lui Iov se sparseră. „Blestem ziua naşterii mele”, spuse el, ignorând scuzele lui Elihu. „De ce nu mi-am dat sufletul la ieşirea din pântecele ei? Cel puţin acum aş avea pace. Dumnezeu S-a făcut nevăzut!”

La doar câţiva paşi depărtare, bătrânii tocmai îşi scoseseră sandalele la marginea movilei lor de cenuşă şi priveau acum cu ochi mari izbucnirea lui. Se întoarseră spre Sayyid, ca şi când, înainte de a se aşeza, ar fi aşteptat instrucţiunile lui.

Sayyid întinse o mână spre vârful grămezii de cenuşă, vorbind încetişor, pentru a le abate atenţia de la strigătele lui Iov, ca şi când acesta nici n-ar fi existat. „Rogu-vă, aşezaţi-vă”, spuse el, făcând pe gazda plină de graţie – chiar şi pe o grămadă de gunoi.

Deşi îi fierbea sângele în vene, Iov îşi ţinu gura până când cei cinci bărba (i îşi găsiră un loc pe muntele lui de murdărie.

Cel dintâi care se aventură să vorbească fu unchiul Elifaz. „Dacă vorbesc, îţi vei pierde răbdarea cu mine?” Fără să aştepte răspunsul lui, o dădu înainte ca un bou sălbatic ce

scurmă pământul. „Cum aş putea să nu vorbesc? Gândeşte-te la numărul tinerilor pe care i-ai instruit”. Arătă în direcţia lui Elihu. Glasul îi suna înăbuşit de sub săculeţul de ierburi fixat *in shmagh-xi* său. „I-ai sprijinit pe cei care se împleticeau şi ai întărit credinţa şovăitoare a propriului meu fiu. Acum, când vine necazul peste tine, tu eşti descurajat şi deznădăjduit, dar n-ar trebui oare să-ţi pui încrederea şi speranţa în via (a ta neprihănită? Gândeşte-te bine, fiule, căci îmi eşti ca un fiu, ştii prea bine. Care om *cu adevărat* nevinovat a fost vreodată nimicit? Dacă n-ai tăinuit în inima ta niciun păcat ascuns, nu vei pieri”.

Pe genele bătrânului mijiră lacrimi, iar inima lui Iov crăpă puţin. Elifaz fusese întotdeauna năvalnic, dar Iov ştia că omul îl iubea. „Ascultă, Iov”, îi spuse, răsfirându-şi degetele şi odihnindu-şi barba cenuşie pe ele. „Astă-noapte, în toiul unor vise tulburătoare, mi-a fost udus în taină un cuvânt. M-au cuprins frica şi tremurul şi oasele mele bătrâne au început să tremure. Un duh a trecut pe lângă fa (a mea şi părul de pe trup mi s-a înfiorat. S-a oprit, dar nu i-am putut vedea chipul. A stat înaintea mea şi am auzit o voce şoptită spunând, «Poate un om să fie mai neprihănit decât Dumnezeu? Poate un om să fie mai curat decât Făcătorul lui?»”.

Cu faţa lui maronie cuprinsă de groaza lui El Şadai, Elifaz scrută zările pe sub sprâncenele sârmoase şi cenuşii. Cel dintâi născut al lui Esau era conducătorul spiritual nedisputat şi plin de râvnă al clanului edomiţilor şi era cunoscut pentru aceste vizite nocturne din lumea spiritelor.

„Dacă Dumnezeu îşi învinovăţeşte îngerii, alungându-i din prezenţa Sa, cu cât mai mult este El gata să-i

zdrobească pe cei ce sălăşluiesc în case din lut?” întrebă, clătinând din cap. Barba albă îi mătura pântecul tot aşa cum mătura unei femei curăţă o podea prăfuită. „Poţi să-ţi strigi nevinovăţia înaintea lui El Şadai, dar se pare că te afli în toiul judecăţii Sale şi că ai tăi copii au fost zdrobiţi în curtea ta fără nicio apărare. Oamenii sunt născuţi să sufere, tot aşa cum scânteile zboară în sus. În locul tău, eu aş cere îndurarea lui Dumnezeu. Binecuvântat este omul pe care îl corectează Dumnezeu, aşadar nu dispreţui disciplina Lui, fiule! El face rana, dar tot El o leagă”. Dând din cap în direcţia lui Bildad şi a lui Ţofar, îşi atrase de partea lui acordul lor arogant. „Noi trei ţi-am cercetat plângerea şi am găsit adevărate aceste lucruri. Aşadar, ascultă ce avem de zis şi aplică cuvintele noastre situaţiei tale”.

Iov se îneca. Se simţea jefuit de toate. Jefuit de su fiare, viaţă, demnitate şi de dreptul de a fi auzit. Elifaz nu avea de gând să lase să i se răspundă la întrebări şi nici să îi fie puse la îndoială răspunsurile. Dar cum ar putea cunoaşte vreun om nemăsuratele adâncimi ale suferinţei sale? „Dacă durerea mi-ar putea fi cântărită, ar întrece greutatea nisipului din mări, unchiule”, zise Iov. Indignarea îi întărea glasul slăbit. „Nu-i de mirare, deci, că vorbele mele îţi par impetuoase! Groaza lui Dumnezeu m-a cuprins. Nu pot mânca, nu pot dormi. Singura mea rugăciune este ca Dumnezeu să mă lase să mor înainte de a renega cuvintele Celui Sfânt!”

Bătrânii nu părură deloc impresionaţi, însă Elihu păli. „Abba, nu vorbeşti serios!”

„Ba chiar vorbesc serios! Ce nădejde mi-a mai rămas? Chiar şi atunci când îl părăseşte pe El Şadai, omului

deznădăjduit ar trebui să-i rămână bucuria devoţiunii prietenilor săi! Dar voi v-aţi dovedit cu toţii tot atât de nevrednici de încredere precum un vad – plin de apă într-o clipă şi uscat ca oasele din deşert în cealaltă. Aţi venit aici ca să mă mângâiaţi, dar pe urmă aţi văzut ceva îngrozitor, care v-a băgat spaima în oase. Uitaţi-vă la mine! Aduceţi-vă aminte ce am însemnat unul pentru altul! V-am minţit eu vreodată?”

Ei, însă, se uitau la gândacii de gunoi ce li se căţărau pe rogojini.

„Am spus să vă uitaţi la mine!”

Ochii lor se îndreptară, în silă, spre bubele lui.

„V-am cerut eu vreo bucată de pâine sau să-mi umpleţi din nou gospodăria?” Aşteptă, dar ei nu-i răspunseră. „Nu! Şi totuşi, voi acceptaţi darurile duşmanului meu în vreme ce mie îmi sunt rânduite nopţi de mizerie şi zile lipsite de speranţă”.

Chipul frumos al lui Bildad, atât de asemănător cu al surorii sale, rămase de nepătruns. Ţofar se foi puţin, distras de o muscă pisăloagă ce bâzâia pe lângă capul lui. Elifaz, spre cinstea lui, era atent, deşi continua să-l privească cu bărbia ridicată într-o expresie de compasiune pe care Iov nu o mai putu îndura.

„Adu-ţi aminte, o, Doamne, că viaţa mea nu este decât o suflare”, strigă Iov, ridicând glasul şi mâinile. „Dacă am păcătuit, ce ţi-am făcut eu Ţie, Celui ce veghezi peste oameni? De ce m-ai făcut ţinta ta? De ce nu-mi ierţi păcatele prin jertfă, aşa cum ai promis?”

Bildad se făcu stacojiu la faţă. „Aşa ai fost învăţat să te apropii de Cel Preaînalt? Să ţipi la El, să-L acuzi, să-l pui

întrebări? Câtă vreme ţi se va mai da voie să vorbeşti şi să te porţi precum doreşti? Perverteşte oare Dumnezeu dreptatea? Copiii tăi au păcătuit împotriva Lui şi Iahve i-a judecat pentru aceasta. Până şi Elihu pricepe lucrul acesta. El ne-a spus că ai fost nevoit să aduci jertfe în dimineţile de după sărbătorile lor”.

Iov se zgâi la Elihu, uluit că tânărul pe care îl instruise şi iubise îl putuse trăda.

Elihu clătină din cap, vrând să nege, dar nu scoase o vorbă. Bildad se zbârli la Iov pentru dojana lui tăcută. „Nu-i vina lui Elihu că flii şi fiicele tale au fost crescuţi într-o casă indulgentă de către o mamă idolatră”.

Iov se simţi ca plesnit şi suflarea îl părăsi. Şi ceva din expresia lui Bildad se schimbă. Pesemne că şi el îşi dăduse seama că întrecuse măsura.

„Ascultă, Iov”, spuse Bildad, cu o umbră de remuşcare în glas.

„Dacă îţi vei îndrepta privirile spre Cel Preaînalt şi vei stărui de El, dacă eşti curat şi drept, El te va înălţa din nou în locul care ţi se cuvine. Eu şi Elifaz am trăit mulţi ani, iar generaţiile mai în vârstă au multe să te înveţe. Tradiţia este o călăuză valoroasă şi Hi încredinţat că Dumnezeu nu respinge un om neprihănit şi nici nu întăreşte mâinile nelegiuiţilor!”

Iov se uită la şirul de oameni ce îi fuseseră cândva prieteni dragi – Elihu, Ţofar, Elifaz şi Bildad – şi atunci băgă de seamă rânjetul trufaş de pe chipul lui Sayyid. Scoase un suspin adânc. Era stors de vlagă. Ajuns la capătul puterilor şi al nefericirii, îşi dori să moară.

Aruncându-şi privirea dincolo de corturile rubedeniilor

sale, spre gura canionului, văzu trei siluete scăldate în lumina soarelui, apropiindu-se. Vederea lor era ca apa rece pentru un suflet însetat. Aban, Nogahla şi... da, chiar Dina, veneau spre el. Îşi aminti, deodată, făgăduinţa lui Sitis. „Mă voi întoarce la noapte”, îi spusese ea. Trebuia să îi poată spune că luptase bine.

Întâlni apoi privirea poruncitoare a lui Bildad. „Am fost martor adevărului afirmaţiei tale, «Dumnezeu nu respinge pe cel neprihănit şi nici nu întăreşte mâinile nelegiuiţilor.» Şi totuşi, cum rămâne cu miraculoasa revelaţie a lui Elifaz? Cum poate un om să fie fără pată înaintea lui Dumnezeu? Potrivit acestui argument, nu sunt oare toţi oamenii răi?” întrebă Iov, încântat de consternarea de pe chipul lui Bildad, când îl prinse pe bătrân în pânza logicii lui Elifaz. „Tu spui, «Stăruie de El Şadai», dar cum aş putea? El este prea puternic, este nevăzut şi şi-a pus în gând să nu. Se lase înduioşat. Dacă Cel Preaînalt mi-ar acorda o audienţă şi ar găsi toate faptele mele drept bune şi drepte, sunt convins că m-ar condamna cuvintele mele, Bildad. Aşadar, se pare că Dumnezeu. Se joacă cu noi, bătându-şi joc de cei săraci şi sărmani când îi loveşte tragedia. Dacă nu Dumnezeu îi loveşte pe cei sărmani, atunci cine? Mai este vreo forţă la lucru în univers?”

Iov văzu rânjetul lui Sayyid lăţindu-se şi venele de la gâtul lui Bildad umflându-se. Elifaz puse o mână pe piciorul lui Bildad pentru a-l calma şi îl reduse la tăcere printr-o mişcare subtilă a capului. Fără îndoială că aveau să-l lase pe Iov să se condamne singur, însă următorul argument al acestuia fu pentru beneficiul lui Sayyid.

„Bineînţeles că mai sunt şi alte forţe în univers”, continuă

Iov, răspunzând propriei întrebări. „Ismaeliţii din Uţ cred în puterea celor trei zeiţe ale lor şi mulţi din clanul edomiţilor din care mă trag şi eu îl acceptă pe Kaus, zeul muntelui. Tu pe unde te afli, Sayyid? Tu nu le închini idolilor?” Sayyid aruncă o privire spre chipurile înăsprite ale oaspeţilor săi. Preţ de o clipă, Iov avu sentimentul că triumfase. „Şi totuşi, idolatrul de Sayyid pare a îi destul de prosper. Nu eşti de aceeaşi părere, unchiule Elifaz?” se adresă el încetişor celui mai empatic dintre vizitatorii săi, aplecându-se înainte.

Ridicându-şi apoi fata spre ceruri, îşi înălţă iarăşi glasul către în Şadai. „Îţi face plăcere să mă răneşti şi să râzi de uneltirile celor răi? Ai ochi de came? Vezi şi Tu ca un om muritor? îţi face plăcere să mă încerci să vezi dacă sunt păcătos – chiar dacă ştii prea bine că nu sunt vinovat şi că nimeni altcineva nu mă poate scăpa din mâna Ta?”

„Iov!” încercă Elifaz să-l facă să tacă, însă Iov nu voia sa de oprit.

„Mâinile Tale m-au întocmit şi mi-au dat chip. Tu m-ai ţesut laolaltă şi mi-ai dat viaţă, mi-ai arătat bunătate. Vrei acum să mă distrugi? Nu pot pricepe. Am încercat să zâmbesc şi să mă prefac că toate se vor întoarce spre binele meu, dar nu mai pot să-mi ascund deznădejdea. Te rog, Iahve, nu sunt decât un om! Am nevoie de un arbitru. Altminteri, îngăduie-mi numai să mă cobor în mormânt în pace!” Cu aceste cuvinte. Iov se cufundă în tăcere şi îşi dădu frâu liber lacrimilor.

Simţind atingerea delicată a unei mâini pe umărul său bandajat. Îşi ridică privirea şi o văzu pe Dina întinzându-i o ceaşcă de ceai cald de mentă. Ea şi Nogahla se strecuraseră printre ruinele carbonizate ale casei lui şi

urcaseră discret pe movila lui de cenuşă. Prezenţa lor liniştită în spatele lui îl făcea să se simtă puternic, iar prietenia lor îl încălzea. Ca o santinelă la marginea frontală a zidului curţii, la o depărtare sigură de ambele părţi ale bătăliei, stătea Aban. Băgă de seamă un schimb de priviri între Sayyid şi căpitanul lui, dar pe urmă Aban îi zâmbi şi îi făcu cu ochiul. *Pot avea încredere în tine, tânărul meu prieten?*

Această distragere de o clipă fu întreruptă de un mormăit jos şi sălbatic. Ţofar o zărise pe Dina.

Ori de câte ori îl vedea, ura din ochii lui o făcea să tresare. Dina încercă să-şi liniştească mâna tremurătoare pentru a nu vărsa ceaiul lui Iov. *Sunt nevinovată înaintea lui El Şadai. Niciun om nu mă poate face să-mi fie ruşine. Nevinovată înaintea lui El Şadai. Fără ruşine.* Îşi repeta cuvintele la nesfârşit în minte, străduindu-se să-şi plămădească adevărul în inimă precum drojdia din plămădeala de pâine. Până acum, fără sorţi de izbândă.

„Oare toate cuvintele lui Iov trebuie să rămână fără răspuns?” strigă Ţofar. Dina sări ca un măgar speriat, vărsând ceaiul pe mâinile bandajate ale lui Iov.

„Îmi pare rău”, şopti ea. El o îndemnă cu un semn al capului să şadă lângă el, iar ea se ghemui bucuroasă după umărul lui.

„Tu spui că credinţele tale sunt fără cusur şi că eşti curat în ochii lui Dumnezeu. Îmi doresc ca Dumnezeu să vorbească împotriva ta şi să-şi destăinuie tainele înţelepciunii Sale, căci adevărata înţelepciune are două laturi. Să ştii un lucru, Iov: Dumnezeu a uitat chiar o parte din păcatele tale”.

Iov clătină din cap şi îşi zvârli mâinile în aer. „Ce vrei să spui, Ţofar? Când nu ştii ce să zici, îmi arunci pe tapet maimuţăreala asta intelectuală, cu multe cuvinte şi puţin înţeles”.

Roşu la faţă şi tremurând ca o oală de gătit gata să explodeze, Ţofar strânse din buze. „Poţi tu să desluşeşti misterele lui Dumnezeu?” spuse el. „Dacă Dumnezeu te-a pus în temniţă, cine se poate împotrivi Lui? Nimeni! Dumnezeu a recunoscut un om înşelător şi a acţionat cum se cuvine. Dacă îndepărtezi păcatul pe care îl cocoloşeşti în mâna ta...” îşi îndreptă degetul dolofan drept spre Dina, care îşi dori să fi putut săpa o groapă în grămada de gunoi şi să se coboare în ea. „Dacă îndepărtezi răul acesta, atunci vei putea să-ţi arăţi faţa fără ruşine şi să stai fără teamă în locul care ţi se cuvine”. Îşi mută degetul acuzator spre Iov. „Dar nelegiuitul nu are izbândă şi scăparea îl ocoleşte. Nădejdea lui se preface într-o suflare care se stinge”.

Dina se uită peste umărul drept al lui Iov şi băgă de seamă că acesta tremura din tot trupul. „Sunt sigur că voi trei sunteţi păstrătorii întregii înţelepciuni a lui Dumnezeu şi că priceperea desăvârşită va muri odată cu voi!” strigă Iov, cuprins apoi de un acces de tuse. Pânza curată pe care Nogahla i-o întinse deveni, curând, pătată de sânge.

Rubedeniile lui pline de pompă se zgâiau la el, înspăimântate.

„Voi trăiţi în tihna şi pânzeturile voastre fine”, spuse el printre tuse, „şi vă arătaţi dispreţul faţă de nenorocirea mea. Este mai lesne să vă convingeţi pe voi înşivă că este vina mea decât să credeţi că acelaşi lucru vi s-ar putea întâmpla şi vouă”. Ridică o mână în direcţia lui Sayyid. „Dar

cum explicaţi prosperitatea celor ce îl sfidează pe

Dumnezeu – a celor ce îşi poartă zeii în mâini?” Sayyid se foi stânjenit pe rogojina lui, iar Dina avu un sentiment de nesfârşită mândrie pentru pledoaria lui Iov.

Sărmanul om abia dacă se oprea să respire. „A lui Dumnezeu este înţelepciunea şi puterea. Sfatul şi priceperea sunt ale Lui. El înaltă popoarele şi El le distruge. Toate lucrurile pe care le-aţi învăţat voi le-am învăţat şi eu. Nu vă sunt cu nimic mai prejos în cunoaştere”.

Iov îşi şterse gura. Tuşea i se mai domoli şi când Elifaz dădu să-l întrerupă, ridică o mână. „Bine ţi-ar fi oare dacă Dumnezeu te-ar examina pe tine aşa cum mă examinezi tu pe mine acum? Oare nu te-ar îngrozi splendoarea Lui aşa cum mă umplu pe mine de groază săgeţile Lui? Toate vorbele tale de duh sunt cenuşă, iar proverbele tale se sparg ca lutul. Eu îi vorbesc lui Dumnezeu pe şleau, aşa cum aş face-o şi dacă ar sta înaintea mea. De ce? Pentru că, deşi are puterea de a mă ucide. El continuă să fie Dumnezeul meu, singura mea nădejde de scăpare”.

Îşi şterse din nou gura şi îi înmână Dinei cârpa murdară. „Gundeşte-te puţin! Ar îndrăzni oare un om nelegiuit să vorbească cu atâta cutezanjă? Ar cere oare un nelegiuit aceste două lucruri de la Dumnezeu – să-şi retragă de la el aceste înspăimântătoare terori şi să îl întâlnească faţă în fa (a? l (i par acestea cererile unui om nelegiuit?”

Dina ar fi vrut să bată din palme, să salte de bucurie, să se veselească pentru acest om care suferise atât de violent şi totuşi se ţinuse tare de credinţa lui. Dar nimeni nu se veselea. Tăcerea prelungită zbârnîi de încordare. Până când un râs sinistru se auzi dindărătul grămezii de gunoi.

Săgetând cu ochii rămăşiţele întunecate şi arse ale casei lui Iov, Dina îl zări pe Cel-fără-de-Nume ţopăind împreună cu câţiva dintre oamenii lui. Se uită la Elihu. Şi el băgase de seamă prezenţa de rău augur. O presimţire îi dădu fiori pe şira spinării şi îi ridică părul fin de pe braţe.

Sayyid îşi drese glasul, atrăgând atenţia spre zâmbetul său plin de satisfacţie. „Se pare că Iov are nevoie de odihnă, iar toată această vorbăraie mi-a stârnit pofta de mâncare. Voi porunci bucătarilor mei să servească masa de prânz şi ne putem întruni din nou după ce zăpuşeala zilei va fi trecut”. Bătu din palme şi le frecă de parcă ar fi vrut să facă un foc din două beţe. Cum stătea în stânga lui Bildad, putea da impresia că vorbea cu Iov, însă ochii îi aruncau săgeţi viclene în direcţia Dinei. „La desert vom avea un terci de fructe făcut după o reţetă specială, care se va dovedi îndeosebi pe placul lui Iov şi al lui Bildad”.

Fratele lui Sitis îşi ridică capul într-o întrebare tăcută. Sayyid râse melodios. „Bildad, ţi-o aminteşti pe Nada, bătrâna doică a lui Sitis? Ne-a pregătit un terci de fructe îndulcite cu miere”. Se opri şi se uită la Dina. „Era preferatul lui Sitis”.

Dinei i se păru ciudat că Sayyid ştia pe de rost meniul Nadei şi chiar şi mai ciudat faptul că vorbea despre Sitis ca şi când aceasta ar fi trecut dintre cei vii…

Cei-fără-de-Nume sloboziră încă un râset straniu care îi dădu fiori pe şira spinării. Se întoarse să le arunce o privire nimicitoare, însă sângele îi îngheţă în vene. În picioare lângă conducătorul bandiţilor, desfătându-se de mângâierea lui lascivă, era chiar bătrâna cu un singur ochi care livrase terciul de fructe lui Sitis la peşteră, dis-de-

dimineaţă.

„Nuuu!” strigă Dina, ridicându-se brusc în picioare. Însă nehotărârea o ţintui locului.

Fiecare faţă o privea în tăcere, întrebătoare. Iov îi şopti, „Dina?”

„Iov, trebuie să plec!” răspunse, făcându-i semn Nogahlei să o urmeze. Fata se supuse fără crâcnire.

„Dina, nu vrei să rămâi şi să guşti din mâncarea preferată a lui Sitis?” strigă în urma ei glasul mieros al lui Sayyid, în vreme ce ea aluneca la vale pe grămada de cenuşă, spre zidul curţii, unde fusese Aban. El va şti ce să facă.

„Stăpână, de ce nu putem rămâne la masă?” întrebă Nogahla încercând să ţină pasul cu ea.

Lacrimile începură să se rostogolească în cascade pe obrajii Dinei. Nimeni nu pusese încă cap la cap îngrozitorul adevăr şi ea nu-şi putea găsi curajul de a rosti cu voce tare cuvintele. *Au otrăvit-o pe Sitix cu terciul Nadei.* Trebuia să dea de Aban. Dar în clipa când dădu colţul crestat al zidului frânt din cărămizi roşii, căpitanul lui Sayyid ajunsese deja la jumătatea canionului, vrând, după câte se părea, să transmită instrucţiunile pentru masa de prânz.

Dina o luă la fugă, iar Nogahla o urmă. „Aban, aşteaptă! Trebuie să-ţi vorbesc!”

El se întoarse. La început, pe chip i se vădea iritarea, însă lacrimile ei îl opriră în mijlocul unui pas. „Dina, ce este? Ce s-a întâmplat acolo?”

„Sitis, Aban”, şopti ea, având grijă ca ecoul canionului să nu i poarte vorbele la Iov sau să trădeze loialitatea lui Aban. „Au otrăvit-o cu terciul de fructe al Nadei”, mai spuse, urmărind apoi îngrozitoarea realizare pe faţa Nogahlei.

Aban o luă de umeri. „De unde ştii?”

„L-ai auzit pe mai-marele Celor-fără-de-Nume râzând?” Aban încuviinţă, iar Dina continuă, cu răsuflarea întretăiată, printre lacrimile care îi înceţoşau privirea şi îi poceau cuvintele. „Bătrâna cu un singur ochi care stătea lângă el a venit azi-dimineaţă cu un vas de terci de fructe pregătit de Nada, înainte să te întorci tu cu Sitis la peşteră. Bătrâna o ţinea una şi bună că amestecul îi era destinat numai lui Sitis – ca dar de la Nada”. Dina icni, cuprinsă de o nouă groază. „El Şadai, nu! Văduva Orma a mâncat şi ea!” Aruncă o privire spre Nogahla şi, înainte să o poată opri, fata o luă la fugă înainte.

Aban fu cuprins de panică. „Nu poate pleca singură!” Dădu să o ajungă pe Nogahla din urmă, însă Dina îl prinse de braţul masiv ca să-l oprească.

„Aban, opreşte-te! Gândeşte-te cine ne priveşte”, şopti ea. „Fii înţelept!” îi mai spuse, trăgându-l de robă cu toată puterea ei. „Trebuie să-ţi îndeplineşti îndatoririle faţă de Sayyid, Aban! Nu poţi să adaugi şi alte riscuri relaţiei şi aşa nesigure pe care o ai cu stăpânul tău”.

Cu chipul de piatră, Aban cedă. Întorcându-se abrupt, îi cuprinse faţa între palmele sale şi o trase aproape de el ca pentru a o săruta. Îi şopti violent, urgent, „Du-te la peşteră! Du-te înainte ca Nogahla să găsească două trupuri neînsufleţite şi să trebuiască să-şi amintească priveliştea pentru tot restul vieţii. Îmi pasă prea mult de ea ca să îngădui una ca asta!” Se aplecă şi o sărată în fugă. „Sayyid crede că te doresc. Asta ar trebui să-l convingă şi să-mi ofere scuza necesară ca să mă furişez mai târziu la peşteră. Acum, du-te!”

— Iov 14: 13

Ah! de m-ai ascunde în Locuinţa morţilor, de m-ai acoperi până-ţi va trece mânia şi de mi-ai rândui o vreme când îţi vei aduce iarăşi aminte de mine!

D

Ieşi soarele după-amiezii îl frigea prin roba neagră, Sayyid zăbovea în curte, la intrarea în bucătărie. O găsise pe Nada în acelaşi loc în care o lăsase adineauri – plângând deasupra unui vas aburind de terci de fructe. Fusese zdruncinată, şi pe bună dreptate, când una dintre servitoare îi povestise despre moartea lui Sitis. Întreaga ci viaţă îi fusese devotată stăpânei sale. Avea nevoie de Sitis precum focul are nevoie de aşchii de bălegar.

Colţul stâng al buzelor i se ridică într-un rânjet răutăcios. *Am curăţat bălegarul din vieţile amândurora. Nada.*

Studiind-o în tăcere pe servitoare, se întrebă, *Va încerca oare să se întoarcă în tabăra lui Bildad, acum, când Sitis nu mai este?* îşi încleştă dinţii, lucrându-şi muşchii maxilarului. *Niciodată nu-l voi mai lăsa pe Bildad să mai răpească de lângă mine pe cineva.*

Nada aruncă o privire în direcţia lui, apoi îşi îndreptă iute atenţia spre vasul ei. Putea oare avea încredere în ea? înainte de a mai avea încredere să mănânce ceva din mâinile ei, trebuia să se asigure că ea îl credea nevinovat de vreun amestec în moartea lui Sitis. Femeia nu era proastă şi ştia că dragostea lui pentru Sitis alunecase într-o ură întunecată.

„Mai plângi încă, Nada?” îi spuse el, păşind în pragul uşii. „Ştii prea bine, presupun, că Sitis este acum în paradis, cu zeiţele ei şi că tu n-ai de ce să te simţi vinovată”. Dându-şi

seama că bătrâna îşi putea preface oala aburindă de terci într-o armă, se ţinu la distanţă. „De unde să ştii că noua noastră bucătăreasă va pune mărul-Sodomei în terciul tău de fructe? A fost o femeie rea care s-a folosit de remediul tău purgativ ca să o otrăvească pe prietena noastră”.

„Dar n-ar fi trebuit să las căpăţânile la îndemâna ei în bucătărie, Sayyid!” zise Nada, ştergându-şi nasul de mâneca rochiei, de la cot şi până la încheietură. Sayyid simţi un dezgust pasager la gândul a ce altceva ar mai fi putut picura în terciul de fructe. „N-o cunoşteam pe femeia aceea şi n-ar fi trebuit să am încredere în ea”.

„Nada, ţi-am explicat şi azi-dimineaţă, nimeni n-ar fi putut anticipa ura ei faţă de Sitis. A tăinuit-o bine în toţi aceşti ani”. Sayyid făcu, cu grijă, doi paşi către bătrână, însă Nada îşi ridică lingura de lemn, ameninţătoare. El se opri şi vorbi împăciuitor. „Când una din gărzile mele a văzut-o pe babă întorcându-se de la peştera văduvei Orma, azi-dimineaţă, a luat-o la întrebări şi a aflat că, de ani de zile, îi purta pică stăpânei Sitis pentru pierderea ochiului ei”.

Nada îşi folosi mâneca deja umedă ca să-şi şteargă lacrimile. Sayyid îşi şterse şi el sudoarea de pe frunte, nădăjduind că povestea o păcălise. Ea nu avea nevoie să ştie că bucătăreasa trădătoare era soţia Celui-fără-de-Nume, care îşi pierduse un ochi în urmă cu douăzeci de ani într-o bătaie la beţie cu o altă femeie din tribul ei.

Nada îşi ridică, în sfârşit, ochii de la oala ei de gătit. „Sayyid, arăţi înfometat. Ai vrea să guşti din terciul meu special?”

Ceva în ochii femeii îl făcea să şovăie. Să ştie oare că el

le poruncise Celor-fără-de-Nume să o găsească pe Sitis şi să o omoare? „Am servit o masă pe cinste împreună cu oaspeţii noştri, Nada. Nu cred că mai vreau şi terci”.

„În regulă”, spuse ea, „dar ştiu cât de mult îţi plăcea mâncarea favorită a lui Sitis, pe când erai un băiat neîngrijit de fermier şi veneai în vizită în tabăra jupânului Bildad. Mai mare păcatul să laşi aşa bunătate de terci să umple burta servitoarelor, când te-ai putea bucura tu însuţi de el!”

Femeia luă oala de pe foc şi începu să toame cu polonicul în farfurii. Privind-o în timp ce lucra, Sayyid simţi aroma de scorţişoară şi şofran şi hotărârea i se înmuie. *Pare convinsă că baborniia a otrăvit de una singură terciul. Şi chiar dacă ar bănui că am avut şi eu partea mea. Nada n-ar îndrăzni să mă otrăvească!*

Într-un ultim efort de a-şi păzi stomacul, spuse, „Nada, voi mânca şi eu o farfurie de terci dacă mănânci împreună cu mine”.

Ea şovăi şi Sayyid se întrebă din nou dacă nu cumva punea ceva la cale. „Jupâne Sayyid, nu mă simt în largul meu să mănânc singură cu stăpânul casei. Să mai chem câţiva servitori să ni se alăture?”

Sayyid se enervă la gândul de a le îngădui servitorilor să lâncezească în miezul zilei. „De ce să te simţi stânjenită, Nada? Suntem prieteni vechi. Să ne prefacem că aceasta este bucătăria lui Bildad şi că eu sunt din nou băiatul acela jerpelit de fermier”.

Spunând acestea, arătă spre rogojina de trestie de lângă masa joasă şi se aşeză. Femeia aduse două farfurii de terci aromat şi puse una în faţa lui şi cealaltă înaintea ei. Sayyid îşi studie porţia şi pe urmă schimbă farfuriile. „Mai întâi

doamnele”, spuse, ridicând lingura curbată şi găurită din lemn pe care ea i-o oferea.

Chipul bătrânei se lumină de o nouă înţelegere. „Oh, Sayyid, n-aş face niciodată una ca asta!” spuse, sorbind prima înghiţitură. „Acum, mănâncă! Mănâncă!”

Fără să mai aştepte alte încurajări, Sayyid înghiţi lingură după lingură din mixtura dulce şi delicioasă. „Nada, este cerească!” Era atât de prins de savurarea porţiei sale încât trecu cu vederea faptul că farfuria Nadei rămase neatinsă după prima înghiţitură.

„Nuuu!” Teribila revelaţie fu urmată aproape imediat de o durere sfâşietoare în intestine.

Servit în doze mici, otrăvitorul măr al Sodomei era un purgativ uşor. Dar în vreme ce se ghemuia pe o parte, îşi dădu seama că, cel mai probabil, Nada pusese destul cât să-i scoată maţele afară. În scurt timp, începu să delireze şi nu-şi mai putu aduce aminte decât de cârpele ce îi erau îndesate în gură pentru a-i înăbuşi strigătele, precum şi de faţa măslinie şi zbârcită a unei femei pe care cândva o crezuse plină de bunătate.

Iov se deşteptă în cântecul unei pupeze şi o urmări apoi îmbăindu-se cu mândrie în praf, la marginea grămezii sale de gunoi. Deşi soarele trecuse bine de amiază, canionul rămânea cufundat într-o linişte stranie după ospăţul dat de Sayyid rubedeniilor lui. Aroma de scorţişoară şi şofran care lâncezea în aer îi provoca un val de jale. Bildad şi Elihu se înfruptaseră de două ori din mâncarea preferată a lui Sitis – terciul de fructe pe care copiii lor îl savuraseră pe când erau mici şi îi săreau pe genunchi. Ţofar mersese până acolo încât îl însoţise în amintirile lui, depănând poveşti din

copilăria lui Enon despre intrigile pe care băiatul le punea la cale pentru a fura desertul special al surorii sale.

Lui Iov i se strânse stomacul, aşa cum se întâmpla la amiază. Nu putea suporta conversaţia lor şi terciul de fructe care îi aducea aminte de zile mai fericite. Cum puteau prietenii lui să râdă şi să se prefacă că toate erau bune, când întreaga lui viaţă era pulbere? Cum puteau oamenii aceştia, care se autointitulau familia lui, să continue să trăiască când el murea câte puţin în fiecare zi?

O mişcare în capătul îndepărtat al canionului îi atrase atenţia. Recunoscu silueta uriaşă a lui Aban şerpuind printre corturile armatei vizitatoare. Alături de el mergeau două figuri mlădioase. Oftă, uşurat că prietenele sale aveau să se întoarcă în curând să-i ofere sprijinul lor tăcut. Îşi dorea să fi putut veni şi Sitis, însă se învoise că era mai bine ca ea să nu audă acuzaţiile amănunţite ale rubedeniilor lor. Ei îi era greu să ierte, iar cuvintele, odată rostite, nu erau uitate cu uşurinţă. Cel mai bine era ca ea să nu vină decât după ce rubedeniile lor se vor fi întors în corturile lor pentru noapte. Poate că, în noaptea aceasta, el şi soţia lui se vor putea bucura de câteva clipe de singurătate. Sitis continua să-l înfioare chiar şi atunci când totul în jurul lui îi sfâşia inima.

Aban şi Dina se apropiară, urmaţi îndeaproape de Nogahla. Iov simţi o apăsare în înfăţişarea lor. Aveau umerii lăsaţi şi feţele trase şi pământii. Pupăza îşi luă zborul şi, odată cu ea, dispărură şi penajul ei strălucitor şi cântecul ei vesel. Canionul se cufundă în linişte – într-o linişte prea adâncă. Unde era Sayyid şi de ce nu îşi îmboldea oaspeţii să-şi înceapă întrunirea de seară? Nu îi stătea în fire să

aştepte cu răbdare să-l vadă pe Iov torturat mai departe de către prietenii lui.

Dina îi spuse ceva în treacăt lui Aban şi îl părăsi în faţa cortului lui Bildad. Apoi veni spre Iov împreună cu Nogahla. Purtarea ei neobişnuită şi plecarea în pripă înainte de masa de prânz fuseseră o pricină de îngrijorare pentru el. Şi apoi şocantul sărut pe care i-l dăduse Aban părea a fi cu totul nelalocul lui pentru amândoi. *Sunt sigur că există o explicaţie rezonabilă.*

În timp ce Dina şi Nogahla înaintau cu greu prin cenuşă şi noroi, Iov văzu că aveau ochii umflaţi şi obrajii brăzdaţi de lacrimi. Dina îşi frângea mâinile, obicei la care apela fără să-şi dea seama atunci când era nervoasă sau când îi era frică. *Dar de ce i-ar fi frică acum? Sunt singur aici.* Când, însă, se uită în ochii ei, teama îl cuprinse şi pe el.

„Iov, am nevoie să asculţi tot ce am de spus înainte să-mi pui vreo întrebare. Te rog!” zise Dina, cu glasul frânt şi aproape smulgându-şi mâinile de la încheieturi. „Sayyid este mort”.

Iov nu ştia ce să răspundă. Duşmanul lui de o viaţă nu mai era. Îi venea să salte de bucurie. *Însă Cel Preaînalt spune că nu trebuie să mă bucur de nenorocirea duşmanului meu.*

Înainte să-i mai treacă şi altceva prin gând, Dina continuă, „Nada l-a ucis drept răzbunare”.

Cum? Iov îşi simţi capul învârtindu-i-se în faţa şuvoiului ei de cuvinte.

„O bătrână i-a dus lui Sitis la peşteră, azi-dimineaţă, din terciul de fructe pregătit de Nada, dar femeia lucra mână în mână cu Sayyid şi otrăvise terciul. Sitis şi văduva Orma l-au

mâncat în timp ce noi eram aici, la întrunire”. Îşi întinse mâinile spre mâinile lui acoperite de bandaje, dar el nu putu simţi nimic. „Iov, mă auzi?” El încuviinţă din cap. „Sitis şi Orma au murit şi ele”.

Faţa Dinei se schimonosi într-o mască chinuită de mâhnire. Ceva înăuntrul lui Iov se făcu bucăţi. Se aruncă pe spate în mâzgă şi îşi zgârie rănile, ţipând şi bocind. „Nu, Iahve! Nuuu!”

Se putea oare muri de atâta durere? De supărare? Va încerca. Va da voie agoniei bubelor sale să-l înece într-o negură dulce.

„Ahhh! Iahve, mi-ai năruit orice speranţă! Tot ce sunt s-a dus. Nu mai sunt nimic”.

Simţi nişte mâini oprindu-l. „Iov, te rog. Îţi deschizi rănile”. „Stăpâne Iov, trebuie să mă asculţi acum. Trebuie să crezi. Stăpâne Iov, sunt Nogahla. Aminteşte-ţi să ai încredere”.

Mâinile încercară să-l oprească, încercară să stăpânească şi să potolească furtuna ce urla înăuntrul lui şi dădea pe dinafară. Iov îşi smulgea carnea. Focul dogoritor ce îi mistuia carnea aducea uşurare rănii de moarte din sufletul lui. Se luptă cu toată tăria lui, orbit de furie, mâhnire şi îndoială, până când nişte mâini puternice îl opriră, îl luară în braţe şi îl duseră înapoi la locul lui din vârful grămezii de gunoi.

„Iov”.

La început, refuză să răspundă, refuză să admită că avea încă viaţă şi suflare. Când, în sfârşit, deschise ochii, fu întâmpinat de chipul lui Aban. Lacrimile tânărului îi destăinuiau inima.

„Îmi pare atât de rău. Te-am dezamăgit”, îi spuse Aban şi vorbele lui simple îi aduseră mai multă alinare decât ierburile. „Trebuie să le laşi pe Dina şi pe Nogahla să-ţi îngrijească rănile. Rubedeniile tale vor sosi în câteva momente, ca să facă planuri pentru înmormântarea lui Sitis”.

Iov băgă de seamă că zăcea în braţele lui Aban aidoma unui prunc. Câtă vreme trecuse de când fusese îmbrăţişat cu dragoste? „îţi mulţumesc”, şopti el. Deşi lacrimile continuau să-i curgă, era sleit de puteri.

Aban îl întinse pe rogojinile din trestie ale vizitatorilor lui. „Aşa-zişii tăi prieteni îşi pot găsi singuri rogojini”. Chipul gărzii se înnegură. „Dina, când vă sfârşiţi treaba, mă voi duce la corturile rubedeniilor şi le voi spune că nu pot să vorbească cu Iov până când nu mă întorc de la poarta cetăţii”.

Iov o auzi pe Dina vorbind ca din fundul unui puţ. „De ce trebuie să fii tu acela care să vorbească în apărarea Nadei, Aban?”

„Pentru că eu sunt acela care a găsit-o învelind trupul tatălui meu pentru îngropăciune, împreună cu servitoarele lui”.

Iov închise ochii. Îşi dorea să fi putut fi alături de Sitis. Când avea să se termine odată nebunia acestei lumi? *O, El Şadai, de m-ai ascunde în locuinţa morţilor, de m-ai acoperi până-ţi va trece mânia!*

Un gând tulburător îi trecu prin minte când Dina începu anevoiosul proces de a-i îngriji trupul frânt. *Dacă omul moare, va trăi el din nou?* Nu primise niciodată un răspuns la această întrebare în zilele pe care le petrecuse în Casa lui

Sem, iar acum copiii lui şi Sitis nu mai erau. Avea să-i mai vadă oare vreodată? se auzi strigând şi apoi întunericul după care tânjise îl copleşi.

În clipa în care Aban intră în cortul lui Bildad şi raportă moartea lui Ima Sitis, Elihu vru să alerge la Abba Iov, să-l ţină în braţe şi să-l mângâie. Când auzi bocetul lui Iov şi îl văzu pe Aban îndepărtându-se ca o săgeată, habar nu avea că garda îl trata pe Iov cu atâta blândeţe. Venind în urma lui, de la depărtare, îl văzu legănându-l pe Iov în braţele lui şi spunându-i cuvinte de încurajare. *Eu ar trebui să am grijă de Abba Iov,* îşi zise el.

Atunci, îşi dădu seama că n-ar fi trebuit niciodată să plece din Uţ. Fusese atât de sigur că strângându-i laolaltă pe edomitul cel influent şi pe puternicul prinţ ismaelit avea să dea la iveală ticăloşia lui Sayyid. În loc de asta, plecarea lui îi lăsase pe Abba şi pe Ima mai vulnerabili la torturile lui Sayyid şi nu aduseseră decât condamnare din partea bătrânilor veniţi în vizită.

Mai făcu şi ultimii doi paşi în mâzgă şi se aşeză pe o rogojină de trestie din vârful unui dâmb din apropiere, la cinci paşi de Abba Iov, care acum zăcea fără cunoştinţă. Aşa cum munceau, pline de zel, să-i bandajeze din nou rănile şi să oprească sângerarea, Dina şi Nogahla erau aidoma unui borcan al cărui capac se potrivea perfect, două piese ale aceluiaşi element. Dina inspira, Nogahla expira. Până şi Aban muncea bine împreună cu ele.

Îşi şterse pe ascuns o lacrimă, ascultând-o pe Dina în timp ce îi poruncea căpitanului lui Sayyid, „Aban, ridică braţul lui Iov ca să-i bandajez pieptul cât încă este inconştient”.

Femeia aceea ar putea conduce o oştire. Inima i se strânse în piept şi ceva înăuntrul lui plesni aidoma unui băţ îndoit care, în sfârşit, se rupse. Dina nu era monstrul închipuit de Ţofar. Cum de se putuse lăsa otrăvit de ură, uitând tot ce îl învăţase Abba Iov despre iertarea lui Iahve? Femeia dinaintea lui era o vindecătoare plină de milă, care nutrea sentimente profunde – şi curate – pentru Abba.

Dina îşi ridică privirea şi îl surprinse studiind-o. De această dată, Elihu nu se întoarse şi nici nu o privi cu ură. „Aş vrea să ajut dacă pot”, spuse el încetişor, aşteptându-se ca ea să-l blesteme sau să-i zvârle în cap unul din borcanele cu ierburi. Ea, însă, îşi feri privirea – fapt pentru care el nu o putea învinui. *El Şadai, te rog, iartă-mi ura şi neiertarea. Vreau să fiu drept înaintea Ta, chiar dacă nimeni altcineva nu-mi acceptă eforturile de a face pace.*

„Poţi să vii aici şi să ridici celălalt braţ al stăpânului Iov – dacă ne dai cuvântul tău că te vei purta frumos”, îi întrerupse rugăciunea vocea Nogahlei. Ochii rotunzi şi întunecaţi ai cuşitei aproape că îl găuriră cu focul lor.

Elihu se ridică de pe rogojină şi trecu abisul de emoţii dintre cele două dâmburi. Dându-i uriaşului paznic un spaţiu larg de manevră, se duse lângă micuţa cuşită, faţă în faţă cu Dina. „Voi face mai mult de-atât, Nogahla”, spuse. „Îmi voi cere iertare de la Dina”.

Frumoasa vindecătoare îşi ridică ochii albaştri ca cerul. Elihu se gândi, pentru prima dată, că, într-o bună zi, ar putea fi prietenul ei, dar ştiu că ea nu putea fi niciodată nevasta lui. Nu pentru că era nedemnă, cum spusese Ţofar, ci pentru că ştia în duhul lui că El Şadai îi va purta pe drumuri diferite.

Pentru că Dina continuă să păstreze tăcerea, Elihu dădu glas pocăinţei sale chinuite. „Îmi pare rău că i-am dat voie lui Ţofar să mă infecteze şi să te rănească, dar nu ştiu dacă îţi voi putea lua apărarea împotriva bătrânilor, aşa cum o face Iov”. Se simţea slab şi patetic, ne-bărbat. Însă toată viaţa lui fusese învăţat să tacă în prezenţa învăţătorilor lui. Cum să le ţină piept acum?

Aban îl privi încruntat. Vederea braţelor masivului căpitan şi zăngănitul săgeţilor cu vârf de bronz din tolba acestuia aproape că îl făceau să fugă, îngrozit, la vale, de pe movila de cenuşă. Namila de soldat deschise gura. Înainte, însă, să scoată vreun sunet, mâna fină şi întunecată a Nogahlei se odihni pe obrazul lui. Bărbatul se prefăcu în mieluşel şi îi întoarse servitoarei cuşite o privire plină de adorare, în vreme ce Elihu asista – trăsnit şi năucit – la schimbul tăcut de afecţiune dintre cei doi.

Se aştepta să vadă pe chipul Dinei gelozia unei femei dispreţuite. Văzu, însă, răbdarea unui învăţător cu un discipol greu de cap. „Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par, Elihu. Când Aban m-a sărutat, a făcut-o ca să distragă atenţia lui Sayyid şi să dea impresia că mă posedă înainte de a se întoarce la îndatoririle sale”. Mâinile ci continuau să ungă bandajele lui Abba Iov cu tămâie şi mir. „În realitate, Aban a venit pe furiş să ne ajute să pregătim trupurile neînsufleţite ale lui Sitis şi Orma pentru înmormântare”. Lacrimile ce i se adunaseră pe gene picurară în vasul cu mir. „Sayyid a fost tatăl lui Aban, Elihu”.

Aban îşi plecă capul şi scoase un suspin prelung. Elihu avu senzaţia că în pântece îi fuseseră zvârlite pumnale. *Voi înceta vreodată să judec greşit şi pripit oamenii?* Judecase

greşit relaţia dintre Aban şi Dina şi presupusese că un căpitan puternic n-ar putea fi ataşat emoţional de stăpânul său.

„Îmi pare sincer rău, Aban”, spuse apoi, uitându-se la cenuşa şi mizeria dintre tălpile sale. „Şi eu mi-am pierdut tatăl şi este un moment care schimbă viaţa unui fiu”. Ridicându-şi capul, îl privi pe Aban, pentru prima dată, în ochi. „Deşi n-am să mă prefac că mi-a păsat de Sayyid, ştiu că pierderea unui tată este greu de îndurat – oricare ar fi fost relaţia”. Inimile celor doi bărbaţi fură împletite, în tăcere, de coarda unei înţelegeri comune.

În sfârşit, Aban se îndreptă de spate. Statura lui înaltă îi făcea pe toţi cei din jurul trupului nemişcat al lui Iov să pară nişte pitici. Era evident că se zbătea înăuntrul lui să-şi păstreze stăpânirea de sine care se cerea de la un soldat. „Eu jelesc în locul acela tainic al băieţelului care nu şi-a cunoscut bine tatăl”, spuse el. „Ca bărbat, însă, am avut speranţe pentru tatăl care ar fi putut deveni Sayyid”.

Elihu îşi mai şterse o lacrimă. De astă dată, nu o mai ascunse. „Eşti un fiu vrednic, Aban, şi te-ai ridicat mai presus de slăbiciunile bărbatului care ţi-a dat viaţă”.

Căpitanul făcu o plecăciune. Nogahla îi puse o mână pe braţ şi el o acoperi cu mâna lui mare. Elihu se minună de tandreţea lor, adâncită de greutăţile extreme pe care le înfruntaseră împreună.

Înălţându-şi capul spre uriaş, cu vădită preocupare, Nogahla spuse, „Poate că Elihu va depune mărturie pentru tine atunci când vorbeşti în apărarea Nadei. Ar putea să-ţi apere drepturile de moştenitor al lui Sayyid în faţa bătrânilor cetăţii, în după-amiaza aceasta”. Se uită apoi

printre cei doi bărbaţi.

Elihu fu inundat de un val de groază. Cine era el ca să se înfăţişeze înaintea bătrânilor cetăţii Uţ? Nimeni nu pleca urechea la spusele lui.

Studie din nou gunoiul dintre tălpile lui. „Nu pot atesta acţiunile Nadei, dar l-am auzit pe Sayyid numindu-te «fiule» când au sosit Elifaz şi Bildad cu armatele lor. Aş fi onorat să depun mărturie pentru paternitatea ta, Aban, dar nu sunt sigur că vorbele mele au vreo greutate”.

Aban şovăi preţ de o clipă. „Îţi mulţumesc, Elihu”, spuse apoi, trăgând aer adânc în piept. „Sper că bătrânii se vor lăsa înduplecaţi în ceea ce priveşte sentinţa Nadei când le voi spune că a fost sânge pentru sânge”.

„Şi pe urmă o vei tine pe Nada ca bucătăreasa ta?” întrebă Nogahla repede. Apoi, tot atât de repede, faţa îi păru lovită de durere. „O, Doamne. Bănuiesc că nu ai ţine o bucătăreasă care i-a otrăvit tatăl!”

Cu chipul umbrit de regrete, Aban se întinse şi o mângâie pe obraz. „Dacă aş fi păzit-o mai bine pe stăpâna Sitis, Nada nu mi-ar fi ucis niciodată tatăl”. Mâna îi căzu pe lângă corp.

„Ima Sitis n-ar vrea să te învinovăţeşti, Aban”, se auzi glasul lui Elihu, blând şi fără umbră de răutate.

Uriaşul inhală din nou, părând a-şi folosi fiecare dram de putere pentru a-şi păstra calmul. „Iar eu nu trebuie să mă învinovăţesc. Trebuie să-mi cheltui energia căutându-l pe mai-marele Celor-fără-de-Nume şi pe nevasta lui – cei cu adevărat răspunzători de aceste morţi. Gărzile mele au plecat în deşert în căutarea lor”. Trăgându-şi nasul şi scrutând cerurile, îşi trecu o mână peste faţă. „Iar eu mă

voi concentra pe eliberarea Nadei”.

Întorcându-se spre Elihu, spuse, „Deşi crezi că vorbele tale nu au mare însemnătate, mărturia ta în ceea ce priveşte moştenirea mea s-ar putea dovedi, totuşi, în beneficiul meu. Nu-mi pasă prea mult de mine însumi, dar...” îşi coborî vocea, aruncând o privire spre cortul lui Elifaz. „Bela Edomitul deţine cea mai mare parte dintre pământurile din jurul cetăţii U (şi el crede că Elifaz îi va da lui pământurile lui Iov. Pământurile lui Iov sunt valoroase pentru că includ proprietăţi deopotrivă edomite şi ismaelite. Adăugarea averii lui Iov la propriile sale averi îi va asigura locul de prim rege al Edomului. Unii dintre soldaţii mei, însă, l-au auzit pe Bela conspirând împreună cu Elifaz ca să pună mâna pe proprietatea tatălui meu – pământ *ismaelit* –, în caz că nu pot dovedi că Sayyid a fost tatăl meu. Dacă Bela izbuteşte, edomiţii vor controla toate pământurile din Uţ, iar tratatul cu ismaeliţii, încheiat prin căsătoria lui Iov cu stăpâna Sitis, va lua sfârşit”.

Atunci, Dina, cu obrajii îmbujoraţi, deschise gura. „Vrei să zici că un putea izbucni un război dacă edomiţii câştigă prea mult control în Uţ?”

Uriaşul încuviinţă. „Cetatea Uţ este situată chiar la graniţa dintre ismaeliţi şi edomiţi. Aşadar, este ceva mai complicat de-atât, dar bănuiesc că, la urma urmei, am putea spune şi aşa”.

Nogahla scânci şi Aban îi puse o mână pe obraz ca să o liniştească. „Poate că predicţia mea este prea sumbră”, spuse el, întorcându-se spre Elihu. „Şi totuşi, îţi cer să depui mărturie şi dintr-un motiv de ordin practic. Soldat fiind, eu pot dormi într-un grajd sau sub cerul liber, dar dacă Bela ia

casa lui Sayyid, Dina şi Nogahla nu vor avea unde sta, iar Nada nu va avea niciun stăpân căruia să-i slujească. Din moment ce prinţul Bildad a poruncit ca stăpâna Sitis să rămână îngropată în peştera văduvei Orma, cu greu s-ar putea întoarce…”

Deşi Aban continuă să vorbească, Elihu avu sentimentul că suflarea îi părăseşte trupul. *Ima Sitis în peştera unei cerşetoare? De ce nu în mormântul familiei?*

„Cum!” strigă el. „Cum îndrăzneşte Bildad să arate atâta lipsă de respect faţă de Ima! Chiar şi numai pentru că este de origine nobilă ismaelită, ar merita îngropată într-un mormânt, nu într-o peşteră”. Toată lumea se uită la el de parcă i-ar fi ieşit coame. Aban fu cel dintâi care îşi veni în fire şi spuse, „îmi pare rău, Elihu. Am crezut că ai ştiut de decizia prinţului Bildad”. Îşi privi mâinile bătătorite şi vorbi încetişor, „Prinţul ismaelit a spus că nu va îngădui unei idolatre să fie îngropată potrivit învăţăturilor lui Iahve”. Cu chipul de piatră, Aban făcu câţiva paşi înainte şi îi puse o mână puternică pe umăr. „Îţi înţeleg mâhnirea, prietene. Te rog, nu te simţi obligat să mă însoţeşti la poarta cetăţii. Ia-ţi răgazul de a o vizita pe Ima Sitis la peştera văduvei. Poate că asta te va face să te simţi mai bine”.

Cu aceste cuvinte, Aban se întoarse şi începu să coboare agale, cu paşi obosiţi, grămada de gunoi. „Aşteaptă!” strigă Elihu, cu glasul înecat de emoţie. „Cred că poarta cetăţii este în aceeaşi direcţie cu peştera văduvei. Pot jeli cel mai bine ajutând un prieten”. Ştergându-şi faţa, dădu să plece, dar o atingere blândă pe umăr îl ţinu pe loc.

„Îţi mulţumesc, Elihu”, îi spuse Dina, cu ochii ei azurii inundaţi de lacrimi şi buzele arcuite într-un zâmbet nesigur.

„Îţi mulţumesc pentru că eşti alături de noi când avem cea mai mare nevoie de tine”.

Cu gâtul strâns de emoţie, Elihu îşi luă rămas-bun în tăcere şi se grăbi să-l prindă din urmă pe Aban. „Trebuie să facem o oprire la cortul lui Bildad”, mai spuse, când îi veni inima la loc.

„Ai vrea să aştept afară?” întrebă Aban liniştit şi respectuos. Elihu se minună că în sânul bestiei pe care şi-o închipuise el, sălăşluia bărbatul acesta plin de blândeţe.

„Nu, Aban. Aş vrea să intri şi să îi explici prinţului Bildad ce se va întâmpla cu ismaeliţii din Uţ dacă Bela dobândeşte controlul asupra moştenirii tale. Cu siguranţă, Bildad, un prinţ ismaelit, care a auzit şi el declaraţia de paternitate a lui Sayyid, va depune mărturie pentru echilibrarea cumpenei dreptăţii, care a fost prea multă vreme stricată”.

— Iov 19: 25 – 27

Dar piu că Răscumpărătorul meu este viu şi că Se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea şi chiar dacă nu voi mai avea came, voi vedea totuşi pe Dumnezeu. Îl voi vedea şi-mi va fi binevoitor; ochii mei îl vor vedea, şi nu ai altuia. Sufletul meu tânjeşte de dorul acesta înăuntrul meu.

I

ov se trezi cu o durere sfâşietoare de spate. Gemu şi încercă să deschidă ochii, dar îşi simţea pleoapele arzând. Plânsese, iar sarea lacrimilor îl ardea aidoma unor tăciuni ce i se rostogoleau pe obraji şi apoi îşi aduse aminte de Sitis. „Nuuu!” încercă să se ridice în capul oaselor, însă muşchii încordaţi îi hârşâiră bandajele, făcându-l să tremure din tot trupul.

Dina dădu fuga într-o parte, Aban în cealaltă, iar Nogahla îi sprijini spatele. Mâinile lor apăsau pe pansamente precum lamele în carnea lui. Se ridică în şezut. Ei îl ajutară să-şi ţină echilibrul. *Respiră. Respira* Puncte negre îi împiedicau vederea, dar ghicind după poziţia soarelui la apus, pierderea cunoştinţei îi dăduse câteva ore de binecuvâninia uşurare. Îi văzu apoi pe Bildad, Elifaz, Ţofar, Elihu şi acum şi pe Bela şezând în faţa lui, pe rogojini de trestie, cu feţele pământii.

„Unde este Sitis a mea?” hohoti Iov. „Se va scula ea iarăşi dintre cei morţi?” *Respiră. Respiră. Poate că mă aflu într-un coşmar.* Dar nu era un vis, iar strigătele îi umplură gâtul de amărăciune. „Cel puţin, copacii înmuguresc din nou şi vadul unui râu secat se umple din nou de apă”. Scuturându-şi pumnul spre cer, zbieră, „Zilele ce mi-au rămas sunt puţine, o, Doamne! Tu deja le-ai stabilit numărul, aşadar lasă-mă să-mi închei socotelile cu viaţa şi dă-mi pace!”

„Iov! Sufli vorbe goale ca vântul fierbinte de la răsărit!” strigă Elifaz cu glasul atât de asemănător cu al lui Esau încât Iov fu nevoit să se uite de două ori ca să se încredinţeze că nu sosise străbunicul lui. „Socoteşti că eşti singurul care suferă aici? Propriile tale cuvinte te condamnă, fiule”.

„Fiule” clocoti Iov în sinea lui. *Cum mă poţi numi «fiul meu» când în loc să mă mângâi, ai şezut şi ai plecat urechea la minciunile inamicului meu vreme de şapte zile?* Revelaţia îl izbi încă o dată. *Sayyid a murit şi el!* Se întoarse spre Aban, care era tot atât de cenuşiu şi încremenit precum granitul din Elath.

Înainte ca Iov să-i poată oferi vreun cuvânt de încurajare, Elifaz îşi îndreptă glasul de tunet către Aban. „Ai vorbit cu o limbă de argint, căpitane, când l-am întâlnit pe tatăl tău, dar o gardă de rangul tău se hrăneşte cu ticăloşii. Ascultă cuvintele mele!” Punându-şi un braţ protector pe umărul lui Bela, mai spuse, „Focul îţi va mistui averea pentru că i-ai mituit azi pe bătrânii cetăţii. Ai răpit proprietatea lui Sayyid de la rubedenia mea Bela, dar Iahve îţi va răsplăti pentru ticăloşia ta!”

Chiar şi în mijlocul jalei sale, Iov îşi simţi obrajii arzându-i de ruşine pentru veninul unchiului său. De ce ar crede Elifaz că Bela merita proprietatea lui Sayyid şi cu ce dovezi îl acuza pe Aban de mituire? Nu avea oare niciun respect pentru un om ce îşi jelea tatăl? *Inima i se* strânse văzând depravarea omului pe care îl respectase cândva ca pe propriul său tată. Bătrânii lui se dovediseră cruzi, zvârlind injurii asupra unui om în clipele lui de extremă slăbiciune.

Pe neaşteptate, Elifaz îi dădu drumul lui Bela şi îşi îndreptă degetul hulucănos către Dina. „Şi tu, fiică a lui Iacov! Nelegiuiţii nu stârnesc ilccâl tulburare şi zămislesc doar rău. Pântecele lor dă naştere doar la înşelăciuni”. Scuipă ca şi când ar fi vrut să spună mai multe, dar îşi epuizase toate vorbele pline de răutate din coş.

Iov se trezi, încă o dată, chircindu-se de ruşinea unui prieten. Îşi ceru iertare, în tăcere, atât de la Dina, cât şi de la Aban, care îi zâmbiră îngăduitori. Apoi, adunându-şi puţina vlagă ce îi mai rămăsese, înfruntă privirea înfocată a lui Elifaz. „Unchiule, dacă aş şedea îmbrăcat în robe fine la vârsta dumitale coaptă, aş putea şi eu rosti discursuri lungi şi plicticoase – dar aş trage nădejde că vorbele mele ar fi de

încurajare, nu dispreţuitoare”.

Elifaz se foi stânjenit. Unchiul lui se mândrea cu sfinţenia lui, Bildad, cu tradiţia, iar Ţofar cu intelectul lui. Iov putea dezbate neajunsurile fiecăruia, dar la ce bun?

Întorcându-şi din nou faţa spre ceruri, strigă împotriva celor cu adevărat răspunzători pentru durerea lui. „El Şadai, de ce ai binecuvântat eforturile celor răi şi m-ai dat să fiu bătaia de joc a celor nelegiuiţi? Toate îmi mergeau bine, dar Tu m-ai zdrobit! Mi-ai străpuns rinichii şi mi-ai vărsat fierea pe pământ. Acum sunt înveşmântat în sac, iar ochii îmi sunt atinşi de umbra morţii”.

Privind chipurile speriate din jurul lui, se cufundă în tăcere. Îşi cântări rugăciunea încărcată de venin şi îşi cercetă inima. Îi părea rău pentru ea? *Nu!*. Se simţea trădat de Dumnezeu. Singur. Părăsit.

Şi atunci auzi o chemare subtilă. *Pupu-pu.* Se uită la marginea dâmbului de cenuşă şi zări pupăza. Colţurile de piatră ale inimii i se fărâmiţară când văzu instrumentul mângâierii lui Dumnezeu scăldându-se în colb. Da, Dumnezeu îngăduise durerea lui, însă Creatorul trimisese şi o pupăză să-l mângâie.

„Şi chiar şi acum, Doamne, Tu eşti singurul meu apărător”. Un nou val de lacrimi îl podidi pe măsură ce de pe limbă îi picurau cuvinte dulci ca mierea. „Cine altcineva în afară de Tine mă poate salva şi restaura? Numai Tu eşti Izbăvitorul meu”. Deschise ochii şi văzu pupăza luându-ţi zborul. Deznădejdea îl săgetă din nou ca o săgeată aprinsă.

Întorcându-se către unchiul său, stărui de el – îl provocă – să pună capăt confuziei ce se războia înăuntrul lui. „Dumnezeu m-a făcut de pomină, unchiule. Oamenii îmi

scuipă în faţă când trec pe lângă mine. Te rog, încearcă din nou cu propriile cuvinte! Vezi dacă îmi poţi spune ceva ce eu să nu ştiu deja”.

„Cum poţi să ne vorbeşti de parcă am fi nişte dobitoace fără minte.

când tu eşti cel ce (i-ai pierdut cu totul minţile?” îl întrerupse Bildad, scuturând un pumn în aer. Vorbele îi scăpaseră printre dinţii încleştaţi. „Ţi-ai pierdut capacitatea de a gândi. Te faci bucăţi şi pe urmă te aştepţi ca toată lumea să nesocotească adevărurile lui Dumnezeu de dragul tău. Omul rău piere de pe pământ şi nu lasă urmaşi. Aşa se întâmplă cu cel care nu-L cunoaşte pe Dumnezeu”, spuse bătrânul, accentuându-şi ultimele cuvinte izbind cu pumnul în aer. Fiecare lovitură căzu ca un pumnal în inima lui Iov.

„Până când mă veţi zdrobi cu vorbele voastre?” strigă el*. Oare el chiar crede că acum nici măcar nu-L cunosc pe El Şadai?* îl podidi plânsul. Să fie oare omul acesta acelaşi care a dănţuit de bucurie la nunta lui? Acelaşi învăţător iubit care îl evaluase în Casa lui Sem, numindu-l discipolul său strălucit, ales de Dumnezeu să dea învăţătură clanurilor lui Esau?

„Dacă am luat-o pe arătură”, se înecă Iov printre sughiţuri, „este treaba mea, nu a ta. Dar să ştii un lucru… Dumnezeu m-a nedreptăţit”.

Dina îi puse o mână pe umăr şi durerea îi săgetă tot trupul. „Iov, te rog, alege-ţi cuvintele cu grijă!”

„Deşi am strigat după dreptate”, strigă el drept răspuns La rugămintea ei, „nu am parte de nicio dreptate de sus. Servitorii m-au lăsat de izbelişte, prietenii mă detestă, suflarea mea este – a fost – nesuferită soţiei mele”.

Iov băgă de seamă expresia încurcată de pe chipul Dinei şi îndoielile răsfrânte în ochii strălucitori ai Nogahlei. El, însă, îşi purta propria bătălie lăuntrică. Deodată, înţelese că putea disputa fiecare aspect al grandorii lui Dumnezeu – puterea Lui de a distruge *şi* puterea Lui de a învia.

„În adâncul duhului meu, *ştiu* că viaţa nu se poate sfârşi aici. Ştiu că Răscumpărătorul meu este viu”. Deşi niciodată nu fusese învăţat lucrul acesta în Casa lui Sem, ştia că era adevărat. „După ce carnea mea va fi nimicită, Dumnezeu se va arăta pe pământ şi îl voi vedea faţă în faţă. O, cât îmi tânjeşte inima după ziua aceea!”

Ţofar rânji. „Vorbeşti în dodii. Ba spui că vom muri şi că nu există înviere, ba spui că vom muri şi că pe urmă îl vom vedea pe Dumnezeu. Eu cred că Bildad are dreptate. Eşti pierdut în păcat şi judecata te-a părăsit”.

Iov se încruntă la cel ce îi fusese cândva cel mai bun prieten şi frate.

„Dacă tu crezi că poţi să mă atragi într-o dezbatere şi să dai în vileag nu ştiu ce păcat ascuns şi macabru, poate că ar trebui să-ţi cercetezi propria inima, pentru că, într-o zi, şi tu vei sta faţă în faţă cu Dumnezeu”.

De furie, Ţofar se legănă înainte şi înapoi, dând să se ridice în picioare, însă pântecele rotund îi făcea efortul dificil. „Destul ne-ai necinstit pe bătrânii tăi şi pe mine!” La a treia încercare, se rostogoli în genunchi şi îşi îndreptă roba şi, îndreptându-se cu paşi apăsaţi spre grămada de cenuşă pe care şedea Iov, se înălţă ca un turn deasupra lui. „Te crezi deştept, însă mândria ţi-a fost întotdeauna căderea! Răul a avut gust dulce, nu-i aşa?” îi spuse, arătând cu degetul spre Dina, la mai puţin de un lat de

palmă de nasul ei. „Dar judecata a căzut asupra casei tale din cauza ei! Dumnezeu te-a făcut să dai afară bogăţiile pe care le-ai câştigat prin apăsarea săracilor şi prin negustoria ta înşelătoare”. Ţofar îşi încrucişă braţele la pieptul umflat de grăsime, dându-şi în vileag resentimente vechi de a căror existenţă Iov nici nu avea habar. Ura lui faţă de Dina era o repetiţie supărătoare a aceluiaşi răpăit de tobă, însă amărăciunea faţă de Iov frângea relaţia dintre ei aidoma unui şofar ce spinteca tăcerea.

La aceste cuvinte, Aban sări în picioare, iar mişcarea lui bruscă îl făcu pe Ţofar să se dea înapoi. „Nu vorbi despre Dina cu atâta lipsă de respect, domnule”, îi zise Aban, însoţindu-şi porunca autoritară cu o plecăciune umilă. „Nu este nici curvă şi nici criminală şi mă voi folosi de toate armele de care dispun ca să-i apăr onoarea”.

Ţofar se ridică cât era de înalt şi îşi înălţă capul ca să-l privească pe Aban în ochi. „Sper că oamenii tăi sunt gata să moară pentru o ucigaşă”. Aruncând o privire spre Bela, rânji. „Rubedenia mea ar fi făcut Uţ mai bine de garda casei sale. Este o ruşine că tatăl tău şi-a lăsat trupele pe mâinile unui nebun”.

Elihu se bătu peste genunchi şi îşi întinse trupul subţire şi zvelt. „De ce să o implicăm pe Dina în toate acestea?” Schimbând o privire plină de camaraderie cu Aban, coborî de pe dâmbul pe care stăteau bătrânii şi găsi un loc neutru din care îi lansă întrebarea lui Ţofar. „Ura ta faţă de Dina a colorat opinia pe care o ai despre situaţia lui Iov şi ai avut grijă ca şi eu, Bildad şi Elifaz să o împărtăşim înainte să sosim”. Mutându-şi privirea de la Ţofar la bătrâni şi apoi la Dina, Iov nu se putu hotărî al cui chip era mai şocat de

apărarea lui Elihu. *Ce i-o fi unit pe Aban şi Elihu în după-amiaza întunericului meu şi din ce îşi trage strălucitul meu discipol un asemenea curaj în prezenpi acestor bătrâni?* Fu copleşit de un sentiment de mândrie faţă de tânăr şi îşi dori ca şi Sitis să-i fi putut vedea înfăţişarea nobilă şi aerul încrezător.

Deşi se făcuse roşu la faţă precum stâncile ce îi înconjurau, Ţofar nu mai apucă să-l sfâşie pe Elihu cu limba lui ascuţită, fiindcă Aban îi veni în ajutor. „Nu vrei să te întorci pe rogojina ta, domnule?” îi zise el lui Ţofar, întinzându-şi mâna spre grămada de cenuşă pe care şedeau bătrânii. Cuvintele dădeau glas unei cerinţe, dar ochii îi erau poruncitori.

Tăcerea se lungi precum un arc încordat.

„Ţofar”, spuse Iov moale, „te rog, şezi şi ascultă cu atenţie”. Pentru că bărbatul rotofei şi cu părul roşu nu se urni de lângă Aban, Iov continuă să fixeze cu privirea ochii lui neînduplecaţi. „Este plângerea mea îndreptată împotriva vreunuia dintre bătrânii tăi? Uită-te bine la mine şi teme-te, Ţofar! De ce oamenii nelegiuiţi ajung bătrâni şi prosperă, iar turmele şi cirezile lor propăşesc? Ai văzut şi tu lucrul acesta în călătoriile tale din Damasc în Egipt – nelegiuiţi scutiţi de calamităţi. Aşadar, cum poţi să mă mângâi cu aiurelile acestea despre pedepsirea doar a celor răi?”

„Destul!” strigă Elifaz, lepădând cu totul dramul de sensibilitate pe care o arătase mai devreme. „Tu te declari neprihănit înaintea lui Dumnezeu. Prea bine! Oare ţine Dumnezeu seama atât de mult de un om neprihănit? Oare pentru neprihănirea ta te ceartă El? Nu! Ci pentru că i-ai despuiat pe săraci de veşminte. N-ai dat nici apă celui

ostenii, nici hrană celui flămând. Ai trimis văduvele de la tine cu mâna goală şi ai frânt spatele orfanilor cu multe zile de lucru în câmpurile tale. De ce nu-ţi recunoşti, pur şi simplu, păcatele, de ce nu accepţi disciplinarea lui Dumnezeu ca să fii împăcat cu El? Atunci, prosperitatea ta se va întoarce la tine”.

Iov rămase cu gura căscată în faţa crudelor învinuiri ale unchiului său, minunându-se că veninul acestuia se putea ridica la înălţimea acuzaţiilor de dare de mită aduse adineauri lui Aban.

Chiar în clipa când gândul lua formă în mintea lui, Elifaz îşi întinse mâna spre Dina şi spre căpitan. „Şi dacă vei înlătura nelegiuirea din cusa ta, Dumnezeu îţi va auzi rugăciunile şi îi va izbăvi chiar şi pe cei ce *nu* sunt nevinovaţi, din cauza curăţiei mâinilor *tale”.*

Aban bătu din palme, făcându-i pe toţi să tresare. „Astăzi ne oprim aici”. Printr-un acord tacit, Eiihu îi urmă pilda. „Soarele coboară *h* apus”, continuă căpitanul, „şi trebuie să fac aranjamentele necesare pentru locuinţele noilor mei oaspeţi”. Întinzându-şi o mână, le inviţi pe Dina şi pe Nogahla să părăsească mormanul de gunoi. Femeile se ridicară, sfioase, şi ieşiră prin faţa stimaţilor bătrâni, stârnind un noi val de comentarii nemulţumite.

„Este o insultă ca o femeie şi sclava ei să arate spatele unui prin; ismaelit”, scuipă Bildad, în vreme ce Eiihu îi oferi un braţ drept reazăm pentru a coborî de pe movila de cenuşă.

„Soldatul acela ridicol habar n-are de ospitalitate”, urlă Elifaz. „Preacinstiţii săi oaspeţi pleacă întotdeauna primii!” La rândul său. Ţofar aruncă peste umăr o privire încărcată

de ură şi se îndepărtă cu paşi apăsaţi, în vreme ce Bela îl sprijinea pe Elifaz de braţul întins.

Stors de vlagă, confuz şi împresurat, Iov îi privi pe toţi pierzându-se în lumina tot mai slabă. Îi venea să strige, să-i oprească. Dai ce putea să le spună? *Nu plecaţi. Vă rog, cineva să rămână cu mine în noaptea asta!* Ridicol. Nu mai era copil. Sprijinindu-se cu o mână pe rogojină, se întoarse cu faţa spre apus. Un val de durere orbitoare, albă, îi străbătu tot trupul – dar şi aceasta părea o nimica toată pe lângă durerea din străfundurile inimii sale.

Lăsându-şi bărbia în piept, simţi agonia cea mai adâncă din toată viaţa lui. Era singur – la modul incontestabil şi absolut.

Ceva se schimbă în duhul lui. Ultimul tăciune rămas aprins fu, în cele din urmă, înăbuşit.

Soarele dimineţii ardea cu o căldură deja chinuitoare. Eiihu sosi devreme la dâmbul de cenuşă, sperând să apuce câteva clipe tihnite împreună cu Abba Iov. Însă aerul dintre ei era tot atât de apăsătoi precum ceaţa ce învăluia canionul într-un giulgiu.

„Abba, ai auzit? Bătrânii cetăţii au absolvit-o pe Nada de orice vină pentru moartea lui Sayyid. Au judecat fapta ei ca pe o moarte pentru moarte, iar Aban i-a cerut să rămână să slujească în bucătăria lui”.

Iov nu-i dădu niciun răspuns.

Ce s-a petrecut cu tine peste noapte, Abba? Când părăsise grămada de cenuşă împreună cu bătrânii, la apus, Abba fusese receptiv. Acum, şedea în tăcere, deznădăjduit, cu fălcile lăsate în jos. Ochii lui Eiihu se înceţoşară de lacrimi. Tatăl şi învăţătorul lui robust de altă dată şedea

gârbovit, cu picioarele încrucişate şi braţele nu mai groase decât nişte nuiele. Bandajele îi ascundeau oasele ieşite în afară din cauza foametei, iar în jurul coapselor înnegrite îi atârna o bucată de pânză largă. Curtea acoperită îl proteja de bătaia directă a soarelui, însă vântul şi vietăţile mici îi ciuguleau pielea expusă. Ochii lui erau pietre de râu lustruite de lacrimi şi fixate într-o mască scheletică de suferinţă.

„Abba, avea Nada dreptul să ia viaţa lui Sayyid?” întrebă Elihu, trăgându-se mai aproape, în nădejdea că avea să-l atragă pe preaiubitul său învăţător în conversaţie. „Gărzile lui Aban au părăsit orice speranţă de a-i găsi pe Cei-fără-de-Nume în speluncile lor bine cunoscute din deşert. Socoteşti că s-a făcut dreptate doar prin moartea lui Sayyid?”

Iov îi aruncă o privire rece. „Dreptate?” Muşchii feţei lui începură un dans sinistru. O convulsie pe pometţii obrazului stâng. Un tic nervos în colţul gurii şi al pleoapei stângi. „Ar trebui să discuţi despre dreptate cu bărbaţii aceia blazaţi aşezaţi pe tronuri albe”, spuse el monoton, pironind cu privirea corturile vizitatorilor.

O mişcare tulbură canionul şi Elihu se uită spre palatul lui Sayyid. Astăzi era căminul lui Aban. *Deşi suferinţa lui Abba iov aruncă o umbră asupra victoriei lui Aban asupra lui Bela,* îşi zise Elihu, *ar trebui să sărbătorim totuşi grija şi puterea lui Iahve.*

„Aban a dobândit averea lui Sayyid”, spuse, încercând să-i redea speranţa, „şi a promis că va avea grijă de noi toţi: de Nada, Dina, Nogahla şi de mine – şi de tine, Abba, când ţi se vor vindeca rănile”. Se opri, neştiind ce sentimente avea Iov faţă de ideea de a rămâne pe

mormanul de cenuşă. „A zis că poţi să vii să locuieşti în casă oricând doreşti. El Şadai este la lucru”.

Învăluit într-un giulgiu nevăzut, ţesut de propria mână, Iov rămase distant şi nu dădu niciun răspuns. Din cealaltă parte a canionului se apropiau Aban, Dina şi Nogahla, ale căror siluete dănţuiau în paşi fantastici prin valurile de căldură.

Elihu se aplecă spre Iov şi şopti, „Ei vin pentru că te iubesc, Abba. După cum şi eu te iubesc”.

Ticul de pe faţa lui Iov se intensifică şi o groază apăsătoare se cuibări în stomacul lui Elihu. Dacă Abba nu se lumina la faţă nici când se apropiau Dina şi Nogahla, ce speranţă îi mai rămânea? Aceste două femei fuseseră pentru el aidoma soarelui şi lunii.

Convocaţi parcă de prezenţa partizanilor lui Iov, Bildad, Elifaz şi Jofar ieşiră şi ei, din acelaşi cort, cu chipurile dure precum fierul hitit. Îngrozit de clipele ce aveau să vină, Elihu oftă adânc. Îşi petrecuse dimineaţa ascultând complotul bătrânilor. Aveau de gând să păstreze tăcerea pentru a-l face pe Iov să se supună de frustrare.

„Abba”, şopti el, „adu-ţi aminte de noaptea tragediilor, când ai adus laude lui Iahve”.

Privirea lui Iov era tot atât de goală precum cochilia carbonizată a casei sale.

„Nu uita, Sayyid a împărtăşit soarta omului nelegiuit. Fiul lui, un om bun, a primit moştenirea lui. Neprihănirea a triumfat”.

Din nou, niciun răspuns.

Ştiind că timpul lui de vorbit luase sfârşit, Elihu alunecă, supus, la vale pe grămada de cenuşă şi gunoi.

Întâmpinându-i pe bătrâni la zidul spart al curţii, le întinse o mână şi îi ajută să-şi ocupe locurile pe rogojinile din trestie. Cele trei rubedenii aveau sub nas săculeţi de ierburi proaspete, pregătiţi să ţină piept duhorii rezistenţei încăpăţânate a lui Iov. Bela, pe de altă parte, rămase acasă, fără îndoială contemplându-şi pierderile şi gândindu-se la câştiguri alternative.

În timp ce aranjă rogojinile de trestie pentru bătrâni, Elihu auzi salutul profund, rezonant al lui Aban.

„Bună dimineaţa, Iov”, spuse masivul paznic, urcând în urma Dinei şi Nogahlei pe movila lui Iov de cenuşă. Dat fiind că purta sandalele şi roba din ziua trecută, era evident că îl interesa mai mult să-şi sprijine prietenul decât să-şi aleagă o nouă garderobă.

Deşi se înroşi la faţă şi deveni mai agitat, Iov nu scoase o vorbă până când toată lumea fu pe poziţie. Aban şedea la dreapta lui. Nogahla îşi ocupă locul chiar în spatele iubitului ei căpitan. Dina, ale cărei mâini se îndeletniceau în permanenţă cu îngrijirea nevoilor lui Iov, oferindu-i ceai de mentă, rulând bandaje, pregătind leacuri din ierburi, se lăsă în genunchi în stânga lui.

Cei trei bătrâni nici nu se aşezară bine că şi fură întâmpinaţi de glasul lui Iov. „Şi astăzi, plângerea mea este plină de amărăciune. Dacă aş avea şansa să stau înaintea lui EI Şadai aşa cum a stat Nada în Iuţii bătrânilor, aş fi achitat de orice nelegiuire, întocmai ca şi ea!”

Inima lui Elihu bătu cu putere. Abia dacă îl recunoştea pe Abba al lui în clipa aceea. Da, vocea îi aducea aminte de acel Iov din urmă cu

Trn un an, însă chipul îi era ciupit de supărare, iar

cuvintele, înveninate.

„L-am căutat pe Dumnezeu – la miazănoapte, la miazăzi, la răsărit şi la apus – tocmai pentru aceasta, pentru a-mi înfăţişa cauza înaintea Lui. El ştie că i-am preţuit învăţăturile aidoma unor comori şi le-am ţinut pe fiecare dintre ele. Şi totuşi, Dumnezeu face ce vrea şi cine I se poate împotrivi? Sunt cuprins de groază, dar nu voi tăcea în mijlocul întunericului gros ce mă acoperă”. Abba se opri, aşteptând parcă să fie confruntat de bătrâni, ca în ziua precedentă.

Elihu îşi lăsă capul în jos. Tăcerea complotului lor era asurzitoare şi nepotrivită. Elifaz, Bildad şi Ţofar erau hotărâţi să nu-i răspundă până când dădea semne de pocăinţă.

„De ce Nada a fost judecată atât de grabnic în vreme ce Cei-fără-de-Nume îşi văd de vieţile lor ticăloase? De ce nu hotărăşte Dumnezeu o vreme pentru judecata *lor V* Abba Iov era neînduplecat. „Oamenii fură turme şi le pasc în câmpul altuia. Sunt ei pedepsiţi? Nu! Şi la urmă toţi murim. Toţi! Fără să ştim când, de ce sau cum. Dacă am rostit vreun cuvânt neadevărat, daţi-i bătaie şi combateţi-mă!”

Bildad zvârli cu pumnul în aer, spulberând înţelegerea încheiată mai înainte între rubedenii. „Stăpânirea şi autoritatea sunt numai ale lui Dumnezeu, Iov! Cum îndrăzneşti să îţi iei libertatea de a-L învăţa pe El Şadai? Omul este un vierme în ochii Lui! Tu spui că eşti neprihănit, dar cum poate cineva să fie fără vină, când până şi luna nu este strălucitoare şi nici stelele nu sunt curate în ochii Lui?”

Elifaz îşi puse mâna noduroasă pe braţul prinţului ismaelit, reducându-l la tăcere. Bildad se dădu înapoi ca o

floare de zi în amurg. Elihu urmări schimbul fără cuvinte, fără animozitate sau mânie, dintre cei doi. O simplă reînnoire a pactului de încăpăţânată pioşenie.

I se făcu greaţă. Duhoarea emanată de grămada de gunoi şi de bubele lui Iov era mai plăcută decât aerul făţărniciei acestor oameni.

„Măi să fie, Bildad”, spuse Iov, cu glasul încărcat de dispreţ, „care duh te însufleţeşte să vorbeşti cu atâta înţelepciune?”

Văzând dincolo de bubele din carnea lui, Elihu deplângea resentimentele ce îi desfigurau chipul.

„Bineînţeles că Dumnezeu are toată stăpânirea şi autoritatea”, continuă Iov. „El a întins cerurile deasupra golului şi a spânzurat pământul peste nimic. El leagă apele în nori şi pune hotar între lumină şi întuneric. Şi toate acestea nu sunt decât o şoaptă vagă pe care o auzim despre El. Dar tot atât de sigur pe cât este că El e viu, Dumnezeu refuză să-mi facă dreptate!”

Elihu icni şi privi mâinile Dinei oprindu-se pe bandajele pe care le rula. Iov, însă, nu părea a băga de seamă. Îl înghiţise justificarea de sine.

„Niciodată nu voi admite că voi trei aveţi dreptate. Voi continua să-mi susţin neprihănirea câtă vreme am suflare. Sunt nevinovat înaintea lui El Şadai şi nimeni nu mă poate face de ruşine”.

Dina se întoarse spre el şi îi şopti ceva. Elihu îi citi pe buze cuvintele, *Nevinovat înaintea lui El Şadai şi nimeni nu mă poate face de ruşine.* Inima îi stătu în loc. Da, Abba Iov îi spusese Dinei de multe ori acest adevăr, încurajând-o să îmbrăţişeze iertarea lui Iahve şi să respingă ruşinea pe care

alţii i-o aruncau mereu în cârcă. Iov aplica acum propria învăţătură situaţiei în care se afla el însuşi – dar oare nu răstălmăcea adevărul astfel încât să-i adăpostească mânia?

Măsură cu privirea şirul de bătrâni. Câte adevăruri nu răstălmăciseră ei în mânia lor faţă de Iov? Ţofar se făcuse stacojiu în vreme ce o privea pe Dina. Verişorul care îi era lui Iov ca un frate crezuse atât de multă vreme în propriile adevăruri sucite încât o transformase pe Dina într-un simbol al răului din lume. A înceta să o urască ar fi însemnat să deschidă uşa unui potop de îngăduinţă pe care el nu-l putea accepta.

După sfatul Dinei, Abba Iov păru mai calm, tonul îi deveni mai liniştit, iar vorbele, mai rezonabile. „Dacă aş fi un om fără Dumnezeu, ce nădejde aş mai avea? Vă spun, fraţilor, nădejdea mea este doar în El Şadai”. Uitându-se în dreapta lui, îi oferi lui Aban un zâmbet anemic şi se întoarse înapoi cu faţa spre rubedeniile lui. „Să vă spun care este soarta pe care o dă Dumnezeu celor răi, moştenirea pe care o primeşte de la Cel Atotputernic omul neîndurător: oricât de mulţi i-ar fi urmaşii, soarta lor este sabia. Odraslele lui nu vor avea niciodată destulă hrană”.

„Iov!” răbufni, şocată, Dina, oglindind expresia de pe chipurile tuturor. Pe Nogahla o podidiră lacrimile văzând durerea de nedescris de pe chipul uriaşului. Până şi şirul de bătrâni cinici aruncară priviri pline de simpatie fiului unui tată nelegiuit, trădat acum de un prieten nerecunoscător.

„Dina, dă-mi voie să termin”, spuse Iov liniştit.

Simţindu-se, pesemne, ruşinat şi stânjenit, Aban îşi lăsă capul în jos. Elihu îşi dorea din tot sufletul să strige în gura mare adevărurile lui El Şadai. De ce bătrânii nu-l încurajau

pe Abba cu învăţăturile acestea? Ele erau singurul izvor de viaţă şi speranţă, singurul răspuns la deznădejdea lui. Nimeni nu scoase o vorbă, însă, şi Iov vorbi mai departe.

„După cum spuneam, deşi omul ticălos agoniseşte argintul ca pulberea şi veşmintele aidoma unor mormane de lut, ce strânge el poartă cel neprihănit şi cei nevinovaţi îşi împart între ei argintul lui”. Întinse o mână spre Aban. „Fără îndoială, El Şadai l-a dezmoştenit pe omul ticălos şi pe *celelalte* odrasle ale sale. El a aşezat marile bogăţii ale lui Sayyid în mâinile tale, Aban, şi mă rog să înveţi căile Celui Preaînalt şi să-L cinsteşti pe El cu darurile pe care ţi le-a dat”. Scutură din umeri ca şi când s-ar fi gândit ce smochine să cumpere din piaţă. „Poate că ţie îţi va merge mai bine decât mi-a mers mie”.

Tăcerea se înstăpânea, iar expresia de pe chipul lui Iov deveni meditativă. „Înţelepciunea este ascunsă, Aban. Oamenii au scotocit cavernele din străfundurile pământului şi au găsit fier, aur şi argint, dar înţelepciunea nu era acolo. Ea nu se găseşte în adâncimile mărilor şi nu poate fi cumpărată cu aur din Ofir sau cu topaz din Cuş, ţara de baştină a Nogahlei”. Întorcându-se spre cei trei bătrâni, spuse, „Nici măcar pieirea şi moartea nu ştiu unde se află înţelepciunea. Numai El Şadai pricepe calea într-acolo. «Frica de Domnul – aceasta este înţelepciunea şi ferirea de rău este pricepere.» Nu aşa am fost învăţaţi?”

Dina mai turnă o ceaşcă de ceai de mentă şi i-o întinse. „Te rog, Iov”, îl imploră din ochi. Elihu îl rugă în tăcere să o bea şi să-şi mai domolească limba slobodă. Dar vai, el nu o luă.

„N-ar fi frumos dacă aş putea să şed în scaunul meu de

bătrân al cetăţii? O, unde sunt zilele în care eram în floare! Muribunzii mă binecuvântau şi înveseleam inimile văduvelor. Orbilor le-am fost ochi şi schilozilor, picioare. Ţie ţi-am fost tată, Elihu”.

Dina îşi plecă capul şi lăsă cupa în jos.

Iov începu să tremure şi ochii i se umplură de lacrimi. Ridicându-şi mâna bandajată, cu cele trei degete rămase, spre ceruri, ţipă, „Viaţa îmi dă înapoi şi îmi ridic glasul spre Tine, o, Doamne! Dar Tu nu mă auzi. Te întorci împotriva mea fără milă. Pielea mi se înnegreşte şi se: ojeşte, trupul îmi arde de febră. Plâng şi jelesc, dar nu Tu mă slăbeşti licio clipă. De ce?”

Cu chipul sălbatic, înverşunat, se întoarse din nou spre bătrâni. „Să mă cântărească Iahve pe un cântar cinstit şi va şti că sunt fără vină! Am făcut un legământ cu ochii mei să nu mă uit cu poftă la o fată”. Arătă spre Dina. „Dacă inima mi-ar fi ispitită de această femeie, *acesta* ar fi fost un păcat vrednic de judecată, un foc care m-ar fi mistuit, nimicindu-mă. În relaţiile mele cu servitorii şi cu săracii, m-am temut de judecata lui Dumnezeu şi de aceea m-am ferit de nelegiuire. Dacă, în vreun fel, mi-am ascuns păcatul, aşa cum fac oamenii, v-aş spune-o acum. Aş scrie lucrul acesta pe hârtie şi l-aş semna cu sigiliul meu. Dar, înaintea lui Dumnezeu vă spun, sunt nevinovat. EI Şadai m-a nedreptăţit şi vreau să apară înaintea mea şi să mă asculte cu nepărtinire!”

„Asta e nebunie curată!” strigă Elihu, ţâşnind în picioare şi uitându-se în jos la cei trei bătrâni. „Cum puteţi sta aici fără să spuneţi o vorbă de mângâiere prietenului vostru? A pierdut totul şi, totuşi, voi nu-i daţi nicio speranţă, ci doar

judecată şi condamnare”. Bildad nu dădu semne de remuşcare, iar Elifaz îşi încrucişă braţele la piept. Ţofar o ţintuia cu privirea pe Dina, ale cărei lacrimi se revărsau în şuvoaie pe partea din faţă a rochiei sale.

„Şi tu, Abba”, zise Elihu, străbătând cei câţiva paşi prin murdăria curţii şi văzând justificarea de pe faţa ciupită a lui Iov. „Tu te aperi cu declaraţii despre neprihănirea ta şi pe urmă îl acuzi pe Dumnezeu de nedreptate”. Se uită apoi la ambele tabere de mentori. „Până acum am tăcut, gândind că bătrânii mei ar trebui să propovăduiască înţelepciunea. Dar cel ce dă priceperea este Duhul lui Dumnezeu din om, suflarea Celui Atotputernic. Aşadar, acum voi spune ce am de spus, iar voi mă veţi asculta!”

Văzând expresia de oţel de pe chipul lui Iov, Elihu simţi un cuţit răsucindu-i-se în burtă. „Abba, cuvintele mele vin dintr-o inimă dreaptă”. Urcă pe mormanul de cenuşă şi se lăsă în genunchi înaintea învăţătorului şi tatălui său. „Tu m-ai învăţat tot ce ştiu despre El Şadai. Înaintea lui El Şadai sunt ca şi tine. Şi eu am fost făcut din lut. Nu trebuie să-ţi fie teamă de condamnare din partea mea şi nici că voi ţine partea bătrânilor. Duhul lui Dumnezeu mă îmboldeşte să vorbesc, nu vreo altă motivaţie”.

I se păru că băgă de seamă o mică fisură în zidurile lui de apărare şi trase aer în piept, gata să scoată primul cuvinţel. În aceeaşi clipă, însă, o adiere răcoroasă mătură canionul şi domoli dogoarea soarelui.

— Iov 38: 1 – 2

Domnul a răspuns lui Iov din mijlocul furtunii şi a zis: „Cine este cel ce îmi întunecă planurile prin cuvântări fără pricepere?”

V

azând încrederea pe care o avea Elihu în Iahve, Dinei i se frânse inima. *Nu există răspunsuri, Elihu. Până şi bătrânii ştiu asta.* Elihu era precum omul ce rătăcea prin deşert, conducându-l pe altul către un miraj. Deznădejdea lui Iov suna necizelată şi urâtă, însă ea începea să creadă că vorbele lui erau adevărate. Şi adevărul cel mai îngrijorător se afla chiar în faţa ei. El Şadai îl putea vindeca pe Iov şi putea îndrepta toate lucrurile pe lume, dar alegea să nu o facă. Nelegiuiţi precum Sayyid dobândeau putere şi lăsau fiilor lor o moştenire, în vreme ce oameni buni precum Iov se prăpădeau pe o grămadă de gunoi fără nimic de lăsat în urmă. Oameni hrăpăreţi ca Bela o duceau bine, iar văduve sărmane mureau, ca Orma, într-o peşteră.

Obrajii îi ardeau sub privirea acuzatoare a lui Ţofar. Avea să îşi ducă restul zilelor încovoiată sub greutatea urii lui.

Elihu îşi începu măreţul discurs – alte cuvinte într-o mare de nesfârşită trăncăneală. Ea se scârbise de moarte de vorbele lor goale despre un Dumnezeu pe care îl pricepeau tot atât de mult pe cât înţelege copacul toporul ce îl doboară.

„Abba Iov, tu ai spus în auzul meu că Dumnezeu te socoteşte duşmanul Lui, dar nu ai dreptate, fiindcă Dumnezeu este mai mare decât omul şi nu. Se războieşte cu el”. Cuvintele lui Elihu erau blânde, dar ferme. „De ce te plângi lui Iahve că nu răspunde niciunuia dintre cuvintele omului? Dumnezeu vorbeşte – când într-un fel, când în altul – uneori în vise, alteori pedepsind omul pe patul de boală şi alteori printr-un înger sau mijlocitor. Dar în toate aceste feluri, Dumnezeu îi vorbeşte omului pentru binele lui, ca să-

l ferească de fărădelege, pentru ca lumina vieţii să poată străluci peste el”.

Un bubuit asurzitor de tunet zgudui pământul. Vreme de două clipite domni tăcerea şi toată lumea făcu ochii mari de uimire. O furtună în mijlocul verii, în deşert, era de neînchipuit.

Chipul lui Elihu radia de uimire. Zgomotul nu făcu decât să-i zgândărească fervoarea. „Abba, este de neconceput ca Cel Atotputernic să greşească. Cine L-a numit pe El stăpân peste pământ? Dacă El Şi-ar retrage suflarea, toată omenirea s-ar întoarce în ţărână. Aşadar, de ce te-ar distruge Dumnezeul care îţi sprijină viaţa, fără să fie provocat? Priveşte cerurile, Abba”.

Iov se încăpăţână să se uite la Elihu. Când devenise atât de mânios, atât de inaccesibil?

„Te rog, Abba”, stărui Elihu, arătând spre cerurile cotropite de tunete şi, în cele din urmă, Iov îi făcu pe plac. Scrutând zările, Dina văzu nori negri, de furtună, umplând cerurile la răsărit.

„Priveşte norii, Abba”, spuse Elihu. „Dacă păcătuieşti, cum îl afectează lucrul acesta pe El Şadai, Creatorul cerurilor? Şi totuşi, ochii Lui ne văd pe fiecare dintre noi. Nu există niciun loc întunecat, nicin umbră în care să ne putem piti. Oamenii îşi înalţă glasurile sub povara asupririi, dar în vremuri bune nimeni nu zice, «Unde este Dumnezeu, Făcătorul meu, care mi-a dat un cântec în miez de noapte, care mii învaţă mai multe decât pe dobitoacele câmpului?»”.

Întorcându-şi atenţia către bătrâni, continuă, „Tu, Bildad, L-ai învinovăţit pe Cel Atotputernic că îşi foloseşte puterea

după bunul Său plac, fără oprelişti sau mustrări de conştiinţă. Iar tu, Ţofar, ai adăpostii în inima ta resentimente vrednice de un păgân”.

„Ha!” râse Iov tare, ca un băieţel a cărui Ima tocmai l-a muştruluit pe prietenul său obraznic.

„Da, şi resentimentele te mănâncă de viu şi pe tine, Abba Iov”, mai zise Elihu, plin de compasiune, dar ferm, întorcându-se spre el. „Pe aceia ce suferă, Dumnezeu îi scapă din suferinţa lor. El le vorbeşte în nenorocirea lor. Chiar şi acum, El caută să te câştige – tânjeşte să te mângâie în jalea ta. Tu, însă, eşti atât de grabnic să arăţi cu degetul, să te milogeşti sau să te târguieşti ca să-ţi dovedeşti nevinovăţia, încât scapi din vedere relaţia pe care Iahve vrea să o clădească în mijlocul durerii tale. El Şadai are o chemare mai înaltă decât mormanul de gunoi pe care şezi”.

Relaţie? Dina aruncă o privire spre Iov, vrând să vadă în ce măsură acesta era de acord cu aserţiunile lui Elihu. Nu mai auzise niciodată pe nimeni susţinând că El Şadai căuta să aibă o *relaţie* cu o fiinţă omenească.

Încet-încet, mânia lui Iov părea a se domoli într-o expresie tristă, dar plină de speranţă. Un alt bubuit umplu cerul, iar vibraţia lui o scutură până în miezul fiinţei. Iov îi aruncă o privire plină de căldură, care avu menirea de a sufla în tăciunii aproape stinşi ai speranţei sale.

„Ai fost un învăţător bun, Abba”, spuse Elihu. Ridicând o sprânceană, arătă spre cerurile înnegurate. „Dar glasul lui Iahve este mai puternic”.

Dina se cutremură când o altă rafală rece spulberă căldura verii şi aproape că se piti la pământ, în căutarea

unui refugiu când un fulger spintecă cerul.

Elihu, însă, era ca un ţânc ieşit la joacă. Începu să ţopăie zglobiu printre grămezile de cenuşă în vreme ce primele picături de ploaie împroşcară pulberea roşie şi bătură darabana pe învelitoarea de deasupra lor. „Cine poate pricepe cum întinde El Şadai norii şi cum împrăştie lumina fulgerelor pe faţa pământului?”

Un alt huruit zgomotos de tunet zdruncină temeliile pământului şi mărgele mici de grindină începură să răpăie pe pardoseala canionului aidoma unor perle căzute din ceruri. Laudele lui Elihu pătrunseră mai adânc în inima Dinei, ca ploaia în pământul însetat.

„Ascultaţi! Glasul lui Dumnezeu bubuie în minunate feluri. Suflarea Lui naşte gheaţă şi apa îngheaţă. El aduce noiane de apă ca pedeapsă pentru oameni, însă aceiaşi nori udă pământul, arătându-l dragostea”. Elihu dădu fuga lângă zid, în afara curţii acoperite, şi luă un pumn de grindină ca şi când ar fi fost o dovadă la o judecată. „Spune-mi, Abba, putem noi, cu înţelegerea noastră limitată, să ne apărăm neprihănirea înaintea Celui Preaînalt?” întorcându-se spre bătrâni, spuse, „Aţi avut dreptate – cu toţii – când i-aţi spus lui Abba Iov că El Şadai nu poate fi atins. Dar aţi prezentat greşit puterea lui Dumnezeu dacă aţi îngădui vreunei urme de apăsare să cadă din mâna Lui. Ne temem de El, da, dar recunoaştem în lucrarea Lui o expresie a iubirii pentru a atrage omul mai aproape de El, şi nu pentru a-l zdrobi sau a-l respinge”.

Dina văzu apoi o lumină aurie spintecând cerul la miazănoapte, mai strălucitoare decât soarele şi scânteietoare ca apele curgătoare. Lumina se pogorî

deasupra canionului şi zăbovi acolo, nedefinită, fără formă. Mugetul ce o însoţea semăna deopotrivă cu bubuitul tunetului şi cu urletul mării – nu era o voce, ci o înţelegere, o cunoaştere. Nu putea să-şi desprindă privirea de ea şi nici nu voia să o facă vreodată. Pentru prima oară, înţelese tâlcul cuvintelor lui Iov, «Chiar dacă m-ar ucide, El rămâne Dumnezeul meu, singura mea nădejde de scăpare.»

Vântul sufla ploaia pieziş şi îi bătea în faţă. Trăgând-o pe Nogahla mai aproape de ea, se cuibăriră una-n alta, pătrunse de teamă în faţa luminii scânteietoare şi a norilor negri ce îi înconjurau. Picurii de ploaie se amestecau cu fulgi de zăpadă şi cu răpăitul grindinei. De necrezut. Vrând să vadă dacă Iov era teafăr, Dina aruncă o privire într-o parte.

Priveliştea pe care îi căzură ochii era tot atât de şocantă precum zăpada în arşiţa verii. Iov stătea în picioare, cu braţele ridicate către cer şi arăta mai în putere decât fusese în răstimpul ultimului an.

Fiecare bubă, fiecare rană de pe trupul lui Iov zumzăia ca şi când ar fi fost învăluit în aripi de albine – care nu îl înţepau, ci doar îi sărutau pielea cu vibraţiile lor. Huruitul vocii lui Dumnezeu îi înfiora toată fiinţa.

Cine este acesta care îmi întunecă planurile prin cuvântări fără pricepere? încinge-li mijlocul ca un viteaz, ca eu să te întreb şi tu să mă înveţi.

Iov vru să-şi plece capul, încercă să închidă ochii, dar nu putu. Dumnezeu îi cerea atenţia, iar el nu-şi putea feri privirea de El. Se gândi, în treacăt, la ceilalţi. Oare şi ei îl vedeau pe El Şadai? îi auzeau glasul. Iov nu era păstrătorul făgăduinţei legământului, ca Iacov. Cum se făcea că Iahve îi

vorbea tocmai lui? Dar nu avu vreme pentru consideraţii atât de neînsemnate, căci Dumnezeul universului îşi începu interogatoriul.

Unde erai tu, Iov, când am aşezat temeliile pământului? Spune-mi, dacă ai pricepere, cine i-a hotărât măsurile. Ştii? Ai pătruns tu până la izvoarele mării? Unde este drumul care duce la locaşul luminii? Ai ajuns tu până la cămările zăpezii sau ai văzut tu cămările grindinei, pe care le păstrez pentru vremuri de strâmtoare? Cine a dat inimii înţelepciune şi pricepere miniii?

Simţindu-se, în sfârşit, eliberat, Iov se prăbuşi cu faţa în cenuşă şi gunoi, în adorare. Nu se încumeta să răspundă, nu îndrăznea să scoată o vorbă.

Tu izgoneşti prada pentru leoaică şi tu potoleşti foamea puilor de lei? Ştii tu când îşi fac caprele sălbatice puii? Vezi tu pe cerboaice când fată? Vrea bivolul sălbatic să fie în slujba ta? Oare din porunca ta se înalţă vulturul?

Iov îşi ridică capul. Simţi pe piele furnicăturile brizei răcoroase şi văzu lumina scânteietoare prefăcându-se într-o coloană de fum ce se înălţa până la ceruri. Glasul din duhul său se preschimbă într-o Voce pe care o putea auzi acum cu urechile.

Bătrânii se prăbuşiră cu feţele la pământ, cerând îndurare. Robele lor din olandă fină erau acum mânjite în băltoacele făcute de ploaie.

„Suntem sortiţi pieirii!” zbiera Bildad „Lahve ne-a judecat!”

„Am vorbit nechibzuit!” se tânguia şi Ţofar cu glas tare.

Iov îşi ridică privirea din bălegar şi zări un zâmbet pe chipul lui Elihu. „Elohim! Elohim! Tu îţi arăţi puterea prin

zăpadă, gheaţă şi ploaie într-o zi de vară, în deşert!”

Glasul făcea să răsune stâncile roşii din jurul lor. „Cel ce se ceartă cu Cel Atotputernic va îndrăzni să-L corecteze? Cel ce îl acuză pe Dumnezeu să răspundă!”

„Nu am nicio apărare, Iahve, pentru lucrurile pe care le-am zis”, replică Iov. „Sunt nevrednic să mai rostesc vreun cuvânt în prezenţa Ta – îmi acopăr gura cu mâna”.

Printre lacrimi, se uită la Dina, Nogahla şi Aban, care stăteau în genunchi, cu feţele în mâzgă. Credinţa Dinei era, fără îndoială, destul de tare ca să supravieţuiască frondei sale fără noimă, dar cum rămânea cu Nogahla şi cu Aban? Oare vorbele lui lipsite de credinţă nimiciseră mugurii devoţiunii celor ce îl cunoşteau puţin pe El Şadai? Cu inima frântă, îşi aţinti din nou privirea în coloana scânteietoare.

Lumina se umflă, iar ploaia întrecu ritmul dojanei lui Dumnezeu.

Vocea Lui nu mai era o cunoaştere lăuntrică, ci un huruit puternic pe care îl auzeau toţi. „Încinge-te ca un viteaz, Iov, şi răspunde-Mi!”

Iov îşi simţea inima uscată, însă, în acelaşi timp, exulta în prezenţa lui Dumnezeu.

„Mi-ai discredita dreptatea ca să îţi trâmbiţezi nevinovăţia? M-ai condamna pe Mine doar ca să te justifici pe tine însuţi?” Un bubuit înfiorător zgudui pământul. „Poţi tu să îţi faci glasul să tune ca al Meu sau să-i întorci în mormânt pe cei trufaşi şi nelegiuiţi? În ziua când vei putea face aceste lucruri, voi recunoaşte că ai dreptul să îmi pui întrebări”.

Senzaţia de fluturări din aripi pe care o simţise pe piele încetă şi panica i se învârteji în pântece. *Nu mă părăsi!* se

rugă el, păstrându-şi privirea pironită asupra coloanei de lumină. Deodată, avu sentimentul că o sabie îi spintecă inima. În agonia lui, ţipă şi se rostogoli pe spate. Când îşi ridică privirea, o zări deasupra lui pe Dina, mişcându-şi buzele fără a scoate vreun sunet. Se uită apoi spre bătrâni, pe ale căror feţe erau încă gravate şocul şi groaza. În urechi, însă, nu îi răsuna decât Glasul.

„Gândeşte-te la hipopotam. Iov, pe care l-am făcut odată cu tine – doar că el se hrăneşte cu iarbă, ca un bou”. Absurditatea comparaţiei aproape că îl făcea să râdă. De ce ar vorbi Dumnezeu de un hipopotam într-un moment atât de sfânt? „L-am înzestrat cu tărie, cu oase de aramă şi mădulare de fier. Este cea mai mare dintre lucrările Mele!”

Iov se prinse de piept, simţind liniile definitorii ale fiecărei coaste. Şi el fusese cândva musculos şi vânos. Şi el fusese cea mai mare dintre lucrările Domnului?

Un fulger spintecă văzduhul şi durerea din piept se înteţi.

„Şi totuşi, Făcătorul lui se poate apropia cu sabia Lui de leviatanul acesta puternic”.

De ce ar avea Dumnezeu nevoie de o sabie ca să se apropie de vreuna din creaţiile Lui? Inima îi bătea sălbatic – era oare din cauza durerii sau a întrebărilor fără răspuns?

„Sălbăticiunile se joacă în apropiere, în vreme ce măreţul hipopotam doarme sub lotus, iar când râul mugeşte, el nu este cuprins de teamă. Îl este în siguranţă, Iov”. Ultimele cuvinte erau o şoaptă. Ploaia şi furtuna conteniră cu totul. „Poate să-l prindă careva?”

Iov ar fi vrut să râdă. Fireşte că nimeni nu putea prinde leviatanul însă când se uită la Elihu şi la bătrâni, pricepu mesajul lui Dumnezeu. De ce nu se odihnise şi el, aidoma

hipopotamului, în abilitatea Făcătorului lui de a-l susţine când au urlat furtunile vieţii? De ce îşi ridicase glasul, în schimb, împotriva lui Dumnezeu şi împotriva prietenilor săi, cu atâta înverşunare?

„Poţi tu să prinzi leviatanul cu undiţa?” continuă Vocea. „Ridică-ţi numai mâna împotriva lui şi nu-ţi va mai veni gust să-l loveşti! Nimeni nu este atât de îndrăzneţ ca să-l întărâte, aşadar cine Mi-ar putea sta împotrivă? Cine se încumetă să spună că ar trebui să plătesc când toate sub ceruri sunt ale Mele?”

Durerea mistuitoare din piept se mai domoli. Iov slobozi un oftat prelung, de uşurare. În prezenţa unei asemenea minuni, se miră de nebunia pretenţiilor sale faţă de Cel Preaînalt. Îşi pierduse oare minţile?

„Cine-i va putea ridica veşmântul de pe spinarea cu şiruri de scuturi unite împreună ca printr-o pecete? Ele se ţin unul de altul şi nu pot fi despărţite”.

Tot minunându-se, începu din nou să ningă, de astă dată uşor. Un fior îi străbătu tot trupul în vreme ce Glasul continuă cu o descriere ce îi părea mult prea familiară.

„Strănuturile lui fac să strălucească lumina şi din gura lui ţâşnesc flăcări”.

În nefericirea lui. Iov devenise leviatanul. Îmbrăcând un scut impenetrabil, uriaşe acuzaţii înfocate împotriva prietenilor şi Dumnezeului său.

„Leviatanul face să clocotească fundul mării ca un cazan şi lasă în urma lui o dâră luminoasă. Ai zice că adâncul are pletele unui bătrân”.

În tăcere acum, Elifaz, Bildad şi Ţofar îl fixau cu privirile de dincolo de mormanul de gunoi, cu feţele stoarse de

vlagă, uscate şi îmbătrânite. Pătrunseseră şi ei în coşmarul lui Iov, însă mândria lor nu se putea asemui cu a leviatanului.

„Pe pământ nimic nu-i este stăpân”, conchise Vocea. „Priveşte cu dispreţ tot ce este înălţat şi este împărat peste toţi cei mândri”.

Iov îşi lăsă capul în jos, zdrobit. „Ştiu că Tu poţi face toate lucrurile, Iahve”, şopti el, plin de reverenţă. „Toate planurile Tale se vor împlini. Am vorbit despre lucruri aflate mai presus de priceperea mea. Urechile mele au auzit de Tine, dar acum ochii mei te-au văzut. Mi-e silă de mine şi mă pocăiesc în praf şi cenuşă”.

Pentru prima dată de mai bine de un an, nu mai simţi nicio durere în trupul său, însă în duhul lui îşi dorea cu ardoare să ñe iertat. Fusese atât de sigur de neprihănirea lui. Acum, singura lui certitudine era dorinţa de a fi pe placul Dumnezeului îndurător care îi cruţase viaţa după ce el vorbise atât de nechibzuit. Îşi duse fruntea în cenuşă şi aşteptă judecata Lui. Orice ar fi hotărât Iahve, era convins că pedeapsa Lui avea să fie dreaptă.

În aşteptarea iminentului răspuns al lui Iahve, scâncetele rubedeniilor sale conteniseră. Răsuflarea neregulată a opt credincioşi ţinea isonul picurilor vioi de ploaie ce se întorseseră după încetarea ninsorii. Ridicându-şi capul din mâzgă, Iov auzi Vocea de tunet. În mod surprinzător, dojana lui Iahve era acum îndreptată spre bătrâni.

„Elifaz Temanitul, sunt mânios pe tine şi pe ceilalţi doi prieteni ai tăi pentru că nu ai vorbit despre Mine drept, cum a vorbit Iov. Ia, deci, şapte tauri şi şapte berbeci şi du-te la slujitorul Meu Iov şi adu arderide-tot pentru tine şi pentru

ei. Slujitorul Meu Iov se va ruga pentru voi, iar Eu voi primi rugăciunea Lui şi nu vă voi face după nebunia voastră”.

Vocea impunea o judecată finală, ce răsună între stâncile roşietice printre pâlpâiturile văpăii. Iov rămase fără grai. Spusese El Şadai, într-adevăr, că bătrânii greşiseră în vorbele lor, în vreme ce el rostise adevărul?

Dar, El Şadai, le-am provocat cu insolenţă! Inima i se strânse. Cum de el era judecat drept nevinovat, iar ceilalţi erau găsiţi vinovaţi?

Ridicându-şi ochii, îl văzu pe unchiul Elifaz ascuns într-o strălucire diafană, cu faţa întoarsă spre ceruri. Lacrimile îi curgeau şuvoaie pe barba albă. Ţofar, însă, zăcând răsucit ca un prunc, cu faţa acoperită, vărsa jurăminte incoerente de loialitate şi sfidare. Bildad plângea ca un copil în braţele lui Elihu. Pe neaşteptate, izbi cu pumnii în mocirlă şi strigă, „Elohim, am studiat învăţăturile Tale. Am rostit adevărul!” Elihu, părând şocat şi ruşinat, încercă să-l liniştească, însă bătrânul îl îmbrânci, bocind de unul singur în mormanul de gunoi înmuiat de apă.

El Şadai, se rugă Iov, *Elifaz dă dovadă de o inimă pocăită, însă Bildad şi Ţofar par neschimbaţi de mustrarea Ta.* Căută în văpaia scânteietoare un răspuns. Nimic. Se aştepta să simtă junghiul acela în piept sau senzaţia de fluturare din aripi pe piele, ca o a doua poruncă sau confirmare a iertării lui Iahve. Nu primi niciuna.

Slujitorul Meu Iov se va ruga pentru voi, spusese Vocea, *iar Eu îi voi primi rugăciunea şi nu vă voi face după nebunia voastră.*

Se uită la Aban. Căpitanul părea plin de anticipare. Bătaia vântului crease şuvoaie albe pe faţa lui acoperită de cenuşă

şi bălegar. „Voi pune un car să te ducă la altarul din vârful muntelui, prietene”, spuse el moale, vrând parcă să-l convingă pe Iov să-i dea ascultare.

Pesemne că şi Dina auzise oferta lui Aban peste zarva creată de Bildad şi de Ţofar. „Am putea folosi câteva pături ca să-ţi mai uşurăm drumul, Iov”. Şi cuvintele ei erau rugătoare.

Se întoarse apoi spre Nogahla. Uitându-se în ochii aceia mari şi îndrăzneţi, avu senzaţia că se priveşte într-o oglindă obsidiană. Ezitând să ierte, era o reflecţie a celor pe care îi detesta. Era Ţofar, care îşi lăsase mânia să escaladeze în ură. Era Bildad, care îşi grava opiniile, aidoma unor reguli sacre, în piatră. Era Elifaz, care îi îndepărta, prin sfinţenia lui, pe cei dragi.

Iov se va ruga pentru voi, iar Eu îi voi primi rugăciunea şi nu vă voi face după nebunia voastră.

Doar prin mila lui Iahve se putea primi iertarea. Nimeni nu era vrednic de ea. Niciun miel sau capră nu era o jertfă suficientă. Doar harul iubitor al lui El Şadai făcea posibilă înfăţişarea vreunui om înaintea Lui.

„Au fraţii mei cei şapte tauri şi cei şapte berbeci pentru jertfă?” strigă Iov, iar glasul lui umplu canionul.

Elihu îşi ridică ochii, luminându-se la faţă. „Da, Abba. Au adus o mică cireadă pentru jertfe”. Bildad şi Ţofar încremeniră. Elifaz deschise ochii, aşteptând instrucţiunile nepotului său. Coloana învăpăiată zăbovea alături de ei, iar miraculoasa ploaie de vară îşi continua darabana regulată pe învelitoarea curţii. La gura canionului, se strânsese o gloată, iar servitorii din faţa casei lui Aban priveau cu uimire spectacolul.

Iov se întoarse spre Dina. Faţa ei radia. „Mă voi ruga pentru rubedeniile mele”, şopti el, „dar îţi cer ţie să te rogi pentru mine, draga mea prietenă”.

Pe faţa Dinei lacrimile curgeau şuvoaie. Dădu din cap în semn că înţelesese. Dintre toţi prietenii lui, ea cunoştea cel mai bine încăpăţânatele cicatrici ale zbaterilor lăuntrice. Ea îl cunoştea cel mai bine, oricum l-ar fi privit.

— Iov 42: 10 – 11

Domnul a adus pe Iov iarăşi în starea lui de la început, după ce s-a rugat Iov pentru prietenii săi. Şi Domnul i-a dat înapoi îndoit decât tot ce avusese. Fraţii, surorile şi vechii prieteni ai lui Iov au venit top să-l vadă şi au mâncat cu el în casă. L-au plâns şi l-au mângâiat pentru toate nenorocirile pe care le trimisese Domnul peste el, şi fiecare i-a dat un chesita şi un inel de aur.

S

andalele Dinei ţăcăneau pe pardoseala din plăci de gresie a coridorului casei lui Aban. „Grăbeşte-te, Nogahla! Nu trebuie să întârziem din nou la jertfa din dimineaţa aceasta”. În două din ultimele şapte dimineţi, ajunseseră la altarul din vârful muntelui după ce primele raze ale zorilor se furişaseră deasupra stâncilor dinspre răsărit. Distanţa de la coridoarele catului al patrulea al casei lui Aban, străbătând canionul şi urcând spre altarul lui Iov, era echivalentul drumului parcurs dimineaţa de unii negustori.

Faptul că ea şi Nogahla erau sechestrate singure într-un dormitor încăpător de la etajul al patrulea, în vreme ce servitorii lui Aban dormeau câte şase în cameră, la parter, o irita ca o aşchie sub unghie. Rajionamentul lui Aban părea întemeiat – dorea să stârnească cât mai puţină tulburare în

gospodăria lui – însă ea abia dacă putea înghiţi încăperile vaste şi saltelele din lână, câtă vreme servitoarele ei dormeau înghesuite pe rogojini din trestie. Aban rezervase al doilea etaj pentru Iov şi pentru servitorii personali pe care avea de gând să-i tocmească de îndată ce acesta se mai punea pe picioare. Însă întremarea lui era lentă, iar restaurarea averii sale avea să ia timp.

„Stăpână, iar te încrunţi”, îi străpunse gândurile glasul îngrijorat al Nogahlei, în vreme ce coborau grăbite treptele.

Dina îşi dori să nu mai fie o carte deschisă. „Iată”, spuse, îndesându-şi mâna în buzunar şi oferindu-i Nogahlei o frunză de cuişoare. „Mestecă asta. Îţi va face respiraţia mai dulce decât tine”. Băgând de seamă că Nogahla ridică dintr-o sprânceană, în semn că înţelesese, Dina îi făcu din ochi şi îşi strecură una în gură.

„Eu tot vreau să ştiu de ce te încrunţi din nou”, spuse fata, zdrobind frunza între dinţi.

Cele două femei ieşiră din casa lui Aban şi săriră cu reverenţă peste şuvoiul roşu ce curgea agale pe fundul canionului. Deşi negustorii puşi pe drumuri raportau că seceta mutila aproape toate regiunile din jur, în Uţ continuaseră să cadă miraculoasele ploi de vară.

Dina şi Nogahla păşiră în casa lui Iov, a cărei renovare vădea acum un remarcabil progres, de când Cei-fără-de-Nume fuseseră înlocuiţi de meşteri de renume. Pe drum înspre scările turnului, Nogahla dădu glas preocupării sale. „Stăpână, ai de gând să-mi spui de ce te încrunţi?”

Însă Dina străbătu în grabă coridoarele şerpuitoare, până la primele trepte pe care le aveau de cucerit. „Nogahla, dacă ne folosim tot suflul ca să vorbim, niciodată nu vom

ajunge în vârful muntelui la timp pentru jertfă”. Se cufundară într-o tăcere afabilă, concentrându-se pe urcuşul lor şi, în scurt timp, în lumina dimineţii se ivi micul dreptunghi de lavandă de la intrarea pe platformă.

„430, 431, 432! Pfiu!” zise Dina, care îşi însuşise obiceiul lui Elihu de când era copil de a număra cu glas tare treptele turnului. Însă când îşi ridică ochii şi zări privirile lungi ale lui Bildad, Elifaz şi Ţofar, aproape că înghiţi frunza pe care o mesteca.

Elihu făcu un pas spre ele şi le întinse o mână prietenoasă. „Mă bucur să ştiu că muncitorii n-au mai adăugat nicio treaptă în plus”.

Dina îşi simţi obrajii înfierbântându-se. Nogahla o prinse de poalele rochiei şi o urmă sfioasă, iar cele două se aşezară pe o bancă lângă Aban. Aruncându-i o privire bărbatului uriaş, Dina o lăsă pe Nogahla să şadă între ei. *Presupun că trebuie să recunosc, în sfârşit, că eşti demn de încredere.* Şi nu putea nega setea lui de nestăvilit după El Şadai.

Elihu îşi ocupă locul obişnuit, îngenunchind lângă miel şi operând prima tăietură. Apoi, aranjând trupul neînsufleţit pe altar, aşteptă ca Iov să binecuvânteze ofranda şi să răspundă cu răbdare tuturor întrebărilor lui Aban.

Dina se uită pe furiş la cei trei bătrâni, care şedeau chiar în faţa ei. Oaspeţii lor nu-şi ridicau niciodată privirea. Păreau schimbaţi întrucâtva – Elifaz era mai bătrân, Bildad, mai neputincios, iar Ţofar, mai zvelt. În săptămâna ploii pe care o dăduse Dumnezeu în chip miraculos, Aban le oferise mese splendide, deşi descoperise că hambarele de grâne ale lui Sayyid erau grav afectate de secetă. Bătrânii, însă,

nu acceptaseră decât vin îndoit cu apă şi îi înapoiau tăvile cu mâncarea neatinsă – un post al pocăinţei, spuneau ei. Dina se întrebase dacă nu cumva o făceau din răutate, însă îşi ceru iertare pentru acest gând cu prilejul jertfei din dimineaţa următoare.

„Unchiule Elifaz”, spuse Iov, „ai vrea să-i explici tu lui Aban motivul pentru care lăsăm focul să mistuie mielul pe de-a-ntregul?” Bătrânul edomit declină cu un zâmbet şi ascultă îndatoritor explicaţia lui Iov, potrivit căreia arderea-de-tot ilustrează dedicarea închinătorului faţă de Dumnezeu şi învăţăturile Sale.

Pe măsură ce Iov îşi depăna povestea, Dina medită asupra similitudinilor dintre viaţa lui şi cea a mielului, din ultimele şapte zile. Parcă pentru a pregăti un altar curat pentru sacrificiul lui Iov, ploaia de vară pe care o dăduse Iahve spulberase grămezile de cenuşă şi gunoi din curtea din dosul bucătăriei, fără să lase vreo urmă a durerii ce se Infiltrase în ele atâta amar de vreme. Apoi, dând dovadă de har jertfitor. Iov se dedicase pe de-a-ntregul vindecării relaţiilor cu Elifaz, Bildad şi Ţofar. Cei patru bărbaţi petreceau ceasuri în şir la umbra noului cort pus la dispoziţie de Aban pentru ca Iov să poată locui o vreme pe vârful muntelui. Printre lacrimi şi iertare, Dina era martora manifestărilor exterioare ale tămăduirii sale lăuntrice. O piele nouă, de culoare roz.

Îi înlocuise mai bine de jumătate din bubele de pe trup, iar viermii muriseră cu sutele, rostogolindu-se jos odată cu bandajele murdare.

Aban ardea de nerăbdare să-l primească pe Iov în casa lui, încredinţându-l prieteneşte că nu-i păsa câtuşi de puţin

de mirosul sau de viermii rămaşi. „Năpaste trecătoare, prietene!” spunea el. „Ia te uită cum te-a vindecat deja El Şadai! Cât ai zice peşte, îţi vei putea mâna propriile turme şi cirezi şi îţi vei ara pământurile cu proprii boi”. Însă după ce toţi bărbaţii părăseau cortul, Dina şi Nogahla rămâneau să-i usuce lacrimile şi să-i bandajeze rănile.

„N-am niciun drept să jelesc”, îi spuse Iov Dinei într-o seară, în timp ce priveau toţi trei cerul schimbându-se din portocaliu în roşu şi purpuriu. „Uitaţi-vă ce minuni a înfăptuit Dumnezeu pentru mine!” Faţa i se întinse într-o mască de falsă tărie, luptând cu lacrimile care i-ar fi grăbit vindecarea.

Dina îi puse un deget sub bărbie şi îi întoarse faţa spre ea. „Adu-ţi aminte de cuvintele tale, prietene”. Continuă cu glas tremurător, „«Gol am ieşit din pântecele mamei şi gol mă voi întoarce în sânul pământului. Iahve a dat şi Iahve a luat, binecuvântat fie Numele lui Iahve!» Ai jelit în noaptea în care au lovit tragediile, însă lacrimile tale au fost vărsate într-o predare totală”. Se uită adânc în ochii lui. „Eu cred că a ne încredinţa lacrimile lui Iahve este cea mai mare ofrandă a noastră”.

Zăgazurile lacrimilor se frânseră, iar Nogahla îi puse o mână mângâietoare pe umărul proaspăt vindecat. Dina îi eliberă bărbia şi îşi lăsă mâna să-i cadă moale în poală. Una din lacrimile lui îi udă încheietura şi străluci în lumina amurgului.

Şi atunci îşi dădu seama. *Te iubesc, Iov.* Gândul îi aprinse obrajii şi din ochi începură să-i curgă lacrimi, aidoma unor şuvoaie reci ce spălau albii arse de îndoieli. Nu cumva o trăda pe Sitis? Ce sentimente ar avea Nogahla despre

aceasta – dar Elihu, Aban şi Nada? Şi atunci, îşi aduse aminte de Sitis – prietena ei, soţia lui Iov, pe care amândoi o iubiseră cu devotament. *Nu, Sitis, prietena mea. Ştii bine că sentimentele mele faţă de soţul tău au fost întotdeauna pure.* Sitis n-ar vrea să-şi vadă soţul cu inima frântă de singurătate pentru tot restul vieţii lui.

Uitându-se la chipul mâhnit al lui Iov, Dina ar fi vrut să-i poată vindeca şi alte răni decât cele exterioare. Preţ de o clipă, ochii li se întâlniră şi Iov fu copleşit de un nou val de lacrimi. Omul acesta ţinuse piept tragediei şi morţii, şi totuşi Iahve triumfase în viaţa lui. Cum să mai poată iubi un alt bărbat după ce a iubit un bărbat ca Iov?

Următoarea revelaţie, însă, o lăsă fără suflare, ca şi când s-ar fi prăvălit cu o bufnitură de pe o cămilă nărăvaşă. *Un bărbat ca Iov n-ar putea niciodată iubi o femeie ca mine.*

O voce familiară o chemă înapoi la jertfa de dimineaţă. „Stăpână?” îi şopti Nogahla, aplecându-se spre ea. „Plângi din cauza mielului?”

Dina îşi ridică privirea şi băgă de seamă că mielul arsese aproape de tot. Îşi şterse lacrimile pe care nici nu-şi dăduse seama că le vărsase. *Ce se întâmplă cu mine astăzi?*

„Abba, priveşte!” strigă Elihu, sărind în picioare, cu mâinile încă pline de sângele animalului jertfit. Primele raze ale zorilor dădeau la iveală în depărtare un şir de caravane ce se apropiau de Uţ atât dinspre miazăzi, cât şi dinspre miazănoapte, cât se vedea cu ochii.

Bătrânii se ridicară în picioare, la fel şi Aban. „Nu cred că este o oaste”, spuse Bildad. „Văd prea multe femei şi prea mulţi copii pe măgari ca să fie un atac armat şi mai văd şi turme şi cirezi în număr mare”.

„Atunci, ce-ar putea fi?” întrebă Elihu cu glas întretăiat şi vădită frică.

„Când Sayyid şi Bela i-au tocmit pe chaldeeni să atace cămilele şi servitorii lui Iov, aceştia au venit deghizaţi într-o caravană”, zise Aban, privindu-şi sandalele. Dina îşi dădu seama că ruşinea îşi înfigea ghearele acum în integritatea pe care Iahve o cioplea în acest bărbat.

„Nu avem acum vreme să ne gândim la trecut”, spuse Iov cu blândeţe.

Cu o plecăciune plină de recunoştinţă, Aban se întoarse spre Bildad şi Elifaz. „Strângeţi-vă oştile şi îmi voi aduna şi eu trupele! Dacă aceste caravane au venit cu gând de luptă, trebuie să le oprim înainte de a intra în *siq*”. Elihu fugi înaintea bătrânilor la treptele turnului, dând fiecăruia dintre ei o mână de ajutor la coborâre.

Auzind un scâncet lângă ea, Dina se întoarse şi văzu pe chipul Nogahlei o mască a groazei. „Fără lacrimi!” strigă ea, bizuindu-se pe tradiţionala poruncă. Deşi funcţionase înainte, astăzi cuvintele nu aveau nicio greutate.

Aban o împinse la o parte şi se lăsă în genunchi în faţa iubitei sale cuşite. „Nogahla, ascultă-mă! Mă voi întoarce cât pot de repede, dar tu şi Dina trebuie să rămâneţi pe munte cu Iov. Voi trimite câţiva slujitori pe poteca din munţi cu cămile şi cu o litieră pe care să-l care”. Ridicându-şi ochii spre Dina, spuse, „Trebuie să-mi dai cuvântul tău că veţi pleca la cel dintâi semn de luptă. Înţelegi?”

Dina încuviinţă sobru şi apoi se retrase singură pe banca sculptată în piatră. Inima îi bătea cu putere în timp ce îl privea pe Aban consolându-o pe Nogahla. Şi inima ei tânjea să fie mângâiată. Dacă s-ar apropia de Iov, ar lua-o în braţe

şi i-ar vorbi liniştitor, aşa cum procedase Aban cu Nogahla? Se uită spre Iov şi îşi dădu seama că el o privise cu luare-aminte. Parcă citindu-i gândurile, bărbatul se întoarse iute, roşu pe gât precum mâlul râului ce străbătea canionul.

Boldul respingerii străpunse fiinţa Dinei. *De ce nu mă poţi iubi?* îi zise în gând.

„Vin cu tine, Aban!" strigă ea, sărind în picioare şi făcând pe toată lumea, inclusiv pe ea însăşi, să tresară.

„Nu poţi veni cu mine", îi răspunse Aban cu o grimasă, ca şi când îi sugerase să înghită ochi de peşte.

Cu lacrimi brodate pe gene, Dina o apucă către scări. „Pot călări o cămilă tot atât de bine precum oricare dintre soldaţii tăi şi ştiu să mân două dobitoace cu un singur căpăstru".

„Dina! Vino înapoi!" Cererile lui Aban fură curând înecate de zidurile strâmte şi întunecate ale scării din turn, însă o altă voce, care o speria mai tare, le urmă.

„Stăpână, nu poţi fugi de mine! Spune-mi de ce încruntarea ta s-a prefăcut acum în lacrimi!"

Servitorii curăţau resturile şi vasele murdare rămase de la masa de prânz în vreme ce Iov şedea alene în sala de ospeţe din casa lui Aban şi asculta încă una din poveştile înfrumuseţate pe care le depăna unul dintre verii săi edomiţi. De când sosise împreună cu cea dintâi caravană, în urmă cu şase săptămâni, nepotul întâiului născut al unchiului său deborda de isprăvi de vitejie. „Leul s-a năpustit asupra mea dindărătul bolovanului şi..."

Zâmbindu-i răbdător lăudărosului flecar, Iov trecu rapid în revistă bărbaţii şi femeile aşezate la mesele sculptate cu măiestrie, nădăjduind să găsească un surâs autentic în

mijlocul veseliei lor forţate. Măcinaţi de grija afacerilor şi a gospodăriilor lor, Bildad şi Ţofar plecaseră, în urmă cu două săptămâni, iar Elifaz, Elihu şi Aban adesea evitau adunările largi. Răpăitul ritmic al ploii ţinea isonul murmurelor neîncetate ale poveştilor fără sfârşit ale verişorului său. Din când în când, tânărul se oprea să-şi tragă suflul, iar Iov dădea din cap, însă se folosea de clipele acelea ca să se gândească la toate câte îi apăsau inima.

Când zărise pentru prima oară caravanele, se îngrijorase de vreun pericol iminent. Îl văzuse pe Aban liniştind temerile Nogahlei, însă deveni stânjenit precum o cămilă în sandale când Dina se uitase în direcţia lui. Ar fi vrut să o consoleze, dar simţea mai mult decât atât. Pentru prima oară de când se ştia, tânjea să ţină în braţe o altă femeie decât Sitis a lui. Pasiunile îl potopiră, fără vreun avertisment. Vinovăţia îi spunea că trăda amintirea lui Sitis dacă dorea o alta atât de curând. Se simţea umilit la gândul că Dinei îi putea repugna îmbrăţişarea lui. Mâhnirea şi jalea îi aminteau cât îi era de dor de glasul lui Sitis, de atingerea ei, de râsul ei. După ce Dina fugi în lacrimi pe treptele turnului, teama îi aduse gândurile înapoi la invazia caravanelor.

Sosirea caravanelor, încărcate de familia şi prietenii lui edomiţi, îi schimbase viaţa dramatic. Urmaşii veseli ai lui Esau îi ofereau daruri de grâne, chesita de argint şi inele de aur, celebrând isprăvile miraculoase ale lui Dumnezeu. Deşi ştia că s-ar fi cuvenit să se bucure de încurajări şi de dumnezeiască restaurare a bogăţiei sale, îl bântuia fuga isterică a Dinei de la altar.

Emoţiile lui urlau cu aceeaşi insistenţă cu care continuau

să sosească şi convoaiele cu binecuvântările lor. Când se făcu o lună plină de când cetele de edomiţi umpleau drumurile pe care se făcea negoţ în Uţ, Iov le ceru Dinei şi Nogahlei să-l însoţească la peştera văduvei Orma. „Stăpâne Iov”, îi spusese scumpa cuşită, „pesemne că trupul ţi s-a întremat destul pentru această călătorie, dar inima, ţi s-a vindecat şi ea destul?”

Iov îşi şterse faţa, ca pentru a şterge amintirea. Râsul obscen al verişorului său îl aduse cu violenţă în prezent. „Ce se întâmplă, Iov? Nu poţi înghiţi o istorioară cu niscaiva sânge şi maţe?” îi zise bărbatul, lovindu-l peste umăr. „Ei bine, ţi-am povestit vreodată despre vremea când am coborât în Egipt ca să vânez un leviatan…”

Iov ridică din sprâncene, prefăcându-se interesat. Câtă vreme năvalnicul său văr scuipa poveşti, nu era nevoit să aibă conversaţii politicoase. Pesemne că alte câteva ceasuri de meditaţie îi puteau netezi colţurile inimii.

Gândurile îl purtară din nou la mormântul lui Sitis – la vizita din urmă cu două săptămâni. La călătoria plină de hurducături pe litieră, în urma neasemuitului armăsar cenuşiu bătând în alb al lui Aban. La privirile curioase ale spectatorilor când Dina şi Nogahla mânaseră dobitocul pe poteca secretă, prin strâmtoare. La prima privire pe care o aruncase asupra potecii muntoase, aparent de neînvins, ce ducea la peştera văduvei Orma.

„Te rog, Iov, ai grijă”, îi spusese Dina, oferindu-i mâna când cucerise şi ultimii paşi ai potecii pietroase. „Chiar dacă puterea îţi revine, este, totuşi, un urcuş dificil”.

Dar izbutise. Muşchii picioarelor îi luaseră foc şi sudoarea i se prelingea în ochi. Braţele îi tremurau şi îşi putea auzi

inima bă îndu-i ca la o cursă de cai în urechi, dar se simţea bine. „N-am nimic”, spuse, în speranţa că ea nu avea să-i bage de seamă slăbiciunea.

„Stăpâne Iov, ia aminte la stăpâna Dina!” îi zise Nogahla, care stătea la gura peşterii, cu degetul ridicat, ca o mamă pusă pe harţă. „Las-o mai moale. N-am adus ierburi cu care să-ţi îmbălsămăm trupul şi să te punem lângă stăpâna Sitis!”

„Nogahla!” Privirea dezaprobatoare a Dinei şi blamul acelui unic cuvânt fură destul pentru a o reduce la tăcere pe micuţa lor prietenă.

Nogahla se schimbă la faţă, însă Iov încercă să o încurajeze. „Nu demult, v-aş fi lăsat de bunăvoie să mă îngropaţi în peşteră, lângă Sitis”, spuse el. Întorcându-se spre Dina, se strădui să-şi regleze respiraţia şi să-şi pună frâu emoţiilor. „Acum cred că Iahve are altceva în plan pentru fiecare dintre noi”. După cum îi devenise obiceiul din dimineaţa aceea pe vârful muntelui, frumoasa fiică a lui Iacov îşi feri privirea de el, iar inima lui se făcu de plumb.

Păşind spre intrarea în peşteră, îi salută pe cei doi soldaţi din casa lui Aban, postaţi acolo pentru a împiedica jefuirea mormântului. Gărzile preveniseră deja un atac al bandiţilor, care crezuseră, în mod eronat, că Sitis era îngropată împreună cu ofrande păgâne. Uitându-se chiar deasupra uşii boltite, băgă de seamă o mică fisură în stânca roşie, din care flutura în bătaia vântului un petic de pânză de culoare purpurie. Dădu să îl ajungă, însă unul dintre soldaţi îl opri.

„Stăpâne Iov, dacă nu ţi-e cu supărare”, se explică tânărul, îmbujorându-se la faţă şi parând stânjenit. „Eu şi tovarăşul meu ne uităm la femela de pupăză care stă pe

cuib”. Îşi drese glasul, îndreptându-se de spate, şi îşi potrivi cingătoarea din piele. Iov îşi ascunse un zâmbet. După câte se părea, tânărul avea nevoie de o uniformă mai nimerită pentru a-şi ascunde sensibilitatea. „Urmărirea creaturii acesteia fără minte ne ţine treji în timpul lungilor noastre ceasuri de veghe”.

Pupu-pu. Văzând şi auzind cântecul frumoasei păsări cu penaj negru şi roz, ce se cocoţă pe stinghia ei din peretele stâncii cu un alt şomoiog de olandă în ciocul lung, lui Iov i se opri inima-n loc. Era oare posibil să fie aceeaşi pupăză care îşi făcuse apariţia pe balconul lui Sitis, în noaptea tragediilor? Duhul lui începu să cânte la gândul acesta.

Pupu-pu. Pupu-pu.

Îşi plecă capul şi îngădui unei rugăciuni de recunoştinţă să-i umple sufletul. *Iahve, vindecă-mi inima frântă şi umple-o de o viaţă nouă, de*

O iubire nouă, pe placul Tău.

Auzind un scâncet graţios, îşi ridică ochii spre Dina. Deşi stătea cu capul plecat, îi vedea lacrimile prelingându-se pe rochia de ambrozie. Nedumerit, se uită la Nogahla. „Stăpâna mea plânge ori de câte ori vede pasărea la peşteră, stăpâne Iov”.

Pentru prima dată de câteva săptămâni bune. Dina îl privi în ochi. „Îţi aminteşti lecţia pe care mi-ai predat-o despre pupeze, chiar înainte de a ajunge caravana noastră în Uţ?”

Iov se simţi asaltat de ironia situaţiei. Uitase. Tăcerea lui răspunse întrebării ei, iar durerea de pe chipul ei îl străpunse.

Dina se uită în zare. „Nu-i nimic. Am văzut o altă pupăză în Uţ”, spuse ea, făcându-şi de lucru cu o scamă de pe

mânecă. „În ziua când Sitis a alergat în braţele mele, la poalele mormanului tău de cenuşă, lângă noi a aterizat o pupăză. Felul plin de blândeţe în care EI Şadai comandă această pasăre mică a convins-o pe prietena mea să-şi deschidă inima în ziua aceea”. Dina îşi ridică din nou privirea spre Iov. „Ai vrea ca eu şi Nogahla să aşteptăm afară cât îţi iei rămas-bun de la scumpa ta soţie?” întrebă, cu buzele tremurânde, în aşteptarea răspunsului lui.

Aceea fusese ultima oară când Dina vorbise cu el, cu excepţia răspunsurilor date unor întrebări directe sau a întrebărilor despre cum

1 se vindecau rănile.

Iov simţi un ghem în stomac şi tot sângele i se scurse din obraji Larma şi îmbulzeala sălii de ospeţe din casa lui Aban îi pătrunse din nou în minte şi amintirea mormântului lui Sitis păli. *Se pare că toată meditaţia din lume nu poate răspunde întrebărilor mele încăpăţânate despre Dina.*

Uitându-se la feţele hârâite, se simţi ostenit până în măduva oaselor. Răbdarea lui cu rubedeniile sale edomite se împuţina. Fără îndoială că, la început, veniseră cu grămada în Uţ ca să-i ofere daruri şi să-l înveselească. Însă seceta îi făcuse să zăbovească în cetatea bine irigată, iar casa lui, de curând renovată, le oferea prea mult confort ca să se întoarcă în ţinuturile lor sterpe. Aban îi arătase bunăvoinţă primindu-l în casa lui, oferindu-i o foarte utilă evadare din mijlocul mulţimilor, ori de câte ori alegea să se retragă în camera lui de la al doilea cât.

Practici şi însufleţiţi, Elihu, Elifaz şi Aban fuseseră pentru el ca pâinea şi apa. Elihu îi ţinuse cu meticulozitate evidenţa averilor care creşteau cu repeziciune. Unchiul

Elifaz le arăta ospitalitate în numele lui rubedeniilor sale edomite, iar Aban îi procura intimitatea şi limitele de care avea nevoie, în palatul său bine păzit.

„Abba Iov!” strigă Elihu, croindu-şi drum printre şirurile de oaspeţi şi mese, ferindu-se din calea copiilor care se jucau şi ocolind bărbaţii care băuseră prea mult vin. „Bunicul tău Esau a sosit în Uţ!” mai zise, continuându-şi marşul înţesat de primejdii şi ajungând, gâfâind, în capul mesei.

Inima lui Iov se opri preţ de o clipă, iar gloata de prieteni şi rubedenii se cufundă în tăcere. „Unde este Aban?” întrebă, nădăjduind că uriaşul nu pornise călare spre un câmp îndepărtat ca să-şi verifice hambarele de grâne.

„Aban i-a trimis vorbă lui Elifaz că Esau poate intra în canion din clipă în clipă”. Elihu întinse o mână. „Vino, Abba! Trebuie să-i întâmpinăm la poarta curţii celei mari!”

Mâinile lui Iov începură să tremure. Marele Munte Roşu în persoană venise în vizită la strănepotul său favorit. „Elihu, cârjele mele sunt la Dina?” Aruncă o privire plină de speranţă pe deasupra încăperii. Nici urmă de Dina. Devenise supusă, dar distantă, îngrijind de rănile lui, dar păzindu-şi inima. Cu cât trupul i se întrema, părea a simţi că el are mai puţină nevoie de ea, când, în fapt, toată fiinţa lui o voia mai mult.

„Cârjele tale sunt la mine, stăpâne Iov”, îi zise o tânără servitoare, ale cărei trăsături semănau aproape leit cu ale lui Sitis a lui din urmă cu patruzeci de ani, ridicându-i un baston până la mâna dreaptă, între cele trei degete. Încolăcindu-i degetul mare şi pe celelalte două în jurul mânerului, fata începu să-i lege mâna stângă, cu un unic

deget rămas, de a doua câtjă, cu o curea din piele. „Jupâniţa Dina mi-a cerut să am eu grijă de tine câtă vreme stăpânul Esau se află în Uţ”.

Cum de-a aflat Dina atât de repede că bunicul este în Uţ? Şi-o închipui pitindu-se ca un iepure speriat în clipa când auzise de sosirea lui Esau. Îşi aducea aminte cu câtă asprime se purtase Esau cu ea în tabăra bunicului Isaac. Gândul că străinii aceştia din jurul lui sărbătoreau sosirea brutei de bunicu-său, în vreme ce prietena şi sprijinul lui cel mai de seamă se simţea constrânsă să se ascundă, ca un nelegiuit, îl înfurie.

„Ştii cumva unde aş putea-o găsi pe Dina?” o întrebă pe fată.

Uitându-se în stânga şi în dreapta, ca şi când ar fi păstrat un secret, fata răspunse, „Dina este în curtea din dosul bucătăriei, macină grâu, stăpâne Iov. Nada munceşte din greu, zi şi noapte, ca să hrănească toate aceste guri, iar stăpâna Dina ţine morţiş să îi dea o mână de ajutor”.

Tot mai frustrat, apucă strâns mânerele din lemn de chiparos. Îi era cu neputinţă să ajungă cu mersul lui şchiopătat până la bucătărie, să o găsească pe Dina în curte şi să-şi croiască drum înapoi prin mulţime, la timp pentru a-l întâmpina pe Esau. *Dacă nu erau toţi oamenii aceştia...* Un oftat adânc. O rugăciune tăcută. Acestea erau tămâie şi mir pentru sufletul lui sătul de oameni. *El Şadai, aminteşte-mi că cei ce sărbătoresc aici nu sunt străini. Ei sunt fraţii, surorile, mătuşile, unchii şi prietenii mei – binecuvântări din partea Ta, nu blesteme de purtat.*

Apoi, se adresă calm fetei. „Te rog, spune-i Dinei că aş vrea să vorbesc cu ea după ce îl salut pe Esau”. Slujnica

dădu din cap şi îşi văzu iute de treburi.

Menţinându-şi echilibrul, Iov despică mulţimea şi umblă pe cât de regeşte îi permiteau cârjele. Elihu, al cărui entuziasm de a-l întâlni pe Marele Munte Roşu era însufleţit de exuberanţa tinereţii, îl urma îndeaproape. Elifaz îşi făcu apariţia lângă Iov, pregătindu-se cu conştiinciozitate să-şi salute tatăl. Era o relaţie pe care niciunul dintre bărbaţi nu se prefăcea a o preţui. Şi, în sfârşit, Aban împărţi gloata în două, în ritmul zăngănitului produs la fiecare pas de săgeţile sale din aramă.

Cei patru bărbaţi se postară în picioare la poarta curţii şi, împresuraţi de puhoiul de edomiţi, aşteptară în ploaia blândă, dar neîntreruptă. În timp ce urmărea din ochi, cu răbdare, sosirea bunicului său. Iov primi flecare strop ca pe o făgăduinţă şoptită a mângâierii lui Dumnezeu.

— Geneza 36: 32

Bela, fiul lui Beor, a împărăţii peste Edom; şi numele cetăţii lui era Dinhaba.

E

lihu abia îşi putea ţine în frâu picioarele. În toţi anii petrecuţi în casa lui Abba Iov, niciodată nu-l întâlnise pe Esau, marele domn edomit. „Nu cred că mai pot aştepta”, şopti el, aplecându-se spre Iov, pentru ca nimeni altcineva să nu-i audă ardoarea copilărească.

„S-ar putea să mai ai vreme să dai fuga înăuntru şi să foloseşti o oală de cameră”, şopti Abba Iov, cu o lumină poznaşă pe chip.

„Abba! încetează!” Elifaz îi întâmpină răbufnirea cu o sprânceană ridicată, iar Iov, cu un chicot melodios. *Muzică pentru urechile mele*, îşi zise Elihu în gând, delectându-se

de tachinarea jucăuşă.

Apoi se auzi un sunet de şofar şi toată atenţia se îndreptă către silueta înaltă, cu umeri laţi, ce se apropia la gura canionului, pe o cămilă acoperită cu o învelitoare de culoare aurie şi roşie. Bărbatul denumit Marele Munte Roşu era uşor de distins chiar şi de la trei sute de paşi depărtare de poarta curţii lui Aban. Emana putere şi autoritate, făcându-i pe călăreţii de lângă el şi din urma lui să pară, prin comparaţie, nişte pitici. Însoţitorii lui erau imposibil de desluşit în curcubeele răsfrânte de lumina soarelui de după-amiază, a cărui strălucire străpungea ploaia dată în chip miraculos de Dumnezeu.

Elihu aruncă o privire spre tatăl său şi băgă de seamă că, sub mustaţa lui neregulată, se strânseseră broboane de sudoare. De ce avea emoţii? Se uită apoi la Elifaz, bătrân de vază în clanul edomiţilor, care îşi făcea de lucru cu eşarfa, cu ochii când la Esau, când la Iov, când la procesiunea ce se apropia. De ce erau oamenii aceştia – de vază, după părerea lui – atât de neliniştiţi de întâlnirea cu tatăl şi bunicul lor? îl auzise adesea pe Iov depănând poveştile copilăriei sale, când Esau îl luase cu el în expediţiile de vânătoare, învăţându-l el însuşi cum să mânuiască suliţa şi arcul astfel încât să ajungă războinicul şi vânătorul cel mai de temut din întregul clan edomit. Îşi amintea şi de valul de tristeţe ce spălase chipul lui Iov după ce îi spusese lui Esau despre decizia lui de a-şi dedica viaţa învăţăturilor Celui Preaînalt. După câte se părea, numai se frângea ori de câte ori vorbea despre indiferenţa bunicului său faţă de El Şadai.

Şofarul mai sună o dată şi Elihu îşi îndreptă atenţia spre parada dinaintea lui. Uluit, se trezi icnind. Cămila din

dreapta lui Esau se trudea sub mijlocul lat al lui Bela. Pe chipul edomitului se amestecau triumful şi ploaia, iar obrajii lui durdulii şi roşii erau tot atât de strălucitori precum soarele. De când cu recuperarea lui Iov şi reînnoirea sprijinului lui Elifaz faţă de nepotul său favorit, Bela fusese nefiresc de tăcut. Apariţia lui neaşteptată lângă Esau era ca o lamă tocită înfiptă în stomacul lui Elihu.

„Pesemne *că eu* ar trebui să caut o oală de cameră”, şopti Abba Iov, aplecându-se spre Elihu. Încreţitura vlăguită a frunţii lui trăda teama din spatele umorului.

Bela şi Esau, care duceau stindarde din pânză roşie cu imaginea unui zeu ce ţinea un munte în mână, erau flancaţi de servitori pe cămile, în urma lor, venea o mare oştire. Aşteptarea plină de veselie a lui Elihu se topi într-o groază tulbure.

Un bubuit depărtat de tunet zgudui pământul sub picioarele lor, iar răpăitul ceresc al ploii se domoli într-o ceaţă fină. Un zumzăit nervos se răspândi printre edomiţii din curtea lui Aban. Elihu se uită la şirul alcătuit de prietenii săi, cu Aban la un capăt, urmat de Elifaz şi apoi de Abba Iov, într-o parte. Fiecare dintre ei era tot atât de nedumerit şi mirat precum toţi ceilalţi. Deodată, se auzi un trosnet şi un fulger spintecă cerurile, ridicându-i părul de pe braţe.

„Adăpostiţi-vă! Suntem pierduţi!” Ţipete de groază umplură văzduhul şi mulţimea adunată se risipi. Tunetul, aidoma unui lucru viu, reverberă prin pământul de sub picioarele lor. Şi apoi, ca şi când cineva ar fi turnat ultimul strop dintr-o găleată cerească, nemaipomenita ploaie de vară se opri. Lipsiţi de miraculos pentru întâia oară în ultimele şapte săptămâni, toţi locuitorii cetăţii încremeniră.

Procesiunea lui Esau, atât de obraznică şi trufaşă cu doar câteva clipe în urmă, se opri acum într-o tăcere sinistră, la doar câţiva paşi de locul în care stăteau Elihu şi ceilalţi. Nici cămilele nu se încumetau să scuipe şi să rupă suspansul.

„Trăiască Kaus!” răsună glasul lui Esau în canionul roşu. „Zeul muntelui rămâne în veci!” spuse el, arătând spre stânci.

Iov păru că se îneacă. Elihu îi puse o mână pe umăr ca să-l liniştească. Îl văzu apoi pe Elifaz lăsându-şi capul în jos şi frecându-şi fruntea înnegurată. În clipa aceea, înţelese că dintre toţi cei patru bărbaţi din şir, numai tatăl lui Elifaz era în viaţă. Şi totuşi, blasfemia lui Esau părea a-l îndurera pe fiul său tot atât de profund pe cât ar fi făcut-o deplângerea morţii lui.

O nelinişte încurcată se răspândi prin mulţime în timp ce servitorii îi ajutau pe Esau şi pe Bela să descalece de pe cămile. „Iov, arăţi ca moartea!” Glasul rezonant al lui Esau umplea canionul. Constituţia lui masivă îl făcu pe Elihu să se ghemuiască. Pe măsura staturii de colos a lui Aban, Marele Munte Roşu era mai mare decât viaţa însăşi, o legendă, un domnitor.

Bela rămase în dreapta lui Esau. Exulta de o bucurie răutăcioasă, negreşit, dar mai rămânea să descopere de ce.

„Viaţa mea este pusă din nou pe picioare, bunicule”, replică Iov, cu glasul sugrumat de emoţie, „de către singurul Dumnezeu adevărat, HI Şadai”.

Mândru de răspunsul curajos al tatălui său, Elihu se ţinu mai drept.

Esau îşi miji ochii, ameninţător. „EI Şadai i-a renegat pe edomiţi. Iov, şi i-a dat uneltitorului de frate-meu, lui Iacov,

ţinutul Canaanului”. Apoi, cu braţele ridicate către mulţime, îşi înălţă glasul răsunător între pereţii canionului. „De aceea noi, edomiţii, am hotărât că munţii Scit sunt căminul nostru, iar Kaus, zeul nostru”. Arătă spre steagurile roşii aninate de cămilele servitorilor săi. „Precum vezi după ploaia ce a dispărut, Iahve nu este demn de încredere. El vine şi pleacă după cum pofteşte, însă Kaus, zeul acestor munţi, rămâne în veci!” Aidoma unor maimuţe dresate dintr-un târg egiptean, oamenii din Uţ izbucniră în urale.

Iov şi Elifaz schimbară o privire dezamăgită, în vreme ce Esau şi Bela sorbeau cu nesaţ aplauzele. După suficient pandemoniu, Esau ridică mâinile pentru a-i domoli „Ascultaţi, copiii mei! Am venit în Uţ ca să-l numesc pe cel ce va fi succesorul meu şi cel dintâi rege al edomiţilor. El a trăit în mijlocul vostru, ridicând principiile şi credinţele mele la rang de lege. El este, înainte de toate şi mai presus de orice, un edomit”.

Esau îşi pironi privirea asupra lui Iov, însă cu un braţ îl îmbrăţişă pe Bela. Elihu îşi încordase fiecare muşchi şi tendon, gata să păşească înainte, în sprijinul oricăruia dintre prietenii săi, la primul semn de rezistenţă.

„Vi-l dau pe Bela, regele vostru!” strigă Esau, bătându-L pe Bela pe umăr. La aceste cuvinte, oştirea începu să aclame, iar valurile ovaţiilor lor molipsiră şi mulţimea.

Băgând de seamă privirile nedumerite ale lui Elifaz şi Aban, Elihu se trase mai aproape de Abba Iov. „Ce ne facem?” întrebă el.

Pământiu precum un sul de pergament, Iov se ţinea ţeapăn precum stâncile din jurul lor. „Îl lăsăm pe Iahve să-şi facă lucrarea”. Băltoacele ce i se adunau în ochi dădeau la

iveală durerea şi agonia unei alte trădări.

Lăsându-l pe bunicul Esau în sala de ospeţe din casa lui Aban, Iov dădu fuga în curtea bucătăriei, în căutarea Dinei. Pământul i se spulberase sub picioare odată cu declaraţia publică de idolatrie a lui Esau şi avea nevoie să-i dea de ştire înainte de a afla de la altcineva. În vreme ce se strecura printre servitoarele prinse cu treburi în bucătărie, cârjele îi răsunau stângaci pe pardoseală, iar Nada îl salută din cap cu bunătate.

Când ajunse la uşa ce dădea spre curte, priveliştea Dinei în lumina soarelui de după-amiază îl ţintui locului, uluit. Dina avea bujori în obraji, iar rochia de culoarea şofranului îi era pătată de lacrimi. De sub învelitoarea din olandă de un alb imaculat, i se revărsau pe umeri cascade de cârlionţi de culoarea spicului dat în pârg. Era oare o apariţie sau aievea? Era cu putinţă ca o fiinţă omenească să fie atât de frumoasă, atât de vulnerabilă?

Dina îşi ridică privirea. „Ah, Iov”, spuse ea, ştergându-şi lacrimile. Simpla vedere a ei îi înfierbânta sângele aşa cum crezuse că doar adolescenţilor li se mai întâmplă. Fascinat, nu-i vedea decât buzele roz, care se rotunjeau când îi rostea numele, perfecte pentru un sărut. Cum era posibil să iubească pe altcineva în afară de Sitis? *El Şadai, îmi necinstesc nevasta dacă iubesc pe alta atât de curând?*

„Te simţi bine?” o întrebă el. Picioarele şi cârjele îi scârţâiau pe poteca din piatră roşie. Ea îi evită din nou privirea, studiindu-şi sandalele. *De ce nu te mai uiţi la mine?* Iov nu-şi putea desprinde ochii de la ea. Posibilitatea ca înfăţişarea lui să o dezguste îi trecuse prin minte. Băgase şi el de seamă, în oglinda din aramă a lui Aban, ce faţă

scofâlcită şi ce barbă peticită avea, însă ştia cu certitudine că era mai puţin respingător fără viermi. Pur şi simplu, nu înţelegea de ce ea se schimbase.

Cum stătea aplecat deasupra ei, arunca o umbră lungă în lumina după-amiezii. Dina îşi şterse din nou obrajii, continuând să îşi inspecteze tălpile. „Ecoul canionului a făcut să ajungă până la mine declaraţia lui Esau de loialitate faţă de Kaus, iar după aceea, ploaia s-a oprit”. În cele din urmă, îşi ridică privirea. „Oare Iahve ne-a lăsat de izbelişte?”

„Nu, Dina. Nu”. Iov se lăsă încet lângă ea, pe bancă, rezemându-şi cârjele de picioare. „El Şadai nu face lucrurile după cum ne-am aştepta noi. Cine şi-ar fi închipuit că se va înfăţişa într-o văpaie de lumină sau într-o miraculoasă ploaie de vară?”

Preţ de o clipă, Dina îşi ridică privirea, cu un zâmbet ţeapăn şi forţat, şi Iov se folosi de tentativa ei de a da dovadă de bună-cuviinţă ca să-şi adune curajul.

„Nici prin vis nu mi-a trecut că acele caravane mă vor copleşi ai chesita de argint, inele de aur, grâne şi vite”. Se opri, privind-o cum se juca cu o scamă de pe rochie. „Şi niciodată nu m-am aşteptat ca bunicul Esau să-l declare pe Bela succesorul său şi cel dintâi rege al edomiţilor

Peste cele două inimi domnea tăcerea. Se aşteptase ca ea să icnească, să urle, să vădească vreun fel de indignare faţă de evidenta nesăbuinţă a alegerii lui Esau. Însă când deschise gura, în glas nu i se citea decăl mâhnire. „Îmi pare rău, Iov. Bela este un om tău, iar Iahve nu-i vii binecuvânta pe edomiţi sub conducerea lui”. Tremurul din vocea ci îi spunea că mai era ceva ce ea îi ascundea… dar şi el trebuia

să-i dezvăluie întregul adevăr.

„Dina, bunicul Esau a proclamat cetatea Uţ drept noua capitală a Edomului şi i-a schimbat numele în cinstea femeii ale căror ierburi m-au ţinut în viaţă”.

Chipul Dinei se făcu de piatră, cu o expresie tot atât de dură precum granitul. „Care este noul nume?”

Iov îşi vârî mâna în coşul de grâne proaspăt măcinate şi pronunţă pe litere denumirea noii cetăţi. „D-i-n-h-a-b-a. Uţ a devenit acum Dinhaba şi capitala Edomului”, spuse apologetic.

Un rânjet leneş şi strâmb se ivi într-un colţ al gurii Dinei şi femeia se uită, oarecum amuzată, la Iov. „Bunicul Isaac m-a învăţat să-mi citesc numele în anii când l-am îngrijit, dar se pare că bunicul tău Esau este tot atât de priceput la ortografie pe cât este la a-şi alege zeii”. Deşi încercară, fără prea mult sorţi de izbândă, să râdă, între ei plutea încordarea şi stânjeneala. Ochii Dinei se umplură din nou de lacrimi, iar glasul îi trăda mânia îndelung înăbuşită. „Dacă unchiul Esau doreşte să mă umilească, va trebui să găsească ceva mai creativ decât să-mi afixeze numele la noua lui cetate păgână”.

Lacrimile îi evadară printre gene. Fără să vrea, Iov se întinse spre ea şi le îndepărtă cu cele trei degete ale sale.

Cu răsuflarea tăiată, Dina se trase înapoi, ferindu-şi faţa.

Iov nu mai putea respira. Ce făcuse? „Dina, îmi pare rău. N-am vrut să…”

„Iov, trebuie să plec”, zise Dina, cu glasul atât de scăzut încât el abia dacă desluşi cuvintele – ceea ce le făcea mai înfricoşătoare chiar decât dacă le-ar fi strigat în gura mare.

„Nu, eu voi pleca. Mă voi întoarce în sala de ospeţe”.

Dădu să-şi adune cârjele, însă tremura. De ce o atinsese cu mâna lui hidoasă?

„Vreau să zic, trebuie să mă întorc în tabăra lui Abba Iacov”.

Cuvintele ei îl străpunseră în adâncul fiinţei. Un sunet îi scăpă de pe buze – nu un cuvânt, nu un strigăt, nicio suflare. Sunetul morţii. Un pufăit. Un geamăt. Un icnet stors de vlagă. Când averea şi copiii îi fuseseră nimiciţi, când trupul îi fusese lovit, chiar şi atunci când murise scumpa lui Sitis – toate îl lăsaseră fără suflare. Dar asta...

„Nu”. Nu putea spune mai mult, de teamă ca nu cumva să-şi piardă minţile. „Nu”.

„Trebuie, Iov. Solul lui Esau a spus că Abba Iacov este bolnav şi că are nevoie de ajutorul meu”.

Iov încercă să-şi ascundă faţa în dosul mâinilor emasculate. Nu se putea petrece una ca asta. Nu acum. Nicicând. „Cum de te poţi gândi să te întorci în corturile lui Iacov după felul în care te-a tratat, Dina?” Cuvintele erau o acuzaţie, un şuierat plin de venin îndreptat împotriva unei victime, ca şi când ea ar fi fost vinovată de durerea ei.

„Este pe moarte, Iov. Are nevoie de îngrijirile mele”.

Compasiunea ei nu făcu decât să pună paie pe foc. „Nu există oare nicio doică cu ierburi în tot Canaanul? Trebuie oare să-i pretindă fiicei sale să se întoarcă pentru a o putea trata din nou mişeleşte, înainte de a-şi da duhul?”

Ochii Dinei oglindeau pumnalul din sufletul lui Iov. El îi zvârlise în cârcă propria durere şi îşi atinsese scopul. De ce oamenii răniţi îi răneau pe alţii?

„Dina, îmi pare rău”, spuse. Văzându-i lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji, ar fi vrut să o tragă în braţele

lui. Dar cum putea jumătate de bărbat să mângâie o asemenea femeie?

„Tu spui adevărul, Iov. Tatăl meu este egoist şi, din cauza asta. Niciun doctor nu-i va înghiţi toanele. Dar, tot aşa cum tu îl iubeşti pe Esau şi îl suporţi aşa cum este, şi eu îmi iubesc tatăl şi trec cu vederea neajunsurile lui ca să-l slujesc”. Zâmbi şi îşi înălţă capul, ca pentru a da explicaţii unui copil. „Şi pe urmă, Esau mi-a făcut plecarea mai uşoară. Nu pot trăi într-o cetate care îmi poartă numele şi este stăpânită de un rege idolatru”.

„Te rog, Dina! Te rog, rămâi şi împlineşte planul lui Dumnezeu pentru viaţa ta”. Habar nu avea de ce spunea asta, doar că avea nevoie de ea precum peştele are nevoie de apă sau o floare de soare.

„N-am niciun plan de împlinit, Iov”. Ea îi puse mâna pe obraz, senzaţie care îi puse tot trupul pe jar. „Bunicul Isaac mi-a poruncit să mă mărit cu un edomit. Esau mi-a arătat limpede că niciun edomit nu mă va lua, până când tu m-ai cerut pentru fiul tău. Porunca lui Isaac u fost planul meu şi, odată cu Enon, s-a dus şi el”.

„Dar eu am nevoie de tine”. Cuvintele îi scăpaseră de pe buze aidoma unui măgar sălbatic fără zăbală sau căpăstru.

Toată viaţa din obrajii Dinei pieri, iar masca pe care o purtase în tabăra bunicului Isaac se întoarse, sfărâmicioasă şi rece. „De ce ai nevoie de mine, Iov?”

Ea îl privi, în sfârşit, în ochi, dar de astă dată, el îşi dori ca ea să-şi fi ferit privirea. Se simţea vulnerabil în faţa ei, cu fiecare pustulă de vărsat şi fiecare cicatrice descoperită. Cum îndrăznea un bărbat atât de respingător să iubească o frumuseţe precum Dina?

„Am nevoie de tine ca să mă îngrijeşti”, şopti el. Era singurul motiv pentru care îşi închipuia că ea ar rămâne. Întotdeauna fusese condusă de compasiune.

Buzele Dinei începură să tremure. Masca se sfărâmă, însă în locul compasiunii se ivi furia. „Nu sunt oare doici cu ierburi care să aibă grijă de tine în toată Dinhaba?” îi zvârli ea înapoi propriile cuvinte. Trădarea pe care o simţea în glasul ei îi ateriză în stomac precum un tăiş bont de sabie.

Dina se ridică. Iov încercă să o prindă, însă îşi retrase mâna chiar în clipa când ar fi atins braţul ei desăvârşit. „Dina, aşteaptă!” Ea, însă, plecă şi Iov auzi printre ienuperi şoaptele plânsului ei.

Dina fugi nu mai departe de bucătăria năduşită. „De ce plângi, fata mea?” o întrebă Nada, venind în grabă lângă ea şi zdrobind-o într-o îmbrăţişare maternă. „Spune-mi cum se poate ca tu să fii mâhnită într-o zi când tot oraşul îţi sărbătoreşte numele?”

„Ahh!” dădu Dina glas frustrării pe care o simţea. Nada îi dădu drumul de parcă ar fi fost un cărbune fierbinte. „Schimbarea numelui cetăţii din Uţ în *Dinhaba* n-a fost decât o împunsătură ca să se încredinţeze că voi pleca de aici, Nada! Unchiul Esau este o brută răutăcioasă şi vicleană, dar este singurul meu mijloc de transport înapoi în corturile lui Abba Iacov, din Hebron”.

Bucătăria întreagă, care până atunci forfotea de pregătirile pentru masa de seară, se cufundă, pe neaşteptate, într-o tăcere de mormânt.

„Cine are nevoie de transport până în corturile lui Iacov din Hebron?” întrebă bătrâna, mijindu-şi ochii şi provocând-o pe Dina să se repete.

„Nu putem pleca!” strigă Nogahla, aruncând plămădeala de pâine pe masa de piatră şi îndesându-şi podul palmei în mijlocul ei. Dinei îi trecu prin minte că era cu putinţă ca inimoasa cuşită să-şi închipuie, lotuşi, că în locul bucăţii de aluat se afla faţa ei. „Avem un cămin pe cinste aici, cu stăpânul Iov, Aban, Elihu şi Nada. Şi pe urmă, tatăl tău este rău!”

„Nogahla!” veni dojana Nadei, în aceeaşi clipă în care îi bătuse obrazul şi propria conştiinţă.

„Oh, stăpână!” icni Nogahla, bătându-se cu mâinile acoperite de făină peste faţa măslinie şi lăsându-şi urme albe peste tot. „N-ar fi trebuit să vorbesc cu atâta lipsă de respect despre tatăl tău!” îşi lăsă mâinile în jos şi ridică bărbia. „Şi totuşi, nu putem să ne părăsim căminul”.

Dina nu se putu abţine să nu râdă. *Oh, ce mult îmi vei lipsi, scumpa mea!* floi nu vom pleca de aici, Nogahla”, spuse Dina, printre lacrimile ce începură să o trădeze.*, Jsu* voi pleca, iar tu vei rămâne, prietena mea”.

Toate servitoarele încremeniră cu ochii aţintiţi asupra Nogahlei.

„Bine”, spuse Nada, rupând stânjenitoarea tăcere, „vom termina pregătirile pentru cină în curte. Toată lumea afară!” Şi cu acestea, adună fetele precum o cloşcă, puii, şi Dina se trezi, pe nepusă-masă, nevoită să ţină piept şocului şi trădării de pe faţa prietenei sale celei mai bune.

„Stăpână, cum de ţi-a trecut prin gând să mă părăseşti?” Bărbia îi tremura şi lacrimile ameninţau să o cotropească.

„Pentru că te las cu bărbatul pe care El Şadai l-a ales să-ţi fie soţ”. Era faptul pe care amândouă îl ştiau, dar niciodată nu-l rostiseră cu glas tare. Deşi ea nu pretindea a avea

vreun drept legal asupra fetei şi nici nu împărtăşeau o legătură de sânge, era de la sine înţeles că Aban avea să-i ceară, într-o bună zi, permisiunea de a se însura cu Nogahla. Aceasta avea să-i fie dată şi apoi să fie sărbătorită nunta lor – dar în absenţa ei.

Nişte paşi apăsaţi şi un glas de tunet întrerupseră încordarea momentului. „Ce este toată zarva aceasta?” întrebă Aban, trăgând jucăuş tapiseria ce despărţea sala de ospeţe de bucătărie. În scurt timp, însă, zâmbetul îi pieri. Păşind în bucătărie, lăsă tapiseria să cadă la loc în urma lui şi se duse glonţ lângă Nogahla. Luându-i amândouă mâinile în palma sa lată, îi ridică bărbia cu cealaltă. „Spune-mi de ce plâng ochii aceştia fără seamăn”.

Ea se trase înapoi şi îi întoarse spatele. Cu inima frântă, uriaşul se uită la Dina, în căutarea unor răspunsuri. „Mă întorc în tabăra tatălui meu”, răspunse ea fără nicio înfloritură, „şi aş vrea ca Nogahla să rămână în casa ta – pentru că sunt convinsă că ai sentimente faţă de ea, Aban”.

Uriaşul suspină adânc şi îşi frecă ceafa, de parcă gestul ar fi putut descătuşa vreun lăstar de înţelepciune capabil să descurce nodul emoţiilor dinaintea lui. „Dina, ar fi trebuit să-ţi vorbesc mai devreme, dar am fost învăţat să conduc bărbaţi, nu femei”, spuse el, oftând din nou. Uitându-se la Nogahla, îşi lăsă o mână să cadă cu blândeţe pe braţul ei. „O iubesc pe Nogahla, dar am vrut să aştept să devin vrednic de ea înainte de a o face soţia mea”.

La acestea, Nogahla îi aruncă o privire întrebătoare şi Aban îi zâmbi. „Am averea tatălui meu, dar vreau şi bogăţia înţelepciunii lui Dumnezeu. Vreau să-mi conduc familia aşa cum Iov a condus-o pe a sa – ca un preot al Celui Preaînalt”.

Întorcându-se din nou spre Dina, cu o uşoară plecăciune, mai spuse, „Iată de ce am aşteptat până acum ca să ofer preţul de mireasă pentru Nogahla şi să-ţi cer permisiunea de a o lua de nevastă”.

Dina îşi simţi inima plină ochi. Râse, plânse, încuviinţă din cap şi tocmai se pregătea să-şi dea consimţământul cu glas tare, când Nogahla strigă, „Nu!”

Atât Aban, cât şi Dina puseră capăt, brusc, motivelor de sărbătoare. „Ce vrei să zici? Doar îl iubeşti pe Aban!” strigă Dina, umplând golul dintre ei. Chipul lui Aban se împietri în faţa respingerii de care îi era teamă acum.

Nogahla se întoarse spre el cu ochi rugători. „Te iubesc, Aban, dar nu vreau să aleg între tine şi prietena mea”. Se întinse şi îi luă obrajii în palmele sale. „Ştiu că nu am niciun drept să îţi cer asta, dar aş putea să mă întorc cu stăpâna Dina în tabăra tatălui ei şi pe urmă să vin înapoi la tine, când tatăl ei va fi părăsit lumea aceasta?”

„Nogahla, nu avem de unde şti cât va mai trăi tatăl meu”, o întrerupse Dina. „Ai cuvântul meu că, într-o bună zi, mă voi întoarce în Uţ în vizită”.

„Nu! Nimeni nu se întoarce!” izbucni Nogahla, izbind cu pumnii în masă. „Mama mi-a promis că mă va găsi, dar n-a făcut-o niciodată! Tu îţi vei lua rămas-bun şi pe urmă n-am să te mai văd niciodată!”

Luând-o în braţe, Aban o ridică ca pe un bebeluş şi o ţinu la pieptul său musculos., JE în regulă, iubita mea, totul va fi bine”, şopti el.

Dina îşi simţea inima sfâşiată în două. Deplângea suferinţa pe care i-o pricinuise prietenei sale, dar plângea şi pentru sine. Oh, ce mult tânjea după atingerea drăgăstoasă

a unui bărbat! Se ghemui pe podea.

bocind după soţul pe care îl cunoscuse cândva, după logodnicul care murise înainte de a-l întâlni şi după iubirea unui bărbat care nu vedea în ea decât o îngrijitoare.

„Dinar

Speriată, îşi ridică privirea şi dădu cu ochii de chipul înfricoşat al lui Iov.

„Ce se petrece?” întrebă el, aruncând o privire îngrijorată spre Nogahla, aflată în braţele lui Aban. „Nogahla, eşti rănită?”

Simţindu-se din cale-afară de prostuţă, Dina se ridică şi îşi netezi rochia, însă înainte ca ea să apuce să dea vreo explicaţie, Aban spuse, „Iov, le voi escorta pe Dina şi pe Nogahla până în tabăra lui Iacov, împreună cu oştirea lui Esau. Vrei să arunci o privire peste casa mea şi peste proprietăţile mele până când mă întorc?”

Dina era prea uluită ca să poată vorbi şi, după toate aparenţele, la fel şi Iov. Amândoi se uitară când la unul, când la celălalt, punând în tăcere o mie de întrebări. În cele din urmă, însă, toate se rezumau la una singură.

„Când veţi pleca?” întrebă Iov, ai cărui ochi penetrau sufletul Dinei.

„Mâine”, răspunse Dina, coborându-şi privirea şi părăsind bucătăria. Intră apoi în sala de ospeţe, care era plină ochi de oameni care îi scandau numele.

Partea a iil-A

— Din Geneza 46

Iacov a părăsit Beer-şeba; şi fiii lui Israel au pus pe tatăl lor, Iacov, cu copilaşii şi nevestele lor, în carele pe care le trimisese faraon ca să-l ducă...

Iată numele fiilor lui Israel care au venit în Egipt. Iacov şi fiii lui... Ruben... Simeon... Levi... Iuda... Isahar... Zebulon... împreună cu fiica [lui Iacov], Dina... Gad... Aşez... Iosifşi Beniamin... Dan... Neftali... Sufletele care au venit Cu Iacov în Egipt şi care ieşiseră din el, erau în totul şaizeci şi şase, fără să numărăm nevestele fiilor lui Iacov.

I

ov îşi simţea picioarele cu fiecare zi mai puternice şi era o delectare să se întoarcă în câmpuri cu Shobal şi Lotan. Păstorul şi văcarul său se întorseseră plini de râvnă la îndatoririle lor, părăsind cetăţile învecinate, în care fugiseră ca să-şi pună familiile la adăpost de mâna lungă şi rea a lui Sayyid. În cele şase luni de când Aban plecase împreună cu oştirea bunicului Esau, Iov cumpărase turme de oi pentru lână şi perechi de boi care să-i are pământurile. Seceta continua să-i sufoce, refuzând să dea pământului ploile dătătoare de viaţă ale iernii. Bârfele negustorilor spuneau că cei doi ani de miraculoasă uscăciune aveau să mai ţină încă cinci, după cum profeţise, în mod mistic, vizirul Egiptului, un bărbat care domnea peste toţi, în afară de Faraon însuşi. *O secetă de şapte ani? Niciodată nu s-a consemnat în cronicile din vechime o asemenea judecată din partea ta. EI Şadai.* În pofida profeţiilor sumbre ce veneau din Egipt şi nădăjduind că Dumnezeu, în îndurarea Lui, le va da ploile de primăvară, Iov tocmise cerşetori din sectorul întâi al cetăţii Dinhaba care să-i scurteze butucii de vie.

„Dinhaba”, rosti cu glas tare. Nu-l auzeau decât oile ce păşteau în apropiere, dar era mai bine aşa decât să vorbească de unul singur. Îşi trecu mâna peste barba

răvăşită, care îi creştea în smocuri pe pielea zgrunţuroasă. *Oferă-i protecţia Ta, EI Şadai,* se rugă el. Zi de zi, clipă de clipă, se gândea la Dina. Orice făcea, oriunde se afla, ceva îi aducea în minte chipul ei, vocea, râsul. Ea era parte din el.

„Ahh!” Se târî până la bastonul lui şi se smuci în picioare. Folosea doar o cârjă acum, în mâna cu trei degete, astfel că servitoarele nu-l mai legau de un băţ. „Vino, Bildad!”

Bildad era noul măgar, pe care Iov îl numise după fratele lui Sitis. Unchiul Elifaz, care rămăsese să-l ajute pe Elihu la administrarea bogăţiilor tot mai mari ale lui Iov şi a averilor lui Aban, râdea de fiecare dată când îndărătnicul catâr refuza să asculte. *Şi Dina ar fi apreciat umorul meu.* Iov trase aer adânc în piept şi îşi închipui că dobitocul se trăgea din cirezile ismaeliţilor. Căci, într-adevăr, încăpăţânatul său cumnat ismaelit şi Sitis aveau în comun acelaşi spirit înfocat. Pe soţia lui, însă, o iubise pentru aceasta. Îi veni în minte scânteia de bucurie din ochii ei când vorbise despre EI Şadai, cu o dimineaţă înainte de a muri. *Dina a văzut pupăza şi i-a vorbit lui Sitis despre dragostea Ta, Iahve. Minunate sunt căile Tale!*

Gândurile lui Iov se derulau în cadenţa tropăitului lui Bildad şi, în scurt timp, cei doi ajunseră la porţile cetăţii. În vreme ce restul Edomului, Moabului şi Canaanului se veştejeau în vremea fierbinte şi aridă, Dinhaba era în plină floare. Piaţa forfotea şi negustorii îşi puneau în vânzare mărfurile. Drumeţii lihniţi de foame care nu puteau călători până în Ţinutul Negru al Egiptului se tocmeau scump pentru grâne, fapt care îi atrăsese cetăţii Dinhaba renumele de Micul Egipt. Fără să ştie, familia şi prietenii lui Iov

consolidaseră negoţul şi economia cetăţii atunci când îi oferiseră daruri generoase de grâne. La rândul său. Iov le dăduse pe degeaba lui Aban, noul negustor de grâne al Dinnhabei. Prosperitatea crescândă a cetăţii le adusese amândurora recunoaştere printre negustorii locali şi itineranţi.

Înghiontit pesemne de zăpuşeală şi de sete, Bildad, cel cu patru picioare, se târî glonţ în grajdurile lui Aban. Iov le era recunoscător lui Elihu şi lui Elifaz pentru că rămăseseră cu el în casa lui Aban. Împreună, hotărâseră că palatul lui Iov, renovat de curând, era locul perfect pentru rubedeniile care mai zăboviseră şi pentru văduvele, orfanii şi cerşetorii în căutarea unui adăpost. Seceta afectase grav până şi rezervele de apă ale Dinhabei, însă soluţia era reconfigurarea fântânii alimentate de izvoare astfel încât să producă mai multă apă de băut. Până şi animalelor li se astâmpăra setea cum se cuvenea. Bildad se îndreptă cu paşi legănaţi către grăjdarul lui favorit, care îl aştepta cu o găleată de apă. Iov puse o mână fermă şi recunoscătoare pe umărul băiatului şi apoi se întoarse în casă.

La poarta curţii, stătea Elihu, cu chipul încreţit de îngrijorare şi cu un sul de pergament în mâini. „Nici azi n-a venit niciun mesager de la Aban. Să trimitem un mic convoi ca să verifice pe unde îşi fac veacul?”

„Elihu, poate că ar trebui să vii cu mine la câmp mâine. Ai prea multă vreme de îngrijorări”, îi zise Iov, făcându-i cu ochiul unchiului Elifaz, care se odihnea în dramul de umbră aruncată de eucaliptul cu frunze rare. Luându-l pe Elihu pe după umeri, ca un tată, îl îndrumă către sala de ospeţe şi încercă să-i alunge temerile. „Aban a trimis vorbă că, pe

când călătoreau împreună cu trupele lui Esau, l-au interceptat pe Iacov şi pe familia acestuia la Beerşeba, în drum spre Egipt. Sunt încredinţat că au fost nevoiţi să meargă încet din cauza sănătăţii precare a lui Iacov şi că ne vor trimite veşti de îndată ce vor găsi suficiente păşuni pentru turmele şi cirezile lor”.

Iov încerca să îşi reducă la tăcere propriile griji. Egiptul era un loc înţesat de primejdii, iar Faraonul, imprevizibil precum nisipurile mişcătoare. Şi apoi, auzise nesfârşite zvonuri între negustori despre vizir, fără îndoială un urzitor viclean care se ridicase pe al doilea tron al Egiptului cu o singură interpretare magică a visurilor lui Faraon.

Elihu inspiră adânc şi se lovi cu pergamentul peste mână. „Călătoria noastră va fi cu mult îngreunată dacă nu primim veşti de la Aban”.

„Ce călătorie?” Se opriră brusc din mersul lor lejer, chiar la intrarea în sala de banchet.

„Călătoria noastră în căutarea Dinei”. Elihu ridică o sprânceană.

Cuvintele îl împroşcară pe Iov precum apa rece din găleata lui Bildad. „Elihu, nu pot să pornesc în căutarea Dinei”.

„Dar, Abba, trebuie! Trupul (i se întremează, însă sufletul ţi se iroseşte”. Fiul inimii lui Iov abandonă orice tentative de a fi subtil. „Eşti un om bun şi temător de Dumnezeu, Abba, iar Dina te iubeşte. De ce dai voie ruşinii să te ţină departe de femeia pe care ţi-a dat-o Dumnezeu?”

Iov îşi privi mâinile, se gândi la picioarele strâmbe de sub robă, la jumătatea de om care se numea acum Iov. „Da, o iubesc pe Dina”. Simţi un val de panică. Până atunci,

mărturisirea nu-i trecuse niciodată de buze. „Dar te înşeli, Elihu. Ea nu mă iubeşte – nu în felul în care are nevoie un bărbat să fie iubit de o soţie. Dacă ai văzut în ochii ei afecţiune pentru mine, aceasta a izvorât din mila faţă de un om zdrobit”. Chiar şi când i se rostogoliră de pe buze, cuvintele aveau un gust rânced şi amar.

„Abba, tu ai învăţat-o pe Dina că odată iertată de către El Şadai, niciun om nu o mai poate face de ruşine. Poate că şi tu ai nevoie să înveţi o lecţie similară”. Elihu se trase mai aproape, vorbind în şoaptă. „Atunci când El Şadai te binecuvântează, nimeni nu-ţi poate fura binecuvântarea – în afară de tine”. Se întoarse şi studie pergamentul, strigând peste umăr, „Nada a pregătit masa de seară. Până dimineaţă, servitorii ar putea pregăti o caravană cu care să plecăm în Egipt”.

Cuvintele lui Elihu răsunară în sala de ospeţe, acum goală. Iov era din nou singur, iar senzaţia îl luă prin surprindere. Singur. *«Nu este bine ca omul să fie singur» – nu asta i-ai spus lui Adam, Iahve?*

Inima îi bătea sălbatic. Nu îşi îngăduise libertatea de a o iubi pe Dina. Sau să creadă în posibilitatea ca ea să-l iubească – să-l iubească cu adevărat, aşa cum o femeie iubeşte un bărbat. Dar dacă Elihu avea dreptate?

„Ooh!” gemu tare. Gândul de a-şi declara iubirea în faţa unei femei frumoase precum Dina îl îngrozea. Dacă va râde de el? Sau, mai rău, dacă îi va fi milă de el? *Oh, El Şadai, nu o pot face!* Dar dacă respingerea era singurul obstacol peste care trebuia să treacă, atunci adevărata lui problemă era mândria.

„Iov, tu eşti”. Unchiul Elifaz se ivi în pragul uşii. „Am

crezut că am auzit gemând un câine ciobănesc rănit”. Scânteia poznaşă din ochii bătrânului îi spunea că între motivele acestuia se strecurase şi compasiunea.

„Cred că voi porni în căutarea Dinei”, spuse Iov şovăitor, nădăjduind să poată măsura reacţia unchiului său. După răbufnirea de pe mormanul de cenuşă, Elifaz îşi ceruse scuze de la Dina şi de la Aban cam fără tragere de inimă, iar în zilele următoare o ignorase complet.

„De ce ai hotărât să pleci tocmai acum?” Chipul maroniu ca o stafidă al unchiului său nu trăda nicio emoţie, niciun indiciu despre ce gândea.

„Cred că… nu, ştiu că o iubesc”, spuse Iov, iar fraza deveni mai puţin străină pe limba lui. „Şi nu i-am spus-o niciodată. Dacă El Şadai m-a binecuvântat cu această iubire, nu trebuie să o fur şi să o păstrez numai pentru mine”. Sfatul lui Elihu i se cuibărea adânc în suflet.

Unchiul Elifaz ridică dintr-o sprânceană cenuşie şi zbârlită. „Vei pleca împreună cu Elihu mâine dimineaţă. Am pregătit deja o listă de provizii care ar trebui să vă ducă în siguranţă până în Egipt. Administratorul-şef se va îngriji să aveţi caravana gata în zori. Iahve m-a înştiinţat deja de câteva săptămâni că va veni ziua aceasta”.

„De ce ai…? Cum ai…? Când ai…?” Mintea lui Iov gonea fără speranţă înaintea gurii.

„Dacă nu poţi sfârşi o propoziţie, fiule, cum o vei găsi vreodată pe Dina în Egipt?” râse bătrânul, însă pe Iov îl izbi opreliştea cea mai evidentă în calea plecării.

„Unchiule, nu-l pot lua pe Elihu de lângă tine şi să te las singur, cu două gospodării aglomerate, în toiul secetei”.

„Ba da, fiule, şi tu, şi Elihu veţi porni la dram”. Glasul

unchiului Elifaz era blând, dar ferm. „Sunt destul de capabil să mă ocup de interesele lui Aban şi de ale tale câtă vreme sunteţi plecaţi şi am nădejdea ca, prin aceasta, să ispăşesc o seamă din relele pe care vi le-am pricinuit – ţie şi lui Aban”. Îşi puse amândouă mâinile pe umerii lui Iov. „Tu eşti fiul inimii mele, Iov. După ce tatăl tău a fost ucis, te-am văzut cinstindu-L pe El Şadai în toate împrejurările vieţii tale. Dumnezeu te-a binecuvântat cu Sitis a ta şi ai iubit-o cum se cuvenea, dar Dina aceasta pe care o cauţi...” Elifaz îşi încreţi buzele într-o linie subţire şi ştearsă, iar Iov îşi pregăti inima să contracareze veninul pe care îl presimţea că urmează. „Ea este un dar de la Cel Preaînalt şi îţi va aduce bucurie pentru tot restul zilelor tale. Du-te în pace, fiule! Găseşte-o! Ea este viitorul tău”.

Dina se odihnea pe o sofa capitonată şi asculta susurul fântânilor şi al iazurilor din grădinile lui Iosif. Deşi locuia în casa fratelui ei de aproape şapte luni, priveliştile şi sunetele Egiptului continuau să o intrige. Iar miracolul vieţii şi poziţiei lui Iosif îi dădea flori.

Chicoti şi se ciupi. „Au!” Nu, acesta nu era un vis. Frăţiorul ei, fiul întâi născut al Rahelei, care fusese alăptat alături de ea la sânul Leei, era acum al doilea în putere după împăratul Egiptului. Al doilea, însă, doar cu numele, fiindcă Iosif conducea Egiptul după moartea tatălui tânărului Faraon, în urmă cu doi ani. Sfetnicii şi servitorii deopotrivă îl ridicau în slăvi pe Iosif, numindu-l «tatăl Faraonului», întrucât împăratul Egiptului, care avea doar opt anişori, se bizuia pe înţelepciunea vizirului pentru a ţine sub control seceta aceea fără precedent.

Dina îşi aduse aminte de momentul în care înţelesese

importanţa de care se bucura fratele ei. Când plutiseră în josul fluviului Nil, acum mort din pricina secetei, sute de admiratori se aliniaseră pe malurile mărginite de stuf ca să salute feluca lui somptuoasă. Luptându-se cu mâlul şi ferindu-se de crocodili, egiptenii strigau, „Salutare, mare vizir, judecător al înaltei curţi! Har şi pace neprihănitului strângător de dări în numele regelui! Cinste şi sănătate păzitorului grânarelor lui Faraon!” în vreme ce şedea pe podiumul capitonat al vasului şi privea uimită cum şaisprezece vâsle izbeau apa şi îi împingeau către Thebes, Dina se minunase de titlurile elaborate şi meşteşugite date frăţiorului ei de lapte.

Trase adânc în piept mireasma macilor, a nuferilor şi a primelor flori de salcâm, bucurându-se de cele câteva clipe de linişte, în vreme ce servitorii îşi vedeau grăbiţi de treburile lor. Preţuia aceste după-amiezi în care nepoţii ei gălăgioşi, Manase şi Efraim, erau cu tutorele lor. Îi adora pe puşti, dar punea preţ şi pe timpul petrecut în solitudine, în care putea face ajustările necesare la noua ei viaţă din Egipt.

Trecând în revistă picturile colorate de pe zidurile grădinii, retrăi glorioasa istorie a relaţiilor dintre strămoşii ei şi ţinutul Egiptului, Iosif poruncise să-i fie decorată casa cu picturi înfăţişând călătoriile lui Avraam, peripeţiile lui Isaac şi chiar şi câte ceva din viaţa lui Abba Iacov, întrucât aveau legătură cu propria călătorie a vizirului înspre Ţinutul Negru.

Inima i se opri când dădu peste o scenă pe care nu o mai observase până atunci. O fată mai mare şi un băiat se jucau lângă un pârâu, iar o pupăză cu creastă neagră şi roz veghea deasupra lor, cocoţată pe o rămurea. După scenele

din jur, Dina îşi dădu seama că fata şi băiatul îi întruchipau pe ea şi pe Iosif. *De ce ar porunci să fie pictată o pupăză?* Se simţi, brusc, ameţită de mireasma copleşitoare a florilor de lotus şi de mărunţişurile de zi cu zi care îi aminteau de Iov.

„Ahh!” Izbi cu mâna în perna de lângă ea. Va trece vreo zi fără ca gândul să o poarte către zâmbetul lui Iov, inima lui bună, ochii lui plini de grijă? Putea oare să privească o pictură sau un răsărit de soare şi să nu îşi amintească de glasul lui sau de caracterul lui dumnezeiesc? *Bănuiesc că a încerca să nu mă gândesc la o persoană înseamnă că mă gândesc la ea,* îşi zise în gând, făcându-şi palmele pumni şi apăsându-şi tâmplele cu ele.

„Aceasta nu este o poză prea atrăgătoare pentru sora vizirului”.

Tachinarea lui Iosif îi curmă gândurile, dar era recunoscătoare. Dina îşi ridică privirea şi îl văzu pe fratele pe care şi-l amintea tânăr alunecând pe aleea pardosită, cu un aer regesc înnăscut. Fără kohl sau malahit în jurul ochilor. Fără ocru roşu amestecat cu răşină de pescăruş pe obraji şi buze. În rarele ocazii când vizirul Egiptului se odihnea după masa de prânz, îşi schimba fustanela fină specific egipteană cu rochia din lână pestriţă din tribul lui Iacov.

Trăgând un taburet din fildeş mai aproape de sofaua pe care şedea Dina, Iosif îşi ridică capul şi îi oferi un zâmbet dezarmant. „Ce anume o face pe frumoasa mea soră să se ciupească de faţă ca o smochină uscată?”

Dina nu putu rezista farmecului lui. Fără peruca lui regească şi fără coroana din aur, părul tuns scurt i se

cârlionţa generos la tâmple. „Nu sunt doar sora vizirului, ştii”. Îşi zvârli bărbia în sus cu un aer de superioritate. „Acum sunt *doica* fiilor vizirului”. Dina râse de ironia faptului. Până la urmă, nu ajunsese nici îngrijitoarea lui Abba Iacov, nici a lui Iov, ci doica a doi băieţi. Însă când se opri din gândurile ei, văzu că tachinarea ei nu îşi atinsese ţinta ci, cumva, străpunsese inima lui Iosif.

j) oica are o poziţie de servitoare”, spuse el, apucând-o de mână. „Tu nu eşti servitoare în casa mea. Dina. Vreau să te cinstesc, nu să mă folosesc de tine. Niciodată n-ar fi trebuit să mă învoiesc să îţi las ţie grija lui Manase şi a lui Efraim. Îi poţi vedea pe fiii mei oricând doreşti, dar nu vei fi doica lor”.

Dina simţi în piept un sentiment de panică care aproape că o sufocă, încă un scop al vieţii sale părea a fi eliminat. „Nu, Iosif, te rog. Era doar o glumă. Te rog”. Îl prinse strâns de mâini, ca şi când se ţinea de o frânghie deasupra unui abis. „Niciodată nu voi avea propriii mei copii, iar drăgălăşenia braţelor lor în jurul gâtului meu, sunetul numelui meu pe buzele lor...” îi duse mâna la obraz şi începu să se legene şi să plângă.

„Bine, bine, şşş”, o linişti el, îndepărtându-i părul de pe faţă. „Nu ştim ce planuri are Iahve pentru viitorul tău”. Îşi trase mâna cu blândeţe din strânsoarea ei şi o îndemnă să ridice capul. „Uită-te la mine, Dina”.

Ea se supuse, nesigură, singurului bărbat care niciodată nu-i înşelase încrederea.

„Fraţii noştri m-au aruncat într-o groapă, dar El Şadai m-a înălţat pe al doilea tron al Egiptului. Nu ştiu ce planuri are Iahve pentru tine, sora mea dragă”. Se opri şi în ochi i se

furişă un licăr jucăuş. „Dar îţi dau voie să ai grijă de băieţii mei doar cu condiţia să nu te mai numeşti doica lor”.

Un sentiment de uşurare o copleşi atunci aidoma unui val din Marea cea Mare. „Dacă faci vreo încercare să îi răpeşti pe fiii tăi de lângă mine, mare vizir”, spuse ea, la rândul ei cu un licăr jucăuş în priviri, „voi fi nevoită să te trântesc la pământ şi să te oblig să spui «unchiul Esau cel păros», ca atunci când eram copii”.

Râsul sonor al lui Iosif umplu grădina şi inima Dinei. „Ei bine, soră. Dacă ai să faci aşa, vei arăta unei duzini de războinici nubieni că îşi pot înfrânge stăpânul gâdilându-l”.

Cei doi chicotiră, iar Dina apucă din nou mâna fratelui ei. „Ştii, aproape că nici n-am venit în Egipt împreună cu Abba Iacov”. După fruntea lui brăzdată, pricepu că Abba nu-şi dăduse încă pe faţă cruzimea şi nici nu-i dezvăluise cea mai proaspătă trădare a Dinei. „Îţi aminteşti că ţi-am spus că unchiul Esau a promis să ne escorteze pe mine, pe Aban şi pe Nogahla până în tabăra lui Abba Iacov din Hebron, dar pe drum a întâlnit caravana lui Abba, la Beerşeba?”

Iosif dădu din cap, mijind ochii.

„Când iscoadele lui Esau au văzut carele lui Faraon ducând tabăra lui Abba Iacov, unchiul nostru a devenit gelos – şi nervos. A trimis daruri şi soli înaintea trupelor sale, tot aşa cum Abba Iacov a trimis daruri şi procesiunea nevestelor sale în întâmpinarea lui Esau, pe când eram copii şi ne întorceam din Haran”.

Din nou, Iosif dădu din cap, în semn că îşi aducea aminte.

Dina îşi muşcă buzele până la sânge, încercând să stăvilească valul de lacrimi ce ameninţau să o înece. „Unchiul Esau a minţit despre sănătatea precară a lui Abba,

ca să mă înlăture de lângă Iov. Când înşelăciunea lui a ieşit la iveală, Esau i-a oferit lui Abba Iacov servitori şi vite ca să-i domolească inevitabila mânie în faţa faptului de a fi nevoit să o primească înapoi pe fiica acoperită de ruşine”.

Iosii se întinse şi o atinse pe obraz, iar Dina rosti următoarele cuvinte printre scâncete. „Când l-am văzut pe Abba Iacov ieşind ţanţoş ca un cocoş în întâmpinarea trupelor lui Esau, am zburat în braţele lui, plângând. Bucuria de a-l vedea pe Abba în putere a întrecut furia pe care o simţeam faţă de trădarea lui Esau. Abba m-a împins la o parte şi am fost convinsă că avea de gând să-l condamne pe Esau pentru ticăloşia lui, dar...” Se opri; umilirea îi era prea vie în minte ca să poată continua.

„Ce?” şopti Iosif. „Ce a făcut Abba?”

„A râs, Iosif! L-a îmbrăţişat pe fratele pe care îl urâse o viaţă întreagă şi l-a felicitat pentru că a devenit mai priceput la a-i trage pe alţii pe sfoară”.

Mutându-se lângă sora lui, vizirul Egiptului îşi încolăci braţele puternice în jurul ei şi dădu voie lacrimilor ei să îi ude rochia. Când îşi recăpătă stăpânirea de sine, Dina spuse, „Aban şi Nogahla au început imediat pregătirile de întoarcere în Dinhaba, dar eu n-am putut. Nu ştiam încotro să o apuc sau ce să fac – până când Abba Iacov mi-a spus despre tine, Iosif. Când am auzit că eşti în viaţă, le-am cerut lui Aban şi Nogahlei să mă însoţească până în Egipt”.

O tăcere prelungă se întinse între ei. Nu era, însă, stânjenitoare, fiindcă ei fuseseră întotdeauna ca un suflet ce sălăşluia în două trupuri. „Mă bucur că ai venit”, spuse Iosif, privind-o cu ochii lui calzi, cafenii, mai adânc decât putea exprima în cuvinte. „Dar vreme de şase luni, am

văzut cum te doare inima de dorul acestui bărbat pe nume Iov. De ce nu le-ai putut întoarce în Dinhaba împreună cu Aban şi Nogahla? Chiar şi ucum, am auzit că Aban se pregăteşte să se întoarcă în următoarele trei luni. De ce nu plănuieşti să te întorci împreună cu ei?”

Scuturându-se din îmbrăţişarea lui, Dina îşi şterse obrajii şi şezu dreaptă. „Iov nu vrea decât o *îngrijitoare*, Iosif”. Amărăciunea îi ţârâia în urechi precum ţambalele. Se întoarse, ruşinată de durerea pe care o mai simţea încă. „Cel puţin în casa ta nimeni nu se aşteaptă de la mine să fiu îngrijitoarea lor”.

Pe buzele lui Iosif juca un zâmbet şmecheresc. „Aşadar, până la urmă n-ai venit în Egipt pentru mine”. Îi ridică bărbia cu un deget. „Ai fugit în Egipt, ca să scapi de Iov”.

Dinei i se strânse puţin inima. „Am plecat din U (pentru că unchiul Esau m-a minţit şi pe urmă am aflat despre învierea fratelui meu”. Îşi ridică mâna şi îl mângâie pe obrazul proaspăt ras. „Când caravana lui Abba Iacov a ajuns în Gosen şi te-am văzut împodobit în toată splendoarea Egiptului, m-am gândit că fraţii mei au făcut o gafă de zile mari. Nu-l puteam vedea pe Iosif în ochii daţi cu kohl şi în fustanela din olandă albă. Nu-mi venea să cred că bărbatul care purta podoabele acelea de aur la gât şi pe cap era frăţiorul meu de lapte!”

Râsetul lui Iosif umplu văzduhul precum aroma lotusului în floare, iar inima Dinei bătu cu putere aidoma unei păsări ce îşi lua zborul.

O pasăre. Se uită din nou la zid, privind cu luare-aminte pupăza. Arătă, într-o doară, spre pictura murală. „Iosif, scena de pe zidul tău ne reprezintă pe noi doi când eram

mai tineri, cu o pupăză veghind peste noi? Tu i-ai cerut artistului să o picteze în felul acesta sau a adăugat pasărea din proprie iniţiativă?”

Iosii se întoarse pe sofa, odihnindu-şi un cot pe genunchi, aşa cum făcea pe când era doar un băieţel. Chipul i se înnegură de tristeţe. „Ai simţul observaţiei, ca întotdeauna, şi, da, aceştia suntem noi. I-am cerut artistului să picteze ziua aceea aşa cum mi-o aduceam aminte, im pupăza a fost dintotdeauna un simbol al tăriei surorii mele şi al sorţii pe care i-o hărăzea Iahve – după mâhnirea aceea”.

Dina îşi (inu respiraţia. „Ce vrei să zici? Despre care zi este vorba şi cum se face că mă socoteşti puternică?”

„A fost ziua dinainte de a te lua Sihem”.

Dinei îi stătu inima în loc.

„Niciodată n-ai fost mai frumoasă decât în ziua aceea, sorit Inocentă. Fără să bănuieşti măcar relele de care lumea – şi bărbaţii sunt în stare”.

Noduri îi strângeau gâtul, însă tăcerea îi fu binecuvântată cu cele mai frumoase vorbe pe care îi fusese dat să le audă.

În timp ce povestea mai departe, ochii lui Iosii se umplură de lacrimi, „în ziua aceea, ne-am jucat pe pajişte şi îmi aduc aminte că am văzut o pupăză. Avea zborul neîndemânatic şi ondulat ca al unui fluture, tot aşa cum şi tu erai frumoasă, dar nesigură, în tinereţea ta. Un şoim s-a năpustit asupra micuţei creaturi, însă pupăza s-a ridicat, pe nepusă-masă, în înaltul cerului şi a făcut de ruşine şoimul. De-a lungul anilor, m-am gândit adesea la tine, întrebându-mă ce s-a ales de frumoasa mea soră-pupăză după atacul şoimului din Sihem. Întotdeauna am avut credinţa că Iahve îţi va da o tărie nebănuită prin care vei putea să te ridici deasupra

lucrurilor”.

„Oh, Iosif”. Lacrimile curgeau şiroaie pe obrajii Dinei. Nu ştiuse că pupăza fusese pentru el un simbol, în urmă cu atâţia ani. Şi nu era cu putinţă ca Iosif să fi ghicit că o pasăre atât de simplă purta o semnificaţie atât de specială din zilele pe care ea le petrecuse cu Iov. Cum de Iahve folosise o simplă creatură pentru a împleti un fir de aur în urzeala vieţii sale?

„Dina, eu nu aveam decât paisprezece ani, dar îmi amintesc ce le-au făcut Levi şi Simeon sihemiţilor”. Iosif o privi absorbit, iar Dina se simţi copleşită de dragostea lui. „Sora mea, nu te-am putut scăpa când tatăl şi fraţii noştri s-au folosit de durerea ta ca să-şi satisfacă propriile ambiţii. Dar te pot proteja acum. Nimeni nu îţi va mai face vreodată rău”.

Dina îl îmbrăţişă strâns, şoptindu-i printre emoţii, „Nu mă poţi scăpa de toate, dragă frate. Iov a crezut că mă poate salva de oameni nelegiuiţi, însă el mi-a frânt inima mai mult decât oricare altul”. Kezemându-şi capul de umărul lui Iosif, întrebă, „De ce a îngăduit El Şadai să-mi irosesc doi ani din viaţă, lăsându-mă să mă îndrăgostesc doar ca să fiu rănită de încă un bărbat?”

Iosii se lăsă pe spate şi o prinse de umeri. „Este întocmai precum le-am spus şi fraţilor noştri, Dina. Planurile lui Iahve sunt mai mari decât ale noastre. Răul pe care fraţii noştri au avut de gând să mi-l facă vânzându-mă ca sclav Dumnezeu l-a prefăcut în bine, îngăduindu-mi să interpretez visele lui Faraon şi să pregătesc lumea pentru această piccctă. Eu cred că El Şadai te-a trimis în Uţ în acelaşi fel în care pe mine m-a trimis în Egipt. Ai suferit mult din cauza

bărbaţilor, dar din tot acest proces a ieşit şi mult bine. Tu l-ai sprijinit pe Iov în boala lui şi ai răscumpărat-o pe Sitis prin mărturia ta de iertare. Prietenul tău Aban şi cu mine am consolidat drumurile comerciale egiptene prin Dinhaba”. Iosii se strâmbă. „Ce nume ridicol pentru o cetate! Sunt recunoscător că Aban deţine oarece influenţă asupra prinţului ismaelit Bildad şi va face eforturi pentru a reda cetăţii numele de Uţ”.

Dina râse şi îl trase de lobul urechii.

„Fără tine”, continuă el, „prietenii tăi, Aban şi Nogahla, nu s-ar fi întâlnit şi căsătorit niciodată şi nici n-ar fi venit în Egipt, unde l-au găsit pe tatăl Nogahlei, pe Potifar, fostul meu stăpân”.

Iosii se uită în ochii ei, căutând, parcă, o comoară ascunsă. Deodată, se ridică şi o luă de mână, ridicând-o şi pe ea în picioare. „Dina pe care o văd înaintea mea este umilă, dar puternică. Este plină de compasiune şi iubitoare, totuşi cutezătoare şi aprigă”. Cuprinzându-i drăgăstos faţa în palmele lui, mai adăugă, „Fără experienţele din Uţ, sora pe care am lăsat-o în urmă pe când aveam şaptesprezece ani nu ar fi putut deveni femeia aceasta”.

Dina îşi înfăşură mâinile în jurul antebraţelor lui Iosif şi cei doi îşi rezemară frunţile una de cealaltă, aşa cum făcuseră de mii de ori pe când fraţii lor îl tachinau sau necăjeau. Clipocitul apei din eleşteele grădinii spulberă gândurile trudite ale Dinei şi pesemne că mascase şi păcănitul sandalelor lui Manase pe aleea pardosită cu dale.

„Tuşică Dina, un schilod bogat cere să te vadă!” o anunţă acesta. Ea îşi ridică privirea spre el, dar se ţinu strâns de braţele lui Iosif. Sub salcâm, se afla Iov, rezemat doar într-

un baston şi înveşmântat într-o robă fină, vărgată. Înfăţişarea lui, însă, era a unui om care tocmai îşi pierduse cel mai bun prieten.

— Geneza 36: 33

Bela a murit; şi în locul lui a împărăţii Iobab, fiul lui Zerah din Bojra.

I

ov se zgâia, uluit, la suma tuturor temerilor sale. Dina se afla în braţele unui soţ bogat şi chipeş care, vedea limpede, o adora. Venise prea târziu. Elihu, din spatele lui, îi dădu un ghiont, dar el nu mai putea face niciun pas. Ajunseseră în miezul zilei, în nădejdea de a nu fi nevoiţi să dea ochii cu enigmaticul verişor Iosif. În schimb, dădură buzna chiar în clipele de intimitate ale acestui cuplu.

Când sosiseră în Gosen, Iov şi Elihu aflaseră că legendarul vizir al Egiptului nu era altul decât fiul de multă vreme pierdut al lui Iacov. Plecaseră în grabă, înarmaţi doar cu informaţia că Dina locuia în palatul vizirului. Acum, era cât se poate de limpede că Dina *şi* preaiubitul ei împărţeau casa lui Iosif.

„Manase! Nu trebuie să spui asemenea lucruri”, îl dojeni Dina pe băieţel, strângându-l în braţe. „Acesta nu este un schilod. Este prietenul meu, Iov”.

Bărbatul musculos şi bronzat îşi încolăci, posesiv, un braţ în jurul umărului ei. Tăcerea se prelungi stânjenitor de mult, în vreme ce Iov sorbea fiecare amănunt al frumuseţii Dinei – o ultimă privire. Mătrăgunele şi narcisa păleau prin comparaţie, însă mireasma îmbătătoare a florilor de lotus îl deşteptă la realitate. *Nu pot să-i dăruiesc tot ceea ce merită.*

Îşi drese glasul şi dădu să plece. „Îmi pare rău că v-am întrerupt. A fost o greşeală din partea mea să vin…”

„Iov, aşteaptă!” Dina se smulse din braţul bărbatului. „Nu pleca! Vreau să-l cunoşti pe Iosif, fratele meu”.

Deşi aproape că i se tăiară picioarele de uşurare, Iov se simţea în continuare tulburat de zâmbetul neruşinat al tânărului aceluia fermecător. „Fratele tău? Am crezut că fratele tău este vizirul lui Faraon”. Bărbatul acesta cu chip de copil era cam de aceeaşi vârstă cu fiii lui. Şi unde erau vopselele egiptene de pe la (a, fustanela şi podoabele regale? Cum era cu putinţă ca acesta să fie preamăritul „tată al lui Faraon”, hrana Egiptului, cel ce salvase lumea de foamete?

„Elihu!” Dina trecu în fugă pe lângă Iov, ca şi când tocmai îl băgase de seamă, în spatele lui, pe tânărul ei prieten. Iov se dădu la o parte, şchiopătând stânjenit, ca să le facă loc pentru reuniune. „Când aţi sosit?” întrebă ea, cu glasul tăiat de emoţii şi entuziasm. „Aţi fost în vizită la Aban şi Nogahla, la vila lui Potifar?”

Elihu îşi mută privirea de la Iov la Dina şi de la Dina la Iov, măsurându-şi răspunsul. „Am ajuns ieri în tabăra tatălui tău şi am călătorit toată noaptea în căutarea ta”.

Sub apăsarea fricii, Iov îşi lăsă capul în jos. Asta era. Elihu dezvăluise unicul scop al călătoriei lor. *În căutarea ta… în căutarea ta…* Se simţea aidoma unui băiat sfios, prea stânjenit ca să o privească în ochi. Grădina se cufundă în tăcere. Nu se auzea decât răpăitul fântânilor, aidoma unei ploi de primăvară.

„Nu-mi vine să cred că eşti aici”. Dina făcu un pas spre el, iar când mâna ei se odihni pe braţul lui, Iov îşi ridică

ochii spre faţa ei dulce. „Iosif”, spuse ea, „te rog, vino şi fă cunoştinţă cu prietenul meu, Iov”. Deşi nu îşi putea desprinde ochii de la Dina, Iov simţi mişcarea vizirului. „Cred că voi vorbi cu Iov altă dată, soră”, spuse Iosif, trecând pe lângă ei, urmat, fără tragere de inimă, de micuţul Manase. „Cred că acum am să fac cunoştinţă cu prietenul tău, Elihu”. Iosif îşi bătu oaspetele cu palma pe spate şi îl conduse în interiorul zidurilor de granit roz ale palatului său.

Plecarea lui Iosif tulbură aerul cu o mireasmă uşoară de ulei de migdale. Iov se întrebă dacă Dina se putea mulţumi cu un bărbat a cărui piele nu era unsă cu acest extract şi strălucitoare. Ea era atât de frumoasă, iar Iosif, vizier fiind, o putea prezenta celor mai chipeşi şi puternici bărbaţi ai Egiptului. Părea fericită aici. *El Şadai, să-i mai spun oare de dragostea mea?*

„La ce te gândeşti?” întrebă ea. Ochii îi erau albaştri precum florile de lotus ce pluteau în eleştee.

„Mă... mă gândesc...” Cum să-i redea miile de gânduri ce se învârtejeau în sufletul lui şi se băteau cap în cap? Aidoma unor vânturi ce suflau din direcţii opuse, ele erau învolburate şi confuze. Pe grămada de gunoi, vorbise ceasuri în şir cu Dina. În cenuşă, îşi găsise lesne cuvintele.

„De ce ai venit?” Moliciunea din glasul ei se usca precum brânzeturile vechi de o săptămână.

„Am venit pentru că... pentru că...” Iov îşi studie mâinile – cele trei degete de la cea dreaptă, unicul deget rămas la cea stângă. Şi atunci, auzi hohotele ei de plâns. Speriat, îşi ridică privirea spre diamantele ce picurau din ochii ei.

Dina îndepărtă nestematele cu dosul mâinii. „Mai cauţi

încă o îngrijitoare?”

Cuvintele ei îi străpunseră fiinţa. „Asta crezi?” îşi lăsă bastonul să-i cadă şi o luă de umeri. „Sunt un schilod care cerşesc iubirea unei femei frumoase!” Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. „Dar n-am niciun drept să-ţi spun că te iubesc din toată inima, când braţele mele nu te pot duce în camera nupţială şi averea mea nu-ţi poate chezăşui un regat”. Răbufnirea îl sperie aproape tot atât de mult ca pe Dina. Suflând greu, nu ştia dacă să o sărute sau să-şi ia bastonul şi să apuce cea dintâi caravană către Dinhaba.

Rămaseră tăcuţi în picioare, plângând, căutând fiecare privirea celuilalt.

„Te-am auzit spunând că mă iubeşti?” şopti Dina, în cele din urmă.

„Asta e tot ce-ai auzit?” replică Iov moale. Tânjea să prindă lacrima ce atârna de bărbia ei. În loc de asta, însă, îi eliberă umerii şi, zgâindu-se la mâinile lui vrednice de dispreţ, încercă să le ascundă în dosul faldurilor rochiei.

„Te-am iubit, Iov”, spuse Dina, „din prima zi în care te-am cunoscut”. Surprinzând expresia de nesiguranţă de pe chipul lui, se grăbi să explice, „Nu m-am *îndrăgostit* de tine decât după moartea lui Sitis, dar am iubit idealul, omul lui Dumnezeu din tine”. Nuanţa bujorilor din obrajii ei ar fi făcut de ruşine până şi un amurg de soare. Îi luă mâna stângă într-ale ei, o ridică spre obraz şi, întorcând-o, îi sărută palma. „Dar acum te iubesc aşa cum o femeie iubeşte un bărbat, aşa cum o soţie ar trebui să-şi iubească soţul”.

Ea îşi plecă capul şi, pentru prima oară, îşi feri ochii. El îi cuprinse faţa în mâini, implorând-o să-l privească,

înecându-se în lacurile acelea albastre. „De unde ai ştiut că acestea erau cuvintele pe care aveam nevoie să le aud?” îi sărută dulce lacrimile, care se amestecară cu ale lui atunci când buzele lor se cunoscură pentru întâia oară.

Zilele ce au urmat declaraţiei de iubire a lui Iov îi părură Dinei un vis. Iosif îşi asumă rolul unui abba şi hotărî să-i plătească lui Iov un pre (frumos pentru mireasă şi să îi ofere acesteia o zestre generoasă. Dina îşi alese pentru rochiile ei pânzeturi fine şi voaluri în toate culorile curcubeului, unele întreţesute cu fire de aur, altele cusute cu nestemate. Un negustor de bijuterii îi montă coroana de mireasă, pe care o lucră din aur din Ofir, cu pietre scumpe de onix, safir, jasp, rubine şi topaz din Cuş.

„Mă simt ca o regină”, îi şopti Dina Nogahlei în dimineaţa nunţii.

În urmă cu două zile. Dina, Iov, Elihu, Aban şi Nogahla plecaseră pe apă către Thebes, departe de docuri, împreună cu familia lui Iosil şi gărzile. Muzicienii lui Faraon le însoţiseră plecarea cu serenade, iar pe ţărmuri, dansatorii învârteau flamuri şi se răsuceau în loc aidoma unui pendul giroscopic de copii. Dina ameţise doar privindu-i.

Alţi muzicieni însoţiseră nuntaşii pe vas, cântând triluri din flaute şi lire şi zdrăngănind la harpe. Împodobită cu bucăţi mari de olandă albă din Gaza – un material nou ţesut de edomiţii din regiunile învecinate cu cea în care locuia Ţofar – barca înainta anevoie printre vadurile lui mai strâmte ale Nilului.

„Nu-i aşa că jupânul Ţofar s-ar face roşu la faţă precum bătrânul şi răutăciosul Esau dacă ar şti că voalurile lui îţi

decorează ţie feluea de nuntă?” în ochii negri ai Nogahlei juca o sclipire poznaşă şi, preţ de u clipă, Dina se delectă cu sentimentul unei satisfacţii obraznice.

În dimineaţa aceea, după două zile şi două nopţi petrecute pe Nil, nuntaşii ajunseseră în Avans, unde debarcaseră şi merseseră pe uscat până în tabăra lui Abba Iacov din Gosen. Pământul negru şi câmpiile verzi din acest (mut închipuiau o nestemată în mijlocul secetei şi a pulberii maronii din jur. Bărbaţii călăreau câte doi în splendidele care ale lui Faraon, iar femeile, în căruţe trase de boi. Dina se înghesui lângă Nogahla şi alte trei servitoare, în carul cu roţi de aur împodobit special pentru mireasă şi tras de o pereche de boi drapaţi în purpuriu, cu coamele strălucitoare de atâta lustru.

„Stăpână…” începu Nogahla, dar Dina îi puse cu blândeţe două degete pe buze.

„Tu eşti acum stăpâna propriei tale averi, Nogahla, şi ai două servitoare la dispoziţie. Eşti căsătorită cu un bărbat bogat, care te iubeşte şi îl venerează pe EI Şadai. A venit timpul să-mi spui Dina”. Nogahla o luă de mână şi îşi împleti degetele cu ale ei. „Bine, Dina, dar nu uita. Şi tu eşti pe cale să te măriţi cu un bărbat bogat, care te iubeşte şi îl venerează pe EI Şadai”.

Dina îşi lăsă ochii în jos. Pesemne că o fostă servitoare cuşită considera darurile pe care Iov le primise din partea clanului său edomit o avere însemnată, dar ea ştia că erau nevoiţi să o chivernisească cu grijă ca să poată întreţine gospodăria vastă a lui Iov şi să întemeieze o familie. „Nogahla, sunt fericită cu bogăţiile dragostei soţului meu şi cu darurile modeste din partea familiei şi a prietenilor”.

Icnind, prietena ei îşi acoperi gura de parcă ar fi înghiţit o muscă dintre cele ce se învălmăşeau pe cozile boilor. „Tu nu ştii!”

Dina aşteptă, dar Nogahla nu dădu şi alte detalii. „Ce să ştiu?”

„Nu, nu am de gând să-ţi stric surpriza”. Clătină din cap şi strânse din buzele care alcătuiau o adorabilă panglică de culoare roz.

„Ei bine, acum va trebui să-mi spui!” Dina se trezi, deodată, interesată de întrevederile de care se bucuraseră Iov şi Iosif pe când se nllau în Thebes, de camaraderia lor tot mai adâncă şi de hazul lor tihnit. De fapt, acum că Nogahla se purta cu atâta sfială, îşi aduse aminte că Aban şi Elihu luaseră parte şi ei la câteva dintre acele şedinţe tainice. „Spune-mi, altfel o mituiesc pe Nada să locuiască cu mine jumătate din /.i. Când ne întoarcem în Dinhaba!”

Nogahla râse., 3 ine, bine, îţi voi spune. Dar cred că Nada va vrea oricum să se împartă între noi două. Tu nu?” înainte de a-i fi divulgat adevărul, Dina o mângâie pe Nogahla pe obraz. „Aban mi-a zis că Iahve a înmulţit nespus de mult averea lui Iov câtă vreme am fost plecaţi. Uţ – adică Dinhaba – a devenit un punct major de negoţ şi atât averea lui Aban, cât şi cea a lui Iov, au fost mai mult decât binecuvântate”. Nogahlei îi scânteiau ochii. „Vezi? Ţi-am spus eu că amândouă ne vom căsători cu bărbaţi cu stare”.

Dina se holba la ea, fără să-i vină a crede. Cum era cu putinţă să fie aşa? îşi aminti cuvintele lui Iosif – „Planurile lui Iahve sunt mai mari decât ale noastre” – şi cum, câteva clipe mai târziu, pe uşă intrase Iov.

Aţintindu-şi privirea asupra carelor din procesiunea

nupţială dinaintea lor, îşi dădu seama că toţi acei bărbaţi îşi aveau propria istorie extraordinară a implicării personale şi a binecuvântării lui Iahve în viaţa lor. „Nogahla, ai visat vreodată că îţi vei vedea din nou tatăl?” Morocănosul soldat călărea în primul car, împreună cu Iosif, ţinând hăţurile pentru vizirul care îi fusese cândva sclav.

Pe genele cuşitei se iviră lacrimi. „Deşi mi-a dat trista veste a morţii mamei mele, cel puţin am ajuns să-l cunosc pe tatăl pe care l-am întâlnit doar pentru scurt timp pe când eram copil”. Îşi ridică degetele subţiri până la gât; trăsăturile ei erau de-acum ale unei femei, nu ale unei fete. „Iar El Şadai mi-a răspuns unei rugăciuni pe care n-am îndrăznit niciodată să o rostesc. Iahve mi-a dăruit un soţ care poate vorbi cu tatăl meu de la egal la egal – un om de arme şi un om înstărit, un om care i-a arătat marelui Potifar că El Şadai nu este doar al evreilor”. Pe obrajii ci de mahon se prelingeau lacrimi, iar Dina o îmbrăţişă strâns.

„Soţul tău este un om bun, prietena mea”. Se uită la îndemânarea cu care Aban mâna carul tras de doi armăsari, în care Iov îşi ţinea echilibrul cu ajutorul unei proptele speciale, fixată în carul mirelui la porunca lui Iosif. „Suntem cu adevărat nişte femei binecuvântate”. Fiul neprihănit al lui Sayyid era pentru ea un prilej de uimire şi aduse laude lui Dumnezeu pentru miraculoasa încercare, credinţă şi vindecare a lui Iov.

Elihu, în cel de-al treilea car, hoinărea în zigzag pe păşunile de smarald ale Gosenului. Petrecuse ceasuri în şir studiind tehnicile de echitaţie, însă acordase puţin timp practicii. Văzându-l pe exemplarul discipol al lui Iov balansându-se regeşte, cu o mână pe hăţuri şi cu cealaltă

pe portiera carului, în vreme ce gărzile vizirului se străduiau din răsputeri să se ferească din calea armăsarilor săi nărăvaşi, Dinu nu-şi putu înăbuşi râsul. *El Şadai, binecuvântează-l pe prietenul meu cu o mireasă pură şi frumoasă. Merită o femeie care să-l iubească aşa cum îl iubesc eu pe Iov.*

La orizont, se ivi tabăra lui Abba Iacov. Dinei îi stătu inima în loc. Corturi din păr de capră pătau ţinutul, iar turmele şi cirezile cutreierau păşunile şi spicuiau ogoarele galbene-cafenii. Mirosea ca acasă – a păstori asudaţi şi a bălegar de oaie, a supă de linte şi a friptură de miel. Copiii schelălăiau, arătând cu degetul şi fluturându-şi mâinile către gărzile din carele vizirului. Îi salutau, însă, nişte ochi daţi cu kohl şi neabătuţi de la misiunea lor.

„De ce am acceptat să mă întorc aici, Nogahla?” Dinei i se strânse stomacul la gândul de a da ochii cu Abba Iacov, după felul în care îşi bătuse joc de credulitatea ei legată de Esau.

Prietena ei îi cuprinse obrajii cu mâini de fier şi o privi drept în faţă. „El Şadai îşi poate face lucrarea în orice împrejurare, stă – Dina. Dacă am învăţat ceva, tu şi cu mine, am învăţat acest adevăr”. Dina nu putu decât să încuviinţeze, iar tânăra femeie îşi continuă lecţia. „Este uşor să ne amintim acest adevăr când viaţa este uşoară, dar trebuie să ni-l aducem aminte una alteia când viaţa devine grea”. Cele două se strânseră tare în braţe, închizând ochii – ca şi când încordându-şi fiecare muşchi ar fi putut, cumva, să izgonească temerile de viitor.

Când deschise ochii şi se uită dincolo de corturile festive din tabăra lui Iacov, Dina zări apropiindu-se stindardele roşii

ale unei oştiri. „Nu!” Se îndreptă de spate, făcând-o pe Nogahla să tresară. Steagurile purtau simbolul unui zeu care ţinea în mână un munte. „Este unchiul Esau!”

„Oh, stăpână! Cine l-a invitat la nunta ta?” Nogahla izbi cu mâna în carul nupţial. „Poate că acesta este un moment bun să ne amintim una alteia de prezenţa lui EI Şadai”. În oricare altă zi, Dina ar fi apreciat credinţa prietenei sale. În ziua nunţii ei, însă, nu putea vedea decât răsfrângerea soarelui în săbiile din fier ale oştenilor lui Esau.

Carele lui Iosif sosiră în marginea dinspre miazăzi a taberei cu mult înaintea celor trase de boi. Dina zări în depărtare siluetele bărbaţilor, care zoreau către focul din mijlocul taberei, unde Abba Iacov şi fiii săi aşteptau să înceapă ceremonia.

„Vizitiu, du carul meu drept în tabără!” spuse Dina. „Nu-l priponi cu celelalte animale”. Vorbise într-o egipteană stricată, dar bărbatul părea a fi priceput, chiar dacă şovăia să îi dea ascultare. „Grăbeşte-te, că de nu, mân boii eu însămi!”

Frâiele din mâinile bărbatului loviră cu putere boii, însă pasul dobitoacelor rămânea leneş spre deosebire de cel al cămilelor lui Esau. Până să ajungă carul nupţial lângă focul de tabără, unchiul Esau se postase împreună cu trei căpitani cu ochi obosiţi lângă nuntaşii cu chipuri posomorâte.

„Cum?” strigă Dina, coborând în grabă din car, fără să aştepte ajutorul vreunei servitoare, şi se duse glonţ şi cu paşi apăsaţi până la pâlcul de bărbaţi. „Ce este atât de important încât trebuie să-mi ruinezi ziua nunţii, unchiule Esau?” pufni Dina, gâfâind, în zornăitul dansului bănuţilor

atârnaţi de coroana de mireasă. În timp ce îşi scotea vălul împodobit cu nestemate, băgă de seamă, pentru prima dată, faţa mohorâtă a lui Iov. Regretul şi frica îşi disputau stăpânirea asupra ei. „Iov, ce s-a întâmplat?”

Tăcere. Se uită la Iosif, care stătea în picioare lângă Abba Iacov. Amândoi bărbaţii aveau capetele plecate, iar ceilalţi unsprezece fraţi aşteptau, plini de reverenţă, în urma lor. Nogahla se apropie de Aban, care o luă în braţe. Elihu era pământiu la faţă.

„Spuneţi-mi careva ce se petrece!” exclamă Dina.

Apucând-o de umeri, Iov vorbi fără ocolişuri. „Nişte trupe ismaelite s-au răzvrătit împotriva stăpânirii edomite şi a domniei lui Bela şi au atacat Dinhaba. Bela a fost ucis”.

Dina îşi aminti că Aban prezisese un atac violent în cazul în care edomiţii dobândeau prea mult control în Uţ. Dădu voie cuvintelor lui să i se sedimenteze în minte, în timp ce Iov continuă.

„Ismaeliţii au invadat cetatea şi i-au redat numele de la început – Uţ”.

Dina suspină. Uitându-se de la un chip la altul, se simţi egoistă din pricina uşurării care o încerca. „Îmi pare rău pentru rubedeniile tale”, spuse ea, „dar nu înseamnă lucrul acesta că ne putem întoarce în Uţ şi locui acolo ca până acum?”

Aban făcu un pas înainte, lăsând-o pe Nogahla în braţele liniştitoare ale lui Elihu. „Nu, mi-e teamă că, în clipa aceasta, niciun edomit nu este în siguranţă în Uţ. Când au atacat ismaeliţii, prinţul Bildad însoţea armata pentru că ştia că Elifaz se află încă în cetate”.

„Oh, nu!” Dina se întoarse spre Iov, cuprinzându-i obrajii

cu mâinile

„Este în regulă, iubirea mea”, spuse Iov. „Unchiul Elifaz este în siguran (a. Trupele lui Bildad l-au escortat înapoi la casa lui din Teman, iar Bildad a rămas în U], ca să păzească proprietatea şi hambarele de grâne ale lui Aban”. Mutându-şi privirea de la Nogahla către Dina, spuse cu părere de râu, „Aban şi Nogahla trebuie să se întoarcă cât pot de repede, dar eu nu mă voi mai putea întoarce vreodată în Ut”.

Dina se întoarse spre Nogahla şi cele două schimbară o mâhnire tăcută. Apoi, căută din nou ochii lui Iov. „Dacă-i aşa, atunci Aban şi Nogahla vor h nevoi (i, pur şi simplu, să ne viziteze”. Totuşi, vedea limpede că suferinţa lui lăuntrică mergea mai adânc decât loialităţile de trib. Tăcerea din tabără îi scurse tot sângele din obraji.

„Dina, după tragedii, Iahve mi-a redat mare parte din bogăţiile mele”, îi spuse Iov, cuprinzându-i obrajii cu mâinile. „Dar acestea au fost capturate de ismaeliti în timpul raidului. Acum nu-i mai pot oferi soţiei mele un cămin”.

Lumea întreagă se prăbuşi peste Dina. Nu putea vedea decât lacrimile de regret care umezeau genele lui Iov. Dar ce importantă aveau pentru ei aurul şi argintul? El trăise pe un morman de gunoi şi dragostea lor se născuse din cenuşă. Un sentiment de pace, cald şi dătător de viaţă, i se răspândi în toată fiinţa. Trase aer în piept, gata să-şi verse inima înaintea lui.

„Nu!” tună Aban. „Bildad este prinţ în mijlocul poporului său, iar eu încă dispun de prezentă militară în casa mea, capabilă să-mi consolideze deciziile în Ut-” Se întoarse spre Iov. „Îţi dau cuvântul meu că vei primi înapoi fiecare chesita

şi fiecare inel de aur, prietene, şi te voi compensa cinstit pentru pământurile şi palatul tău”. Aban îi întinse o mână, îmboldindu-l pe Iov să o strângă şi să pecetluiască pactul.

„Îţi mulţumesc, Aban”, spuse acesta, făcând un pas înainte şi punând o mână pe antebraţul bărbatului.

„Eu încă am nevoie de un succesor”. Vocea răguşită a lui Esau întrerupse tandreţea momentului. „Iov, întotdeauna ai fost prea moale ca să conduci”, spuse el, scărpinându-şi barba roşie şi răvăşită. „Aşadar, îţi schimb numele, în nădejdea că asta îţi va schimba şi firea. Te vei numi Iobab şi trebuie să înveţi să clădeşti împărăţia edomiţilor cu o mână de fier”.

Iov ridică o sprânceană. „Nu am nicio proprietate, unchiule. Cum să clădesc o împărăţie când nu-mi pot construi nici măcar o casă?” Dina se întrebă dacă acesta era felul lui blând de a refuza titlul conferit de Esau.

„Aş putea sugera Bozrah?” Toţi ochii se întoarseră spre Iosif, care până atunci păstrase tăcerea. „Este un oraş mic, dar are mare potenţial, se găseşte lângă două drumuri comerciale majore şi este protejat din toate părţile de stânci abrupte”.

Esau îşi miji ochii către nepotul lui cu înfăţişare de egiptean. „Şi cum se face că ştii atâtea despre o cetate din ţinutul meu, *vizirulei* Faţa plină de bunătate a lui Iosii se făcu din piatră jombică. Kohlul şi malahitul îi prelungeau ochii în arme de pisică. „În primii doi ani de secetă, tot Egiptul şi Canaanul şi-au schimbat şechelii şi debenii pe hrana lui Faraon. Acum, în cel de-al treilea, îşi vând vitele pentru o ceaşcă de grâne”. Se apleacă înainte. „Dar dacă nu mă mulţumesc să clădesc doar imperiul Faraonului?”

Podoabele de aur de la gât şi de pe cap îi scânteiau în soare, iar reflecţia lor îl făcu pe Esau să îşi ferească ochii. „Vezi tu, *unchiule,* am trimis iscoade în Edom ca să mă pregătesc pentru ziua când oamenii tăi vor veni să cerşească pâine de la Faraon”. „Cum îndrăzneşti?” Omul se făcu tot atât de roşu precum steagurile din mâinile oamenilor săi.

„Îndrăznesc pentru că sunt vizirul celui mai puternic imperiu de pe pământ, iar tu ai face bine să cauţi să te vâri sub pielea mea”. Fără să aştepte un răspuns, Iosif îşi încolăci un braţ în jurul umerilor lui Iov. „Regele *Iobab* va fi în curând soţul preaiubit al surorii mele favorite şi se înşală spunând că nu are un cămin. În curând, se va bucura de mare prosperitate. Aban a făgăduit că îi va înapoia averea din Uţ, iar eu îi ofer un preţ enorm pentru mireasa lui”. Întorcându-se spre Abba Iacov, adăugă, „Şi sunt încredinţat că şi tatăl meu vrea să adauge un dar”. Pentru prima dată de când Iosif îşi începuse discursul, stacojiul de pe faţa lui Esau începu să pălească. „Aşadar, Iacov, te învoieşti? Vei adăuga la preţul de mireasă oferit de Iosif pentru fiica ta?”

Dina îl văzu pe tatăl ei topindu-se sub privirea sfredelitoare a lui Iosif. Ştia că mai curând ar fi murit decât să îl dezamăgească pe fiul său favorit. „Bineînţeles că da”, mormăi Iacov. „Am de gând să-i ofer şi eu lui Iov un preţ pentru mireasă”.

Rânjetul satisfăcut de pe faţa lui Esau aproape că izbuti să ruineze victoria Dinei, însă glasul umil al lui Iov întrerupse revărsarea de generozitate. „Sunt profund recunoscător pentru darurile voastre, dar rămâne o întrebare”. Întorcându-se spre Dina, o luă de amândouă

mâinile şi se pierdu în ochii ei. „Dragostea noastră s-a născut din cenuşă”, spuse el. „Poţi acum să iubeşti un rege?”

În depărtare, un tril mirui momentul. *Pupu-pu.* Cei doi gemură la unison. Dina scrută cu privirea fiecare curmal din tabără, în speranţa de! găsi preţioasa pupăză.

Iov o prinse, drăgăstos, de bărbie şi o sărută uşor. Suspendată în clipa aceea. Dina abia dacă putea să respire. Gustul sărutului lui. Bătaia inimii ei. Semnul de aducere-aminte a prezenţei lui Dumnezeu în viaţa

„Poţi să iubeşti un rege?” o întrebă el din nou.

„Eu îl iubesc pe Iov”, răspunse ea.

Un bubuit blând de tunet hurui deasupra Ţinutului Negru al Egiptului îi o briză răcoroasă undui copacii. Dina îşi văzu chipul în ochii lui Iov. Era o femeie iubită. Şi inima îi prinse aripi – Iahve îşi găsea plăcerea noi.

Epilog

— Iov 42: 12 – 17

În cei din urmă ani ai săi, Iov a primit de la Domnul mai multe binecuvântări decât primise în cei dintâi. A avut paisprezece mii de oi, şase mii de cămile, o mie de perechi de boi şi o mie de măgăriţe. A avut şapte fii şi trei fete; celei dintâi i-a pus numele lemima, celei de-a doua Cheţia şi celei de-a treia Cheren-Hapuc. În toată ţara nu erau femei aşa de frumoase ca fetele lui Iov. Tatăl lor le-a dat o parte de moştenire printre fraţii lor. Iov a mai trăit după aceea o sută patruzeci de ani şi a văzut pe fiii săi şi pe fiii fiilor săi până la al patrulea neam. Şi Iov a murit bătrân şi sătul de zile.

Nota autoarei

A

fost o plăcere şi un privilegiu pentru mine să descopăr comori ascunse şi să meşteşugesc o poveste care zăpăceşte, înfioară şi provoacă la deschiderea Bibliei. Unii mă întreabă cum de pot scrie ficţiune biblică când Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul. Nădejdea mea este ca, prin următoarea ilustraţie, să vă ajut să înţelegeţi mai bine ficţiunea biblică.

V-aţi scos vreodată pantalonii de trening din sertar şi aţi observat că elasticul a ieşit din talie? Ei bine, anevoioasa sarcină de a vâri elasticul acela înapoi în betelie seamănă întrucâtva cu scrierea ficţiunii biblice. Betelia întruchipează Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu – ea rămâne aceeaşi, neschimbată. Faptele istorice evazive şi firul flexibil al intrigii sunt precum elasticul pe care scriitorul trebuie să-l treacă prin Scriptură pentru a pune cap la cap povestea.

O parte din personajele din *Dragoste din cenuşă* sunt numite de-a gata în Scriptură: Isaac, Iacov, Esau, Dina, Iov etc. Altele sunt menţionate în alte texte istorice decât Scriptura. De pildă, un text ebraic străvechi numit *Testamentul lui Iov* o înfăţişează pe soţia lui Iov drept o femeie de origine arabă, pe nume Sitis. Din această relatare mistică a vieţii lui Iov am spicuit multe dintre ideile intrigii, folosindu-mă de variaţii subtile care să facă povestea mai credibilă în contextul biblic.

Dr. Karl Kutz, preşedintele departamentului de limbi biblice de la Universitatea Multnomah, mi-a fost de un imens ajutor în căutarea contextului istoric. Deşi nu a întârziat să puncteze problemele asociate cu strădania de a plasa cartea lui Iov pe o axă temporală liniară, Dr. Kutz a

sesizat conexiunea presupusă de termenul ebraic folosit pentru „servitorii” lui Iov (Iov 1: 3), care mai apare doar în relatarea din Geneza despre Isaac (Geneza 26: 14). În mod similar, termenul ebraic pentru darul de kesitah de argint primit de Iov din partea familiei sale (Iov 42: 11) se găseşte doar în Geneza 33: 19 şi Iosua 24: 32. De asemenea, el este de acord că ar fi, în mod cert, posibil ca Iov să fi trăit în era patriarhilor, întrucât Septiiaginta (o traducere grecească a Vechiului Testament) consemnează moartea lui Iov la vârsta de 248 de ani.

Dr. Kutz a indicat existenţa în Septiiaginta a unei anexe la cartea lui Iov, care îl leagă pe Iov de personajul istoric Iobab (amintit în Geneza 36: 33). De asemenea, potrivit acestei anexe, Iov şi-a luat o soţie de origine arabă (pe care eu o prezint drept ismaelită) şi cel dintâi fiu al său s-a numit Enon. Deşi au o valoare istorică discutabilă şi reflectă tentativa de a istoriciza personajul lui Iov, datele din această anexă vin totuşi în sprijinul unei percepţii populare potrivit căreia Iov a fost contemporan cu patriarhii şi ne pun la îndemână un cadru convenabil pentru desfăşurarea povestirii.

De mister este învăluită şi străvechea cetate a Uţului, fapt care îi determină pe unii comentatori să o plaseze la nord de Canaan, lângă Aram, în vreme ce alţii o localizează la graniţa sudică dintre Edom şi Arabia. Adevărul este că nu ştim cu certitudine. Această incertitudine face „elasticul” ficţiunii mele posibil şi maleabil. Am ales să aşez cetatea Uţ la graniţa dintre Edom şi Arabia şi am studiat munţii Edomului, care ocolesc autostrada transiordaniană. După ce mi-am dat seama că Petra se afla în apropiere, am creat

străvechiul Uţ cu facilităţi mai congruente cu perioada nabateană a oraşului Petra, dar am autentificai locaţiile şi descrierile pădurilor şi ale izvoarelor naturale cu ajutorul imaginilor radiale puse la dispoziţie de nasa. Gov. Din nefericire, nu am avut niciodată prilejul de a vizita Petra şi, aşa stând lucrurile, m-am mulţumit cu propria imaginaţie şi cu www.youtube.com.

Întrucât tradiţia rabinică este o parte vitală a credinţei iudaice, două alte texte meau modelat gândirea asupra concepţiei celei mai răspândi le despre Casa lui Sem. *Cartea lui laşer* este un text ebraic documentai în Vechiul Testament (Iosua 10: 13; 2Samuel 1: 18); însă, copiile actuale ale originalului nu au fost autentificate. În traducerile fidele care ne sunt la îndemână, capitolul 28 relatează că „Iacov este trimis în Casa lui Sem… ca să înveţe Calea Domnului, însă Esau n-a vrut să se ducă”. O lucrare ulterioară a rabinului Louis Ginzberg, *Legendele evreilor,* face referiri, în repetate rânduri, la Casa lui Sem. Autorul atribuie educaţia în spiritul fricii de Dumnezeu pe care au primit-o Avraam, Isaac, Iacov şi chiar şi Melhisedec (preotul Dumnezeului Celui Preaînalt căruia Avraam i-a plătit zeciuială în Geneza 14) învăţăturilor lui Sem şi ale descendenţilor săi. Deşi nu este un fapt atestat biblic, Casa lui Sem rămâne o tradiţie rabinică ce a supravieţuit de-a lungul a mii de ani.

Mi-am demarat cercetările în biblioteca Universităţii Multnomah *cu un comentariu asupra cărţii lui Iov,* de Édouard Dhorme (Nelson, 1984). Ca multe alte femei, m-am întrebat şi eu dacă comentatorii au o părere despre identitatea soţiei fără nume a lui Iov. Nevăzând nicio

menţiune a numelui sau descendenţei ei acolo, am răsfoit la capitolul 42, în căutarea unor comentarii pe marginea restituţiei lui Iov şi a binecuvântărilor celei de-a doua familii. Şi acolo, iată, am găsit pentru prima dată sugestia că Dina, fiica lui Iacov, ar fi fost cea de-a doua soţie a lui Iov. Imaginaţia mi-a luat foc şi aşa a fost sădită în mintea mea sămânţa acestei poveşti.

Unele tradiţii rabinice, precum *Targum of lob* şi *Pseudo-Philo,* o identificau pe Dina drept unica soţie a lui Iov, cea care i-a născut toţi cei douăzeci de copii şi a suferit alături de el în încercările şi restituirea finală. După cum am amintit adineauri, Septiiaginta o descrie pe soţia lui Iov ca având descendenţă arabă. Autorul *Testamentului lui Iov* îmbină cele două tradiţii, astfel încât Dina devine a doua soţie a lui Iov, după ce Sitis se stinge din viaţă în timpul suferinţelor lui. Am fost de-a dreptul înfiorată de prospectul vindecării lui Iov şi al răscumpărării Dinei. După aceea, însă, am descoperit Geneza 46, unde Dina îşi însoţeşte tatăl, pe Iacov, în Egipt. Pe neaşteptate, „elasticul” ficţiunii mele se blocase în „betelia” biblică şi nu aveam nici cea mai mică idee cum să o scot la capăt. Cum era cu putinţă ca Dina să locuiască în Egipt cu tatăl ei, dacă se mărita cu Iov în Uţ?

Am continuat să sap. Biblia prezintă mutarea lui Esau din Canaan în Munţii Seir, precum şi pe soţiile sale ismaelite, hivite şi hitite. Însă semnificaţia culturală şi geografică a amalgamului de naţii din Edom a înflorit în închipuirea mea abia după ce am citit Whence Came the Hyksos, Kings of Egypt*?,* de David J. Gibson. Deşi teoriile Dr. Gibson sunt controversate, ele au adăugat dimensiunea tranzacţiilor

dintre Egipt şi Edom, care mi-a deschis ochii asupra unui posibil rol politic jucat de Esau în istorie. Acesta îmi oferea o caravană care să o transfere pe Dina în Egipt într-un mod plauzibil şi un şiretlic vrednic de tot dispreţul pentru a o ademeni. „Elasticul” meu ieşise la liman!

În sfârşit, mica pupăză dă lucrurilor o structură rotundă, închegând laolaltă intriga, istoria şi Cuvântul lui Dumnezeu. Menţionată de două ori în Scriptură (Levitic 11: 19; Deuteronom 14: 18), pe 30 mai 2008, pupăza a fost aleasă cea dintâi pasăre naţională a Israelului. Deşi din punct de vedere biblic, ea cade în categoria animalelor necurate, frumoasa creatură a câştigat inima Israelului, devansând şoimul roşu, pescăruşul cu piept alb, bufnita albă şi alte păsări.[1] Din nou, pupăza mea îşi cântă cântecul victorios.

Îţi mulţumesc, drag cititor, pentru că ţi-ai făcut timp „să treci elasticul” împreună cu mine prin Cuvântul lui Dumnezeu. Sper să poţi vedea acum că ficţiunea biblică este mult mai mult decât o închipuire fantezistă acum ar fi putut fi lucrurile. Inima mea tânjeşte cu adevărat să afle cum L-au experimentat personajele biblice pe Dumnezeul pe care eu îl cunosc azi. Fii binecuvântat şi shalom ţie!

Mulţumiri

F

Ilosofii spun că este nevoie de un sat întreg pentru a creşte un copil.

Ei bine, şi eu m-am simţit adesea ca un copil în strădaniile mele de a scrie această carte şi sunt atât de

1 Erez Erlichman, .Hoopoe Israel’s New National Bird." Ynetnews.com, May 30, 2008, hltp://www ynetnews.com/arlicles/0,7340.L-3549637,00.html.

recunoscătoare satului de prieteni, familiei şi colegilor care m-au asistat, educat şi inspirat.

Grupului meu de scriitori: lui Meg Wilson, pentru lungile ei ceasuri de editare prin telefon, pentru încurajările faţă în faţă şi pentru sesiunile de consiliere din ceasul al unsprezecelea, prelungite până târziu în noapte. Lui Velynn Brown, pentru că a văzut imaginea de ansamblu şi m-a provocat să aştern pe hârtie sentimente mai profunde. Lui Michele Nordquist, pentru credincioşia ei faţă de acest proiect prin e-mail, deşi ne-am întâlnit doar de trei ori – ea a fost cea care, din timp în timp, mi-a suflat vânt în vele. Şi scumpului meu soţ – omul ultimelor detalii, cu stiloul său roşu de profesor.

Fiicelor mele, Trina şi Emily, nişte tinere strălucite, copilaşii mei scumpi pe veci, pentru că îmi sunteţi cele mai bune prietene. Părinţilor mei, Charley şi Mary Cooley, pentru că m-au binecuvântat cu o moştenire evlavioasă şi cu drag de Cuvântul lui Dumnezeu. Părinţilor inimii mele, Pat şi Sharie Johnson, pentru binecuvântările tangibile şi intangibile pe care dragostea voastră le aduce în vieţile noastre. Dragului meu tată-socru, Bill Kidwell, care a gătit de multe ori cina pentru întreaga familie, când eu eram sechestrată la calculatorul meu.

Lui Vicki Crumpton: nu am crezut că un editor ar putea fi atât de plin de bunătate şi de încurajări, un adevărat şef de galerie de la început şi până la sfârşit! Lui Dan Thomberg, pentru coperta splendidă. Celorlalţi din echipa de la Revell, care m-au îndrumat ca pe un ţânc prin labirintul primei mele publicaţii. Lui Michele Misiak, Jessica Miles şi Cheryl Van Andel: răbdarea voastră seamănă cu cea a lui – ei bine,

Iov.

Familiei noastre de la Universitatea Multnomah: Dr. Karl Kutz, care mi-a acordat harul de a-şi petrece prânzurile răspunzând nenumăratelor mele e-mailuri cu mii de întrebări legate de limba şi cultura ebraică şi a acceptat o naraţiune fictivă a datelor istorice precise pe care el le-a cercetat ani de-a rândul. Echipei de la biblioteca universităţii: lui Suzanne Smith, pentru ajutorul ei în procurarea materialelor de cercetare, şi lui Pam Middleton, pentru răbdarea cu care m-a aşteptat să returnez împrumuturile atunci când depăşeam binişor termenul dat.

Incredibililor autori de ficţiune biblică care mi-au influenţat viaţa prin expertiza şi romanele lor temeinic documentate: lui Francine Rivers, pentru seria *Semnul Leului,* care mi-a deschis apetitul şi a adăugat adâncime şi dimensiune erei biblice; lui Anita Diamant, pentru *Cortul roşu,* prima mea sursă de inspiraţie, o fascinantă repovestire dintr-o perspectivă iudaică a erei patriarhilor; şi lui Angela Hunt, pentru însufleţitele sale incursiuni în viaţa egipteană, prezentate în seria despre Iosif, *Vestigii ale fluviului străvechi.*

Prietenilor mei din Israel, Marian şi Veronika Brenner, pentru ajutorul lor în traducerea şi formulările din limba ebraică. (Nu-i aşa că Dumnezeu este mare pentru felul în care a aranjat să ne aşezăm unii lângă alţii în acea croazieră?)

După cum am menţionat foarte pe scurt şi în dedicaţie, m-am zbătut vreme îndelungată cu o boală cronică. Ar fi de neiertat ca, la finele unei cărţi despre suferinţă, să omit să le mulţumesc profesioniştilor care mi-au alinat durerea

cronică. Multe mulţumiri Dr. Marlene Dietrich, Dr. Richard Carroll, Dr. Donna Archer şi lui Ellene Akins, LMP. Prin grija lor plină de compasiune, am izbutit să facem faţă durerii şi, sperăm, să atingem multe inimi. Mai mult, aş vrea să vă încurajez pe cei ce treceţi prin suferinţe cronice să vizitaţi www. restministries.com, unde veţi găsi multă încurajare şi nenumărate resurse.

Fără îndoială că am uitat să aduc mulţumirile mele din inimă vreunei persoane însemnate. Acestora le cer har. Trag nădejde că voi avea un sistem mai eficient de ţinere a evidenţei cu prilejul următoarei cărţi!

Iar ţie, cititorule, mulţumiri pentru că ţi-ai cheltuit preţiosul timp cu mine, de-a lungul acestor pagini. Rugăciunea mea este că ai văzut felul în care Cuvântul lui Dumnezeu poate fi pus cap la cap într-o poveste între (esută care, de azi înainte, îţi va vorbi într-un mod nou.

În sfârşit şi cel mai important, Dumnezeului meu – care vorbeşte prin şoapte şi tunete când deschid Cuvântul Lui. Cum aş putea vreodată să-mi exprim adâncul dragostei, foamea, bucuria, mulţumirile faţă de creativul Făuritor al tuturor lucrurilor?

Mesu Andrews este o vorbitoare activă, care s-a dedicat studiului intens şi pasionat al Scripturii. Punându-şi în valoare adânca înţelegere şi iubire pentru Cuvântul lui Dumnezeu, în acest roman de debut, Andrews dă viaţă lumii biblice înaintea cititorilor ei. Ea locuieşte în Washington. Vizitaţi-o pe Mesu la www.Mesuandrews.com sau www.loveamidtheashes.com.

O POVESTE DESPRE IUBIRE ŞI IERTARE.

SUFERINŢĂ ŞI VINDECARE

Când Isaac, bunicul ei mult iubit, moare, Dina trebuie să dea curs ultimei porunci a acestuia: să călătorească până în ţinutul de baştină al lui Iov şi să se mărite cu fiul lui. După ce lumea lui Iov se prăbuşeşte, Dina se simte atrasă de acest mare bărbat, ajuns acum umil. Ce va risca dacă luptă pentru supravieţuirea lui?

Mesu Andrews ţese o poveste emoţionantă şi tulburătoare despre Iov şi Dina. *Dragoste din cenuşă* insuflă viaţă, romantism şi pasiune clasicei istorisiri biblice despre suferinţă şi credinţă nestrămutată.

„În *Dragoste din cenuşă,* Mesu Andrews porneşte de la naraţiunea biblică a unei mari tragedii şi împleteşte cu măiestrie frumuseţea şi iubirea în mijlocul pierderii Povestea lui Iov adusă cu însufleţire la viaţă!”

— Jill Eileen Smith,
autoarea bestseller-urilor *Mical* şi *Batşeba*

„În *Dragoste din cenuşă,* Mesu Andrews dă viaţă, cu multă măiestrie, istoriei lui Iov din Vechiul Testament. Pe paginile cărţii, ea ne vorbeşte despre devotamentul şi credincioşia lui Iov faţă de învăţăturile lui El-şadai. Apoi ne arată într-un mod creativ cum sunt demonstrate aceste principii în interacţiunea lui cu Dina. Vei fi mişcat până la lacrimi văzând cum personajele reflectă tainicul rol pe care suferinţa îl joacă în credinţa noastră. Dacă îţi plac poveştile în care o intrigă puternică se împleteşte cu pasiunea romantică şi cu adevărul biblic, citeşte această carte!”

— Carol Kent, vorbitoare şi autoare

a *Between a Rock and a Grace Place*

Mesu Andrews este o vorbitoare dedicată trup şi suflet studiului intens şi pasionat al Scripturii. În acest roman de debut, punându-şi în valoare profunda înţelegere şi dragoste de Cuvântul lui Dumnezeu, Andrews aduce la viaţă universul biblic înaintea cititorilor săi. Scriitoarea locuieşte în Washington.

KERIGMA